Conacul cu amintiri

MARY ELLEN TAYLOR

Cara DC

LITERA

blue MOON

Încă îndurerată de pierderea mamei, Lucy Kincaid părăsește Nashville și se îndreaptă spre vechiul orășel Cape Hudson, Virginia. Se duce să vadă casa pe care a moștenit-o – una despre care nici nu știa că există, lăsată moștenire de o femeie pe care nu a cunoscut-o niciodată. În centrul acestui mister se află speranța că poate-poate în acest conac de vacanță ar putea găsi răspunsuri la nesfârșitele întrebări despre trecutul mamei... inclusiv cine este tatăl ei biologic.

În loc de bungalow-ul pitoresc din Virginia la care se aștepta, Lucy descoperă o moșie veche și grandioasă cu multe ascunzișuri — suficient de mare pentru a adăposti un secol de secrete, pasiuni și trădări. Tot acolo se găsește și un străin chipeș și enigmatic, un bărbat care urmează să revendice moștenirea lui Lucy.

Pe măsură ce Lucy cercetează trecutul, descoperind moștenirea secretă de la Cabana de iarnă, va ajunge să descopere la fel de multe lucruri despre istoria familiei sale ca și despre ea însăși. Căutând, ea ar putea găsi în sfârșit singurul lucru pe care nu l-a avut niciodată cu adevărat: un cămin.

Oferă o incursiune în trecutul celor care și-au făcut averile la începutul anilor 1900 și ajunge până în prezent, iar misterul și romantismul condimentează o poveste cu multiple fațete, care va fi cu siguranță pe placul tuturor.

The New York Journal of Books

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-7866-9
9 786063 378669
eBook disponibil

Foto: Studio FBJ

Născută în sudul Statelor Unite, MARY ELLEN TAYLOR își arată dragostea față de statul său de origine, Virginia, în romane centrate pe viețile femeilor din ziua de azi, precum *Winter Cottage*, *Spring House* și cea mai recent publicată producție a ei, *Honeysuckle Season* (*Parfumul dulce al verii*). Mary Ellen este cunoscută în Statele Unite și sub pseudonimul Mary Burton, autoare de bestselleruri de suspans pe listele *New York Times* și *USA Today*. A publicat în total patruzeci și cinci de romane și cinci nuvele. Cel mai recent roman semnat de Mary Burton, *Near You*, a fost lansat în aprilie 2021. Atunci când nu călătorește și nici nu este ocupată cu scrisul, Mary Ellen își petrece timpul împreună cu soțul ei, bucurându-se de intimitatea căminului lor și răsfățându-și cei trei teckeli miniaturali, Buddy, Bella și Tiki.

MARY ELLEN TAYLOR

Conacul cu amintiri

Traducere din limba engleză și note
DIANA DOROBANȚU

Cara DC

LITERA
București

Winter Cottage
Mary Ellen Taylor
Copyright © 2018 Mary Ellen Taylor
Copyright imagine coperta: © Magdalena Wasiczek / Trevillion Images
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Conacul cu amintiri
Mary Ellen Taylor

Copyright © 2021 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Rodica Bogdan
Corector: Păuniță Ana
Copertă: Bell Studio
Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TAYLOR, MARY ELLEN
Conacul cu amintiri / Mary Ellen Taylor ;
trad. din lb. engleză și note: Diana Dorobanțu . –
București : Litera, 2021
ISBN 978-606-33-7866-9

I. Dorobanțu, Diana (trad. ; note)

821.111

În adâncurile iernii,
am aflat că în mine este o vară invincibilă.
Albert Camus

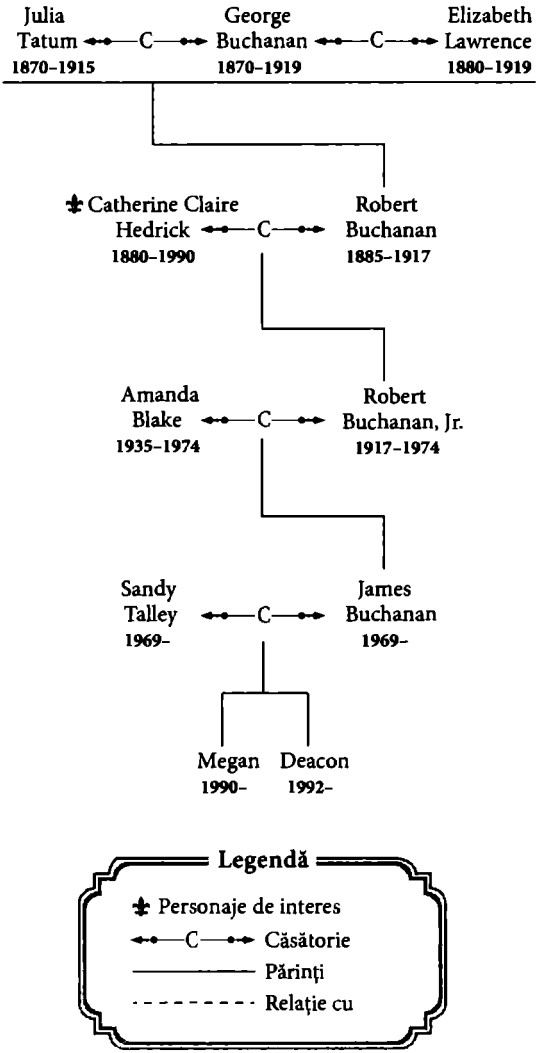
Julia Tatum
1870–1915
C
George Buchanan
1870–1919
C
Elizabeth Lawrence
1880–1919
Catherine Claire Hedrick
1880–1990
C
Robert Buchanan
1885–1917
Amanda Blake
1935–1974
C
Robert Buchanan, Jr.
1917–1974
Sandy Talley
1969–
C
James Buchanan
1969–
Megan
1990–
Deacon
1992–
Legendă
Personaje de interes
C
Căsătorie
Părinți
Relație cu

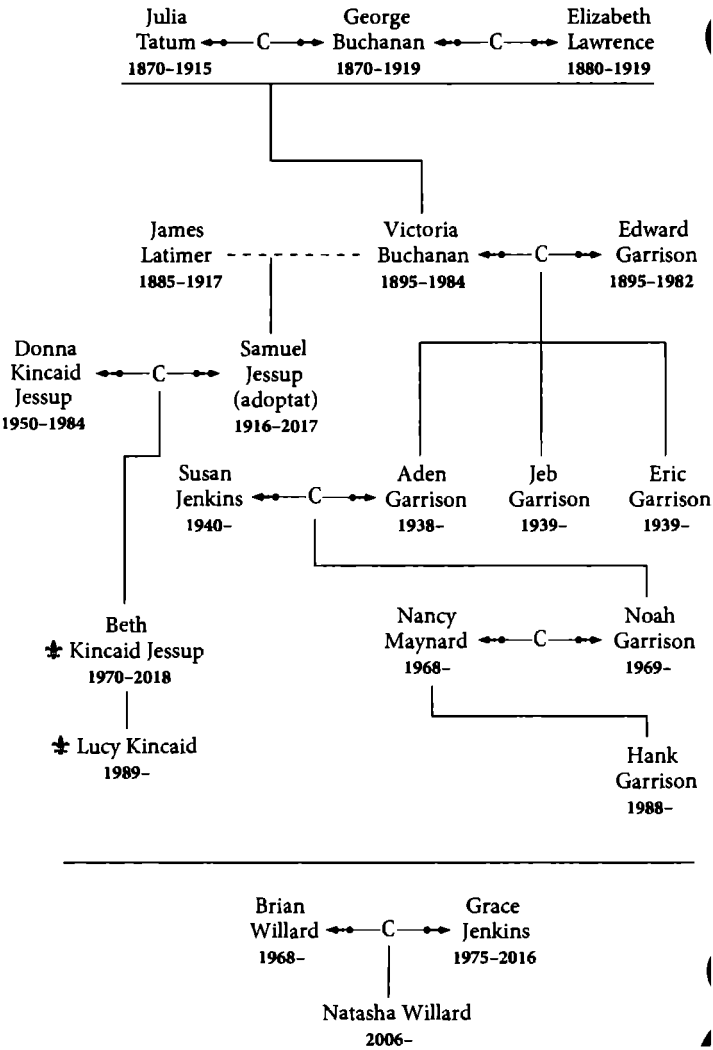
Julia Tatum
1870–1915
C
George Buchanan
1870–1919
C
Elizabeth Lawrence
1880–1919
James Latimer
1885–1917
Victoria Buchanan
1895–1984
C
Edward Garrison
1895–1982
Donna Kincaid Jessup
1950–1984
C
Samuel Jessup (adoptat)
1916–2017
Susan Jenkins
1940–
C
Aden Garrison
1938–
Jeb Garrison
1939–
Eric Garrison
1939–
Beth Kincaid Jessup
1970–2018
Lucy Kincaid
1989–
Nancy Maynard
1968–
C
Noah Garrison
1969–
Hank Garrison
1988–
Brian Willard
1968–
C
Grace Jenkins
1975–2016
Natasha Willard
2006–

Cara DC

Capitolul 1

DOAMNA CATHERINE BUCHANAN

2 mai 1988
Cape Hudson, Virginia

Undeva pe coasta Virginiei, într-o zi călduroasă de primăvară, doamna Catherine Buchanan își așază trupul vlăguit pe balansoarul de răchită. Își aranjează cu grijă rochia din tricot verde cu degetele noduroase, dar sigure. Este îmbrăcată pentru această ocazie, dar nici nervozitatea, nici felul în care s-a gătit nu se compară cu frumusețea neglijentă a fetei care stă vizavi de ea.

Fata are părul drept și blond și ochii albaștri și ageri, care îi amintesc bătrânei că odată părul ei alb și subțire era o claie de bucle dese, roșcate și sălbatice care îi cădeau pe umerii bronzați și pe sânii plini și fermi. Avea o grămadă de speranțe și de visuri și cunoștea atingerea senzuală a unui bărbat. Nu fusese niciodată la fel de impresionantă ca această fată, dar întorsese destule capete.

Numele fetei este Elizabeth Kincaid Jessup – Beth pentru prieteni. O întreabă pe doamna Buchanan dacă își poate înregistra povestea în fața unei camere de filmat pe care o împrumutase de la biblioteca liceului. Este un proiect de istorie de viață, spune ea, și

apoi adaugă rapid cu o sinceritate revigorantă că are nevoie de nota maximă, aşa că să nu se abţină de la detalii picante.

Mâinile tinere desfăşoară cu grijă firul microfonului ataşat camerei de filmat. Are un zâmbet maliţios care-i aminteşte bătrânei de o altă fată care a locuit aici cu mult timp în urmă. Şi, ca şi cealaltă fată, există bârfe despre Beth. Duce o viaţă agitată, bea şi a fost văzută cu mai mulţi băieţi prin oraş, unii nu prea drăguţi.

Fetele ca Beth au impresia că au inventat spiritul rebel. Cred că sunt primele care ignoră regulile, dar pur şi simplu reinventează o roată care se învârte de sute de generaţii.

– Pot să vă prind asta de guler? întreabă Beth. O să se audă mai bine sunetul când vorbiţi.

– Desigur.

Privirea lui Beth este atrasă de candelabru şi apoi de portretul unei tinere îmbrăcate pentru ziua nunţii. Tabloul este agăţat deasupra şemineului de marmură perlată, decorat de un zidar francez cu flori, volute şi simboluri vegetale.

Doamna Buchanan nu are nevoie să privească portretul. Ea este femeia din tablou care poartă o rochie albă din satin, cu un corset din mărgele şi o tunică din dantelă. Printre buclele roşcate sunt întreţesute şiraguri de perle şi o cascadă de tul care se revarsă pe podeaua din spatele ei. Portretul fusese pictat chiar în această cameră.

– Vă amintiţi când a fost pictat? întreabă Beth.

Zâmbetul timid al bătrânei este pentru bărbatul iubit.

– Da, îmi amintesc totul.

Fata reglează butonul de focalizare în timp ce se uită printr-un obiectiv şi apoi stă pe podea, aşezându-se cu uşurinţă şi încrucişându-şi picioarele.

– Locuiţi lângă golf de aproape o sută de ani.

– Da, pentru cea mai mare perioadă.

Beth rânjeşte.

– Am auzit că ştiţi unde sunt îngropate toate scheletele.

– Scheletele?

Beth ridică din umeri.

– O figură de stil. Nu mă refer la schelete reale. Doar la poveştile picante de pe aici.

Doamna Buchanan se îndreaptă de spate, dar îşi controlează expresia feţei.

– Da, am poveşti. Şi în acele poveşti sunt probabil îngropate un schelet sau chiar două.

– Serios?

Secretele se amplifică pe măsură ce timpul slăbeşte legăturile. Nu mai este nimeni în viaţă pe care să îl protejeze acum.

– Începem?

Fata îşi drege vocea şi apasă butonul de înregistrare.

– *Sunt Beth Jessup şi sunt în ultimul an la Liceul Cape Hudson. Acesta este proiectul meu final de examen pentru cursul de istorie al doamnei Reynolds. Locuiesc pe coasta estică al golfului Chesapeake din Virginia şi astăzi o intervievez pe doamna Catherine Buchanan, care s-a născut în Cape Hudson în 1888. Doamnă Buchanan, ce puteţi să-mi spuneţi despre familia dumneavoastră?*

Balansoarul scârţâie în timp ce doamna Buchanan se apleacă puţin.

– *Mama mea era Addie Smith, iar tata Isaac Hedrick. Când tata nu făcea lucrări de tâmplărie, naviga în marina comercială. Eu sunt cea mai mare dintre cei şapte fraţi, iar mama a murit la naşterea ultimului ei copil, când eu aveam doisprezece ani.*

Fata îşi ridică privirea, iar ochii ei albaştri dezvăluie durerea pierderii propriei mame. La prima vedere, ar putea părea că sunt o pereche ciudată, dar dacă dai la o parte banii şi vârsta, sunt pur şi simplu două fete fără mamă, însetate de iubire.

– *Ce s-a întâmplat după moartea mamei dumneavoastră?*

– *Tata nu putea să meargă şi pe mare şi să aibă grijă de şapte copii, aşa că ne-a trimis de acasă. Băieţii au fost daţi familiei Jessup, un cuplu fără copii din oraş. Surorile mele au fost trimise să locuiască cu nişte familii de pe continent, iar eu m-am dus să lucrez pentru familia Buchanan.*

– *Asta trebuie să fi fost îngrozitor.*

Doamna Buchanan a ferecat undeva această durere cu mult timp în urmă şi nu este nerăbdătoare să o simtă din nou. Dar când a fost de acord cu acest interviu, şi-a promis că adevărul nu va muri odată cu ea.

– Familia Buchanan m-a luat cu ea înapoi la New York. Îmi era atât de dor de casă. Oraşul era zgomotos. Luminos. Nu am dormit bine luni întregi. Dar, în cele din urmă, am învăţat să mă adaptez şi să merg mai departe.

– V-aţi mai văzut vreodată surorile sau fraţii?

– În cele din urmă, da. Dar după foarte mult timp.

Cuvintele atârnă între ele câteva secunde înainte ca Beth să-şi dreagă vocea.

– Ce făceaţi pentru familia Buchanan?

– Le ajutam pe cameristele doamnelor şi apoi am devenit camerista personală a domnişoarei Victoria.

– Cine era Victoria?

O briză se strecoară prin perdelele din tafta de mătase şi parcă sunt mişcate de spiritele care tot dau târcoale în ultimele câteva luni. Durerile vechi plutesc precum nişte geamanduri îndepărtate.

– Fiica domnului Buchanan. Mai târziu, avea să devină cumnata mea. De fapt, îmi aminteşti de Victoria. Era agitată ca tine.

Zâmbetul lui Beth este şiret, de parcă ar fi fost prinsă cu ceva.

– Ce s-a întâmplat cu ea?

Bătrâna zâmbeşte, mulţumită de curiozitatea autentică a fetei.

– Poate dacă te întorci în altă zi, îţi spun.

– Nu mi-aţi spus aproape nimic azi.

– Dacă vrei să afli mai multe, atunci va trebui să te întorci. Sunt bătrână. Obosesc repede.

De fapt, nu e decât pe jumătate adevărat. Vrea să o revadă pe fată. Îi place să discute cu ea.

– Lucrez după-amiaza la restaurant. Nu-mi permit să mă întorc.

– Atunci, te voi plăti. Consider-o noua ta slujbă.

Preocuparea din ochii fetei îi aminteşte de o vulpe sălbatică pe care tatăl ei o prinsese odată într-o capcană, unde îi pusese peşti să o ademenească.

– *Sunt o chelneriță destul de bună, doamnă B. Primesc bacșiș frumos.*

Beth își spune prețul, dar pare să se aștepte la tocmeală.

– *De acord.*

Își îngustează ochii albaștri.

– *Serios? Tot ce trebuie să fac este să înregistrez ce spuneți?*

– *Corect. Și să fii punctuală.*

Beth pare să se aștepte la un șiretlic. Când nu apare nici unul, spune:

– *Mă bag. Dar trebuie să mă plătiți pe măsură ce înaintăm.*

– *Desigur. Poți să te întorci vinerea asta?*

– *Sigur.*

Privirea fetei se îndreaptă din nou spre portret și întreabă:

– *A fost dragoste la prima vedere?*

Doamna Buchanan tace pentru mult timp. Intensitatea secretelor crește din ce în ce mai tare.

– *Da. Dar dragostea aceea nu era pentru soțul meu, Robert.*

Ochii albaștri ai lui Beth devin calculați, la fel ca ai vulpii când adulmecase peștele proaspăt din capcană.

– *Dar pentru cine?*

– *Ne vedem vineri.*

Capitolul 2

LUCY

15 ianuarie 2018
Cape Hudson, Virginia

Lucy Kincaid sosi cu o furtună pe urmele ei, însoțită de vânturile ei tăioase, reci, puternice, cu miros de whisky din Tennessee, de fum din barurile cu muzică country, de gogoși prăjite și glazurate, umplute cu cremă de ciocolată, de burgeri gătiți pe un grătar unsuros și de dulceața bolnăvicioasă a morții.

Degetele înghețate ale rămășițelor furtunii îi izbeau obrajii, trezind-o dintr-un somn agitat de noapte. Ducându-și mâna la față, aruncă o privire prin ceața care se ridica deasupra stufului înalt de lângă apele învolburate ale golfului Chesapeake. Se afla în Jeepul ei, parcat în locul pe care îl găsise în primele ore ale dimineții. Lângă ea era Dolly Parton, ciobănescul german în vârstă de doi ani al mamei ei, cuibărit sub pătură, dormind liniștită. Pe bancheta din spate erau depozitate toate bunurile pe care le deținea: o geantă plină cu haine, caiete de schițe, chitara mamei, un sac de dormit și o sacoșă pentru cumpărături plină cu sucuri, unt de arahide și covrigi. Între scaune stătea bâta de baseball din lemn, uzată, denumită Pacificatoarea și, lângă ea, urna de metal cu cenușa mamei ei.

Când traversase tunelul Bay Bridge lung de douăzeci și cinci de kilometri, conducând spre Coasta de Est imediat după ora două dimineața, valurile erau agitate, iar rafalele o forțaseră să încetinească și să-și pornească luminile de avertizare. La mijlocul podului, peste o întindere de apă și sub o pătură de stele, se simțise de parcă universul o amenința să se întoarcă. Dar, în orice caz, Lucy era încăpățânată și nu se ferea niciodată de o provocare.

Odată ajunsă la țărm, fusese prea târziu să-l găsească pe cel pe care venise să-l vadă și nu mai avea bani pentru o cameră de motel. Trebuia să se descurce cu un teren arid de lângă o magazie din apropierea golfului. Când oprise motorul ca să economisească ultimul combustibil, descoperise că dacă nu era pornită încălzirea, aerul din Jeep se răcea rapid.

Sub lumina lunii pline care se reflecta în apele agitate, se acoperiseră și Dolly, și ea cu o plapumă mare și uzată a mamei ei și încercase să doarmă în timp ce ploaia răpăia pe mașină.

Lucy tremura, strângându-și mai tare pătura în jurul ei, și privea lumina arămiu-aurie a răsăritului cum se ridica deasupra apelor care se întindeau până la orizont. Ploaia încetase și o lumină proaspătă dansa peste vârfurile ierbii marine înghețate care se apleca în bătaia vântului, agitând apele care se unduiau în golf.

– Ce crezi, Dolly?

Dolly își înălță capul și pufni înainte să se întoarcă la căldura păturii.

– Va trebui să ne placă. Este tot ce avem în acest moment.

Facturile medicale ale mamei ei epuizaseră economiile lui Lucy, lăsând-o cu o sută de dolari în buzunar, un sfert de rezervor de benzină și cea mai bună posibilitate de a avea un loc de muncă la o mie de kilometri distanță, în Nashville. Era o nebunie să-și schimbe viața și să o ia de la capăt, chiar și pentru o vreme, și era exact ceea ce făcuse adesea mama ei.

Aruncă o privire spre urna murdară, la mâna a doua, pe care directorul de la pompe funebre i-o vânduse pentru treizeci de dolari. În partea de sus era o spărtură mare, care avea legătură cu o

dispută între două soții și un soț mort. Istoria dramatică a urnei ar fi încântat-o pe mamei ei, iar prețul fusese corect.

Mama ei murise în urmă cu două săptămâni de cancer la creier. Nu fusese niciodată bolnavă, nici măcar o zi în viața ei, așa că pusese prima migrenă pe seama unei jumătăți de sticlă de whisky pe care o băuse cu o noapte înainte. Faptul că nu dormise suficient o explicase pe următoarea. A treia o ținuse zile întregi și o determinase să o sune pe Lucy, care administra un bar pe Lower Broadway din Nashville. În urma vizitei la camera de urgență făcuse un RMN pe care nici nu și-l putea permite și aflase vestea devastatoare a medicului. Tumora era malignă și inoperabilă.

Lucy renunțase la casa ei și se mutase în micul apartament al mamei în noiembrie. Îi administrase analgezice și își alinase mama, așteptând sfârșitul. În ultima lor zi împreună, Beth devenise agitată. Își deschisese ochii și îi fixase asupra lui Lucy, așa cum nu mai făcuse de câteva zile.

– Să ai grijă de Dolly pentru mine.

– Știi că o voi face.

Lucy întinsese mâna după încă o pătură și își acoperise mama în timp ce Dolly se cuibărea mai aproape de corpul ei fragil. Pe măsură ce moartea se apropia, mama ei devenea tot mai îngrijorată de soarta câinelui. În afară de Lucy, Dolly fusese cea mai bună prietenă a ei.

– Urăște să fie singură.

Mama ei tresărise și se străduise să-și recapete răsuflarea. Lucy întinsese mâna după sticla de morfină prescrisă. Câteva picături pe limbă îi ușuraseră starea de agitație care o cuprinsese când corpul începea să-și piardă funcțiile.

O cutremurase un suspin.

– Vreau ca tu și Dolly să-mi duceți cenușa în Virginia.

Lucy și mama ei avuseseră destule probleme, dar nu păstrau secrete una față de cealaltă, așa că se gândise că morfina o făcea să vorbească pentru prima oară despre Virginia.

– Mamă, nu ai fost niciodată în Virginia.

Mama ei făcea eforturi să respire din nou.

– Am primit o scrisoare acum aproximativ o lună.

- Ce scrisoare?

- Sub salteaua mea. Uită-te.

Lucy ridicase salteaua și găsise plicul mare lângă un pachet de țigări mototolit și un ambalaj de taco. Renunțase de mult la prelegerile despre mâncatul sănătos și lăsatul de fumat, așa că pur și simplu luase plicul. Scrisoarea era de la Henry Garrison, Cape Hudson, Virginia.

- Ce se întâmplă, mama?

Mama ei își umezise buzele palide.

- Am moștenit o proprietate, dar va fi a ta acum. Ar putea fi o casă adevărată. Așa cum ți-ai dorit întotdeauna când erai mică.

O casă adevărată. La douăzeci și nouă de ani, nu știa ce naiba insemna asta.

Acum, rotindu-și gâtul înțepenit dintr-o parte în alta, Lucy scoase un elastic de la încheietura mâinii și își strânse părul într-o coadă de cal. De ce nu-i spusese mama ei despre Virginia? De ce ținuse secret? Mama ei se mândrise întotdeauna că era de o sinceritate brutală. Îi spusese totul așa cum era. La primul impuls.

- De ce această minciună?

Lucy își strânse mâinile pe volan, dorindu-și doar câteva minute cu mama ei.

Înfrigurată, flămândă și având nevoie să facă pipi, căută cu privirea spre pădure și spre iarba deasă și înaltă care se întindea pe suta de metri dintre ele și apă. Deschise portiera și făcu o grimasă când vântul dimineții îi mușcă pielea.

Scoase câinele din mașină.

- Haide, fetițo. Știu că trebuie să-ți faci nevoile.

Dolly își lăsă urechile în jos.

- Nici nu vreau să aud. Îți este mai ușor decât mie.

Câinele se ridică încet și trecu peste schimbătorul de viteze. Căscând, sări din mașină. Dolly, pe care Beth o considera pe jumătate om, nu avea nevoie de lesă.

- Să nu te apuci să urmărești ceva. O să-ți înghețe fundul dacă te pierzi și mie o să-mi înghețe căutându-te.

Împreună, se grăbiră către stuf. Cizmele maro de cowboy ale lui Lucy, incrustate cu piele turcoaz, se înfundară în pământul moale

în timp ce încerca să țină pasul cu câinele, care se îndrepta pufnind în aerul rece, găsind o explozie de energie pe care nu o avusese de câteva săptămâni.

Dolly se ghemui și își ridică nasul în vânt. Adulmecă și o luă la fugă de-a lungul stufului.

– Ține minte ce ți-am spus, să nu te rătăcești.

Lucy își desfăcu fermoarul și își trase jos pantalonii. Vântul sufla peste spatele ei gol, iar ea se grăbi să termine cât mai repede. Când își ridică blugii, nu o mai văzu pe Dolly.

– Hei, nu ar trebui să despărțim. Așa a fost înțelegerea. Haide, fetițo! Este înfiorător de frig!

Dolly se repezi spre apă. Săptămânile în care stătuse în apartamentul lui Beth cu doar câteva plimbări scurte nu fuseseră suficiente pentru câinele de treizeci și ceva de kilograme. Acum era liberă să exploreze și îi plăcea asta.

Lucy își încrucișă brațele și bătu din picior.

– Dolly, nu-mi face asta acum. Trebuie să ne întoarcem în mașină și să ne încălzim. Îți promit că o să ai ocazia să alergi mai târziu.

Câinele lătră și o pasăre zbură dintre trestiile care se mișcau în timp ce trecea prin ele.

– Recompensă! strigă Lucy. Dolly, vrei o recompensă?

Stufărișul se opri din legănat și se iți capul câinelui, indiciu clar că putea fi mituită. O luă la fugă dând din coadă, în timp ce Lucy deschise portiera mașinii. Câinele îi aruncă o privire rapidă, sări peste scaunul ei și se băgă în pătura de pe scaunul pasagerului așteptându-și recompensa.

– Nu prea am recompense, spuse Lucy, închizând portiera și căutând o pungă de fast-food. Pescui câțiva cartofi prăjiți vechi, pe care Dolly îi înghiți imediat.

Scărpină câinele între urechi și scoase o cutie cu șervețele umede, unul dintre ultimele lucruri pe care îl luase din apartamentul lui Beth. Scoase unul și își frecă încet materialul umed în jurul mâinilor, savurând parfumul și imaginându-și felul în care Beth obișnuia să-i curețe mâinile când era mică. Lui Beth îi plăcuseră

întotdeauna şerveţelele umede. Indiferent dacă locuiau într-o garsonieră în East Nashville, mâinile ei erau mereu curate.

Mototoli şerveţelul, puse mâna pe cheia aflată în contact şi o răsuci. Motorul porni, gemu şi se opri. La a doua încercare, bolborosi şi hârâi. Se uită la Dolly, care o privea fix pe Lucy de parcă aştepta de la ea să facă ceva.

Se aplecă peste volan, parcă însufleţind motorul.

– Jeep, nu mă părăsi tocmai acum.

Întoarse cheia. Nu porni. Universul îi trimisese destule semne în ultimul timp şi, după cum ar fi gândit Lucy, era timpul pentru ceva bun, cel puţin pentru o vreme. O aştepta un loc sigur şi nu îşi va schimba direcţia.

A treia oară, motorul hârâi, mârâi şi zăngăni. Pentru o clipă, nici nu respiră, nici nu se mişcă, temându-se că se va opri. Când se menţinu constant, dădu mai tare căldura şi atât ea, cât şi Dolly se aplecară pentru a adulmeca aerul cald.

Băgă în marşarier.

– Pornim.

Câinele îşi ciuli urechile. Dădu din coadă.

Lucy apăsă acceleraţia şi se îndreptă spre nord pe Şoseaua 13, drumul principal al peninsulei. La început, văzu doar câteva semne de civilizaţie, dar apoi apăru un motel cu zece camere stil cabană şi un semn roşu pe care scria **LOCURI DISPONIBILE** şi care clipea la una dintre ferestrele cabanei. Dincolo de motel se aflau mai multe tractoare defecte, cu semnul **DE VÂNZARE** afişat pe ele. Primul om pe care îl văzu era un bătrân în pantaloni de camuflaj şi o jachetă, care ridica un ziar. Apoi, trecu pe lângă un mic centru comercial cu mai multe magazine închise.

Încetini când văzu semnul **CAPE HUDSON, 13 kilometri** şi se gândi la postările de pe blog pe care le citise despre oraş. Fusese înfiinţat la sfârşitul secolului al XIX-lea ca depozit feroviar care deservea Norfolk şi zona de nord-est; cu toate acestea, existau titluri de proprietate pe terenuri care datau de pe vremea regelui George I şi evidenţe ale servitorilor angajaţi aduşi în colonia Virginia la

mijlocul anilor 1600. Ruinele vechilor plantații și cluburi de vânătoare stăteau de veghe asupra apelor din Chesapeake.

Aici, în timpul verii era destul de mare aglomerație, dar nu erau suficiente hoteluri și cabane care să transforme localitatea într-o destinație importantă de vacanță. Populația orașului, de zece mii de locuitori, se tripla la sfârșitul lunii noiembrie în fiecare an datorită festivalului anual al stridiilor care dura cinci zile. În ianuarie, nu se întâmpla nimic în oraș. Străzile, după cum scria un blogger, erau „aproape închise". Altul îl numea „un ținut cu potențial neexploatat".

Încetini și urmă indicatoarele care o duceau pe un drum și mai mic spre oraș.

Conform hărții de pe telefonul ei, două străzi duceau spre est și vest, în timp ce alte două mergeau spre nord și sud. Clădirile erau din cărămidă, cu unul sau două etaje și datau din perioada în care orașul fusese o destinație de vânătoare și un oraș feroviar cu succes moderat.

Erau firme turistice, iar multe aveau semne pe care scria **ÎNCHIS PÂNĂ ÎN MARTIE.**

La sfârșitul drumului principal, văzu un restaurant într-o clădire din cărămidă. Erau deja mai multe mașini în față și era primul semn de viață reală. Parcă lângă ele. Pe semnul din față scria: **LA ARLENE.**

Câteva persoane mai matinale trecură pe lângă Jeepul ei galben metalizat, măsurând-o mai întâi pe ea din priviri, apoi plăcuțele de înmatriculare, înainte de a dispărea în restaurant. Opri motorul.

– Așteaptă aici, fetițo. O să iau ceva la pachet.

Alergă spre ușa din față, apoi o împinse făcând să sune clopoțelul de deasupra. O întâmpină o atmosferă caldă, încărcată cu miros de slănină și clătite. Doamne, ce bine era!

În spatele tejghelei era o femeie la vreo patruzeci de ani. Părul ei era de un roșu aprins și purta un tricou negru supradimensionat pe care scria VOLUNTAR LA PRĂJIT STRIDII. Pe ecuson scria ARLENE.

Lucy îi atrase atenția instantaneu.

– Bună dimineața. Pot lua ceva la pachet? Câinele meu se află în Jeep și nu am suficientă benzină să țin căldura pornită.

Femeia o privi o secundă sau două, clipi, apoi râni.

– Păpușă, adu cățelușul înăuntru. Suntem în afara sezonului, deci sunt doar obișnuiții locului și cu tine astăzi.

– Sunteți sigură? Este destul de mare.

– Oameni buni, vă deranjează dacă această fetiță își aduce cățelușul înăuntru?

Aproape la unison, clienții își ridicară cănile de cafea în semn de aprobare. Arlene luă o cafetieră și o cană de ceramică.

– Îți pun niște cafea cât te duci să-ți aduci câinele.

– Mulțumesc.

Lucy ieși și o găsi pe Dolly privind-o pe geamul din partea șoferului. Avea urechile lăsate și o privire ca și când era pusă să aștepte.

Lucy deschise portiera.

– Ne lasă pe amândouă să intrăm. Putem să ne așezăm la o masă adevărată și să ne bucurăm de o masă adevărată.

Prinse lesa de zgarda lui Dolly, iar câinele ieși.

– Ce zici de un sendviș cu șuncă? îi spuse ea lui Dolly.

Dolly dădu din coadă.

Deschiseră ușa restaurantului. Clopoțeii se agitară în timp ce Lucy savura din nou valul de căldură care le cuprinse. Nu-și dăduse seama cât de mult tânjea după altfel de mâncare, în afară de gogoși din prafuri, hamburgeri de la fast-food sau ouă prea prăjite pe brioșe englezești. Și, Doamne, avea nevoie de cafea.

O ținu pe Dolly aproape și se îndreptă spre masa din colț, pe care se afla cafea fierbinte și un castron cu apă pe podea. Se așeză, își strânse degetele în jurul cănii fierbinți și luă o înghițitură de cafea aromată, simțind cum revine la viață. Dolly lipăi apa.

Restaurantul era lung și îngust. Un bar cromat pentru luat micul dejun se întindea de-a lungul peretelui din dreapta și, vizavi de acesta, erau opt separeuri aranjate lângă un perete pe care erau agățate zeci de poze alb-negru înrămate care prezentau regiunea de-a lungul deceniilor.

Arlene se apropie și îi umplu din nou cana.

– Tennessee este departe de aici?

– Paisprezece ore.

Se aplecă și o scărpină pe Dolly pe cap.

– Ce vă aduce pe voi două pe aici? Dacă aţi venit pentru stridii, aţi întârziat puţin sau aţi ajuns mult prea devreme. Şi nu arăţi a vânător de raţe.

– Suntem aici să ne întâlnim cu Henry Garrison.

Dând din cap, Arlene aruncă o privire pe fereastra din faţă a restaurantului către o clădire din cărămidă de peste drum.

– Ei bine, luminile casei lui nu sunt încă aprinse, aşa că nu e nici o grabă. Şi apropo, toată lumea îi spune Hank.

– Ştiam că am ajuns prea devreme, dar ne e foame.

– Meniurile sunt în suportul de pe perete. Spune-mi ce vrei.

Lucy îşi ridică privirea şi, pentru prima dată în ultimele luni, zâmbi.

– Mulţumesc.

Femeia ezită, cu capul înclinat întrebător.

– Te cunosc de undeva?

– Nu am mai fost aici până acum.

Ea o privea ca şi când ar fi redescoperit o amintire închisă într-o cutie de zeci de ani.

– Dar te cunosc.

– Sunt Lucy Kincaid. Ea este Dolly. Mama mi-a spus că era de aici. Beth Kincaid.

Sperase ca numele lui Beth să sune cunoscut şi să-i confirme validitatea acestei călătorii.

Arlene clătină din cap, nedumerită de aceste informaţii care nu se potriveau.

– N-am auzit de nici o Kincaid. Ai vreun alt nume pe care s-ar putea să-l ştiu?

– Dar Jessup?

Arlene râse şi-şi dădu ochii peste cap, dându-şi seama de ceva evident.

– Mama ta e Beth Jessup, nu-i aşa?

Lucy îşi lăsă cana jos, bătând nervos cu degetele pe o parte a ei.

– Da.

Arlene o studie pe Lucy de parcă ar fi privit un vechi prieten.

– M-am gândit la Beth Jessup în secunda în care ai păşit aici. Am fost împreună la liceu. Rupeam oraşul în două din când în

când. Sentimentul de tinereţe redescoperită scânteia în ochii ei căprui. Doamne, mi-e dor de gagica aia. Ce naiba mai face mama ta?

Lucy opri cana de cafea la câţiva centimetri de buze.

– A murit acum două săptămâni.

Zâmbetul declanşat de amintirea lui Beth dispăru.

– Îmi pare foarte rău să aud asta, draga mea.

Lucy îşi îndreptă puţin spatele, nesimţindu-se confortabil să vorbească.

– A avut cancer la creier. Ne-a rugat pe mine şi pe Dolly să-i vizităm oraşul natal. Să-i aducem cenuşa.

Arlene îşi drese glasul.

– Binecuvântată să-ţi fie inima! Doamne, în mintea mea, Beth este încă o adolescentă rebelă. Şi acum s-a dus. Chiar îmi pare rău.

Tristeţea pe care încercase din răsputeri să o ignore se furişase lângă ea.

– Mulţumesc.

Ridurile de pe fruntea lui Arlene se adânciră.

– Presupun că eşti aici pentru Cabana de iarnă?

Veştile călătoresc repede.

– Domnul Garrison a menţionat ceva despre o cabană. Unde este?

– Este chiar în afara oraşului, lângă far.

– Habar n-am în ce mă bag.

Arlene îi îndepărtă îngrijorarea cu o mişcare a mâinii.

– Nu-ţi face griji. Hank o să aibă grijă de tine. Până când termini de mâncat micul dejun, va fi la birou. Este matinal. Deci, cu ce pot să vă servesc pe voi două?

– Pentru mine clătite, spuse Lucy. Şi mai multă şuncă pentru Dolly.

– Sigur. Dau comanda imediat.

– Mulţumesc.

Zâmbetul femeii era cald şi sincer.

– Pe cuvântul meu, mă bucur că a venit fiica lui Beth în oraş.

Beth era doar o adolescentă când o avusese pe Lucy. Nu vorbise niciodată despre Cape Hudson, dar localnicii ar fi putut face lumină asupra vieţii mamei ei înainte să se mute în Nashville.

În timp ce-şi aştepta comanda, mai mulţi oameni veniră să ia micul dejun. Câţiva bărbaţi mai în vârstă stăteau acum la bar, mâncând şi vorbind în şoaptă. Un cuplu mai în vârstă se aşeză într-un separeu lângă al ei. Observă mai mult de câteva priviri curioase îndreptate în direcţia ei.

Sosiră clătitele şi şunca şi îi dădu câteva bucăţi lui Dolly înainte de a lua prima muşcătură. Clătitele erau moi şi fragede şi nu-şi mai amintea când stătuse ultima dată la o masă şi mâncase. Majoritatea meselor le lua în bucătăria din spatele barului, iar Beth nu avea nici o masă. Lui Beth nu-i plăceau, preferând întotdeauna să stea pe podea şi să mănânce dintr-un castron.

Uşa restaurantului se deschise din nou de câteva ori, aducând rafale de aer rece. Restaurantul era aproape plin. Arlene s-a apropie de ea şi aduse o cutie albă.

– Mai multă şuncă. Fetelor, mă bucur să văd că aveţi apetit. Apropo, nota de plată a fost achitată.

– De cine? întrebă Lucy.

– Consideră-l un cadou de bun venit.

Arlene zâmbea cu căldură şi o cunoscuse pe Beth, ceea ce o făcu pe Lucy să o întrebe:

– Mama nu a vorbit niciodată despre acest loc. Ştii de ce a plecat?

– Nimeni nu ştie răspunsul la această întrebare. Azi era aici, apoi, cu o zi înainte de absolvire, a plecat. Eram sigură că se va întoarce. Obişnuiam să împărţim o sticlă de bere pe plajă în fiecare vineri, după meciurile de fotbal, în liceu. Am aşteptat-o în fiecare vineri timp de un an până să înţeleg, în cele din urmă, că nu se va mai întoarce.

Un client o strigă pe Arlene, iar ea clătină din cap.

– Îmi lipseşte fata aia aprigă.

Arlene se îndreptă spre celălalt client, care vorbea în şoaptă, aruncând din când în când câte o privire spre Lucy.

– Suntem subiectul de discuţii al oraşului, îi şopti Lucy lui Dolly.

Cele două mâncară în tăcere timp de aproape douăzeci de minute, conştiente că mai multe priviri erau aţintite asupra lor. Pentru fiecare muşcătură pe care o lua Lucy, Dolly primea două şi,

în curând, farfuria ei era goală. Scoase câțiva dolari din buzunar pentru Arlene și îi băgă sub recipientele cu sare și piper.

Din nou, putea simți cum era privită în timp ce pleca împreună cu Dolly. Luminile din biroul domnului Garrison erau încă stinse, așa că, ridicându-și gulerul hainei, o conduse pe Dolly pe Strada Principală și traversară dunele până la plajă. O plimbare pe nisip, în teorie, era o idee drăguță, dar vântul rece tăia apa și îi trecea prin jachetă, ajungându-i până în oase. Ajunsă înapoi pe Strada Principală, își dădu seama că luminile din biroul domnului Garrison se aprinseseră.

– Să mergem.

Capitolul 3

LUCY

15 ianuarie 2018

Lucy şi Dolly urcară cele trei trepte de piatră care duceau la intrarea clădirii albastre cu două etaje de pe Strada Principală, vizavi de restaurant. Aruncă o privire rapidă spre semnul **GARRISON & ASOCIAŢII, LLC** şi găsi uşa descuiată.

În biroul de la intrare era un covor oriental bogat în detalii şi avea pereţii vopsiţi într-un verde intens pe care erau patru tablouri mari cu imaginea golfului în diferite anotimpuri. Mai era un birou la recepţie, dar părea că nu mai fusese folosit de ceva vreme. Lucy se aplecă şi-i scutură lui Dolly nisipul de pe labe, în timp ce îşi ştergea ea însăşi tălpile pe covoraş.

– Bună ziua? spuse, închizând uşa în urma ei.

Neprimind nici un răspuns, se îndreptă spre scări şi strigă:

– Domnule Garrison?

Se auziră paşi la primul etaj şi apoi pe scări. Bărbatul care apăru era suplu, având uşor peste un metru optzeci şi doi şi în jur de treizeci de ani. Părul scurt şi închis la culoare, încă umed după duş, era aranjat simplu, cu tăieturi drepte. Era îmbrăcat în pantaloni kaki, cu dunga la fel de ascuţită ca şi privirea, şi o cămaşă albă

apretată, cu mânecile suflecate. Dacă Beth ar fi fost aici acum, ar fi spus că avea aura unui suflet bătrân.

Se uită la ea, de parcă ar fi căutat un sens care să explice tatuajul reprezentând păsărea cântătoare de la încheietura ei, șuvița albastră din părul blond și șiragul de mărgele albastre și roșii de la încheietura celeilalte mâini.

– Ești Lucy Kincaid.

– Arlene de la restaurant a sunat înainte, nu-i așa?

– Da. Bine ai venit! Sunt Hank Garrison. Când ai ajuns din Nashville?

– Noaptea trecută.

– Unde ai stat?

Dolly se apropie de el, iar el întinse mâna și o lăsă să-i adulmece degetele.

– În Jeepul meu.

El clătină din cap, încruntându-se.

– A fost frig noaptea trecută.

Dolly îi linse degetele și se așeză pe covorul scump.

– Da, a fost. Te deranjează dacă stă și câinele? E frig.

– Sigur, este în regulă. El trase aer în piept, studiind-o în continuare, apoi spuse cu o tristețe sinceră: Îmi pare rău pentru pierderea ta.

Din anumite motive, această simplă afirmație îi intensifică sentimentul pierderii.

– Mulțumesc.

– Cum reziști?

– Mi-am lăsat durerea la tunelul Bay Bridge seara trecută.

Beth nu ar fi vrut ca ea să se adâncească în suferință, iar Dolly nu avea nevoie de energie negativă. Acum, tot ce trebuia să facă era să găsească o modalitate să se elibereze cu adevărat.

Garrison își drese vocea.

– Ai adus hârtiile pe care ți le-am cerut?

O sunase înainte să-i spună că trebuia să prezinte dovada identificării ei înainte să poată discuta. Nu-și găsise certificatul de naștere, așa că obținuse o copie când se dusese la Biroul Stării Civile să

ia certificatul de deces al lui Beth. Scria că *Elizabeth Kincaid Jessup* era mama ei. *Necunoscut* în dreptul tatălui. Lucy caută în rucsac şi scoase un teanc de hârtii.

– Iată certificatele, precum şi scrisorile pe care le-ai trimis.

– Bun. M-am gândit că, ţinând cont de perioada în care mama ta m-a ignorat, vei proceda la fel.

Studie hârtiile, în special certificatul ei de naştere.

– Mama nu mi-a spus niciodată niciun cuvânt despre acest loc sau despre tine. Dar poate ai putea să mă pui la curent. Mi-ar fi de folos dacă mi-ai putea spune ceva despre faptul că în dreptul tatălui e trecut necunoscut pe certificatul meu de naştere.

– Intră în biroul meu.

Traversară holul mic spre biroul alăturat, iar el deschise uşa şi aprinse luminile.

Dolly şi Lucy intrară, iar el îi făcu semn să ia loc în timp ce se aşeza în spatele biroului. Dolly se puse să dormiteze lângă scaunul lui Lucy.

Mobilierul era de bun-gust. Biroul solid din mahon părea vechi, la fel şi scaunul înalt din piele din spatele acestuia şi două scaune mai mici pentru vizitatori. Era o diplomă de licenţă în ştiinţe politice de la Universitatea din Richmond şi o altă imagine cu Garrison şi trei bărbaţi de vârsta lui, toţi îmbrăcaţi în uniforme de puşcaşi marini.

– Ai fost puşcaş marin? întrebă ea.

– Da.

– Nu poţi fi barman într-un bar de muzică country din Nashville şi să nu ştii diviziile armatei. Bacşişul creşte dacă poţi să alegi melodia potrivită pentru fiecare armă. Pot să cânt imnul puşcaşilor chiar acum, să sparg gheaţa?

Zâmbi uşor.

– Mulţumesc, dar nu e nevoie.

– Păcat. Sunt destul de bună. *Semper fi*[1].

Ultima dată când fusese într-un birou ca ăsta, avusese de-a face cu proprietarul lui Beth, care o dăduse în judecată pentru neplata a şase luni de chirie. În calitate de cosemnatar al contractului de

[1] Întotdeauna credincioşi (motto al Forţelor Marine SUA)

chirie al lui Beth, ea era culpabilă şi obligată să îşi folosească ultimele economii pentru a evita un proces.

– Şi despre identitatea tatălui tău ce ştii? Mama ta nu ţi-a spus niciodată despre testamentul lăsat de doamna Catherine Buchanan?

– Prima dată când mama a menţionat Cape Hudson a fost cu câteva zile înainte să moară. Aş fi presat-o să-mi dea detalii, dar a intrat în comă.

– *Vreau să mă duc acasă, Lucy. În Virginia.*

– *De ce în Virginia? Nashville este casa ta.*

– *Nu. Virginia.*

Greutatea acelor cuvinte răsturnase prima piesă de domino.

– Beth mi-a spus mereu că s-a născut în Nashville. Originară din Tennessee până în măduva oaselor, obişnuia să spună. Sincer, încă nu sunt convinsă că ai găsit-o pe Beth Kincaid pe care o căutai.

– Jessup, adăugă el fără ezitare.

– Un nume pe care nu l-a folosit niciodată. A fost întotdeauna Beth Kincaid.

– Cu excepţia certificatului de naştere, Lucy.

– Ştii mai multe despre mine decât ştiu eu. Trebuie să spun, domnule Garrison, că este tulburător.

Din nou, privirea lui pătrunzătoare căuta profunzimea şi sensul, în timp ce îi pulsa un muşchi al maxilarului.

– Elizabeth Kincaid Jessup a crescut în Cape Hudson. Tatăl ei a locuit lângă Cabana de iarnă în ultimii ani ai vieţii lui.

– Tatăl ei?

– Samuel Jessup. S-a căsătorit cu Donna Kincaid, bunica ta, în 1968.

Ea se lăsă pe spate, bătând cu degetul plin de inele în braţul de mahon al fotoliului, în timp ce încerca să gestioneze situaţia cu calm.

– Bunicul tău a murit anul trecut, ceea ce m-a determinat să o contactez pe mama ta.

Auzind despre Samuel şi Donna, rudele ei de sânge, dar total străini pentru ea, i se făcu o gaură în inimă. Îşi trecu degetele prin păr, nefiind sigură dacă să fie recunoscătoare că punea cap la cap, în cele din urmă, aceste bucăţi din viaţa ei sau dacă ar fi trebuit să

fie supărată că Beth o minţise. Alese să fie supărată pentru că durea mai puţin să fie furioasă decât tristă.

– Mama a avut fraţi sau surori?

– Bunicii tăi au avut un nou-născut băiat înainte de mama ta, dar a murit când avea câteva luni. Donna Kincaid Jessup a murit în 1984, când mama ta avea cam paisprezece ani.

– Bunicii mei au avut fraţi? Am cumva veri mai îndepărtaţi?

– Bunicul tău provine dintr-o familie cu cinci copii. Aşadar, ai destul de mulţi veri de-al doilea.

– Unde sunt?

– Câţiva sunt în oraş, dar majoritatea au plecat.

În clasa a treia, profesoara lui Lucy le spusese elevilor să deseneze arborele genealogic împreună cu părinţii lor. Beth insistase că erau doar ele două, aşa că Lucy desenase un singur trunchi cu o singură ramură. Fusese mulţumită până când îşi dăduse seama că în desenele colegilor ei copacii aveau numeroase crengi.

– Înţeleg că există o moştenire numită Cabana de iarnă.

– Moştenirea este de la doamna Catherine Hedrick Buchanan.

Ochii verzi şi pătrunzători se fixau asupra ei, aşteptându-se să recunoască numele care el presupunea că îi era familiar.

– Dacă aştepţi să vezi dacă numele înseamnă ceva pentru mine, îmi pare rău. Nu ştiu nimic. Va trebui să o iei cu începutul.

– Doamna Buchanan a fost proprietara Cabanei de iarnă şi şi-a dorit să-i rămână bunicului tău, mamei tale, iar acum ţie.

– Care a fost relaţia doamnei Buchanan cu bunicul meu?

– Nu ştiu. Bunicul tău era angajat în marina comercială şi nu s-a retras până la optzeci de ani. Asta a fost în 1996. Potrivit istoriei familiei, doamna Buchanan s-a oferit să-l trimită pe bunicul tău la facultate, dar el a refuzat. I-a făcut o ofertă similară mamei tale, dar a refuzat şi ea.

– De ce era această femeie îngerul păzitor al familiei Jessup?

De câte ori îi spusese mama ei că ideea ei de a merge la colegiu, în special la colegiul de artă, era o risipă de bani? Crezuse întotdeauna că atitudinea ei avea mai mult de-a face cu posibilităţile financiare. Se pare că nu. Profesorii lui Lucy spuseseră întotdeauna

că avea potențial, dar până la urmă notele ei fuseseră prea mediocre pentru o bursă. În primii ani de după liceu, încercase să economisească pentru facultate, dar de câte ori îi creștea suma din contul bancar, ceva nu mergea bine. Ba i se strica transmisia de la mașină. Operație de apendicită fără asigurare. Beth nu avea din nou bani de chirie. Și apela la economii. Până la douăzeci de ani, câștigase o reputație solidă în Nashville ca barmaniță. Viața continuase, făcea schițe când putea și abandonase ideea de a merge la facultate.

– Când a murit doamna Buchanan? întrebă ea.

– Martie 1990, la vârsta de o sută unu ani.

– Cam la un an după ce m-am născut eu.

– Da.

– Când i-ai scris prima dată mamei mele? întrebă ea.

– Anul trecut, imediat după moartea bunicului tău. După ce mi-a ignorat toate scrisorile, în cele din urmă m-a sunat acum patru luni. Mi-a spus că poate tu ai vrea ce îi oferise ei doamna Buchanan și mi-a cerut să-i trimit din nou documentele.

– Habar n-am avut. Mai mult rănită decât surprinsă, o mângâie pe Dolly pe cap. Sunt multe de procesat, domnule Garrison.

– Știu.

Se gândi la toate privirile îndreptare asupra ei la restaurant.

– Beth trebuie să fi făcut impresie. Multe priviri s-au îndreptat asupra mea la micul dejun.

– Mama ta era greu de uitat. Părinții mei au fost colegi de liceu cu ea și și-o amintesc bine.

– I-ai întrebat despre ea?

– Tata zice că toată lumea are o poveste despre Beth.

Ea avea impresia că urmărea un film la care întârziase cincisprezece minute și se chinuia să identifice personajele.

– Care a fost povestea lui despre ea?

– Ea a convins câțiva elevi să chiulească de la școală prin anul doi. Au plecat cu mașina în Norfolk și au petrecut o după-amiază întreagă mâncând înghețată și stând pe plajă. Șeriful orașului, dorind să le dea o lecție, i-a așteptat la pod când mergeau spre casă cu mașinile. Cu girofaruri și sirene, i-a tras pe dreapta și toți s-au

speriat, în afară de Beth. Ea a râs când șeriful a început să le țină o prelegere, a luat-o pe bancheta din spate a mașinii lui și a dus-o la închisoare, unde a stat o vreme. A ieșit câteva ore mai târziu și tuturor copiilor li s-a părut foarte tare.

– Asta rezumă copilăria mea. Nu a fost niciodată adepta regulilor. Arlene spunea că a plecat cu o zi înainte de absolvire. Chiar și eu pot face un calcul. Era însărcinată cu mine.

– Da.

– Știi cine este tatăl meu?

Acum venise rândul ei să-l atace direct și să aștepte un răspuns.

El nici nu clipi.

– Nu știu.

Îl fixa cu privirea, încercând să-i citească mintea.

– Poți să-mi spui mai multe despre Cabana de iarnă?

– A fost construită în 1901 și a servit drept cabană de vânătoare. Domnul George Buchanan, socrul doamnei B., a construit casa pentru Elizabeth Lawrence, deoarece amândurora le plăcea să vâneze rațe. A fost amanta lui ani întregi, dar s-au căsătorit abia în 1916.

– O cabană de vânătoare. Îmi imaginez covoare din blană de urs, trofee și mult lemn închis la culoare.

– Nu chiar. Trebuie să o vezi ca să-ți dai seama. Casa are, de asemenea, trei sute de acri de teren pe malul golfului, cu mai multe puncte de acces la apă. Familia mea a închiriat o sută de acri din domeniu timp de patruzeci de ani. Suntem proprietarii podgoriei Beacon.

– Teren și o casă. Bate un Jeep și ultima sută de dolari pe care îi am în buzunar.

Domnul Garrison își îndoi degetele de parcă ar fi fost pe cale să se ocupe de ceva neplăcut.

– Există niște condiții care însoțesc această moștenire.

– Bineînțeles că există. Ce condiții?

– Toți banii din moștenire trebuie folosiți pentru renovarea și menținerea casei. Poți începe să accesezi aceste fonduri după ce ai locuit pe proprietate treizeci de zile.

– Bunicul meu a rămas în casă?

– A locuit acolo treizeci de zile şi apoi s-a mutat la cabana de oaspeţi de pe domeniu. S-a ocupat de întreţinere, dar nu a făcut niciodată alte renovări în afară de a pune un nou acoperiş pe casă.

– Ce este în neregulă cu Cabana de iarnă? De ce nu au vrut-o mama şi bunicul?

– Este veche. Friguroasă. Şi îngrijirea unei astfel de case este un angajament.

– Şi dacă mă hotărăsc că nu vreau casa, atunci nu primesc nimic.

– Corect. Banii pentru renovarea proprietăţii vor merge apoi la moştenitorul descendent al fiicei lui George Buchanan, Victoria. Acest lucru este, de asemenea, ciudat, deoarece pe vremuri, moştenirea le revenea, de obicei, fiilor, nu fiicelor.

– Dar doamna Buchanan? Nu avea copii?

– A avut un fiu, care a murit în 1974. Moştenitorii ei nu erau incluşi în testament.

– De ce nu?

– N-am nici o idee.

Beth obişnuia să spună că proprietăţile te împovărează, şi Lucy începea să înţeleagă logica acestei afirmaţii.

– Nimic din toate acestea nu are sens.

– Aşa este.

– Cine este ruda care primeşte această Cabană de iarnă dacă spun nu?

– Eu.

– Tu?

– Victoria a fost străbunica mea.

Ea pufni cu frustrare.

– Aşadar, dacă stau treizeci de zile într-o casă veche de o sută de ani, atunci am privilegiul să o renovez?

– Da.

– Aş putea să o vând?

– Nu.

– Câţi bani sunt pentru renovare?

– Sunt cincisprezece milioane, dar ţine minte, banii vor rămâne întotdeauna ai casei.

Ea clipi şi se aşeză pe scaun.

– Unu cinci?

– Corect.

– La naiba!

Lucy nu ştia dacă să leşine sau să vomite.

Se aplecă în faţă, bătând cu vârful unui pix în dosarul de carton.

– Sunt pregătit să-ţi fac o ofertă în numerar dacă renunţi la moştenire.

– Vrei această cabană?

– Şi terenul din jur.

– Dar ar trebui să foloseşti banii pentru casă.

– Da. Cele cincisprezece milioane vor fi întotdeauna ale casei.

– Cât eşti dispus să oferi?

– Cincizeci de mii de dolari.

Lucy nu văzuse niciodată atât de mulţi bani la un loc. Dar, oricât de tentată era să ia banii şi să fugă, auzise destul de multe afaceri şi negocieri în Music City să ştie că prima ofertă era rareori cea mai bună.

– Pot să văd această Cabană de iarnă?

– Pot să te duc acolo chiar acum. Vom merge cu maşina mea.

– Te voi urma cu a mea. Dolly cam năpârleşte.

– Bine. Am maşina parcată în faţă.

– Sunt cu un Jeep galben.

– Ştiu. Arlene mi-a spus deja, zise el.

Era aici doar de câteva ore şi avea mai multe indicii reale despre trecutul ei decât îi spusese Beth într-o viaţă. Ideea de a dezgropa această comoară de informaţii o nelinişti brusc şi deveni nerăbdătoare să respire aer proaspăt.

Ea şi Dolly aşteptară în timp ce el stinse luminile din birou şi îşi luă cheile şi haina. Îi făcea plăcere să simtă vântul rece şi revigorant peste obrajii înroşiţi, în timp ce ea şi Dolly se grăbeau spre Jeep. Dolly îşi dădea seama că se întâmpla ceva interesant. Nu pierduse prea mult.

Garrison încuie uşa biroului şi se urcă la volanul unei camionete vechi parcate în faţă. Făcu un semn din mână şi o luă pe Strada

Principală. Lucy băgă Jeepul în viteză şi întoarse cheia. Motorul gemu şi tuşi.

- Nu-mi face asta acum! Se aplecă peste volan, sperând din nou că piesele de metal şi cauciuc ar fi putut fi convinse prin rugă minţi şi puterea gândului. Te rog, fii drăguţă. Am nevoie doar de câţiva kilometri.

Motorul nu porni. Dolly lătră şi ea şi-şi ridică privirea pentru a-l vedea pe domnul Garrison venind spre maşină. Coborî geamul.

- Este un miracol că a ajuns până aici, spuse ea. Bătrânica a cedat.

- Puteţi veni în camioneta mea, spuse el. Este în regulă chiar dacă Dolly năpârleşte.

- Mulţumesc.

Ea luă cheile, urna mamei şi lesa lui Dolly, iar cele două se aşezară pe scaunul din faţă al camionetei.

- Nu te deranjează dacă o aduc şi pe Beth, nu-i aşa?

- Deloc.

Camioneta lui era îngrijită, aşa cum se şi aştepta. Era genul de tip calculat.

- De cât timp te-ai întors în oraş?

- Şase luni.

- Chiar aşa, Joe Friday[1]?

Ea aşeză urna între picioare pe podea.

Lui îi apăru un zâmbet în colţul buzelor.

-Da.

- Mi se pare corect.

Garrison o luă prin oraş şi se întoarse spre drumul principal. Coti la stânga şi se îndreptă spre nord. Ea mai făcu o încercare de conversaţie, dar el nu se arătă interesat.

Pe măsură ce treceau pe lângă câmpurile întinse acoperite cu terenuri agricole, Lucy se întreba ce naiba era atât de groaznic în acest loc. Beth se descurcase cu uşurinţă cu tot felul de personaje

[1] ***Just the facts, Joe Friday***? Fraza este adesea atribuită personajului sergentul Joe Friday din emisiunea TV din anii 1950, ***Dragnet.*** în ciuda concepţiei populare, Friday nu a folosit niciodată această expresie.

dubioase în timp ce încercase să-şi facă o carieră în industria muzicală. Atunci, de ce o alungase un astfel de loc?

Pe măsură ce peisajul devenea şi mai sterp, îşi dădea seama că nu-l cunoştea pe acest bărbat. Fără autocolante pe bara de protecţie din spatele camionetei sau documente în biroul lui care să-i dea vreun indiciu despre el. Ar fi fost o adevărată prostie să fi condus tot acest drum şi apoi să fie ucisă de un criminal în serie. Şi el cu siguranţă avea un motiv.

Oricum, era expertă în a-şi imagina cele mai îngrozitoare scenarii. Îşi petrecuse cea mai mare parte a copilăriei gândindu-le la ele şi rezolvându-le. Trebuia să fii pregătită când o aveai ca mamă pe foarte spontana Beth Kincaid, alias Beth Jessup.

Lucy o mângâie pe Dolly pe cap. Câinele se uită la ea şi dădu din coadă. Cel puţin câinele nu-i transmitea vibraţii negative despre Garrison.

Camioneta încetini în ceea ce părea a fi mijlocul pustietăţii şi o luă spre vest pe un drum parţial pavat, pietruit. O avea pe bătrâna Mace undeva în fundul poşetei, dar ar fi murit înainte să o găsească. Aşa că, dacă el ar încerca să o omoare, ea ar ţipa şi i-ar ordona lui Dolly să fugă.

Dolly căscă.

Garrison schimbă într-o viteză inferioară şi încetini pe drumul accidentat.

– A fost un uragan care a lovit peninsula acum aproximativ cincizeci de ani, spuse el. A rupt drumul şi a durat aproape un an să fie reparat. Cabana de iarnă a devenit, de asemenea, cunoscută sub numele de Casa de pe drumul rupt.

Propoziţiile lui deveneau mai lungi. Al naibii, era aproape vorbăreţ acum. Schimbă din nou viteza în timp ce se apropia de ceea ce părea o alee de pământ care şerpuia printre nişte copaci înalţi. Intră mai adânc în pădure. Nu mai putea face nimic.

Şirul de copaci lăsa loc unei deschideri, care se întindea aproape un kilometru până la golf. Era acoperită cu rânduri de viţă-de-vie gri-maro îngrijite, care se răsuceau în jurul spalierelor.

– Nu credeam că se poate cultiva viţă-de-vie aici.

– Viței-de-vie îi plac condițiile dificile.

Se ridică praful în jurul vehiculului în timp ce se îndrepta spre o casă albă cu două etaje înconjurată de copaci bătuți de vânt. Iarba din jurul casei era tăiată, dar nu era o privelişte nemaipomenită.

Casa avea o verandă largă cu ferestre din podea până în tavan, scăldate de soare. Acoperişul roşu de tablă era vechi şi degradat. Un balansoar singuratic, îmbătrânit de vreme şi de timp, se legăna uşor în adierea vântului.

Garrison continua să conducă.

– Nu-i asta casa?

– Nu, asta este casa bătrânului custode în care a locuit domnul Jessup. Anul trecut a fost un incendiu, deci nu este chiar locuibilă. Cabana de iarnă este puțin mai jos pe drum.

– Domnule Garrison, asta începe să-mi dea fiori.

El se încruntă.

– De ce?

– Nu ştiu. Sunt în mijlocul pustietății. Cu un străin. Criminali în serie. Am încă vreo şapte sau opt motive dacă ai timp să ți le spun.

– Nu sunt un criminal în serie.

– Aşa spun toți.

Îngrijorarea şi stresul ei păreau să-l surprindă. Parcă în mijlocul aleii, opri motorul şi o privi.

– Cabana de iarnă este la o sută de metri în față, după cotitură. Se află chiar în golf.

– Nu putem ajunge până acolo cu maşina? A, da, Drumul Rupt.

Ignorând ironia, el spuse:

– O furtună de iarnă a inundat drumul luna trecută. Aşteptăm să se usuce, să poată fi reparat în următoarele zile. Deocamdată trebuie să mergem pe jos.

– Desigur.

Nu era sigură cum va reacționa câinele într-un mediu nou, aşa că luă lesa lui Dolly şi urna mamei ei şi coborî din maşină. Vântul o pătrunse din nou, alungând toată căldura din camioneta încălzită.

– Casa este o responsabilitate, spuse Garrison.

– Şi nu arăt ca şi când m-aş putea descurca?

– Nu am spus asta.

– Te gândeai la asta.

El scoase din buzunar un set de chei solide. Porni în jos pe drum, conducând-o peste niște șanțuri adânci săpate de ploile abundente.

– Cum i-a mers viei în timpul furtunii? întrebă ea.

– I-a mers bine. De fapt, sperăm să plantăm mai multă, dar nu am putut negocia închirierea pe termen lung a terenului.

– Ce ai așteptat?

– Pe tine.

Rafalele păreau să o împingă spre apă. Își imagina că auzea șoapte în iarba care se unduia și se gândi la Beth. Ascultă și strânse urna mai tare, sperând să găsească răspunsuri. Dar nu era nimic. Tipic lui Beth. Mama ei avea de gând să o pună la muncă pentru asta.

Dolly se opri de mai multe ori să adulmece toate mirosurile noi. Pufni apoi de parcă simțise ceva în adiere care îi trezise simțurile.

Drumul deveni neted, în cele din urmă. Ramurile copacilor, îndoite de ani de vânturile din golf, se aplecau peste drum de parcă ar fi fost îndrăgostiți care încercau să se țină de mână. În față, Lucy auzi cum apa se lovea de mal.

Când trecură de ultima cotitură, ea se trezi față în față cu o imensă casă în stil provincial franțuzesc. Vopsită într-un galben-deschis, era elegantă și simplă în același timp. Avea trei etaje, era din cărămidă și se vedeau douăzeci de ferestre înalte de-a lungul fațadei. În centru, era o ușă masivă din lemn. Erau afișate semne cu **PROPRIETATE PRIVATĂ**.

– Unde este cabana?

– Te uiți la ea.

– Trebuie să aibă cel puțin zece mii de metri pătrați, spuse ea.

– Cincisprezece.

Își strânse mai tare haina în jurul ei.

– Cine a hotărât să-i dea denumirea de cabană?

– Pentru familia Buchanan, era o cabană. Celelalte case ale lor din New York City și Newport, Rhode Island, erau de două ori mai mari.

Ea încercă să și-o imagineze pe Beth aici, dar nu putu. Mama de care își amintea stătuse pe scena unui bar de muzică country plin

de fum, cântând o melodie veche a lui Dolly Parton sau stând la masa de pe Broadway, dând în cărți de tarot pentru turiști. Când se gândea la Beth, vedea lumini de neon departe de acest loc rece și sterp care arăta atât de *permanent*.

El se îndreptă spre ușa din față și introduse una din cheile mari în încuietoarea veche. O mișcă înainte și înapoi ca și când ar fi încercat să o înduplece până când zăvorul se deschise.

Împinse ușa grea, păși înăuntru și înșurubă un bec care răspândea un inel estompat de lumină în apropierea ușii.

Coridorul traversa casa de la intrare către mai multe ferestre care dădeau spre golf. Nori groși de ploaie, rămășițe ale furtunii din seara trecută, se îndreptau spre nord-vest, târând cu ei apele agitate, cu valuri înspumate. Totuși, priveliștea era uluitoare. Lucy își imagina că, într-o zi senină, îi putea tăia cu ușurință respirația.

Pașii ei răsunau în timp ce se mișca prin casa întunecată spre ansamblul de ferestre. Puse urna lui Beth pe o masă mică, simțind cum i se făcea pielea de găină, iar Dolly își lăsă urechile în jos.

Își trecu degetele peste mărgelele roșii și albastre de rugăciune ale lui Beth, pe care le avea înfășurate în jurul încheieturii mâinii. Dacă mama ei i-ar fi dat în cărți acum, ar fi tras Turnul. Distrugere. Neliniște. Revoltă. Da, erau bifate toate rubricile pe ziua de azi.

În aer se simțea miros de mucegai, iar în lumină se vedeau dansând particule de praf. În dreapta ei era o scară masivă, iar în stânga, o cameră de zi oficială. Mobilierul era acoperit cu pânze albe și rămăseseră doar contururi slabe ale picturilor agățate pe pereți.

Acest loc era dintr-un alt timp. În apropiere nu existau restaurante la modă. Nu puteai merge pe jos să bei o cafea sau să mergi într-un bar cu muzică country să-l asculți pe cel mai nou cântăreț exprimându-și talentul. Timpul se oprise. Era suprarealist.

– Ești gata să discutăm oferta mea? întrebă Garrison.

Capitolul 4

BETH

6 mai 1988

Beth stă tăcută în timp ce doamna B. își bea ceaiul. Și-a dat demisia de la restaurant și ignoră reproșurile lui Arlene că a renunțat la o slujbă bună. Arlene îi ține locul lui Beth pentru ultimul schimb în caz că se răzgândește, dar știe că nu o va face.

Beth își prepară propriul ceai cu mult lapte și zahăr, dar ceașca din porțelan fin pictată cu păsări colibri i se pare prea delicată. De-abia sunt câteva guri de ceai în ceașcă și are gust de cafea diluată. Dar bătrâna este acum șefa, așa că bea ceai din ceașca albastră.

Din nou, doamna B. este îmbrăcată la patru ace. Astăzi poartă un costum Chanel roșu, cu o cămașă de mătase albă. Ca bijuterii, e accesorizată cu aceeași broșă de fildeș simplă, dar drăguță. Este veche, dar e genul de bijuterii pe care turiștii gălăgioși le cumpără de pe plajă, deoarece sunt făcute de localnici și nu sunt scumpe.

– I-am spus profesoarei mele că vom continua discuția. Este încântată.

Doamna B. își așază ceașca pe farfurioară.

– Încântată?

– Entuziasmată. Este curioasă în legătură cu dumneavoastră şi acest loc. Toţi copiii ştiu despre dumneavoastră, dar nimeni nu vă *ştie* cu adevărat, dacă asta are sens.

Doamna B. o analizează pe Beth de parcă ar vrea să o studieze sau ar încerca să o disece.

– Te-ai putea vedea vreodată trăind într-o casă ca asta, Beth?

Ceaşca de ceai zornăie pe farfurioară.

– Doamne, nu! Dacă aş locui aici, nu aş mai ieşi niciodată din acest oraş.

– Şi ăsta e un lucru rău?

– Pai, da. Dacă eşti la vârsta mea şi nu ai văzut lumea. Dumneavoastră aţi călătorit. Cel mai bun lucru pe care l-am făcut eu este o excursie cu şcoala la Grădina Zoologică din Washington, DC, anul trecut.

– Poate că după ce ai călători puţin, la Nashville sau oriunde, vei ajunge să te întorci la Cape Hudson.

Beth întinde mâna după un fursec, un pic cam fad, dar simte cum i se intensifică gustul după ce ia o înghiţitură.

– De unde ştiţi despre Nashville?

– A fost unul dintre oraşele pe care le-ai menţionat ultima dată când m-ai vizitat. Oi fi eu bătrână, dar am memorie bună. Soarbe din ceai. Aud tot felul de lucruri despre tine, Beth.

În loc să fie descurajată, este intrigată. Bătrâna nu este o pustnică, aşa cum părea.

– Pun pariu că aţi fost atenţionată. O să muşc momeala. Deci, ce aţi auzit?

– Că ai fost majoretă, dar ai fost dată afară din echipă după un incident în care au fost eliberaţi nişte pui de găină pe terenul de fotbal la întoarcerea echipei.

Beth rânjeşte.

– Nu mă provocaţi.

– Ai o relaţie cu unul dintre jucătorii de fotbal, dar îi faci ochi dulci şi strănepotului meu.

– Ei bine, am ieşit cu Eddie, dar acum sunt cu Brian. Noah este strănepotul dumneavoastră, nu? Arată destul de bine şi nu aş refuza să mă întâlnesc cu el.

– Când vânezi un băiat, renunţi la putere.

Îşi ridică ceaşca spre buze.

– Putere?

– Sex, dragă. Doar pentru că un băiat îţi zâmbeşte, nu înseamnă că trebuie să faci sex cu el.

Dintr-un motiv oarecare, Beth râde.

– Credeţi-mă, doar pentru că îmi place să mă simt bine nu înseamnă că-i permit vreunui băiat să mă împiedice să plec la Nashville sau oriunde în altă parte.

Doamna B. o studiază pe Beth peste marginea ceştii delicate de porţelan, cu o privire cercetătoare.

– Am mai întâlnit fete ca tine. Sunt atrase de adrenalină. Ca moliile de flacără. Fii atentă, Beth!

– La ce?

Ea pune încet ceaşca jos.

– Să începem?

– Da. De unde începem?

– Vom începe cu Claire.

– Cine este Claire?

– Ascultă şi vei afla.

Beth porneşte camera.

CLAIRE

Cape Hudson, Virginia
3 octombrie 1904

Prima dată când Jimmy Latimer îi salvase viaţa lui Claire Hedrick, ea avea şaisprezece ani.

Fusese încântată să se întoarcă în cele din urmă acasă, pe Coasta de Est. Pupila ei, Victoria, era la şcoală în Elveţia şi fusese invitată la Cabana de iarnă în calitate de cameristă a doamnei Lawrence, care petrecea cea mai mare parte a sezonului de vânătoare în pantaloni.

Era după-amiaza ei liberă, iar aerul era cald şi încărcat de umiditate în această zi de vară indiană. Îşi dorea să fie pe apă, aşa cum fusese în copilărie. Mai mult de patru ani în care avusese grijă de răsfăţata de Victoria, orele nesfârşite de cusut şi dorul de casă îşi spuneau cuvântul. Apa promitea libertate şi era atât de ispititoare încât nu o îngrijorau norii întunecaţi care stăteau agăţaţi de orizontul îndepărtat şi nici bubuiturile slabe ale tunetelor. Voia să simtă că trăieşte.

Claire trase bărcuţa spre apă, bucurându-se de lumina soarelui şi de aerul sărat care îi săruta buclele arămii ce-i încadrau faţa.

– Este o prostie, fetiţo! strigă un bărbat.

Avertismentul puternic venea din partea lui Jimmy, fiul menajerei. Era acasă în concediu timp de câteva săptămâni din serviciul pe care îl avea în marina comercială, iar mama lui, doamna Latimer, vorbea cu mândrie despre slujba fiului ei. Era pe cale să devină căpitan într-o bună zi. Era prea arătos pentru binele lui. Orice fată ar fi fost norocoasă să-l aibă. Domnul Buchanan susţinea că era cel mai bun ghid de vânătoare din regiune.

Jimmy era fiul preferat. Ea era fiica uitată.

Aşadar, când privirea lui Claire o întâlni pe cea albastră ca gheaţa a lui Jimmy, se simţi străbătută de poftă şi dorinţă şi se hotărî şi mai tare să nu-l placă. Trase barca mai aproape de apă, iar faptul că se încrunta din ce în ce mai tare nu făcu decât să-i alimenteze hotărârea de a-i dovedi că greşea. La şaisprezece ani, se putea preface că era sigură pe ea, să nu pară laşă în faţa bărbatului chipeş care o privea.

Fără să ţină seama de apa care îi uda cizmele şi tivul fustei, împinse prova peste nisipul neted. Sări în mica ambarcaţiune şi apucă vâslele, simţindu-se cam arogantă, în timp ce se îndepărta de ţărm. Urmă un bubuit de tunet în timp ce-l privea pe Jimmy mergând spre ţărm, cu mâinile pe şolduri, din ce în ce mai încruntat. Dar

să se oprească însemna să-şi recunoască eşecul, aşa că vâslea în continuare. Chiar şi curentul se lupta să o ţină la ţărm.

Vâslele erau mai grele decât îşi amintea şi i se tăia respiraţia din cauza efortului. Transpiraţia i se prelingea pe spate. Dar, în timp ce Jimmy privea, ea continua să taie apa cu vâslele. Curând, se afla la o sută de metri de ţărm, iar trăsăturile lui Jimmy se estompaseră. Atunci, simţi că făcuse o greşeală.

Când vremea se schimbă într-o clipă, vântul mătură norii întunecaţi scăzând temperatura. Cerul era brăzdat de fulgere şi de picături grele de ploaie.

Barca se legăna, iar vântul făcea ca apa să o lovească peste faţă şi răceala o cuprinse până în măduva oaselor. Trebuia să revină urgent la ţărm. Se luptă să întoarcă barca şi vâsli, ignorându-şi muşchii obosiţi şi plămânii care o ardeau. Curentul schimbător, atât de nestatornic în timpul furtunilor, se inversase şi acum o îndepărta şi mai mult de ţărm. Chiar şi cu fiecare mişcare a vâslei împotriva apei care se agita, micuţa barcă se îndepărta mai mult de uscat.

Nici nu văzu valul care o lovi şi răsturnă barca. Mai întâi fu şocată. Apoi, intră în panică.

Un alt val o lovi şi începu să dea din braţe în timp ce se străduia să-şi ţină capul deasupra apei şi să ajungă la barca răsturnată. Hainele şi cizmele, acum pline de apă, o trăgeau dedesubt. Era imposibil să calce apa. Luptă, înghiţind apă în timp ce se chinuia să rămână la suprafaţă. Adrenalina începea să cedeze în faţa frigului şi a epuizării. Cerul întunecat devenea şi mai furios în timp ce plămânii ei ţipau după aer. Fusese o proastă şi o costa scump.

O mână puternică o apucă de guler, o trase ca pe o păpuşă de cârpă în aer şi o aruncă pe carena de lemn udă a unei bărci de pescuit. Tuşi şi scuipă apa şi trase o gură de aer.

Claire îşi ridică privirea şi-l văzu pe Jimmy şi cea mai frumoasă privire încruntată. Mâinile lui arse de soare apucară vâslele şi muşchii i se încordau în timp ce vâslea cu toată puterea. Ea rămase tăcută până ajunseră la debarcader.

– A fost o prostie, spuse el printre dinţii încleştaţi.

Îndepărtându-şi părul de pe ochi, ea tuşi, îşi şterse apa sărată de pe buze şi îşi îndreptă spatele, sperând să salveze ceva din demnitate. Senzaţia de frig era aproape insuportabilă.

El făcu semn din cap spre un pulover albastru care se afla pe spătarul banchetei.

– Nu mi-ai auzit avertismentul?

– Ba da.

Ea îşi ridică braţele şi le băgă în pliurile calde ale puloverului. Se simţi cuprinsă de mirosul lui.

– Am auzit că eşti încăpăţânată. Ai noroc că te-am urmărit.

Ei îi tremurau buzele.

– De ce mă urmăreai?

El mormăi ceva şi, cu o mişcare a capului, îndepărtă o şuviţă groasă de păr blond, decolorat de soare. Avea o faţă atât de frumoasă. Un corp atât de musculos.

Doamna Latimer coborî la debarcader cu o pătură în mână. Se îndreptă spre Claire, ajutând-o să coboare din barcă şi acoperind-o cu pătura.

– Unde ţi-a fost capul, fetiţo?

Jimmy răspunse în locul ei, de parcă ar fi fost idioată.

– Este neînfricată, cum ai spus, Ma. Dar nu la fel de inteligentă.

Claire îşi dădu seama că vorbeau despre ea, în timp ce doamna Latimer se agita în jurul ei.

– De ce ai făcut o asemenea prostie?

Claire nu putu răspunde în timp ce doamna Latimer o conducea spre casă.

Se întoarse şi îl văzu pe Jimmy care încă o privea. Părul ud, ochii albaştri şi buzele pline afişau o încruntare nedumerită.

O salvase şi, mândră sau nu, îi era atât de recunoscătoare. Fără să stea pe gânduri, fugi de lângă doamna Latimer, se repezi spre el şi-şi încolăci braţele în jurul gâtului lui. Trecură câteva secunde înainte ca el să o mângâie uşor pe spate şi apoi să-i îndepărteze mâinile.

– Mulţumesc, domnule Latimer.

– Sunt doar Jimmy.

De data asta, el zâmbi şi, pur şi simplu, ea se îndrăgosti.

CLAIRE

10 ianuarie 1916

Claire nu-l mai văzuse pe Jimmy de aproape doisprezece ani. Să spui că se gândise la el tot timpul ar fi fost o minciună, dar se gândise des la el. Începuse o corespondenţă regulată cu doamna Latimer şi, când îi scria, întreba întotdeauna despre Jimmy, deşi avea grijă să pară politicoasă, de parcă ar fi fost o amabilitate. *Şi ce mai face fiul dumitale? Prin ce ţări a mai călătorit anul acesta?* Claire aduna toate informaţiile pe care i le dădea doamna Latimer.

Anii care trecuseră fuseseră buni pentru Claire. Devenise cunoscută ca o croitoreasă foarte talentată şi primise solicitări de la magazine de modă şi de la alte doamne din societate care doreau să o angajeze. Dar, în cele din urmă, rămăsese alături de familia Buchanan, care era familia ei adoptivă din multe puncte de vedere.

Acum se întorsese la Cape Hudson. Prima doamnă Buchanan murise în apartamentul ei din Paris, iar domnul Buchanan se căsătorea în cele din urmă cu amanta lui, doamna Lawrence. Claire îi pregătea de câteva luni trusoul doamnei Lawrence şi îi crease modelul pentru rochia de mireasă.

Gândurile la Victoria, care bombănea întruna şi o însoţise din New York în lunga călătorie cu trenul, şi chiar modificările presante pe care trebuia să le aducă rochiei de mireasă, fură uitate când îl văzu pe Jimmy. Se sprijinea de o maşină strălucitoare Model T parcată în faţa gării din Cape Hudson.

Avea braţele încrucişate, buzele strânse într-o încruntare profundă şi frumoasă, purta o haină închisă la culoare şi o şapcă tricotată potrivită pentru un marinar, nu pentru un şofer. Era mai înalt decât îşi amintea ea şi, deşi încă în formă, corpul i se împlinise cu trecerea anilor şi faţa bronzată îi fusese brăzdată de riduri laba gâştei în colţurile ochilor.

Lucra în marina comercială de aproape cincisprezece ani şi înainta în carieră. Mama lui spunea că urma să fie în curând căpitanul

propriei nave, dar era din nou în concediu şi făcea diverse comisioane pentru familia Buchanan, aşa cum făcuse întotdeauna.

Prezenţa lui era de bun augur. Felul în care o percepea ea se adăuga la euforia întoarcerii acasă, unde briza sărată era proaspătă şi era o întindere cât vedeai cu ochii. Gata cu zgârie-norii, zgomotul tramvaielor şi agitaţia oamenilor din oraş.

Totul era cum trebuia să fie.

Se auzi izbucnind un hohot de râs de femeie în spatele lui Claire şi se întoarse pentru a o găsi pe Victoria Buchanan chicotind în timp ce vorbea cu conductorul trenului. Bietul tânăr era deja fermecat de uimitoarea femeie de douăzeci şi unu de ani, care era de o asemenea frumuseţe încât întorcea capetele bărbaţilor şi-i tortura făcându-i geloşi.

Părul blond ondulat, la fel de deschis la culoare ca nisipul de vară, încadra faţa ovală a Victoriei şi îi accentua pometii înalţi, gura arcuită şi ochii albaştri luminoşi şi expresivi. Ţesătura din lână a hainei ei de călătorie din catifea albastru-bleumarin era prinsă pe talia minusculă şi se mula pe formele perfect rotunjite. Fata era un vis pentru creatorii de modă, deşi Victoria se plângea adesea de sânii ei mari şi îşi dorea forme mai elegante, precum Irene Castle de pe Broadway, care făcea să fie la modă o siluetă subţire şi băieţească.

Claire era potrivită, dar constituţia ei nu ar fi putut fi niciodată la fel de delicată ca a lui Irene Castle. Deşi propria mamă spunea despre corpul ei că era robust şi solid, nu era neatractivă şi ştia cum să-şi modifice rochiile pentru a-şi face talia să pară mai subţire. Şi ea atrăgea destui bărbaţi care întorceau capul să o privească admirativ.

În acea zi îşi alesese cu grijă rochia pentru întoarcerea acasă, optând pentru un material din lână vişinie, cu o turnură drapată şi o jachetă pe corp, care se închidea cu nasturi de perle şi i se strângea pe talie. Fusese aruncată de Victoria, dar ţesătura era prea fină să renunţe la ea, aşa că o personalizase cu un guler de blană de la o altă haină care nu îi plăcuse Victoriei.

În timp ce domnişoara Victoria se îndepărta de conductor, îşi duse o mână înmănuşată la gură şi îşi înăbuşi un căscat. Fata

trebuia inițial să călătorească la Cape Hudson în urmă cu două săptămâni alături de tatăl ei și de viitoarea mamă vitregă. Dar o implorase, se îmbufnase și se rugase de doamna Lawrence în timpul uneia dintre ultimele lor probe. *Lăsați-mă să stau! Tata te va asculta!* Doamna Lawrence nu fusese convinsă până când Victoria nu-i spusese că o va lua pe Claire ca însoțitoare.

Claire nu voia să zăbovească în oraș. Ar fi vrut să ajungă în Cape Hudson înainte de plecarea tatălui ei. Dar doamna Lawrence văzuse avantajul de a se bucura doar ea de logodnicul ei pentru câteva săptămâni și, în scurt timp, se făcuseră aranjamentele. Tatăl lui Claire plecase deja pe mare când sosiseră ele.

– Claire, acest loc este la fel de plictisitor cum mi-l aminteam, spuse Victoria.

– Eu cred că este frumos.

Victoria strâmbă din nasul ei drăguț.

– După toate locurile pe care le-ai văzut, poți spune așa ceva?

Claire își dădu la o parte o buclă de pe față și își imagină că Jimmy, care se afla în spatele ei, o privea fix. Oare își amintea de ea?

– Pentru că ăsta e adevărul.

Victoria îi zâmbi lui Claire, dar de fapt își îndrepta atenția asupra tânărului conductor care zăbovea lângă tren.

– Cei din familia ta erau marinari.

– Și pescari.

Îi făcu cu ochiul băiatului și apoi se întoarse spre Claire, deja plictisită de joc.

– Mă întreb dacă tati s-ar supăra îngrozitor dacă m-aș strecura înapoi în tren. Sunt sigură că nu-mi va simți lipsa când se va căsători cu doamna Lawrence.

– Va observa.

Când un bărbat cheltuia o mică avere pe rochii, așa cum făcuse domnul Buchanan cu rochiile pentru această nuntă, se aștepta să vadă și doamnele îmbrăcându-le.

Victoria își duse o batistă din dantelă spre buze.

– Uf. Știu. Ne vrea aici pe mine și pe fratele meu, Robert, să o întâmpinăm cu zâmbete fericite și strălucitoare pe noua lui mireasă când îi va ura bun venit în familie.

Continua să țină batista lipită de buze.

– Este vreo toaletă unde să mă pot ușura?

– Încă te simți rău?

– Să amestec brandy cu whisky nu se află acum pe lista preferințelor mele. Dar când am văzut-o pe Anna Pavlowa și *Marele Spectacol* de la Hipodrom aseară, m-a făcut să uit motivul.

Cu o seară în urmă, Victoria și verișorul ei de-al treilea, Edward Garrison, veniseră acasă la 2.00 dimineața. Claire o așteptase în bucătărie cu o cană de ceai cald când auzise deschizându-se ușa din față. Acum spera că acea prostie o va dezgusta pentru restul săptămânii.

– Sunt toalete pe aici, dar dacă ai stomacul agitat, îți va face mai rău. Îți sugerez să aștepți până ajungem la Cabana de iarnă.

Era un tip special de relație între camerista unei doamne și stăpâna ei. Cu siguranță, exista o limită care nu putea fi depășită, dar era și o anumită familiaritate. Era mereu la curent cu aventurile fetei, ceea ce aproape depășea acea limită.

– Cât timp va dura? întrebă Victoria.

– Mai puțin de o oră.

Victoria ascunse încet batista în manșeta stângă.

– Uf, din nou. Cel puțin Papa mă asigură că sunt instalații sanitare la cabană acum. *Slavă Domnului*! Nu mi-aș putea imagina să mă simt și mai neconfortabil decât mă simt deja. Cum ajungem la casă?

Claire dădu din cap spre Jimmy.

– Presupun că a fost trimis după noi. Nimeni altcineva de pe coastă nu are bani pentru un șofer în afară de tatăl tău.

Victoria îl privi pe Jimmy și un zâmbet lent îi înlocui expresia îmbufnată.

– Este foarte atrăgător. Robust. Puternic.

– Este Jimmy Latimer.

– Îl cunoști?

– Am dubii că își amintește de mine. Dar da, îi cunosc familia. Mama lui este menajeră la Cabana de iarnă.

Victoria își trase manșeta mânecii drepte în sus, dezvăluind o porțiune a încheieturii ei albe, delicate.

– Mă duc să mă împrospătez undeva. Și când mă întorc, poți să ne faci cunoștință?

– Desigur.

În timp ce Victoria mergea spre gară, Claire se îndreptă spre Jimmy, simțind o senzație de apăsare pe care nu o mai avusese din ziua în care o văzuse împingând barca în apă.

Ridicându-și bărbia, stătea în fața lui, așteptându-l să i se adreseze pe nume. El o studie, dar ea nu observă nici un semn că ar fi recunoscut-o.

– Sunt Claire Hedrick.

– Hedrick? Părea să încerce să-și amintească. Cunosc un Isaac Hedrick. Nava lui a plecat cu câteva zile în urmă.

– Tatăl meu. Așadar, chiar l-am ratat?

– Da.

Pronunțase cuvântul cu o sinceritate autentică, făcând-o să-i pară rău că nu o deranja prea tare că nu-și întâlnise tatăl. În anii de când plecase, el nu-i scrisese niciodată.

– Așadar, care dintre cele patru surori Hedrick ești? Cea mai mare, cea mai mică?

– Cea mai mare. Întrebarea lui o întristă. Au trecut mai mult de zece ani de când am fost la Cape Hudson. Am locuit în New York, Newport și în Europa.

– Locuri elegante, aș spune, judecând după cum arăți. Nu am văzut-o pe nici una dintre surorile tale, dar îi văd pe frații tăi prin oraș din când în când. Familia Jessup are grijă de ei.

Îi scrisese săptămânal lui Sally Jessup de-a lungul anilor și primea deseori vești despre „băieții". Deși cu greu mai erau niște băieței acum, având cincisprezece, șaisprezece și șaptesprezece ani.

– Abia aștept să-i văd.

– Stanley are de gând să meargă pe mare ca tatăl lui.

– Tata se întâlnește cu băieții?

– De câte ori poate.

Deci tatăl ei ținuse legătura cu fiii lui. Se bucura pentru băieți, dar o irita în ceea ce o privea. În tonul ei se simțea supărarea.

– Ești șoferul meu?

El ridică o sprânceană.

– Sunt aici să o iau pe domnișoara Victoria Buchanan.

– Eu sunt, spuse Victoria din spatele lui Claire.

El se uită peste Claire spre Victoria. Imediat afișă acel zâmbet ciudat și prostesc pe care îl aveau bărbații când o vedeau pentru prima oară. Avu bunul-simț să-și tempereze reacția, dar tot acolo era. Își scoase șapca.

– Mă bucur să vă cunosc, domnișoară Buchanan. Sunt Jimmy Latimer.

Victoria părea amuzată, dar nu zâmbea cu adevărat – pentru asta el trebuia să depună efort.

– Și mie îmi pare bine să te cunosc, James.

– Nu James, spuse el repede. Este prea oficial. Doar Jimmy.

Privirea i se îndreptă spre sânii ei, își drese vocea, lăsă ochii în jos și murmură ceva despre faptul că trebuia să care gențile.

Era bărbat și, prin urmare, neputincios în fața farmecelor Victoriei. Claire asistase la efecte similare asupra bărbaților de la zece până la optzeci de ani, dar de data asta o cuprinse o gelozie pe care nu prea avea dreptul să o simtă. Îi salvase viața, dar salvase nenumărate vieți, conform scrisorilor mamei lui.

– Dați-mi voie să vă încarc bagajele, spuse Jimmy. Unde sunt?

Claire își drese vocea.

– Avem mai multe valize care presupun că vor ajunge mai târziu. Dar gențile de voiaj de pe peron ar trebui să le luăm cu noi acum.

– Nu vă faceți griji, domnișoară.

Numele ei nu era *domnișoară*. Era Claire. Și voia să-l audă spunându-l la fel de profund cum spunea *domnișoara Buchanan.*

Jimmy aduse cele două genți mici de voiaj în portbagajul mașinii, deschise portiera din spate pentru Victoria și o luă de mâna înmănușată, ajutând-o să urce. Victoria îl ținu de mână un moment mai lung decât era necesar, în timp ce se așeza.

Claire se îndreptă spre scaunul pasagerului şi îl aşteptă pe Jimmy. El îi zâmbea Victoriei, făcând-o pe Claire să-şi dreagă vocea până când veni să-i deschidă portiera.

– Îmi pare rău pentru asta, domnişoară.

Jimmy îi oferi o mână înmănuşată lui Claire, dar oricât de mult i-ar fi plăcut să-i arate că era perfect capabilă să facă singură acest lucru, mai mult îşi dorea să-l atingă. Ea îşi puse o mână înmănuşată în a lui, iar el îşi încolăci degetele în jurul alor ei. Mâna lui era mai puternică decât şi-o amintea ea şi încă era plin de energie. Supărarea ei dispăru când se aşeză pe scaun şi-şi strânse fustele în jurul picioarelor. Dacă ar fi genul care să chicotească, la fel ca domnişoara Victoria, ar fi putut fi tentată să o facă acum. Dar Claire nu chicotea, nu flirta şi nici nu zâmbea. Era mult prea practică şi mândră.

El închise portiera cu o bufnitură puternică; înconjură maşina cu paşi rapizi, hotărâţi şi-şi desfăcu jacheta de parcă nu i-ar mai fi suportat strânsoarea. Vântul îi flutură marginile jachetei, descoperind o talie fermă şi subţire.

– Sunt ochelari de protecţie pe scaune pentru amândouă, spuse el.

– Jimmy, spuse Victoria în timp ce ridică o pereche de ochelari şi îi inspectă, pot spune că vei fi singurul meu punct luminos în această iarnă lungă şi rece. Spune-mi că sunt lucruri pe care tinerii le pot face aici.

– Sunt, domnişoară, dar nu sunt sigur că aţi fi interesată.

Ea îşi puse ochelarii, reuşind să nu-şi strice coafura.

– Aş putea fi, din anumite motive. Unde merg eu sunt locuri pentru bătrâne care bârfesc şi soţii lor, care doar fumează trabucuri şi discută despre politică.

Din cauza vanităţii, Claire detesta ideea de a purta ochelari, dar ştia că în acest caz, el avea dreptate. Îi puse cu grijă peste faţă.

– Trebuie să te ocupi de Jimmy pentru mine, Claire. Un astfel de voinic trebuie să ştie despre orice adunare pentru tineret.

– Nu ştiu.

– Dar poţi afla. Servitorii vorbesc între ei. Auzi lucruri pe care eu nu le-aş afla niciodată.

– Probabil, spuse Claire.

Jimmy puse un băiat să stea la manivela montată la motor înainte să se urce la volan. Îi făcu semn cu degetul mare că e totul în regulă și, în timp ce băiatul începu, împinse ambreiajul și apăsă butonul de pornire. Motorul porni, făcu un zgomot și apoi se opri.

Claire, pur și simplu pentru a fi enervantă și a-i plăti faptul că nu-și amintise de ea, spuse:

– Băiatul nu o să uite că avem douăsprezece valize? Toate sunt foarte importante.

Maxilarul lui Jimmy se încordă și se relaxă în timp ce îi făcu semn băiatului să pornească din nou.

– Nu o să uite, domnișoară.

Domnișoară. Sunt Claire. Adu-ți aminte.

Jimmy apăsă din nou butonul de pornire și, de data asta, motorul prinse viață.

– Douăsprezece valize.

– Am înțeles.

– Nu-ți face griji, Claire, spuse Victoria. Îmi dau seama după doar câteva secunde că Jimmy nu ne va dezamăgi.

Victoria nu-și făcuse griji niciodată. Mai târziu, grijile vieții o vor ajunge, dar deocamdată era fiica răsfățată a unui bogătaș care o protejase de motive de îngrijorare. Claire învățase să aibă griji imediat ce părăsise leagănul. De fiecare dată când burta mamei ei creștea purtându-l pe următorul frate, se mai adăuga o doză de frică. Ea se temea de sunetul țipetelor mamei ei în timpul lungului travaliu, de strigătele unui nou copil plângăcios și de nevoile din ce în ce mai mari ale gospodăriei în creștere.

Mașina porni, obligându-l pe băiatul care stătea în față să sară în lateral. Motorul se opri brusc.

Victoria chicoti. Jimmy bombăni o scuză în timp ce îi făcu semn băiatului să se întoarcă. De data aceasta motorul se trezi la viață, iar băiatul îi întinse manivela. Jimmy băgă mașina în viteză și se îndepărtă încet de gară.

Victoria aplaudă.

– Bravo, Jimmy!

El își îndreptă puțin spatele. Bărbații adorau să fie complimentați. Pe când conducea, supărarea lui Claire dispăru în timp ce atenția îi era atrasă de orașul Cape Hudson, care se schimbase puțin de când plecase.

Orașul fusese construit de compania de cale ferată în urmă cu aproximativ treizeci de ani, iar centrul său era populat de mai multe magazine care păreau mai mici decât își amintea ea. Pe lângă micul magazin de vânzare cu amănuntul se aflau case compacte și eficiente care se aliniau pe celelalte câteva străzi din oraș.

Șoseaua îi duse pe un drum de pământ care o lua de-a lungul țărmului la nord de Cape Hudson. Jimmy conducea cu viteză, treizeci și ceva de kilometri pe oră și, în ciuda zgomotului făcut de motorul mașinii și a fumului uleios, ea uită de oboseală, de părul ei, care cu siguranță trebuie să fi arătat îngrozitor acum, și de vraja pe care o aruncase Victoria asupra lui Jimmy.

Claire era fermecată de pământ, de cerul albastru strălucitor, de norii albi care se rostogoleau deasupra suprafeței golfului și de cârdul de gâște care zburau spre sud odată cu vântul.

– Tata trebuie să fie în al nouălea cer, spuse Victoria, înfășurându-și încă o dată în jurul gâtului o eșarfă de mătase în timp ce se apleca. Nimic nu-i oferă o plăcere mai mare decât să vâneze păsări care iubesc la fel de mult ca el această vreme rece și mizerabilă. De aceea, o tolerează pe doamna Lawrence, știți, pentru că îi place să alerge prin vântul rece și prin ploaie ca un câine de vânătoare după păsări. Jur, nu mă veți vedea niciodată înainte de răsăritul soarelui orbecăind să merg la vânătoare. Trase de marginea mănușii. I-aș fi spus tatălui meu asta, dar îl cunosc. Ar fi programat în mod deliberat nunta în semiîntuneric, înainte de răsăritul soarelui, doar să-mi dea o lecție. Tata și lecțiile lui. Am învățat să nu mă cert și, să sperăm, la fel și fratele meu, Robert, pentru a avea liniște.

Doamna Lawrence, care avea în jur de patruzeci de ani, era o văduvă fără copii. Îl întâlnise pe domnul Buchanan la o petrecere din Philadelphia, când soția lui era bolnavă, în urmă cu cincisprezece ani. Atracția fusese imediată între cei doi și, când domnul Buchanan aflase de dragostea ei pentru vânătoare, deveniseră

inseparabili. Perechea începuse să călătorească în jos, spre Coasta de Est, unde domnul Buchanan era membru în mai multe cluburi de vânătoare. Desigur, doamna Lawrence, ca orice femeie, nu era bine-venită în aceste cluburi. Așa că își construise propriul colțișor la Cape Hudson. În vara următoare, începuseră construcția a ceea ce doamna Lawrence va numi Cabana de iarnă. La numai trei luni după ce prima doamnă Buchanan decedase în apartamentul ei din Paris, doamna Lawrence și domnul Buchanan își anunțaseră logodna.

Pe măsură ce mașina se îndepărta de oraș, terenul devenea din ce în ce mai pustiu. Era foarte plat și acoperit de parcele cu porumb recoltate. La est erau apele golfului Chesapeake și la câțiva kilometri, dincolo de copacii deși, Oceanul Atlantic. Priveliștea pe care o avea Claire acum asupra golfului oferea o frumusețe neînchipuită, căreia nu-i putuse rezista niciodată.

Un oftat scăpă de pe buzele Victoriei în timp ce se lăsa pe spate și închise ochii.

– Aș putea să dorm o săptămână întreagă.

Capul lui Jimmy se înclină ușor, semn că era atent.

– Când vor fi aduse valizele în casă? întrebă Claire.

– Cât mai repede posibil.

– Trebuie să le îmbrac pe doamne pentru cină. Vor ajunge măcar cu câteva ore înainte?

– Presupun.

– Nu este chiar un răspuns, nu-i așa?

Ea își perfecționase tonul trufaș al femeilor mult deasupra statutului ei social.

El își încleștă mâinile pe volan.

– Durează o oră. Depinde de drum și de ploaie.

– Și ce crezi, ținând cont de condițiile atmosferice de astăzi?

Lui îi scăpă un oftat.

– O oră.

– Vezi, Jimmy, nu a fost atât de greu, nu-i așa? îl tachină ea.

Din nou, Jimmy își încordă maxilarul.

– Ești plină de tine, domnișoară.

Nu i-ar fi vorbit niciodată astfel Victoriei, dar ea era din lumea servitorilor, aşa că el putea să spună ce gândea.

– Aş putea spune acelaşi lucru despre tine.

– Eu mi-am câştigat dreptul la o oarecare aroganţă. Tu ce ai făcut în afară să îmbraci nişte domnişoare răsfăţate?

Replica lui Claire nu mai veni, când văzu fulgerul de lumină de la lentila Fresnel a farului, deasupra turnului înalt de cărămidă roşie, amplasat într-un pâlc de copaci lângă golf. Fără să vrea, se simţi cuprinsă de entuziasm. Toţi cei care locuiau pe această coastă aveau o datorie faţă de bărbaţii din garda de coastă care se ocupau de operaţiunile de salvare pe mare.

Farul anunţa că se apropiau de Cabana de iarnă. Cabana fusese construită în umbra farului şi se afla chiar dincolo de copaci.

El încetini maşina şi o luă pe un drum de pământ, iar Claire se trezi aşezându-se mai drept, curioasă să vadă cabana pe care nu o mai văzuse de mai bine de un deceniu.

Când casa apăru în peisaj, Jimmy încetini, oferindu-i o vedere bună asupra cabanei.

Dacă existase vreodată un cuvânt mai nepotrivit pentru această proprietate, acela era cuvântul *cabană*. Nu era nimic mic sau desuet la această casă în stil provincial franţuzesc de culoare galben-deschis, care rivaliza cu proprietăţile luxoase de pe lângă Philadelphia sau Paris. Acoperişul înălţat era făcut din ardezie şi lucea în soarele strălucitor. Douăzeci de ferestre se întindeau de-a lungul faţadei cabanei, cu vedere spre o peluză îngrijită cu meticulozitate.

Ea se lăsă pe spate şi o înghionti pe domnişoara Victoria. Nu ar fi făcut o impresie bună dacă fata lui tata ar fi dormit când soseau.

– Am ajuns.

Victoria nu deschise ochii la început, dar scoase un oftat şi-şi frecă gâtul.

– Visam la Paris. Nu-ţi doreşti să te întorci la Paris, Claire?

– Nu prea des.

– De ce nu? Este un oraş atât de uimitor.

Pentru cei bogaţi, era un oraş al luminilor şi al frumuseţii. Pentru alţii, nu chiar. Le îmbrăcase pe Victoria şi pe doamna Lawrence

în unele dintre cele mai frumoase rochii de mătase, cu panglici şi perle. Dar contactul ei cu acel oraş sclipitor rareori ajungea dincolo de capătul acului de cusut. Amintirile ei de la Paris erau ale micii camere de mansardă în care locuia şi ale camerei înghesuite în care făcea ultimele retuşuri la rochii.

Când îşi permitea să viseze, uneori se gândea la Jimmy, dar întotdeauna la această casă. Răspunsul ei se pierdu când Jimmy apăsă pe acceleraţie şi motorul făcu un zgomot mai puternic şi se îndreptă pe aleea lungă de pietriş care şerpuia prin faţa uşii masive de la intrare.

Victoria căscă.

– Nu este Paris.

Jimmy se uită spre Claire, căutându-i privirea.

– Ce îţi place la această casă?

Toate scrisorile de la prietenii din Cape Hudson menţionau cabana, care pentru ei devenise un loc de muncă şi o sursă de mândrie.

– E frumoasă, spuse Claire.

– Potrivit lui tati, casa este şi mai minunată decât ultima oară când am fost aici, spuse Victoria, aplecându-se din nou în faţă. Spune că este chiar suportabilă.

– Suportabilă?

Claire clătină din cap, acum enervată de tânăra răsfăţată.

Victoria ridică din umeri.

– A adăugat obiecte de lux, să compenseze toate discuţiile despre păsări de apă şi politică pe care le voi auzi.

Jimmy scoase maşina din viteză, trase frâna şi coborî. Îşi îndepărtă imediat ochelarii de condus, care erau murdari de praf, şi-i deschise Victoriei portiera.

Ea îl luă de mână şi zâmbi larg.

– Din nou, eşti o încântare, Jimmy. Sper că eşti unul dintre ghizii noştri când mergem la vânătoare.

El zâmbi larg.

– Da, domnişoară. Aşa sper şi eu.

Claire ştia că fata nu se va trezi niciodată atât de devreme în frig ca să meargă la vânătoare, nici măcar pentru Jimmy. Pentru Victoria, recompensele trebuiau obţinute fără dificultate.

Doamna Lawrence, îmbrăcată în pantaloni de vânătoare, care erau preferaţii ei aici, o întâmpină pe Victoria cu o îmbrăţişare viguroasă.

– Bine ai venit, draga mea! Tatăl tău se află încă în mlaştini căutând o ascunzătoare de raţe, dar te va vedea la cină.

Victoria căscă.

– Am nevoie de un pui de somn.

– Bineînţeles că da, spuse doamna Lawrence. Ai ţinut-o pe Claire trează îngrozitor de târziu?

– Claire este făcută dintr-un aluat mai tare decât mine.

Doamna Lawrence se uită peste ea spre Claire.

– Mulţumim că ai adus copilul.

Claire dădu din cap.

– Desigur.

– Nu ne-am descurca fără tine, draga mea, spuse doamna Lawrence.

Când cele două dispărură în casă, Claire îşi scoase ochelarii şi-şi înfoie buclele mătăsoase care-i încadrau faţa în timp ce aştepta ca Jimmy să nu se mai holbeze după domnişoara Victoria. Avea nevoie să o conducă la intrarea servitorilor şi pentru câteva minute l-ar fi avut doar pentru ea.

El urcă înapoi la volan şi conduse spre laterala clădirii. Parcă maşina cu botul spre golf şi opri motorul zgomotos. În timp ce se îndrepta spre partea dreaptă a maşinii, îşi roti umerii, renunţând la formalismul rigid pe care îl afişase cât fusese Victoria prezentă. Reveni la mersul ţanţoş înainte de a-i deschide portiera.

– Bine ai venit acasă, domnişoară Hedrick! spuse el.

Bronzul intens al feţei accentua trăsăturile ferme care întorseseră capetele femeilor în oraşele mici, cât şi în oraşele mari.

– Ai reuşit acum să-ţi aminteşti de mine? întrebă ea.

– O fată udă, cu părul roşcat şi prea îndrăzneaţă pentru binele ei? Acea fată? Cu siguranţă. Dar femeia din faţa mea, cu hainele ei fine şi cu aere de oraş, este o străină.

Veselia şi flirtul îi erau atât de naturale Victoriei şi îi vorbise lui Jimmy de parcă ar fi fost prieteni de-o viaţă. Claire nu reuşea decât să pară o harpie.

– Fata a învăţat să fie prudentă.

El o măsură din cap până-n picioare.

– A învăţat mai mult decât atât.

– De asemenea, a învăţat că impresia contează.

El se aplecă spre ea până când faţa i se afla la câţiva centimetri de a ei.

– Fata aceea nebună din barcă, care a înfruntat furtuna, a făcut o impresie mai bună decât orice rochie.

Respiraţia lui îi atingea buzele, iar ea voia ca bărbatul la care visase atât de mult să o sărute.

– M-am gândit că ţi-ar plăcea rochia mea.

– Este destul de frumoasă. Dar orice maimuţă se poate îmbrăca.

Se simţi înţepenită de dezamăgire, frustrare şi enervare.

El îi făcu cu ochiul şi îi întinse mâna. Ea îşi ridică fustele şi, îndreptându-şi umerii, îşi puse mâna într-a lui. Căldura îi străbătea tot corpul şi îi încălzea faţa. Coborî rapid, îi dădu drumul la mână şi intră în casă. Imediat, mirosul de pâine proaspătă o atrase spre holul principal.

– Ma! strigă el. Nu vei ghici niciodată ce pasăre cântătoare minunată a aterizat de pe continent.

– Nu sunt o pasăre, mormăi ea.

– Te mişti ca una, pasăre cântătoare, spuse el, astfel încât numai ea să-l poată auzi.

O găsi pe Martha Latimer în bucătărie, frământând pâine. Era la fel de scundă şi de robustă cum şi-o amintea, dar părul ei era mai cărunt, ridurile din jurul gurii şi al ochilor mai adânci.

Doamna Latimer veni de după colţ, ştergându-se pe şorţ de făină. O faţă severă care ar fi putut fi cândva atrăgătoare, luminată de un zâmbet larg, care-i adâncea acele riduri.

– Jimmy, diavole, unde ai fost? Eram pe punctul să trimit pe cineva să te caute. Este micuţa noastră Claire cea pe care mi-ai adus-o?

El îşi sărută mama pe obraz.

– Ea este, şi, după cum poţi vedea, s-a transformat cu totul într-o doamnă frumoasă şi elegantă. Nici un semn al copilului sălbatic care înfrunta furtunile.

Doamna Latimer se întoarse dinspre fiul ei şi îşi puse mâinile pe umerii lui Claire.

– Dumnezeule, ziua aceea încă îmi dă coşmaruri. Gata cu aventurile cu barca, domnişoară.

Claire o îmbrăţişă pe doamna Latimer, care mirosea a scorţişoară şi a nucşoară.

– Una într-o viaţă este suficientă.

Jimmy lăsă jos geanta lui Claire şi ea îl putu simţi zăbovind şi urmărind-o.

– Sper că mi-ai păstrat ceva dulce, Ma.

Sprâncenele arcuite şi o încruntare nu-i înmuiară doamnei Latimer sclipirea din privire.

– Şi de ce aş face asta?

– Pentru că mă iubeşti.

Jimmy înşfăcă o brioşă proaspăt coaptă dintr-un coş de lângă o sobă din fontă.

Doamna Latimer îl goni, dar el doar râncji şi făcu cu ochiul în timp ce mușca din brioşă. Acest gest îi alungă doamnei Latimer orice falsă îmbufnare şi o făcu pe Claire să se simtă obosită şi proastă dintr-odată.

– Proaspăt scoasă din cuptor, spuse el, adulmecând prăjitura.

– Stăpâna mi-a spus că domnişoarei Victoria îi plac dulciurile şi m-am gândit să-i pregătesc o primire perfectă. Spune-mi că domnişoara Victoria a ajuns aici în siguranţă, Claire. Domnul Buchanan m-a întrebat de cel puţin douăsprezece ori de la micul dejun până acum.

– A fost adusă în siguranţă şi sănătoasă.

Claire îşi scoase mănuşile.

– E drăguţă, spuse Jimmy. Ar putea fi sora ta, Ma.

– Acum ştiu, băiete, mă abureşti, spuse doamna Latimer.

– S-a dus sus să se odihnească, spuse Claire. Aseară nu a dormit prea bine.

– Ah, sper că fata nu s-a destrăbălat prea mult cât a rămas singură în New York.

Claire nu răspunse. Cu cât spunea mai puțin, cu atât mai bine.

Ochii albaștri ai Marthei Latimer o studiară pe Claire, observând croiala rochiei în timp ce își plimba mâinile în sus pe țesătura moale.

– Semeni atât de mult cu mama ta, încât îmi vine să plâng. Ar fi mândră să te vadă întorcându-te acasă atât de frumoasă. Încă îmi este foarte dor de ea.

– Și mie, spuse Claire încet.

Bătrâna clipi și suspină, îndepărtând tristețea.

– Vei fi încântată să afli că Jimmy i-a făcut rost fratelui tău de un loc de muncă pentru următoarea lui călătorie.

– Nu mi-am dat seama că Stanley are vârsta potrivită pentru a naviga.

Jimmy ridică din umeri.

– Șaptesprezece ani este o vârstă foarte bună să înceapă, dar deocamdată îl vor pune mai mult să curețe echipamentul. Este un muncitor bun când nu intră în încurcături.

Faptul că Stanley fusese adus în discuție îi alungă orice supărare existentă și îl întrebă pe Jimmy:

– Dar se descurcă bine?

Jimmy o privi în ochi, fără să o mai tachineze acum.

– Va fi un bun marinar. Este un tânăr serios și pun pariu că va ajunge căpitan într-o zi.

– O să ai grijă de el? întrebă Claire.

Jimmy încuviință din cap aproape imperceptibil.

– Da, o să am.

Zâmbetul ei era sincer acum.

– Mulțumesc. Asta înseamnă mai mult decât pot spune.

O studie de parcă ar fi văzut-o cu adevărat pentru prima dată. Își drese vocea, apoi își strecură mâna liberă în buzunar.

– Ei bine, vă las. Cât timp nu stai în calea lui Ma în bucătărie, vei avea o mică șansă în această casă.

– Ia uite la tine, spuse doamna Latimer. Conduc o corabie aglomerată şi nu mă plâng de asta. Ceea ce îmi aminteşte că masa pentru personal va fi servită la ora 5 fix după-amiază. Deci, dacă ţi-e foame, Jimmy, este momentul să vii.

El îşi sărută mama pe obraz.

– Poate în altă zi. Mă întâlnesc cu câţiva băieţi din oraş.

– Claire? Trebuie să-ţi fie foame.

Încet, Claire îşi desfăcu pardesiul şi ridică din umeri.

– Mulţumesc. Voi fi gata de masă până atunci. Unde este camera mea?

Doamna Latimer luă o brioşă proaspătă dintr-o cutie, o înveli într-un şervet şi i-o puse lui Claire în mână.

– La etajul doi, ultima uşă pe dreapta.

Jimmy luă încă o brioşă.

– Dar cât sunt aici, nu voi spune nu încă uneia dintre acestea.

Mama lui îl strânse tare de mână.

– Pe toţi sfinţii, băiete, ai putea să mănânci o cantitate egală cu greutatea ta.

– Când găteşti tu, sigur pot.

Îi făcu cu ochiul lui Claire.

– Ne vedem curând, pasăre cântătoare.

Capitolul 5

CLAIRE

10 ianuarie 1916

Cu valiza în mână, Claire trecu pe lângă o scară impunătoare în dreapta şi, după un colţ, spre nişte scări mai mici şi mai înguste. Urcă la primul etaj şi văzu câteva uşi care duceau spre nişte camere mari. Acesta era etajul familiei. Alte scări mai înguste o duseră la etajul al doilea, unde se îndreptă spre ultima uşă din dreapta.

O împinse şi descoperi o cameră bej, mobilată cu un pat dublu, un dulap compact, o chiuvetă cu un urcior şi un scaun din trestie. Ultima dată când stătuse la cabană, împărţise camera cu o altă servitoare, de care îşi amintea că ura vântul, sforăia şi îi era foarte dor de New York şi de marea ei familie italiană. Dar de data aceasta, Claire avea o cameră doar pentru ea. Dacă îşi întindea ambele braţe, aproape că putea să atingă pereţii în ambele părţi, dar o cameră separată era un semn al poziţiei ei mai bune în gospodărie.

Îşi puse geanta lângă pat şi aşeză cu grijă brioşa pe dulap. După ce închise uşa, îşi agăţă haina în cârligul de pe ea, apoi îşi scoase pălăria şi o aşeză lângă brioşă. Din geantă, scoase un pachet învelit în muselină, despachetă cu atenţie ţesătura şi găsi rama de argint în care era o poză cu Claire, mama ei şi cele trei surori. Fetele erau

adunate în jurul mamei lor, care era grea cu al cincilea copil, primul băiat al familiei Hedrick, Stanley, care avea să devină lumina ochilor tatălui lor, alături de Joseph, născut în 1899 și, în cele din urmă, Michael, în 1900.

Fotografia era un lux. Tatăl lor reușise să câștige bine navigând pe cele șapte mări, iar veniturile suplimentare îi permiseseră soției lui să se răsfețe. Claire avea zece ani, Jemma nouă, Sarah opt și Diane șapte. Își amintea că fotograful mirosea a fum de motor și a aftershave puternic și îi tot spunea lui Diane să stea liniștită în timp ce o așeza lângă canapeaua pe care stătea mama lor. O instruise pe Claire să-și așeze mâna pe umărul mamei și, când făcuse asta, mama ei o acoperise instinctiv cu a ei. Fotograful surprinsese exact acel moment.

Claire își sărută vârful degetelor și le lipi de imaginea alb-negru a feței mamei ei.

– Te iubesc, mama.

Așeză rama pe dulap și apoi scoase o perie, un pieptene și alte articole de primă necesitate, pe care le aranja întotdeauna în aceeași ordine, indiferent unde se afla. Își scoase cu grijă jacheta și apoi bluza.

Lătratul unui câine o atrase către ferestrele proaspăt spălate, cu vedere la proprietatea din spate, care se întindea spre golf. Privirea i se opri imediat pe umerii largi ai unui bărbat. Acesta mergea țanțoș peste nisip spre far, și, fără nici un dubiu, era Jimmy.

Ea își ridică degetele spre fereastră și-i desenă ușor conturul. Sperase să-l revadă în această călătorie și să descopere că el era cel care o încântase mai mult decât ar fi trebuit să îndrăznească să-și permită să simtă.

De parcă ar fi simțit că era observat, Jimmy se opri, se întoarse și se uită în sus, căutând cu privirea. Privirile lor se întâlniră pentru o clipă, iar el își duse degetul arătător la tâmplă în semn de salut. Dându-și seama că era în lenjerie, Claire se retrase din nou în umbră, cu inima bătându-i cu putere, în timp ce obrajii i se înroșiră cuprinși de căldură. Poate că ar fi trebuit să fie jenată, dar nu era. Zâmbi, fericită că el își amintise de ea.

Vântul izbea în fereastră, făcând geamul gros să trepideze. Voia să se uite din nou şi să-l caute din priviri. Ezită până când reuşi să-şi adune curajul să se apropie pentru a doua oară de fereastră. În timp ce o făcea, entuziasmul care îi inunda corpul dispăru rapid când îşi dădu seama că el plecase.

Dezamăgită, se întreba de ce nu putea să tachineze şi să ispitească bărbaţii precum Victoria. Chiar şi sora ei, Diane, avea curajul să le vorbească oamenilor sau să glumească cu băieţii din oraş când avea doar nouă ani.

– *Eşti ajutorul cel mai de încredere al mamei*, o tachinase odată Diane.

Claire fusese cea care păstra focul cuptorului aprins, îi supraveghea pe fraţii ei, îşi îngrijea mama după o naştere dificilă şi îşi supraveghea surorile pe drumul de trei kilometri şi ceva până la şcoală. Ar fi vrut să fie neglijentă şi să râdă mai mult, ca Diane. Ar fi vrut să citească mai mult, ca Jemma, sau să viseze, cum făcea Sarah. *Eşti micuţa mamă cât sunt plecat*, spunea întotdeauna tatăl ei înainte să plece în vreuna dintre călătoriile lui îndepărtate. Fiind cea mai mare, se aştepta acest lucru de la ea, la fel cum era de aşteptat să aibă grijă de Victoria. Niciodată nu se dăduse în lături de la responsabilităţile pe care le avea.

Se întoarse de la fereastră şi se schimbă într-o fustă neagră comodă care îi descoperea gambele, o bluză albă şi ghetele ei negre foarte practice. Trecându-şi mâinile peste fustă, privi într-o oglindă mică şi îşi aranjă o buclă înainte să coboare la cină.

Liniştea profundă de la etajul al doilea era reconfortantă. La oraş, erau întotdeauna servitori care se agitau prin interiorul casei mari a familiei Buchanan, se auzeau zgomotul şi vuietul străzilor oraşului sau ţăcănitul maşinii de cusut. Întotdeauna era zgomot.

La primul etaj, camera din dreapta era zugrăvită în albastru-deschis şi era mobilată cu un pat dublu simplu cu baldachin, acoperit cu o cuvertură buclată din bumbac albastru-verzui. O pereche lustruită de pantofi bărbăteşti se afla lângă pat, iar în cuier era agăţată o haină neagră. Intră în cameră şi întinse mâna să strângă uşor ţesătura hainei între degete. Croiala era la modă, sugerând

că aceasta era camera tânărului domn Buchanan. La fel ca tatălui său, îi plăceau hainele croite elegant. Pe dulap era o sticlă de apă de colonie şi, lângă ea, un pieptene şi o perie de argint. Printre peri, erau şuviţe de păr gros şi negru. Jimmy, îşi imagină ea, ar râde la asemenea fineţuri.

Se auzi podeaua scârţâind în spatele ei.

– Claire, te-ai întors la noi.

Se întoarse repede şi-l văzu pe Robert Buchanan zâmbitor stând în prag. Costumul era croit pe corpul înalt şi slab, iar părul des şi întunecat îi accentua trăsăturile palide şi delicate care aminteau de Victoria.

Ea se grăbi spre uşă, ştiind că fusese surprinsă cotrobăind.

– Îmi pare bine să vă văd, domnule Buchanan.

El îi blocă ieşirea, părând mai mult amuzat decât supărat.

– Te rog, ţi-am spus, sunt Robert. Dacă eşti aici, asta înseamnă că a sosit sora mea. El trase cu urechea. Deşi nu aud fonograful sau râsetele nesfârşite. Sigur nu ai uitat-o pe Victoria?

– Este aici. Cred că trage un pui de somn.

– Ah, îmi imaginez că a avut o noapte de pomină. A ieşit iar cu vărul nostru, Edward. Băiatul ăla o adoră, iar ea îl tratează ca pe o piesă de mobilier. Spune-mi, ce a făcut în ultimele două săptămâni?

– Nimic neobişnuit.

Deşi Robert putea fi fermecător, ea nu-şi uita niciodată locul.

El dădu din cap, arătând amuzat cu degetul spre ea.

– Eşti o femeie înţeleaptă care nu-şi vorbeşte niciodată de rău stăpâna.

– Da, domnule.

– O, Doamne, spuse el râzând. Nu-mi spune *domnule*. Nu sunt mult mai în vârstă decât tine şi, sincer, eşti prea drăguţă ca să mă faci să mă simt bătrân.

Complimentul o surprinse cu garda jos şi zâmbi uşor.

– Da, domnule Robert.

– Fără *domnule*. Doar Robert.

– Da, domnule. Robert.

El oftă ca un om care accepta că epoca modernă care se întrevedea nu putea şterge barierele dintre clasele sociale.

– Presupun că este un progres. Unde mergi acum?

– Să verific valizele. Acolo sunt rochiile pentru următoarele două săptămâni de festivităţi.

– Întotdeauna harnică precum o albină. Eşti cea mai raţională femeie pe care o cunosc, Claire. Este revigorant să vezi o femeie care îşi păstrează cumpătul în timp ce are grijă de toate femeile din viaţa tatălui meu.

– Îmi place ce fac.

– Bineînţeles. Nu eşti o prostuţă răsfăţată ca Victoria sau ca doamna Lawrence. Apreciezi ceea ce ţi se oferă.

El îi studie faţa şi apoi, aruncându-şi privirea rapid spre sânii ei şi apoi ridicând-o, îşi drese vocea şi-şi trase în jos marginile sacoului.

– Doamna Lawrence ar trebui să se întoarcă de pe câmp în curând. În timp ce vorbim, trece prin stuf, inspectând adăposturile raţelor împreună cu tata.

– Îi place aici.

– Ea spune că îi place viaţa sportivă, dar nu am fost niciodată convins. Personal, cred că zvonurile că ar fi o actriţă desăvârşită sunt adevărate, iar misteriosul domn Daniel Lawrence, om de afaceri, este o fabulaţie.

– Nu am de unde să ştiu.

În rândul slujitorilor se ştia că Robert şi tatăl lui nu se înţelegeau. Când fusese plecat la studii, notele lui Robert fuseseră slabe. Acum, când lucra la compania financiară a tatălui său, deseori întârzia la birou, iar preferinţa lui pentru escorte era departe de ideea de căsătorie. Robert îşi dorea recompense şi nici o responsabilitate.

– Şi dacă ai şti, nu ai spune. Ochii i se strânseră într-un zâmbet. Ei bine, presupun că ar fi mai bine să te duci unde intenţionai.

– Da. Mulţumesc.

Ea se îndreptă spre uşă, iar el se mişcă doar puţin, obligând-o să-l atingă cu umărul în timp ce trecea. O aromă subtilă de lemn de santal se combina cu tutun şi coniac.

– Îmi pare bine să te văd, Claire.

Capitolul 6

LUCY

15 ianuarie 2018

Paşii lui Lucy răsunau prin Cabana de iarnă în timp ce se îndepărta de ferestre şi de norii groşi de furtună care se îngrămădeau pe cer.

Domnul Garrison stătea lângă ea, nerăbdarea simţindu-se în aer.

– Mama ta chiar nu ţi-a spus nimic despre copilăria ei?

– Odată, mi-a spus că s-a născut într-un circ ambulant. Altă dată, părinţii ei erau vedete rock, iar altă dată erau spioni ruşi. Am încetat să mai cred poveştile despre trecutul ei cam tot atunci când am renunţat să mai cred în Moş Crăciun. Nu am întrebat prea multe despre familia mea extinsă până la vârsta de opt sau nouă ani. Beth mă înscrisese, în sfârşit, la şcoală şi am observat că alţi copii aveau taţi, bunici, mătuşi şi unchi. Îmi aduc aminte că am întrebat despre tata şi credeam orice poveste îmi spunea. Abia pe la treisprezece ani am început să o presez să-mi dea mai multe detalii. Atunci, mi-a spus că tata era un tip pe nume Charlie, care însoţea formaţiile în concerte şi avea grijă de echipamente şi care a murit într-un accident de maşină. Era aproape plauzibil şi am crezut-o în acel moment. Acum presupun că şi Charlie a fost tot o minciună.

– Nu ţi s-a părut ciudat ca mama ta să evite întrebările elementare despre familia ta?

– Dacă ai fi cunoscut-o pe Beth, ai înţelege. Avea o inimă de aur, dar detaliile nu erau punctul ei forte. Cred că ai putea spune că a fost un spirit liber.

– Bunicii tăi, familia Jessup, erau orice altceva decât spirite libere. Familia lor a locuit în această zonă încă de la Războiul Civil.

– Ce au făcut bunicii mei?

– Donna, bunica ta, a murit acum aproape patruzeci de ani. Avea 30 de ani şi era bolnavă de cancer. Bunicul tău, Samuel Jessup, a murit în septembrie anul trecut. Mai avea o zi până să împlinească o sută unu ani.

– Bine de ştiut că am gene de longevitate. Oftă, încercând să proceseze toate informaţiile. Dar care este legătura mea cu familia Buchanan?

– Nu am nici o idee. Şi eu m-am interesat în legătură cu asta. Nimeni nu ştie.

– Pot, pur şi simplu, să mă mut acum în casă?

– Da.

– Este o ditamai casa, spuse ea.

Afară vântul sufla, îndoind iarba înaltă de lângă apă şi împingând aerul rece prin crăpături.

– Era o adevărată capodoperă în zilele ei bune. Construită să reziste celor mai grozave furtuni.

– Norocul meu că este bântuită.

Această replică îl făcu să zâmbească.

– Au existat zvonuri în ultimii doi ani.

Ea ridică o sprânceană.

– De când a murit doamna Buchanan?

– Chiar şi înainte de asta. Întotdeauna spunea că are suficientă companie în casă, deşi locuia aici singură.

Lucy râse.

– Ai lansat acest zvon să poţi cumpăra casa de la mine?

– Nu sunt atât de creativ. Dar este o idee bună. Îi pieri zâmbetul. Dacă nu-ţi convine acest loc, este un motel drăguţ în oraş. În

această perioadă a anului sunt tarife extrasezoniere și au o mulțime de camere.

Chiar și tarifele extrasezoniere îi depășeau bugetul lui Lucy în acest moment.

– Crede-mă, am stat în locuri mai rele. Dacă sunt încuietori la ușă, eu și Dolly ne descurcăm cu câteva fantome. Își bagă mâinile în buzunare. Beth mi-a cerut să-i îngrop cenușa în cimitirul familiei Jessup. Știi unde este?

– Nu în cimitirul Buchanan de pe această proprietate?

Ea clătină din cap.

– A vrut să fie lângă părinții ei, așa că am bănuit că este vorba despre familia Jessup.

– Este de cealaltă parte a farului, la aproximativ un kilometru și jumătate mai sus, pe drum. Mai multe generații de bărbați din familia Jessup au fost angajați în marina comercială, iar unii dintre ei încă mai sunt. Am niște întâlniri în oraș în după-amiaza asta, dar mâine te pot duce acolo.

– Nu am mai îngropat niciodată cenușa cuiva. Este vreo procedură?

– Verific.

– Aș aprecia asta. Ea clătină din cap. Ăsta e ultimul loc pe care mi l-aș fi imaginat vreodată ca locul de odihnă veșnică pentru Beth.

– Ți-a spus mama ta de ce a vrut să fie îngropată aici? Se îndepărtase de familie de mult timp.

– O explicație simplă ar fi mult prea facilă pentru Beth, dar ar fi răspuns la o mulțime de întrebări. Trebuie să semnez ceva să intru în posesia casei?

El se încruntă.

– Am crezut că o să arunci o privire asupra locului și o să o iei la fugă.

– Nu am unde să fug, domnule Garrison.

– Te rog, spune-mi Hank.

Hank se întoarse spre servieta pe care o așezase lângă ușa din față și scoase un teanc de hârtii și un stilou.

– Dacă semnezi hârtiile, te poți muta acum.

Ea aruncă o privire asupra declarației de două paragrafe. Era simplă și directă. Trebuia să locuiască în casă cel puțin treizeci de zile înainte să intre în posesia banilor pentru renovare și întreținere. În fiecare lună putea să retragă mai mult din fond și, la sfârșitul unui an, putea să preia controlul asupra fondului, dar toți banii erau destinați casei.

– Și dacă plec înainte să se împlinească un an?

– Eu voi intra în posesia casei și nu vei primi nici un ban de la mine.

– Se pare că doamna Buchanan vrea un Jessup în această casă.

Bătrâna nu-i prinsese în capcană pe mama sau pe bunicul ei, dar Lucy și Dolly nu aveau nici o remușcare să rămână aici pentru un timp. Ea semnă documentul.

– Așadar, sunt locatarul oficial pentru următoarele treizeci de zile.

El puse hârtiile în dosar.

– Dacă nu te hotărăști să pleci mai devreme.

– Nu prea ai încredere în mine, Hank, nu-i așa?

– Nu este ușor de trăit aici. Dacă ești obișnuită cu viața de noapte, Cape Hudson ți se va părea oarecum restrictiv.

– Vorbești din experiență?

– Da. Îmi petreceam verile aici când eram copil, dar încă încerc să mă adaptez după mutarea recentă.

– Și de cât timp spuneai că te-ai întors?

– De șase luni.

– Deci, s-ar putea să pleci?

– Nu. Nu mai plec niciodată.

Caracterul definitiv din tonul lui o făcu să renunțe la următoarea glumă. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să enerveze un bărbat care părea că avea destule probleme de rezolvat.

– Mi se pare corect.

– Electricitatea și apa vor fi plătite din fond. Mai este, de asemenea, un cont deschis la magazinul alimentar pentru tine. Sunt câteva mașini în garaj încă în stare de funcționare.

– Se pare că te-ai gândit la toate.

– Nu eu; doamna Buchanan a fost cea care a stabilit toate cerințele. A vrut să-i ofere bunicului tău, mamei tale, iar acum ție toate

motivele de a rămâne aici. Ea a iubit acest loc şi a sperat că unul dintre voi se va îndrăgosti de el.

– Până acum, media echipei mele nu e prea bună.

– Nu. Nu este.

– Cum de eşti implicat în toate astea?

– Bunicul tău ne-a dat împuternicire mie şi tatălui meu.

– Dacă doamna Buchanan era atât de dornică să venim aici, de ce nu ne-a contactat?

– A ţinut legătura cu mama ta când erai mică, dar a murit la scurt timp după ce te-ai născut.

Şi mai multe secrete. Şi întotdeauna crezuse că Beth era ciudată, dar avea grijă de ea.

– Când doamna Buchanan s-a îmbolnăvit, ea l-a rugat pe tata să-i vorbească mamei tale despre întoarcere, dar ea a refuzat.

– Tatăl tău a vorbit cu Beth? Când?

– Aveai vreo paisprezece luni.

– Beth a confirmat asta?

– Da. Am vorbit cu mama ta în septembrie anul trecut, când a murit domnul Jessup. A spus că îmi semăna vocea cu a tatălui meu şi a amintit de ultima ei conversaţie cu el.

– De ce ai sunat-o?

– Am vrut să închei un acord cu ea, dar a refuzat să discute sau să se întoarcă pentru înmormântarea domnului Jessup.

– Nu înţeleg de ce nu mi-a spus niciodată nimic.

– Probabil că a pus-o pe gânduri conversaţia noastră, pentru că m-a sunat câteva săptămâni mai târziu. Voia să ştie dacă afacerea era încă în picioare. I-am spus că da. Mama ta a închis pentru că se simţea rău.

– Bolnavă în septembrie? Nu mi-a spus că era bolnavă până la începutul lunii noiembrie. Oare relaţia lui Lucy cu mama fusese întotdeauna de suprafaţă? Domnul Jessup a spus vreodată de ce el şi Beth se înstrăinaseră?

– Nu.

Hank se uită peste apele agitate ca şi când răspunsul ar putut fi acolo.

– A fost angajat în marina comercială şi nu s-a retras până la optzeci de ani. Potrivit tatălui meu, nu prea stătea pe acasă nici când mama ta era mică. Presupun că nu erau atât de apropiaţi.

Simţea că era un indiciu în spatele acestor cuvinte şi se trezi luându-i apărarea lui Beth.

– Nu-ţi face o părere proastă despre Beth. Era o mamă bună. M-a iubit. Şi dacă nu mi-a spus despre acest loc, avea un motiv.

– Desigur.

Ea îşi îndreptă atenţia de la motivele mamei ei spre casă. Corpurile de iluminat erau realizate dintr-o minunată sticlă Tiffany, ilustrând colecţii de păsări cântătoare. Deşi locuinţa nu părea prea protocolară, podelele din plută, pereţii cu lambriuri şi şabloanele pictate manual erau toate de cea mai bună calitate.

– În mod clar a costat o avere să fie construită.

– Pentru vremea ei, era foarte modernă.

În stânga ei era o sală mare de mese. Masa lungă, scaunele cu spătar înalt şi bufetul erau acoperite cu pânze albe. Un şemineu de marmură arăta de parcă nu se mai făcuse focul în el de zeci de ani, iar pereţii galben pal păreau decoloraţi şi mohorâţi.

În dreapta ei era o scară largă, cu stâlpi pătraţi din mahon şi balustrade lungi incrustate cu diamante, care se întindeau până spre primul etaj până când nu se mai vedeau. Dincolo de scări, se afla un hol lung care ducea pe lângă lambriurile întunecate către o cameră de zi plină cu mobilier acoperit cu pânză şi un alt şemineu mare şi rece de marmură. La fel ca şi în celelalte camere, tablourile fuseseră luate de pe pereţi.

– Dormitoarele sunt la etaj, spuse Hank. Am chemat o echipă să cureţe baia camerei roz şi să pună cearşafuri curate pe pat. Este cea mai mare cameră şi aparţinea soţiilor Buchanan.

– Erai sigur că voi rămâne?

– Nu. Dar sunt întotdeauna pregătit.

– Sincer, e reconfortant.

– Instalaţiile de la baie sunt vechi, dar în stare bună de funcţionare. Bucătăria este pe aici.

Ea îl urmă pe un alt hol până la o bucătărie, care părea că ar fi fost teleportată din anii 1910. Blaturile erau din marmură și duceau spre o chiuvetă încastrată din porțelan. De aici, se vedea priveliștea cuprinzătoare din spatele proprietății, cu stufărișul în depărtare unduindu-se pe marginea golfului. Aragazul acoperit cu email alb avea patru arzătoare și două compartimente separate pentru cuptor.

– Aragazul funcționează? întrebă ea.

– Da. A fost verificată recent instalația de gaz.

Singurul indiciu al unei epoci mai recente era un frigider verde măsliniu datând din anii șaptezeci. În centrul camerei era un blat mare de bucătărie și deasupra acestuia era agățat un raft din fier cu o colecție de oale și tigăi de cupru.

– Doamna Buchanan nu era un fan al renovărilor, nu-i așa? întrebă ea.

– Potrivit tatălui meu, doamna Buchanan considera că bucătăria este suficient de modernă pentru ea. Îi plăcea să-și aducă aminte cum erau lucrurile înainte.

– Este trist să creadă că momentele ei cele mai bune erau cu atât de mult timp în urmă.

Lucy răsuci robinetul de apă caldă din bucătărie. Țevile tremurară și se zguduiră, dar începu să curgă apă curată și rece, care deveni fierbinte, până la urmă.

– Sistemul de încălzire este destul de modern. A fost instalat la mijlocul anilor 1990 și ar trebui îți ofere suficientă căldură. Dacă ai probleme, anunță-mă.

Ea își trecu degetele peste textura fină a blatului din lemn, scrijelit cu nenumărate urme de cuțit care datau probabil din perioada în care fusese construită casa.

– De ce ai sunat-o pe Beth să-i faci o ofertă pentru casă?

– Nu vreau casa, ci terenul. Accesul la apă este valoros și aceasta este o zonă excelentă de dezvoltare care ar completa podgoria. De asemenea, am dori să extindem podgoria Beacon în partea de est a proprietății, unde solul este mai bogat și mai fertil. Această casă va fi, până la urmă renovată, dar nu este o prioritate.

– Credeam că producerea vinului este un hobby pentru oamenii bogați.

– Mă interesează mai mult locurile de muncă pe care le-aş crea pentru oraş şi pentru oamenii mei.

– Oamenii tăi?

– Cei cu care am fost coleg la puşcaşii marini. Acest teren trebuie îngrijit, oraşul trebuie să se dezvolte sau moare, iar oamenii mei vor avea nevoie de proiecte atunci când se vor retrage din serviciu.

– Şi toate acestea ar fi fost mai simple dacă eu nu aş fi apărut să revendic terenul şi aş fi acceptat, pur şi simplu, oferta ta.

– Da.

– Oraşul părea pustiu când am ajuns, dar am crezut că din cauză că e extrasezon.

– Chiar şi în timpul sezonului abia supravieţuim.

– Dacă ai atât de multe de câştigat dacă aş pleca eu, de ce mă ajuţi atât de mult? Ai putea face ca şederea mea aici să fie mult mai dificilă.

– Refuz să înşel. Onoarea este încă importantă. Şi pun pariu că tu şi câinele tău o să o luaţi la fugă într-o săptămână sau două.

Ea afişă un zâmbet strălucitor ca să-şi ascundă iritarea provocată de părerea pripită pe care şi-o făcuse despre ea.

– Subestimezi cât de încăpăţânată pot fi.

– Pot să te depăşesc în această privinţă oriunde şi oricând.

Ea putea doar să joace la cacealma cu cei mai buni dintre ei.

– Vom vedea, nu-i aşa? Ai spus că sunt maşini în garaj. Jeepul meu va rămâne indisponibil până când o să pot plăti reparaţiile. O să am nevoie de una dintre ele să merg în oraş să vorbesc cu cei de la service şi să cumpăr mâncare.

– Aşa este.

El traversă bucătăria către un panou unde erau agăţate mai multe seturi de chei.

– Cele două seturi din capăt sunt pentru maşini. Una este pentru Dodge Chargerul din 1972 al doamnei Buchanan, iar cealaltă pentru un Chevy-ul din '81. Ambele sunt în stare bună de funcţionare şi sunt parcate în garajul de pe cealaltă parte a căii de acces distruse de inundaţii.

– Pentru ce sunt celelalte trei seturi de chei?

– Bună întrebare. Le-am găsit în garaj când m-am dus să verific maşinile. Încă nu mi-am dat seama.

– Tatăl tău ştie despre chei?

– El şi mama sunt în vacanţă şi nu se întorc până mâine. Nu mi s-a părut ceva urgent, aşa că nu i-am deranjat.

– Logic. Mulţumesc pentru ajutor, Hank. Dacă nu te deranjează, aş vrea să explorez casa. Dacă fantomele, ţevile ruginite şi izolarea nu mă fac să fug înapoi la Nashville, sunt sigură că ne vedem în oraş.

– O să trec pe lângă casă de dimineaţă cu echipa de la drumuri. Va fi devreme. Trebuie să reparăm drumul înainte să se înrăutăţească vremea.

– Devreme înseamnă „când se crapă de ziuă"?

– Opt dimineaţa.

În perioada când fusese barmaniţă, ora 11.00 însemna când se crapă de ziuă, dar de când cu boala lui Beth, se obişnuise să trezească devreme.

– Voi fi pregătită. Aş vrea să văd ce faceţi.

– Nu este nevoie să vii la faţa locului.

– Ba bineînţeles că da. Asta este casa mea, cel puţin deocamdată.

El se încruntă.

– Desigur.

În timp ce îl conducea până la uşă, ea întrebă:

– Am vreun vecin?

– Brian Willard şi fiica lui, Natasha, locuiesc la aproximativ trei kilometri spre nord de aici. Nu te aştepta să fie prietenos. A ajuns din nou în închisoare după o beţie şi tulburarea liniştii publice.

Ea avusese de-a face cu destui beţivi.

– Bine de ştiut.

El îi întinse cartea de vizită.

– Sună-mă dacă ai nevoie de ceva. Numărul meu de telefon mobil este pe spate.

Ea întoarse carte de vizită cu vârful degetelor.

– Aşa voi face.

Lucy îl privi cum se îndrepta spre camionetă. Mergea cu spatele drept, cu atitudinea unui bărbat care ştia ce vrea. Norocul lui. Ea nu avea nici o idee. Oftă din adâncul sufletului şi închise uşa.

În timp ce se îndrepta spre ferestre, Dolly o urmă. Ea mângâie capul câinelui şi privi spre apele agitate ale golfului.

– Trebuie să fie ceva care chiar să îţi placă în acest loc.

Câinele lătră.

– Da, ştiu. Trebuie să alergi, să te joci prin stufăriş şi să urmăreşti raţele. Iar eu trebuie să locuiesc într-o cutie mare şi stranie, care este probabil bântuită. Îşi trecu mâinile prin păr. Dar, pe de altă parte, este cutia *mea* mare şi stranie şi trebuie să am un cuvânt în legătură cu asta.

Vântul se auzea şuierând afară şi, undeva în interiorul casei, îşi închipui că aude zgomot de paşi. Dar această casă îi promitea o adresă pe care nu i-o putea lua nimeni, iar oraşul era cheia pentru a răspunde la toate întrebările pe care le avea despre familia ei. Nu avusese niciodată ceva permanent şi o încânta şi o îngrozea în acelaşi timp.

Casa gemu încet. Dolly îşi ciuli urechile.

– Te rog, casă, astăzi fără fantome. Sau criminali în serie.

Cara DC

Capitolul 7

LUCY

Ianuarie 2018

Lucy, cu urna mamei ei în mână, urca scările, în timp ce Dolly o luase înainte, dând din coadă și cu urechile ciulite pe când adulmeca într-un colț. În capătul scărilor, Lucy răsuci micul întrerupător negru și un bec de deasupra răspândi un cerc de lumină slabă, suficient de mare pentru a dezvălui șase uși care dădeau în holul de la primul etaj. Erau trei uși în stânga și trei în dreapta. Prima cameră era un dormitor mobilat cu două paturi duble și un dulap. Toată mobila era acoperită cu pânză, iar pereții erau zugrăviți într-un albastru-verzui.

– Prima ușă este cea pe care o căutăm.

Următoarea cameră avea un pat dublu, deși, conform standardelor actuale, părea mică și înghesuită. Pereții erau zugrăviți în galben. Hank spusese camera roz.

Lucy continuă să meargă pe hol spre următorul grup de camere. Ambele erau zugrăvite în albastru, iar mobilierul lipsea. Caloriferele erau reci, iar podelele erau pline de praf. Ultima cameră din dreapta era zugrăvită în roz. Se simțea mirosul de curat, de

lenjerie proaspăt spălată, iar dulapul şi podelele fuseseră de curând curăţate de praf.

– Casă, dulce casă, Dolly.

Câinele aproape o luă la goană, cu ghearele de la picioare lovind podeaua de lemn în timp ce adulmeca în jurul unui pat queen-size.

De când Lucy se mutase cu mama ei, ea şi câinele se obişnuiseră să doarmă împreună pe canapeaua extensibilă. Calitatea somnului fusese neregulată, în cel mai bun caz, şi aştepta cu nerăbdare să doarmă pe un pat adevărat, fără nişte labe care să o înghiontească în coloană.

Lucy puse urna pe dulap, îşi dădu jos rucsacul din spate şi se aşeză pe marginea patului. Arcurile scârţâiau puţin, dar salteaua se simţea moale, iar cearşafurile miroseau a proaspăt.

– Dolly, planul de astăzi este să ne facem provizii de mâncare şi să explorăm oraşul.

Dolly sări pe pat şi începu imediat să tragă de cuvertura roz. Continuă să facă asta până când ajunse la rezultatul dorit şi apoi, mulţumită de munca ei, se aşeză.

Lucy se îndreptă spre dulap şi deschise uşa. Găsi cearşafurile, prosoapele şi păturile suplimentare despre care îi spusese Hank.

Intră în baia de alături, care avea pe pereţi un mozaic alb cu roz, în forme geometrice, pe podea. În mijloc, era o cadă mare de porţelan alb, cu picioare în formă de gheare, cu robinete masive pentru apă caldă şi rece. În dreapta ei se afla o chiuvetă cu soclu şi vizavi de aceasta o toaletă cu rezervor suspendat, prins pe peretele de deasupra vasului alb.

Pe chiuvetă se odihnea o geantă cu fermoar plină cu săpunuri şi şampoane.

Deschise una dintre sticlele de şampon şi mirosi. Iasomie.

– Hank este întotdeauna pregătit.

Dădu drumul la apă. Ţevile se zguduiră într-un ritm ciudat care îi amintea de o garsonieră pe care ea şi Beth o împărţiseră în East Nashville timp de şase luni. Nu trebuia să tragă nimeni apa la toaletă când cineva făcea duş, sau riscai să fii opărit. Apa picură şi apoi începu să curgă rece. Mai dură un minut până când se încălzi.

Pentru a face un test, trase apa la toaletă. Apa nu deveni fierbinte. Era un progres.

Se uită în oglinda de deasupra chiuvetei. Stratul argintiu se estompa pe margini, dar mai rămăsese suficient pentru a reflecta părul blond-deschis cu şuviţe albastre, obrajii traşi şi rimelul care îi cursese sub ochi de parcă era un raton.

– Probabil că Hank trebuie să creadă că sunt o mare figură.

Dolly lătră, iar Lucy se întoarse şi văzu câinele frecându-se pe spate de pat cu labele în aer şi limba scoasă. Cel puţin una dintre ele se simţea ca acasă.

Când plecase din Nashville, în urmă cu două zile, această călătorie nu fusese decât o promisiune făcută lui Beth şi o dorinţă să afle mai multe despre familia ei. Odată ce ambele ar fi fost rezolvate, se cunoştea suficient de bine să-şi dea seama că va deveni neliniştită. Să o ia naiba de locuinţă permanentă, trebuia, pur şi simplu, să ia banii de la Hank şi să-şi vadă de drum.

HANK

Hank împinse uşa din faţă a localului lui Arlene şi se aşeză la bar pe al doilea scaun din dreapta, cel pe care stătea întotdeauna. Nu trebui să aştepte prea mult înainte ca Arlene să apară şi să-i pună în faţă un ceai cu gheaţă neîndulcit.

– Te-am văzut venind şi ţi-am pus burgerul pe grătar, spuse ea. Făcut mediu, fără ceapă şi cu mult muştar. Ca întotdeauna.

– Mulţumesc, Arlene. Era amiază, iar localul era pe jumătate plin, mai bine decât în majoritatea zilelor din afara sezonului. El bău ceaiul şi deschise dosarul. Voia să studieze documentele pentru împrumut.

În loc să-l lase să-şi bea ceaiul şi să se cufunde în gânduri, Arlene ştergea tejgheaua care era deja curată din faţa lui. Deoarece el nu spunea nimic, ea începu să lustruiască suportul pentru şerveţele şi recipientele pentru sare, piper, îndulcitor artificial şi zahăr. După

felul în care le freca, mai avea puțin și curăța stratul inoxidabil de pe ele, iar privirea ei mai avea puțin și-i făcea o gaură în cap.

– Zi odată, Arlene.

Hank o privi direct în ochi și așteptă.

Arlene avu tupeul să pară un pic surprinsă, de parcă nu știa la ce se referea.

Ridică din umeri și se aplecă spre el într-o fracțiune de secundă, deși Hank nu știa de ce, pentru că toată lumea din oraș îi știa preocupările.

– Deci, ce a spus? Jumătate din oraș a venit la micul dejun în această dimineață și a întrebat despre ea. Ar trebui să-i mulțumesc că a atras clienți în afara sezonului.

– Nu înțeleg.

Ea azvârli cârpa pe tejghea.

– Nu face pe prostul cu mine, Hank Garrison. Lucy Kincaid stă la Cabana de iarnă?

El șterse cu degetul condensul de pe o parte a paharului.

– Deocamdată.

– Ce înseamnă asta?

– Nu știu.

Arlene își ridică o sprânceană pensată subțire.

– Dacă ar fi să pariezi?

– Eu nu pariez.

Ea mormăi.

– Ești pe cale să faci cel mai mare pariu din viața ta. Cât de mult ai sperat la proiectul tău? Și îți place sau nu, norocul tău depinde de fata aia.

– Judecând după părul albastru și cizmele de cowboy, aș spune că va pleca într-o săptămână.

Arlene clătină din cap în timp ce îi întindea un șervețel, o furculiță și o lingură.

– Ce părere a avut despre casă?

– E copleșită. La fel ca toți ceilalți care o văd pentru prima dată.

– I-ai oferit bani să dispară?

El închise dosarul și își puse mâinile deasupra.

– Arlene, despre ce vorbeşti?

– Te-am auzit vorbind cu Rick. Aşa a spus când vorbeaţi săptămâna trecută. Bani să dispară.

Rick Markham şi Hank fuseseră împreună la puşcaşii marini, iar Rick ocupase poziţia de şerif în oraş în urmă cu şase luni. Spusese că-l va susţine pe Hank, dar Hank nu credea acea tâmpenie. Rick avea propriul lui plan, care se întâmpla să se potrivească foarte bine cu al lui Hank.

– Proprietatea ar trebui să fie a ta. De ce i-a lăsat tot acel teren copilei lui Beth Jessup este dincolo de puterea mea de înţelegere.

– Arlene, tu şi Beth nu eraţi prietene bune?

– Eram. Doamne, am intrat în tot felul de necazuri. Ne-am distrat împreună până când ea a dat drumul la puii ăia pe terenul de fotbal când s-a întors echipa acasă. Îi apăru un zâmbet în colţul buzelor, în timp ce avea lacrimi în ochi. Şi dacă aş fi ştiut că era bolnavă, m-aş fi dus la Nashville.

Se auzi zgomot de farfurii sparte în bucătărie, ceea ce-i transmise lui Hank o stare de tensiune, părând gata să sară de pe scaun şi să pornească la luptă.

– La naiba! Nu-mi pot permite prea multe farfurii, spuse Arlene în timp ce-şi ştergea o lacrimă. Natasha! Ce se întâmplă acolo?

Câteva secunde mai târziu, o fată aruncă o privire din spatele uşilor care duceau din restaurant în bucătărie. Natasha Willard avea doisprezece ani. Părul ei creţ şi negru era strâns într-o coadă, care nu prindea prea bine smocurile pufoase care-i încadrau ochi căprui îngrijoraţi, un nas cât un nasture şi pielea smeadă.

Fata îşi ridică bărbia. Zâmbea, dar asta face un copil când e speriat. În ultima vreme, zâmbise prea mult.

– Au căzut nişte farfurii.

– Da, iubito, am auzit, spuse Arlene. Câte?

Fata se uită înapoi printre uşile care se legănau.

– Şase, sau poate zece.

– În regulă. Vocea calmă deveni încordată. Nu face curat. Nu vreau să te tai la mâini. Vin imediat.

– Eu ce pot să fac?

– Doar spală cartofii ăia pentru mine.

– Vrei să-i tai după ce-i spăl?

– Nu, iubito, nu folosi cuțitul. Vin imediat.

Fata îi făcu lui Hank cu mâna.

– Ce mai faci, Hank?

– Bine. De ce nu ești la școală?

– Este zi liberă. Seminar pentru profesori sau ceva de genul ăsta.

– Înseamnă că nu te deranjează dacă sun să verific?

– Nu.

Fata dispăru din nou în bucătărie. Hank sorbi din ceai.

– Nu este împotriva legii să angajezi copii de doisprezece ani?

– A venit după ce a ieșit mai devreme de la școală și m-a întrebat dacă am ceva de lucru. I-am oferit un prânz copios, pe care l-a înfulecat de parcă ar fi fost moartă de foame. A insistat să muncească pentru a mă ajuta, așa că am pus-o să spele vasele. Cred că poate ne limităm la cartofi.

– Ar trebui să meargă la Brenda cât Brian este în închisoare.

– Jură că stă la vecina ei, Brenda, așa cum i-ai spus, dar știi cât de ocupată este Brenda cu cei șase copii ai ei.

– Situația nu poate continua așa.

– Brian a jurat în fața judecătorului că va avea mai multă grijă de ea, dar deja a dat-o în bară.

– Ai văzut vreo vânătaie pe fată? întrebă Hank încet.

– Nu. Și m-am uitat.

Când Brian recâștigase custodia Natashei, Hank îi spusese clar că, dacă ar fi văzut vreun semn pe copil, *doar un semn*, ar fi tratat direct cu Brian. Până în prezent, amenințarea nu atât de voalată o ținuse pe fată în siguranță, dar el nu era atât de naiv încât să creadă că era soluția permanentă de care fata avea nevoie disperată. Brian fusese deja de două ori închis pentru bătăi și ultraj. Acum era a treia oară.

– Când Grace era în viață, găsea întotdeauna o scuză pentru vânătăile de pe brațe și picioare, spuse Arlene.

Un clopoțel se auzi în spatele lui Arlene, iar ea luă burgerul și cartofii prăjiți și îi așeză pe farfuria din fața lui. El întinse mâna după o un cartof prăjit.

– Mă voi ocupa de asta.

– Și ți-am zis că Lucy seamănă leit cu mama ei? Am încercat să-mi păstrez cumpătul când a intrat pe ușă, dar ai cuvântul meu, m-a dat peste cap. Am crezut că este Beth. Nu vreau să-mi placă, dar îmi place.

Arlene afișa o calmitate precum o rață care alunecă pe apă, dar el bănuia că dedesubt, dădea din picioare cât de repede putea.

Hank încă nu știa ce să creadă despre Lucy. Poate că, dacă Lucy ar fi fost dramatică sau dificilă, ar fi găsit un motiv să nu-i placă și ar fi găsit o soluție să o vadă plecată. Ceea ce nu se așteptase Hank era lovitura în plex pe care o primise când o văzuse stând lângă ferestrele înalte ale cabanei, în timp ce privea spre golf. Sinceritatea și caracterul direct îi treziseră un sentiment de vinovăție la care nu se așteptase. Cape Hudson era singurul loc unde ea ar fi putut găsi pe cineva din familie, dar succesul lui depindea de decizia ei de a renunța la tot.

– Pare o *dulceață*.

Aproape că o putea auzi pe Arlene aruncând în apă o undiță cu momeala în cârlig. El mușcă din hamburger, mestecă pentru mai mult timp, sperând că ea se va întoarce la farfuriile alea, cel mai probabil împrăștiate pe podeaua bucătăriei.

– Este drăguță și, Doamne, are o figură așa simpatică. Arlene își duse mâna la inimă. Și se poartă foarte frumos cu câinele ei. La naiba, știam că se va întâmpla asta.

– Ce?

El mâncă repede încă un cartof prăjit, știind că avea doar cincisprezece minute pentru prânz.

– Îmi cam place de ea. Îmi place că s-a întors o bucățică din Beth. Fii drăguț cu ea dacă rămâne.

El lăsă burgerul jos și se șterse cu grijă pe mâini cu un șervețel.

– Nu o cunoști. Nici unul dintre noi nu știe cine este cu adevărat.

– Poate că dacă va rămâne o vreme, ne vom cunoaşte cu toţii mai bine.

El muşcă dintr-un cartof prăjit, ştiind al naibii de bine că timpul nu rezolva toate problemele.

Ea se aplecă în faţă, coborându-şi vocea.

– Nu te păcăli pe tine sau pe mine. Ţi-a plăcut şi ţie de ea. Le-ai luat întotdeauna partea hoinarilor.

– Nu este o hoinară şi este în avantajul nostru al tuturor să nu rămână.

Odată ce ar fi avut controlul asupra terenului care era la pachet cu casa, el ar fi putut să se folosească de valoarea terenului pentru împrumutul de care avea nevoie.

Arlene părea încurcată.

– Nu vreau să-mi placă. Dar, la naiba, nu pot să o urăsc. Nu încă, oricum. Desigur, este fiica lui Beth, ceea ce înseamnă că nu va dura mult până o să mă enerveze. Jur, Beth Jessup era pe cât de contradictorie, pe atât de distractivă.

– Este o situaţie imprevizibilă.

– Cabana de iarnă ar fi trebuit să-ţi revină ţie, nu lui Lucy. Tu ai planuri şi vise pentru acea proprietate. Samuel Jessup nu a vrut-o niciodată şi abia a reuşit să întreţină locul.

– A întreţinut-o şi a supravegheat-o suficient. A făcut tot ce a putut pentru ca fiica sau nepoata lui să o moştenească.

– Domnişoară Arlene. Natasha, cu un zâmbet întins pe toată faţa, scoase capul pe uşile batante. Cred că mai bine veniţi aici.

Arlene mormăi o rugăciune.

– Vin imediat, iubito.

Se grăbi spre bucătărie, lăsându-l să mănânce.

Casa era cheia spre teren. Deşi fondul era destinat casei, cine avea casa, deţinea şi controlul asupra terenului, care nu implica nici o obligaţie.

Aşa cum îi spusese lui Lucy, nu s-ar fi îmbogăţit niciodată, dar extinderea podgoriei şi, în cele din urmă, dezvoltarea zonei de pe malul golfului, ar fi oferit locuri de muncă şi ar fi dezvoltat zona.

Avea o mulțime de planuri pentru teren. Dar până când Lucy nu renunța la moștenire, era în așteptare.

LUCY

Cu cheile de la Dodge Charger în mână, Lucy o conduse pe Dolly pe ușa din față. Cheile vechi ale casei se simțeau masive și grele în timp ce încuia ușa. Traversă iarba înaltă care acoperea peluza din față spre garaj, construit din același material ca și casa și vopsit în galben.

Cea de-a doua cheie de pe inelul ei deschise încuietoarea și, în interior, o apăsare pe întrerupător dezvălui două mașini care păreau proaspăt spălate și lustruite. Dodge Chargerul, de un roz strălucitor, era lung și greoi și avea finisaje cromate argintii strălucitoare. Dacă l-ar fi vopsit portocaliu și ar fi scris un „01" pe lateral, i s-ar fi părut că se afla într-un episod din *Dukes of Hazzard*. Era bucuroasă că se deschisese ușa din față și nu trebuise să intre pe fereastra deschisă, precum Bo și Luke.

Își trecu mâna peste finisajul neted, lustruit, în timp ce Dolly sări în interior și se așeză pe locul pasagerului.

Apăsă telecomanda ușii automate de sub parasolar, iar ușile garajului tremurară și se zguduiră în timp ce se ridicau încet pe scripeți. În fața ei se afla un grup de copaci și, dincolo de aceștia, vârful farului, care era întunecat.

Întoarse cheia în contact și motorul prinse viață, iar ea ieși ușor din garaj. Se întoarse pe drumul foarte desfundat, schimbă viteza într-o treaptă inferioară și, ținându-și respirația, merse înainte. Anvelopele i se blocară și se răsuciră și mormăi o înjurătură. Menținu presiunea asupra accelerației lente și constantă. Anvelopele se simțeau dezumflate, dar continuau să se învârtă în timp ce ea o luă prin nisip spre un teren mai solid. O victorie mică, dar satisfăcătoare.

Reluă drumul înapoi spre Cape Hudson. Cu doar câteva străzi care străbăteau orașul, era destul de ușor să găsești magazinul

alimentar care se afla în clădirea din spatele restaurantului lui Arlene. Parcă în față și lăsă motorul pornit, astfel încât să funcționeze căldura cât Dolly rămânea în mașină.

– Mă întorc în doar câteva minute.

Câinele lătră, privind-o cu o expresie tristă care o impresiona de fiecare dată pe Lucy.

– Știu. Te compătimesc. Mă întorc imediat.

Magazinul era mic și, deși nu erau produse foarte variate, avea tot ce-ți trebuia. Hank spusese că avea un cont deschis aici, dar ea luă un cărucior și se îndreptă direct spre casă. Femeia înaltă zâmbi, având fața bronzată brăzdată de riduri din cauza soarelui. Pe ecusonul ei scria PAULA.

– Cu ce pot să te ajut, drăguțo? întrebă Paula.

– Sunt Lucy Kincaid. Ar trebui să am un cont la magazin.

– Pare că nu ești sigură de asta, Lucy Kincaid.

– Nu sunt. Hank Garrison mi-a spus că am, dar m-am gândit să te scutesc și pe tine și pe mine de un moment jenant înainte să-mi umplu coșul cu mâncare. Este contul Buchanan.

Paula zâmbi.

– Bineînțeles că ești Lucy Kincaid. Doar te tachinez. Știu că ești tu. Am fost colegă de școală cu mama ta. Îmi pare rău să aud că s-a prăpădit.

Veștile circulau repede.

– Mulțumesc.

– Șeful meu este obsedat de detalii. Ai un act de identitate?

Lucy își căută portofelul din poșetă și scoase permisul de conducere din Tennessee.

Paula îl studie și apoi se uită din nou la Lucy.

– Nashville este departe de aici. Cât a durat drumul?

– Aproximativ cincisprezece ore.

– Presupun că a trebuit să te oprești de câteva ori pentru Dolly.

Mai era ceva ce nu știa toată lumea despre ea?

– Așa este.

Paula studie din nou fotografia de pe permisul de conducere.

– Aveai părul mai albastru când ai făcut poza asta.

– S-a dus aproape de tot.

Beth o rugase pe Lucy să-i vopsească părul într-un albastru vesel, dar când începuseră, părul lui Beth căzuse în smocuri. Din cauza chimioterapiei se întâmplase asta şi nu putuse face nimic. Beth începuse să plângă, aşa că Lucy se oferise să-şi vopsească ea părul pentru a o înveseli. Beth râsese şi pusese pariu că Lucy nu avea tupeu. O oră mai târziu, Lucy avea şuviţe albastre în păr.

Paula îi întinse permisul.

– Arlene a spus că semeni cu Beth Jessup.

Lucy trebuia să se obişnuiască să audă lumea referindu-se la Beth pe numele de Jessup.

– Am auzit asta foarte des.

Băgă permisul înapoi în portofel.

– Cât de bine ai cunoscut-o pe Beth?

– Am fost împreună la liceu. Eram eu, ea şi Arlene. Mereu ne-o căutam cu lumânarea, dar trebuie să-ţi spun că mama ta era tartorul. Am fost toate în echipa de majorete până când a fost dată afară.

– Ce s-a întâmplat?

Paula râse amintindu-şi ceva din trecut, apoi căpătă o expresie de îngrijorare.

– Pui. A dat drumul la nişte pui, să facă o farsă. Niciodată nu a fost bună la respectarea regulilor.

Dacă Paula fusese prietenă cu Beth, atunci trebuia să ştie cu ce băieţi se întâlnea.

– Beth ieşea cu vreun băiat din liceu?

– Se întâlnea cu mulţi băieţi. Era o fată foarte populară mama ta. Femeia se aplecă, studiind-o pe Lucy. Nu aş putea spune că semeni cu vreunul dintre băieţii pe care îi cunoşteam pe atunci. Parcă mama ta te-ar fi făcut singură.

– Ar fi o şmecherie. Cine ar fi pe lista scurtă dacă ar fi să-ţi dai cu părerea?

– Erau Noah, Brian, David şi Bill. Şi mergea la Norfolk sâmbăta seara, când tatăl ei era în larg, ceea ce se întâmpla tot timpul.

– Îi plăcea de vreunul suficient de mult încât să plece cu el din oraş?

– Nu am ştiut că era însărcinată până în ziua în care a plecat. Am surprins-o vomitând în baia restaurantului. A încercat să spună că era din cauza mahmurelii, dar am opt fraţi şi surori mai mici. Ştiu cum arată o gravidă.

– Cum a reacţionat?

– M-a rugat să nu spun nimănui, ceea ce am şi făcut. M-am gândit că vom afla cu toţii destul de curând, dar apoi a plecat. Nu am mai văzut-o niciodată. Am fost distrusă.

– A dispărut din oraş vreun băiat în acea perioadă?

– Nu. Aşa că presupun că dacă a plecat cu vreun tip, a fost unul dintre băieţii din Norfolk. Clătină din cap, de parcă ar fi văzut-o pe vechea ei prietenă prin nişte lentile mai vechi. Beth putea fi amuzantă, dar nu cred că ţi-a fost uşor să o ai ca mamă.

– Beth era o persoană bună. Nu era organizată, dar era drăguţă.

Şi pentru ca Beth să plece din Cape Hudson, însemna că se întâmplase ceva de neimaginat, la propriu. Ar fi fost bine ca Lucy să nu uite asta.

– Contul are vreo limită?

– Nu. Poţi cumpăra tot ce e în magazin, dar nu cred că vrei.

– Nu.

– Ei bine, atunci ia orice vrei să mănânci.

– Mulţumesc.

Petrecu următoarele zece minute făcându-şi provizii de legume, orez, linte, două lanterne cu baterii, vin şi o duzină de cutii de mâncare pentru câini. Deşi erau tentante gogoşile şi produsele de patiserie, mâncase suficiente în ultimele câteva luni, şi era timpul să renunţe la ele.

Când se întoarse la casă, Paula luă alimentele din coş şi le puse în sacoşă.

– Conduci Dodge Chargerul doamnei B. Se explică acum de ce Hank l-a dus la service-ul auto săptămâna trecută pentru revizie.

Scană toate produsele. Costau nouăzeci şi unu de dolari.

– Trebuie să semnez ceva?

– Nu. Doar o să-mi notez şi voi face calculele la sfârşitul lunii.

– Îți sunt recunoscătoare, spuse Lucy. Dacă aș vrea să iau ceva de citit pentru acasă, unde aș putea merge?

– Ar fi o bibliotecă pe Principală. Este la o stradă de apă. Nu ai cum să o ratezi. Bibliotecara, doamna Faye Reynolds, îți poate răspunde la orice întrebare legată de istoria orașului și, dacă nu știe răspunsul, îl va găsi. Doamna Reynolds a fost, de asemenea, profesoara noastră de istorie în liceu și a cunoscut-o pe mama ta.

– Și este deschis mâine?

– Da.

– Bine de știut.

– Stai la casa Buchanan?

– Deocamdată.

– Acel loc este solid ca o stâncă. Nu îl poate distruge nici o furtună. Ce părere ai până acum despre acel loc?

– Înfiorător.

– Beth a spus mereu același lucru.

– De ce a mers acolo?

– Cu aproximativ o lună înainte să plece din oraș, a fost angajată de doamna B. să o ajute să-și facă înregistrări video.

– Ce fel de înregistrări video?

– Beth nu a vorbit prea multe despre proiect, dar a spus că doamna B. voia să-i spună povestea vieții ei și voia să o înregistreze. A plătit bani frumoși pentru ca Beth să facă acele înregistrări.

– Știi unde sunt?

– Nu am nici o idee. Presupun că sunt undeva în cabană. Aș începe cu mansarda.

– Ai văzut vreodată înregistrările?

– Nu. Beth nu a spus prea multe, dar în cea mai mare parte, doamna B. a vorbit despre o femeie pe nume Claire.

– Mulțumesc, Paula.

Lucy își aruncă alimentele pe bancheta din spate a mașinii, iar Dolly se ridică dând din coadă. Lucy scoase un pachet de snacksuri de ros dintr-o pungă, îl desfăcu și îi dădu unul lui Dolly. Câinele sări imediat pe bancheta din spate cu snacksul și începu să-l roadă.

Întorcându-se la cabană, parcă la capătul drumului şi, luându-şi pungile cu alimente, merse de-a lungul cărării spre casă în timp ce Dolly luă cu ea ce rămăsese din băţul de mestecat. Când ajunse cu bagajele, o dureau braţele şi aştepta cu nerăbdare ziua în care va fi reparat drumul. Deschise o cutie cu mâncare pentru câini şi Dolly lătră la uşa bucătăriei. Lucy o lăsă să intre şi puse o farfurie pentru ea. Câinele se uită la mâncare, apoi la Lucy şi înapoi la mâncare. Se îndepărtă de ea şi se întinse pe podeaua bucătăriei.

– Ştiu, am mâncat fast-food în ultimele două săptămâni şi a fost foarte gustos. Dar mâncarea asta este, de fapt, bună pentru tine. Este timpul să mâncăm amândouă mai sănătos. Renunţ la gogoşile pudrate cu zahăr, aşa că trebuie să începi şi tu acelaşi program.

Dolly îşi ridică privirea spre Lucy, dar aceasta nu era impresionată.

– Nu te mai uita aşa la mine. Nu te compătimesc.

Căută în raftul de oale după o tigaie mică.

– O să gătesc nişte legume şi poate nişte ouă amestecate. Le împart cu tine dacă încetezi să te mai uiţi aşa la mine.

Scoase un tocător şi un cuţit şi tăie felii ceapa, morcovii, ţelina şi ciupercile. Aprinse aragazul şi puse tigaia pe foc.

– Avem căldură. E un progres.

În decurs de zece minute, legumele se prăjeau în tigaie şi amestecă trei ouă într-un castron. Lucy deschise sticla de vin de la magazinul alimentar şi îşi turnă un pahar. Îl ridică.

– Pentru dumneavoastră, doamnă B. Nu ştiu de ce sunt aici sau cât vom rămâne, dar vă mulţumesc.

Luă o înghiţitură. Vinul era acceptabil. Puse legumele şi ouăle pe o farfurie şi se aşeză la masa din bucătărie. Dolly se apropie fără ruşine.

Luă o îmbucătură din legume, care erau destul de bune, dar nu semănau cu burgerii pe care îi mânca atunci când se ocupa de barul de la Ray's House of Blues din Nashville. Absentă, tăie din ouă cu o lingură şi îi dădu lui Dolly. Câinele le înghiţi.

– Nu mai primeşti mâncare pentru oameni.

Ştia că asta nu va dura prea mult. Dolly era acum cea mai bună prietenă a ei şi trecuseră prin multe împreună.

Dolly îşi lăsă capul în jos şi îşi ridică privirea.

– Nu face pe supărata cu mine.

Îşi termină ouăle şi aruncă ce mai rămăsese din legume la coşul de gunoi înainte să spele farfuria şi să o aşeze în uscător.

Scoase lanterna şi bateriile din sacoşă.

– Ar trebui să aruncăm o privire în mansardă. Am ajuns până aici, aşa că este timpul să ne cunoaştem noua casă.

Capitolul 8

LUCY

15 ianuarie 2018

Cu Dolly în spatele ei, Lucy stătea la capătul unei scări foarte înguste care ducea spre mansarda care se afla la etajul trei. Apăsă întrerupătorul şi se aprinse un bec.

Dolly trecu pe lângă ea şi adulmecă aerul. I se zburli părul şi-şi lăsă urechile în jos.

Lucy urcă la mansardă şi văzu deasupra un bec, cu un şnur care atârna de el. Îl aprinse şi acum avea suficientă lumină să vadă despre ce era vorba.

Mansarda era lungă şi prăfuită, dar aproape goală, cu excepţia unui set de patru valize negre şi nişte piese rupte de mobilier pe latura vestică. La fiecare capăt al mansardei erau coşuri de fum din cărămidă dublă şi între ele se afla un motor masiv cu roţi şi curele de ventilator. Ea îşi dădu seama că acest vechi generator era sursa originală de energie pentru casă.

Cu o casă atât de veche, se aşteptase să fie plină de relicve prăfuite. Totuşi, totul era îngrijit şi organizat. Se pare că doamna B. nu avusese probleme să se descotorosească de obiectele de care nu mai

avea nevoie. Lăsându-şi capul în jos, Lucy se îndreptă spre cutiile cu haine.

Fiecare avea o lăţime de vreo doi metri şi probabil o înălţime de un metru şi ceva. Curele de piele crăpate cu catarame de alamă asigurau partea superioară, mijlocie şi inferioară. O placă de alamă montată pe partea din faţă era gravată cu literele CHB.

– *CHB*. Catherine Hedrick Buchanan?

Îşi trecu degetele peste litere, întrebându-se ce fusese atât de important pentru doamna Buchanan.

Mişcă încuietoarea şi o smuci, dar nu cedă.

– Presupun că dacă vreau să aflu, va trebui să găsesc cheia.

Dolly o lovi pe Lucy cu nasul peste braţ şi scânci.

– Nu-ţi place aici? Mansardele nu sunt preferatele tale?

Mângâie câinele pe cap.

– Nu văd nici o casetă video pe aici.

Câinele lătră.

Întinse mâna spre întrerupător şi privi din nou valizele. Venise la Cape Hudson căutând răspunsuri, dar până acum găsise şi mai multe întrebări.

O senzaţie ciudată, asemănătoare cu o briză pe ceafă, îi cutremură corpul ca şi când ar fi atins-o nişte degete îngheţate. Puţin speriată, se strecură afară, stinse lumina şi cele două coborâră grăbite scările de la mansardă, apoi trecură de etajul al doilea şi de primul până la parter. Luă o jachetă şi o puse pe umeri înainte de a se pregăti pentru rafalele reci de vânt la care se aştepta. Dolly alergă afară, încântată de vântul rece care îi zbârlea blana. Câinele lătră şi alergă spre o grămadă deasă de iarbă de mare.

Lucy urmă cărarea printre copacii aplecaţi care creau o arcadă naturală. Hank spusese că cimitirul familiei era pe aici şi era curioasă în privinţa doamnei B. şi a familiei ei.

Nu trebui să meargă prea mult înainte să vadă gardul din fier forjat care încercuia trei pietre funerare înconjurate de iarbă înaltă. Poarta, ruginită şi uzată, era încăpăţânată şi trebui să tragă cu putere înainte să scârţâie şi, cu un icnet, să se deschidă suficient încât să se strecoare prin ea.

Se apropie de cele trei pietre funerare. În mijloc era ROBERT BUCHANAN, 1885–1917. În stânga, era CATHERINE H. BUCHANAN, 1888-1990. În extrema dreaptă se afla ROBERT BUCHANAN, JUNIOR, 1917–1974.

Își trecu mâna peste piatra funerară aspră a doamnei B., întrebându-se cât de mult trebuie să fi suferit când își îngropase soțul și apoi fiul.

– E groaznic să-ți moară apropiații. Probabil te simți atât de singur.

Lucy apucă un tufiș care creștea în jurul pietrei funerare și îl smulse. Continuă să smulgă buruieni până când spațiul din jurul mormântului doamnei B. fu curățat.

– O să mă întorc să curăț această zonă.

Ștergându-și mâinile, se ridică și o chemă pe Dolly. Se auziră lătrături dinspre stufăriș în timp ce se îndrepta spre cabană. Când ajunse, o camionetă roșie din care cobora o femeie era parcată la capătul drumului.

Femeia, spre treizeci de ani, se îndreptă spre aleea pietruită cu pași rapizi și siguri. Părul ei negru era prins într-un coc în vârful capului și purta blugi, un pulover supradimensionat și o vestă matlasată. Avea o eșarfă roșie înfășurată în jurul gâtului, adăugând un strop de culoare care îi accentua pielea palidă. Ținea în mână o tartă.

– Bună ziua, spuse ea. Numele meu este Megan Buchanan. Bine ai venit la Cape Hudson!

– Mulțumesc. Sunt Lucy Kincaid.

Ochii ei străluciră.

– Oh, știu. Am auzit totul despre tine. Un lucru pe care îl vei afla despre Arlene, dacă stai mai mult de cinci minute, este că îi place să vorbească.

Lucy nu-i putea purta pică femeii pentru o mică bârfă.

– Sunt subiectul de discuții al orașului?

– Glumești? Ești kilometrul zero al bârfelor.

Energia pe care o transmitea femeia era luminoasă și pozitivă și îi zâmbi.

– Vrei să intri?

– Eram sigură că va trebui să te mituiesc cu o tartă să intru.

– Nu este nevoie. Mă bucur să-ţi prezint casa. Deşi încă nu ştiu prea multe despre acest loc. Dacă te cheamă Buchanan, trebuie să ştii ceva despre Cabana de iarnă.

– Doamna B. a murit înainte să mă nasc, dar tatăl meu, James Buchanan, şi-a petrecut o mare parte din veri aici, când era copil. Doamna B. a fost străbunica mea.

– Hank mi-a spus că sunt două linii de descendenţă ale familiei. Una dinspre Robert şi cealaltă dinspre Victoria, nu?

– Eu şi tata suntem descendenţii lui Robert Buchanan. Hank este descendent al surorii lui, Victoria.

– Ceea ce înseamnă că eu nu sunt descendenta nici unuia.

– Întrebarea de un milion de dolari care a contrariat familiile şi oraşul de la sfârşitul anilor 1980. Poate tu poţi să rezolvi misterul.

Când Lucy deschise uşa, Dolly trecu pe lângă ea, cu labele umede lăsând amprente pe podeaua curată.

– Doamna B. trebuie să se răsucească în mormânt.

– Nu cred. Din cele spuse de tata, nu i-a păsat niciodată când lăsa urme prin casă. I-a plăcut întotdeauna să vină pe aici.

Megan se opri ca să-şi şteargă picioarele şi apoi se uită de-a lungul holului, minunându-se.

– Domnul Jessup a îngrijit întotdeauna foarte bine acest loc.

– Dar el nu a locuit aici?

– Doar în primele treizeci de zile. Apoi a plecat. A spus că era prea elegant pentru el.

– Trebuie să fii puţin rănită că nu ţi-a lăsat ţie casa, spuse Lucy. Megan ocoli întrebarea.

– Este un loc vechi şi merită dragoste şi atenţie.

– Şi doamna B. a presupus că o femeie oarecare din Nashville avea să preia acest loc?

– Aşa se pare. Îşi ridică sprâncenele de parcă ar fi avut mai multe de spus. În schimb, îi întinse preparatul. Dar am tartă.

Lucy râse.

– Este treaba ta să duci informaţii oamenilor din oraş.

– Sunt în recunoaştere.

– Şi arma ta este tarta?

Ochii i se îngustară şi îşi coborî vocea de parcă ar fi împărtăşit un secret comercial.

– Tarta mea cu mere va face şi cea mai împietrită persoană să vorbească.

Umerii lui Lucy se eliberară puţin de o parte din tensiune.

– Câţi ani are tatăl tău?

– Aproape cincizeci de ani.

Cam de vârsta lui Beth. Ar putea fi tatăl ei, ceea ce i-ar explica moştenirea, dar nu şi pe a lui Samuel Jessup.

În bucătărie, Lucy luă un pachet de prosoape de hârtie şi o şterse pe Dolly înainte să o lase să umble prin casă.

– Am impresia că voi avea nevoie de multe prosoape de hârtie.

Megan aşeză farfuria cu tarta pe blatul mesei din bucătărie.

– Este un câine drăguţ.

– Era a mamei mele. Încă ne obişnuim una cu alta.

– Se simte ca acasă.

Megan îşi dădu jos geaca şi Lucy îi văzu burtica de gravidă ascunsă sub faldurile puloverului. Lucy încercă să nu se holbeze.

– Tocmai am sosit în această dimineaţă şi nu am văzut nici o cafetieră, dar sper că e vreuna aici.

Megan se îndreptă spre şemineu, trecându-şi degetele peste obiectul de epocă.

– Am mai văzut ăsta în poze, dar niciodată în realitate. L-ai încercat?

– Da. Merge bine.

– Lui Hank nu-i scapă nici un detaliu.

Lucy deschise o cămară şi aprinse lumina. Dulapul, ca şi restul casei, era curat şi organizat. Erau un mixer, un blender, un cuptor cu microunde şi o cafetieră. Alături, era o cutie cu filtre de cafea şi o cutie nedesfăcută de cafea.

– Doamnei B. nu-i plăcea dezordinea, spuse Lucy.

– Potrivit mamei mele, angaja o echipă în fiecare primăvară pentru o curăţenie generală. În ultimii ani de viaţă, începuse să

dea din obiecte. I-a dat o grămadă de mobilă tatălui meu. A păstrat doar ce era inițial în casă.

Lucy bagă în priză aparatul de cafea și scoase filtrele și cafeaua.

– Cine a pus aparatele noi în cămară?

– Bunicul tău cu puțin timp înainte de a muri.

– Ca și când s-ar fi așteptat ca fiica lui să vină acasă.

– Cred că spera că această casă o va atrage înapoi, dar nu a venit niciodată.

Lucy mângâie cu degetele cafetiera cea nouă.

– Beth nu a vorbit niciodată despre familia ei. Era o persoană înțelegătoare, dar orice s-ar fi întâmplat între ea și tatăl ei i-a provocat o rană prea adâncă pentru a se vindeca. Mi-a spus despre acest loc exact înainte de a muri.

– Dar ți-a spus. Așa că totuși spera.

Megan căută prin dulapuri până găsi un teanc de farfurii albe cu trandafiri, apoi luă un cuțit și două furculițe dintr-un sertar.

– Megan, ce știi despre familia Jessup?

– O istorie admirabilă în slujba marinei comerciale, iar mulți sunt încă în marina SUA. Megan tăie tarta. Știu că Rick Markham a fost cel care l-a găsit pe bătrânul Jessup. Rick îi făcea vizite regulate să vadă ce mai face și l-a găsit mort în fotoliu.

– Asta a fost în septembrie?

– Da. Era în serviciu doar de o lună. Tăcu pentru o clipă. Am auzit că vei îngropa cenușa mamei tale aici.

Aparatul gâlgâi și începu să scoată cafea.

– Da.

– Anunță-mă când. Vin și eu.

Scoase două bucăți zdravene de plăcintă.

Lucy își drese vocea, simțind o strângere neașteptată în gât în timp ce turna cafea în două cești. Luă o pungă cu zahăr dintr-un dulap.

– Nu am lapte, dar am zahăr.

– Excelent. Face parte din favoritele mele.

Lucy rânji.

– Câte linguriță?

– Două. Nu, pune trei. Mănânc pentru doi.

Lucy puse zahărul în cafea.

– Când se va naşte copilul?

– Spre sfârşitul primăverii.

– Tu şi soţul tău trebuie să fiţi încântaţi.

– N-am soţ. Sunt doar eu. Ce e amuzant e că mama ta a fugit din Cape Hudson să nască, iar eu m-am întors acasă să-mi aduc pe lume copilul.

– Sunt sigură că vei avea mult ajutor aici.

– Şi mulţi băgăcioşi. Dar asta este viaţa de oraş mic, aşa cum sunt sigură că vei afla.

Lucy sorbi din cafea, încercând totuşi să-şi dea seama ce fusese atât de cumplit în acest loc. De ce Beth nu se întorsese niciodată?

– Nu-mi prea pasă.

Megan zâmbi larg peste marginea ceştii.

– Stai să vezi peste o săptămână.

– Deci, părinţii tăi au cunoscut-o pe Beth în liceu.

– Mama. Tata a mers la internatul din Alexandria. Nu venea atât de des acasă, spuse ea.

– Unde sunt părinţii tăi acum? Aş putea vorbi cu ei?

– Sunt sigură că ar fi bucuroşi să te vadă. Locuiesc în Richmond cea mai mare parte a anului. Vin aici în primăvară. Fratele meu, Deacon, se mută şi el înapoi în oraş, dar mă îndoiesc să ştie ceva.

Relaţia lui Lucy cu Beth fusese complicată. Nu era chiar un adevăr să spui că se maturizaseră împreună. Ea se maturizase, dar Beth nu. Stilul de viaţă lipsit de griji al mamei ei putea fi distractiv şi molipsitor, dar putea fi şi frustrant atunci când Lucy avea nevoie de ajutor pentru o temă, o asigurare că-şi plătea chiria sau de informaţii despre familia ei. Totuşi, unele dintre cele mai frumoase amintiri ale lui Lucy despre Beth erau că nu se temea să se îmbrace ca Martha Washington pentru o vizită surpriză în clasa ei, să doneze bani unui om fără adăpost care nu mâncase de câteva zile sau să o ia de la şcoală pentru o zi să culeagă afine sau mere în timpul sezonului de recoltare.

– Beth nu a fost perfectă, dar a făcut o treabă bună, după părerea mea. O să-mi lipsească.

Megan tăcu pentru o clipă. Asta era mai personal decât o felie de tartă legitimă. Lui Lucy îi plăcea de Megan, dar își aminti că nu o cunoștea.

– Nu te-a deranjat că ai crescut fără tată?

– M-a deranjat. Asta este o parte din motivul pentru care sunt aici.

Încruntându-se, Megan privi spre farfurie.

– Ai fost la far?

Lucy luă câteva prosoape de hârtie.

– L-am văzut, dar nu m-am dus acolo.

– Când eram la liceu, am mers cu un grup de prieteni, am spart încuietoarea și am urcat până sus. Două sute șapte trepte. Am băut bere în vârful lui și am privit răsăritul. A fost o priveliște de neuitat. Domnul Jessup și-a dat seama de ce s-a întâmplat când a văzut încuietoarea spartă și a pus un lacăt dublu după aceea.

– Nu cred că a mai intrat nimeni de atunci.

– În ce stare era?

– E nevoie de muncă multă, ca și la cabană. Cred că ambele au ajuns într-un punct critic, la fel ca întregul oraș. Fie sunt salvate, fie totul e pierdut. Împinse crusta tartei cu vârful furculiței. Trebuie să-ți mărturisesc ceva.

– Bine.

– Am un masterat în restaurare istorică. Mi-am scris teza despre această casă și, dacă te hotărăști să rămâi și să o restaurezi, aș vrea să te ajut. Hank mi-a spus că dacă i-ar fi revenit lui casa, m-ar fi angajat. Este o parte importantă din motivul pentru care m-am întors.

– Nici nu știu ce presupune restaurarea.

– Mult. Câțiva ani de muncă pentru mine și câteva echipe. Dusă pe gânduri, Megan se frecă pe burtă. Lucrul la această casă, mai ales odată cu venirea bebelușului, ar fi fost un vis împlinit.

Lucy luă o mușcătură din tartă.

– Tocmai mi-am dat seama că este cel mai bine să spun adevărul. Și, din moment ce pare a fi o conversație incomodă, dacă vei vrea vreodată să vezi planurile mele de restaurare, le am. Megan părea să-și dea seama că exagera. Vorbesc des înainte să mă gândesc. Mă

cam grăbesc. Planul era să te îndulcesc cu tartă. Nici măcar nu aveam de gând să aduc în discuţie cabana, dar am făcut-o. Din prima.

– E în regulă. Îţi apreciez dragostea pentru acest loc. Cred că doamnei Buchanan i-ar fi plăcut.

Lucy schimbă apoi subiectul, la fel cum făcea atunci când vreun client al barului începea să vorbească despre lucruri pe care ştia că le va regreta mai târziu.

– Deci ai crescut în Cape Hudson, ca şi părinţii tăi?

– O, da. Megan părea uşurată de schimbarea subiectului. Dar abia aşteptam să plec din oraş. Am vrut să văd lumea mare şi largă. Dar acesta este cu adevărat un loc minunat să ai o familie.

– Mă face să mă întreb de ce mamei nu i s-a părut aşa.

Megan bătu cu vârful furculiţei în farfurie.

– Toţi am luat decizii pe care am vrea să nu le fi luat. Poate că Beth a vrut să se întoarcă, dar nu ştia cum.

– A avut o grămadă de ocazii să se întoarcă împreună cu mine şi nu a folosit nici una.

– Dar eşti aici acum. Poate că ăsta a fost planul ei tot timpul.

Se auzi bâzâind o alarmă de pe telefonul lui Megan. Îl scoase din buzunar şi o opri.

– Îmi pare rău, trebuie să plec. I-am promis lui Arlene că-i voi duce tartele la restaurant până la patru.

– Vinzi tarte?

– Este o modalitate să câştig nişte bani. Am o listă destul de mare de clienţi în Norfolk. Dacă te specializezi în istorie, trebuie să ai un plan de rezervă.

Lucy luă haina lui Megan şi o conduse la uşă, apoi de-a lungul aleii până la maşina ei.

– Mersi că ai venit.

– Şi eu îţi mulţumesc fiindcă m-ai lăsat să vorbesc.

– Nici o problemă.

Dolly fugi pe uşa din faţă, în timp ce vântul suflă dinspre sud.

Lucy o privi pe Megan urcându-se la volanul camionetei roşii şi, după ce-i făcu din nou cu mâna, plecă. Lucy îşi luă haina şi ieşi. Vântul se înteţise, iar norii de la orizont deveniseră gri-închis.

Dolly lătră şi dădu din coadă în timp ce-şi băgă botul într-un desiş de la capătul potecii care mergea spre far. Lucy o urmă de-a lungul cărării nisipoase, năpădite de buruieni. În depărtare, se auzeau tunete bubuind. Drumul se deschidea spre farul înalt din cărămidă roşie. Era mult mai impresionant când stătea la baza lui şi privea în sus.

Urcă treptele din faţă care duceau la o uşă mare de lemn, cu lacăt dublu şi încuietori grele de fier. O smuci, întrebându-se dacă se potrivea vreo cheie de pe inelul ei. Oricât de tentată era să încerce cheile, puse sub semnul întrebării logica explorării unui far vechi de o sută de ani când o furtună iminentă se întrevedea la orizont.

Beth ar fi renunţat la măsurile de precauţie şi ar fi pornit în explorare. Lui Lucy aproape că îi răsuna în urechi râsul mamei ei.

– *Nu fi atât de demodată, Lucy*!

Dolly urcă scările şi îi împinse mâna lui Lucy. Briza se răci brusc şi simţi energia cum îi iradiază prin braţ în timp ce ţinea lacătul în mână. În depărtare, un tunet bubui din nou, de parcă îi reamintea de furtună.

– Să ne întoarcem, fetiţo. Avem de explorat o cabană de mărimea Marelui Canion.

Când se întoarseră, îi sună telefonul. Alergă spre bucătărie, unde era prins pe perete un aparat cu disc.

– Bună. Sunt Hank. Voiam să văd ce mai faci.

– Vie şi sănătoasă şi admir aparatul de telefon de la care îţi vorbesc.

– Probabil că ai observat că semnalul de telefonie mobilă nu este prea bun la cabană.

Îşi căută telefonul în buzunarul din spate. Nici o liniuţă de semnal.

– Nici măcar nu observasem. Telefonul ăsta din perete începe să-mi placă.

– Vine o furtună. Dar momentul critic va fi cam peste o oră. Probabil se va lua curentul. Nu intra în panică. În cămară sunt lumânări şi chibrituri. Curentul va fi întrerupt probabil pentru o zi, dar aici asta înseamnă puţin. Un generator de rezervă va ţine frigiderul în funcţiune.

– Te-ai gândit la toate.

Se auzi un scârțâit de scaun în fundal și și-l imagină aplecându-se în față.

– Așadar, ți-ai făcut provizii?

– Cam pentru o săptămână. Megan a trecut pe aici. Cred că este verișoara ta?

– Verișoară de-a doua. A spus că s-ar putea să-ți facă o vizită când ne-am văzut prin oraș. Spune-mi că este în drum spre casă.

– A zis că se oprește la Arlene să lase niște tarte, apoi se duce acasă. Este drăguță. Și de-abia așteaptă să fie renovată casa.

– Dacă îmi revine cabana, o voi angaja.

Hank avea bunul-simț să îl folosească pe *dacă*. Lucy evită remarca.

– Eu și Dolly am fost la far.

– Ce părere ai?

– Nu am intrat. Mi-am imaginat cum rămânem blocate înăuntru în timpul furtunii, iar Dolly nu este Lassie. Am fi încurcat-o.

– Dacă ai probleme, ai numărul meu.

– De ce ești atât de drăguț? Ar trebui să încerci să mă faci să plec. Tu și Megan, amândoi aveți multe de câștigat dacă eu plec.

– Doamna B. a vrut ca tu să moștenești casa. Îi respect dorința.

– Dacă eu rămân, te costă o potențială avere.

– Încă nu sunt convins că rămâi, Lucy. Cu cât rămâi mai mult în casă, cu atât îți vei da seama că este un angajament al naibii de mare.

Nu era sigură dacă o testa sau o ajuta. Era imposibil de citit.

– Sunt încăpățânată.

Se lăsă tăcerea.

– O să te sun după de trece furtuna.

***

Lucy se hotărî ca, atâta timp cât mai era curent, să exploreze casa. Începu cu camera principală despre care presupunea că ar fi fost salonul. Cu Dolly printre picioarele ei, Lucy își trecu degetele peste pânza albă care acoperea o canapea. În stânga ei era o masă acoperită, cu mai multe scaune în jur, iar în dreapta, un fotoliu dublu, în fața ferestrei largi.

Aruncă din nou o privire spre spaţiul de deasupra şemineului şi studie conturul slab unde fusese agăţat un portret. Lângă şemineu se afla o altă uşă în perete care aproape că nici nu se observa.

Împinse uşa, iar aceasta se deplasă uşor înainte să se deschidă cu un mic clic. Pipăi în jur după un întrerupător şi, găsind unul, îl apăsă. Era o debara, cam de un metru şi jumătate pe cinci picioare, dar ceea ce îi atrăgea atenţia erau două rame mari acoperite cu pânză. Îndepărtă pânza de pe prima şi descoperi o oglindă aurită în care îşi văzu reflecţia cu părul ei albastru, puloverul decolorat, blugii şi cizmele de cowboy.

Îndepărtă şi a doua bucată de pânză şi se trezi uitându-se la portretul unei tinere. Era îmbrăcată într-o rochie albă de mătase strânsă pe o talie îngustă care îi acoperea picioarele până la glezne. O coafură cu perle şi un voal îi acopereau părul roşcat care îi încadra faţa în formă de inimă. Artistul surprinsese perlele de pe corset prin detalii rafinate. Zâmbetul femeii era timid, dar în ochii ei albaştri era ceva care transmitea un neastâmpăr, de parcă ar fi dezvăluit un secret intim.

Lucy îşi mută privirea de la propria imagine la portret. Femeia din portret arăta de parcă ar fi aparţinut acestui loc, în timp ce Lucy nu.

– Doamnă B., dumneata eşti?

Îi analiză chipul femeii, nevăzând nici o trăsătură care să semene cu ea sau cu Beth.

– Poţi să-mi spui ce naiba caut aici? Toţi din oraş, inclusiv eu, cred că ai făcut o mare greşeală.

Ochii albaştri şi zâmbitori o priveau în tăcere.

Îşi îndreptă atenţia asupra zecilor de cutii stivuite meticulos pe rafturi şi inscripţionate cu marker negru. *Crăciun, Jocuri, Carcase, Înregistrări video.*

Înregistrări video. Vânzătoarea de la magazin menţionase că Beth făcuse mai multe înregistrări cu doamna B. Întinse mâna după cutie şi o trase de pe raftul de sus. Praful pluti în aer, iar Lucy începu să tuşească în timp ce se lupta cu cutia grea.

O cără în salon. Dolly adulmecă şi îi dădu lui Lucy cu botul peste mână.

Lucy dezlipi banda cu care era lipită şi deschise capacul. Înăuntru erau o duzină de benzi, fiecare marcată cu un scris de mână tineresc, amintindu-i de Beth. Pe prima casetă scria *Interviu cu doamna B. 2 mai 1988.*

Îşi trecu mâna peste casetă, apoi se întoarse la debara şi găsi un televizor cu VCR într-una dintre cutii. Luă aparatul şi îl duse înapoi în salon, unde îl aşeză pe masă şi îl băgă în priză. Căută printre casete şi le aranjă în ordinea datelor de pe etichete. Abia atunci Lucy introduse prima casetă în aparat şi îl porni.

Apăru o imagine statică pe ecran în timp ce studia butoanele din partea de jos a televizorului. Ea nu avea televizor şi urmărea ştirile sau ce avea nevoie de pe telefon. În cele din urmă, găsi butonul *Redare,* îl apăsă şi se lăsă în genunchi în faţa ecranului.

Pentru un timp suficient de lung, pe monitor se vedeau căzând fulgi de zăpadă, făcând-o să se îngrijoreze că banda era compromisă. Apoi apăru imaginea unei femei mai în vârstă care stătea pe un şezlong lângă o fereastră chiar în această cameră.

Părul alb îi era prins într-un coc, punând în valoare cerceii mici cu diamante, care atârnau şi reflectau lumina. Femeia purta o rochie tricotată verde, şi un strop strălucitor de ruj adăuga accentul potrivit de culoare. Dacă Lucy privea dincolo de riduri şi de pielea palidă, observa trăsăturile femeii din portret.

Vocea unei tinere se auzea în fundal:

– *Sunt Beth Jessup şi sunt în ultimul an la Liceul Cape Hudson.*

Emoţiile o copleşiră pe Lucy ca o maree şi apăsă imediat *Pauză.* Lacrimile o sufocară şi-i umplură ochii. Era vocea mamei ei. Trecuseră luni întregi de când o auzise vorbind fără să se lupte cu durerea. Aceasta era vocea pe care şi-o amintea din copilărie. Uşoară, relaxată, cu urme de umor maliţios. Aceasta era vocea care îi adusese mângâiere şi bucurie când era mică.

– Mami, şopti ea în timp ce atingea ecranul.

Dolly veni să se aşeze lângă ea şi-i linse lacrimile care-i curgeau pe faţă. Mângâie câinele pe cap.

– Îți amintești asta, Dolly? Avem o bucată din trecutul ei.

Dregându-și glasul, apăsă pe *Redare.*

– *Acesta este proiectul meu pentru examenul final pentru cursul de istorie al doamnei Reynolds. Locuiesc pe Coasta de Est a golfului Chesapeake din Virginia și astăzi o intervievez pe doamna Catherine Buchanan, care s-a născut în Cape Hudson în 1888. Doamnă Buchanan, puteți să-mi spuneți câte ceva despre familia dumneavoastră?*

Femeia se uită la microfonul prins de guler și începu să răspundă. Lucy se lăsă pe spate, pierzând noțiunea timpului, ascultându-le vorbind pe doamna B. și pe Beth.

Când Lucy ajunse la sfârșitul primei casete, era nerăbdătoare să o vadă și pe următoarea și să afle mai multe despre femeia care îi lăsase această casă.

Afară, vântul se întețea. Furtuna își anunța sosirea cu un tunet puternic, iar geamurile zăngăneau. Câteva momente mai târziu, un fulger brăzdă cerul.

Lumina clipi și, în același timp, televizorul și luminile se stinseră.

– Rahat!

Capitolul 9

LUCY

15 ianuarie 2018

Lucy își căută lanterna și o aprinse. Se uită spre televizor și VCR, dorindu-și să le pornească, dar curentul electric nu coopera.

Pe măsură ce treceau minutele, furtuna se înrăutățea și Lucy fu nevoită să renunțe să vizioneze următoarea casetă video pentru moment. În bucătărie, adună lumânări și chibrituri, aprinse câteva, apoi își făcu un sendviș cu brânză cu mult muștar. Îi dădu mâncare pentru câini lui Dolly, care încă aștepta ceva mai bun.

– Mai e mult până la micul dejun, Dolly, spuse Lucy.

Dolly stătea întinsă lângă bol și scâncea încet.

– Ești bună. Foarte bună. Dar nu voi fi manipulată emoțional.

Dolly scânci mai tare și o atinse pe Lucy pe picior cu laba.

– La naiba!

Rupse o bucată din sendvișul ei și i-o dădu câinelui.

– Asta chiar este tot ce primești. Suntem într-o casă adevărată acum și nu avem nici o scuză să nu mâncăm bine.

Sendvișul se termină, clăti farfuria și se întoarse la VCR, sperând că va reveni curentul.

Ploaia cădea în rafale şi nu era nici un semn că furtuna se va diminua. Soarele apunea şi în curând vor rămâne în beznă.

– Voi proceda după moda veche, Dolly. Aş putea să citesc o carte.

Douăzeci de minute mai târziu, Lucy se hotărî că lectura la lumina lumânărilor şi a lanternei suna romantic, dar îi obosea ochii. Îşi lăsă capul pe spate pe pernă, în timp ce Dolly i se ghemui la picioare. Curentul electric era întrerupt de trei ore.

Lucy se băgă sub cuvertură şi puse o pătură peste câine. Locuiseră în Jeep în ultimele două zile şi era atât de bine să te întinzi pe un pat adevărat.

Afară, vântul continua să zguduie geamurile. Cabana scârţâia şi gemea, dar ea punea pariu că această casă fusese martora unor momente mult mai rele de-a lungul anilor.

Podelele de la mansardă se mişcau şi scârţâiau. Dacă ar fi crezut în fantome, ar fi jurat că vreo entitate care încă mai pândea în această casă era complet trează şi se mişca. Dar ea nu credea în fantome.

Câinele privi de sub pătură. Mai multe scânduri scârţâiră, iar apoi se auzi o trosnitură puternică de la mansardă. Se aşeză pe pat, cu păturile strânse la piept în timp ce asculta. Vântul şi ploaia erau neobosite.

Nu credea în fantome. *Nu* credea. Şi totuşi, era speriată de moarte.

– Cum naiba am ajuns noi aici, Dolly?

Se forţă să-şi pună capul pe pernă. Închise ochii, prefăcându-se că participă la un curs de yoga, iar instructorul pusese una dintre înregistrările cu sunete din natură, cu zgomotul liniştitor ale unei cascade.

– *Om*[1], răsuflă ea. *Om.*

Încet, stresul şi încordarea din ultima lună o împinseră dincolo de limită şi căzu într-un somn agitat. Lucy visă la o fată roşcată care pilota o barcă cu pânze. Privirea ei era îndreptată spre orizont. Şi căuta ceva.

[1] Silabă mistică, considerată cea mai sacră mantră din hinduism şi budismul tibetan. Apare la începutul şi la sfârşitul majorităţii rugăciunilor şi textelor în sanscrită.

***

Când Lucy se trezi, camera era în beznă, dar luminile pe care le lăsase aprinse se aprinseseră din nou. Avea curent electric! Ridicându-se, îşi lăsă picioarele încălţate cu şosete peste marginea patului. Verifică ora de pe telefon – 1.02 a.m.

Dolly îşi înălţă capul şi, văzând-o pe Lucy ridicându-se, o urmă.

Îşi luă lanterna de pe noptieră pentru orice eventualitate, apăsă întrerupătorul din hol şi coborî scările din faţă. Vântul încă bătea în rafale afară, dar ploaia se domolise. Când ajunse la ultima treaptă, auzi podeaua din bucătărie scârţâind. Oprindu-se, o apucă pe Dolly de zgardă şi rămase perfect nemişcată. Închisese uşa din faţă, dar încă nu ştia câte uşi erau în această nenorocită de cabană.

Apucă lanterna şi ascultă. Scândurile podelei gemură din nou, iar frigiderul se deschise şi se închise. Dolly îşi lăsă urechile pe spate, iar blana de pe ceafă i se zburli.

Dacă era o fantomă, îi era foame la miezul nopţii.

Trăgând aer în piept, se îndreptă pe hol cu Dolly. Se auzi un clinchet de pahar. Dolly lătră şi se smuci înainte, scăpând din strânsoarea lui Lucy şi alergând spre bucătărie.

Se auzi ceva metalic lovind podeaua, apoi un ţipăt de fată.

Lucy îşi ridică lanterna ca pe o bâtă, nefiind sigură ce era. Dolly lătra. Apoi, se aşternu tăcerea.

Trecu de colţ la timp să vadă o tânără care ridica un cuţit şi-i dădea lui Dolly o bucată de brânză pe care Lucy o cumpărase mai devreme în cursul zilei. Fata avea o siluetă subţire şi nu putea avea mai mult de doisprezece sau treisprezece ani. Purta blugi, un hanorac Carolina uzat şi nişte tenişi scofâlciţi. O bentiţă roşie reţinea o grămadă sălbatică de bucle negre şi umede care încadrau faţa smeadă a fetei.

– Cine eşti? spuse Lucy.

Fata îi mai dădu o bucată de brânză lui Dolly.

– Sunt Natasha. Tu trebuie să fii Lucy.

Dolly îi dădu fetei peste mână, aruncându-i o privire dezamăgită pe care doar mai multă brânză i-o putea înveseli. Cam atât cu atitudinea ei de câine de pază.

– Nu-i mai da brânză sau o să faci curat după ea când o să se deranjeze la burtă.

– Câh, spuse Natasha.

– Da, aşa e. Am făcut greşeala asta *o dată*.

Îşi puse lanterna jos pe blat.

– Natasha, cum ai intrat în casa mea?

– Nu este cabana ta. Îi aparţine domnului Jessup.

– Domnul Jessup a murit vara trecută. Sunt următoarea la moştenire.

Fata îşi ridică ochii plini de o durere care o făcu pe Lucy să i se oprească respiraţie.

– Mi-e dor de domnul Jessup. El era prietenul meu şi spunea mereu că sunt bine-venită aici.

– Natasha, părinţii tăi ştiu că eşti aici?

– Tatăl meu doarme într-o celulă de închisoare, iar mama a murit.

Dolly îi dădu un ghiont peste mână, dar Natasha păstra brânza pentru ea.

– Ştii, toată lumea vorbeşte despre tine în oraş.

– Nu mai sunt alte subiecte în acest oraş în afară de mine?

– Ah, nu. Eşti subiectul secolului.

Lucy luă cuţitul de la Natasha şi deschise frigiderul. Scoase pâine, muştar şi carnea de la prânz.

– Vrei un sendviş?

– Da. Mi-e foame.

Copila era costelivă şi părea bătăioasă, aşa cum sunt copiii care locuiesc singuri.

– Poţi să-mi aduci două farfurii?

Copila se duse spre dulapul din dreapta cât timp Lucy spălă cuţitul.

– Ştii destul de bine această bucătărie. Vii des aici? întrebă Lucy.

– Când trebuie să plec de acasă.

Ea desfăcu pâinea şi puse două felii pe fiecare farfurie.

– Eşti sigură că tatăl tău nu se îngrijorează pentru tine?

– Aş vrea eu. Nu o să mă caute timp de câteva zile.

– Cine este tatăl tău?

De-abia o întâlnise pe această copilă, era miezul nopții în timpul unei furtuni furioase și-i punea întrebări de parcă întâlnirea lor era ceva obișnuit.

– Brian Willard.

– Asta înseamnă că tu ești Natasha Willard. Familia care locuiește la câțiva kilometri de aici.

Fata se așeză pe un taburet lângă tejghea.

– Da.

– Lucy Kincaid.

Strânse mâna fetei.

– Știu.

– Știu că știi, dar m-am gândit că o introducere oficială ar putea fi plăcută înainte să mâncăm.

Împărți două felii de carne de la prânz, întinse muștar pe felii și așeză a doua felie de pâine deasupra fiecăreia. Tăie ambele sendvișuri și apoi, luând o pungă nouă de chipsuri, puse o cantitate generoasă pe ambele farfurii.

– Vrei un suc din frigider? întrebă Natasha.

– Ar fi drăguț. Mulțumesc.

Fata coborî de pe scaun și se îndreptă spre frigider de parcă ar fi fost la ea acasă.

Când copila se așeză pe scaunul ei, Lucy împinse o farfurie spre ea. Își deschise sucul și luă o înghițitură zdravănă, dorindu-și să fi fost o bere rece.

– Deci, de cât timp stai în casă?

– Cu intermitențe, de câțiva ani.

– Câți ani ai, Natasha?

– Mă întrebi de parcă aș fi un fel de copil. Am optsprezece ani.

– Nu mă păcăli, fetițo.

– Bine, poate doisprezece și jumătate.

– Nu te judec. Doar sunt curioasă. Nu de multe ori conduc peste o mie cinci sute de kilometri să mă mut într-o casă bântuită și să găsesc un copil în bucătăria mea la miezul nopții, mâncând brânză.

Natasha deschise o doză de suc.

– Mama se ocupa de curățenie pentru domnul Jessup și era și îngrijitoarea lui când îmbătrânise. Era drăguț și, de câteva ori pe an, o trimitea pe mama aici, la cabană să verifice și să deretice prin casă. Mi-a plăcut întotdeauna aici, pentru că era liniște și pace.

Mâncă niște chipsuri.

– Deci, domnul Jessup era bunicul tău?

– Așa mi s-a spus. Am aflat despre el abia ieri.

– Am auzit că mama ta nu ți-a spus niciodată despre acest loc. Trebuie să fii destul de furioasă pe ea.

Natasha apucă jumătatea rămasă din sendviș și luă o mușcătură zdravănă.

Lucy studie chipsul din mână.

– Furioasă ar fi cel mai ușor să mă simt în acest moment, dar tot sunt întristată din cauza ei. Mi-e dor de ea.

Natasha mestecă repede și înghiți.

– Și mie mi-e dor de mama.

– Îmi pare rău pentru mama ta.

– E aiurea.

Ea ridică din umeri așa cum fac adolescenții atunci când își ascund durerea sub indiferență.

– Da, este.

Cele două mâncară în tăcere până își terminară sendvișurile.

– Mai vrei? Am o grămadă în frigider.

– Mi-aș putea face un sendviș pentru prânz.

– Mergi la școală, nu?

– Da. Sunt în clasa a cincea. Ar trebui să fiu a șasea, dar am lipsit o perioadă după ce a murit mama.

Oricât de independentă ar fi părut copila, o tânără de doisprezece ani nu avea cum să trăiască singură într-o casă abandonată.

– Care sunt materiile tale preferate?

– Matematica.

– Serios? Bravo. Eu sunt groaznică la matematică, deși pot să calculez procente foarte bine.

– De ce?

– Sunt barmaniță. Pot să calculez bacșișul în minte. Presupun că faci o matematică mult mai avansată decât asta.

– Trigonometria şi geometria sunt destul de distractive.

Lucy sorbi din suc.

– Distractive? Sunt impresionată. Aşadar, vrei să fii om de ştiinţă sau profesor într-o zi?

– Tata a spus că dacă nu intru în închisoare, nu rămân însărcinată şi obţin o slujbă de chelneriţă, ar fi o performanţă.

Nu-l cunoştea pe Brian Willard, dar deja nu-l plăcea.

– Poţi să ţinteşti mai sus decât atât, nu-i aşa?

Natasha ridică din umeri şi sorbi din suc.

– De ce este un televizor vechi în cealaltă cameră?

– Este un televizor care redă casete video. Un fel de DVD.

– Chestiile alea care arată ca nişte cutii sunt casete?

– Exact. Mă pregăteam să urmăresc o a doua casetă video, apoi s-a luat curentul. Vrei să ne uităm la nişte casete?

– Ce fel de casete?

– Este mama mea când era puţin mai mare ca tine, vorbind cu doamna B.

– Domnului Jessup îi plăcea doamna B. Mi-a spus că a început să lucreze pentru ea la vârsta de doisprezece ani. Mi-a spus că odată l-a plătit să mute o grămadă de pietre dintr-o parte a curţii în cealaltă. Şi apoi, a doua zi l-a plătit să le mute înapoi.

Asta fusese aproape de recesiune. Comunitatea agricolă de aici suferise ca şi cea mai mare parte a ţării.

– Deci, doamna B. ţi-a lăsat locul ăsta? întrebă Natasha.

– În principiu.

Cum de se apucase cu atâta uşurinţă să discute cu un copil care ar fi trebuit să fie acasă cu familia sa, ori cel puţin cu cineva care să aibă grijă de ea?

Natasha se strâmbă.

– Dacă aş fi în locul tău, aş lua banii pe care îi oferă Hank şi aş fugi cât mai departe de aici.

– Ştii despre bani?

Ce întrebare stupidă. Nu existau secrete în acest oraş.

– Da. L-am auzit vorbind cu Arlene mai devreme.

– De ce ar trebui să plec?

– Nu este nimic de făcut aici. Copiii de la şcoală, dacă o poţi numi aşa, sunt idioţi. Dacă este să faci ceva important pe lumea asta, nu se va întâmpla aici. Sfatul meu este să iei banii şi să fugi.

– Pare un loc destul de frumos.

– Nu eşti aici de prea mult timp, nu-i aşa?

– De nici o zi.

– Mai stai cinci sau şase ore. O să înnebuneşti.

Îşi apăsă degetul arătător pe firimiturile de pe farfurie, încercând să pretindă că totul era normal.

– Cum ai intrat în această cabană?

Natasha nu avu de data aceasta un răspuns rapid.

– De ce vrei să ştii?

– Poate că, dacă există criminali în serie, ar fi bine să încuiem toate intrările.

– Un criminal în serie nu ar fi putut intra ca mine.

– De ce spui asta?

– Pentru că este un loc strâmt.

– Zi odată, Natasha.

Ea trase aer în piept.

– Se poate intra pe la subsol, printr-o fereastră. După ce a murit mama acum doi ani şi apoi a murit şi domnul Jessup, a trebuit să găsesc un alt loc unde să dispar.

– Să dispari?

– Un loc unde pot să citesc sau să gândesc sau, pur şi simplu, să nu-mi fac griji.

– Te răneşte tatăl tău?

– Uite, nu vreau să intre nimeni în necaz. Ultimul lucru de care am nevoie este asistenţa socială care să-mi sufle în ceafă. Am destule de care să mă ocup.

– Să te ocupi?

– Da.

– Nu ar trebui să ai nimic de care să te ocupi decât de o masă caldă şi de cineva care să aibă grijă de tine şi să te iubească.

Se schimonosi la faţă.

– Am crezut că eşti mişto când am auzit că ai părul albastru, dar vorbeşti ca Hank.

– Ce spune el?

– Să rămân la şcoală. Sigur. Uită-te în ambele sensuri când traversezi strada. Sigur sigur. „Poţi fi orice vrei să fii" sau porcăriile de genul ăsta.

– Ştiu că poate face pe şeful. Dar are grijă de tine.

– Pot să am grijă de mine singură.

Dar nu ar trebui să faci asta. Oricât de excentrică fusese Beth, Lucy ştia că în sinea ei, mama ei o susţinuse.

– Şi dacă nu o să stau prea mult pe aici? Ce vei face?

– Voi continua să mă furişez.

– Ce zici să-ţi dau o cheie?

Fata îşi înclină capul.

– Nu-ţi faci griji că am să te jefuiesc?

– Ai furat ceva din casă?

– Doar mâncarea din frigiderul tău în seara asta.

Ea îşi ridică o sprânceană.

– Am auzit că ai un cont deschis la magazinul alimentar.

– Ce ai mai auzit?

– L-am auzit pe Hank vorbind cu Arlene despre tine. Uneori o ajut pe Arlene în bucătărie. Acum spăl vasele, dar o să mă înveţe să gătesc.

– Şi ce a spus Hank despre mine?

Ea ridică din umeri.

– În principal a vorbit despre acest loc şi se întreba ce ai de gând să faci.

– Atât?

– Ce ai vrea să spun? Ea îşi coborî vocea de parcă l-ar fi imitat pe Hank. „Lucy este sexy şi vreau să mă întâlnesc cu ea"?

Obrajii lui Lucy se încălziră.

– Nu a spus asta.

Natasha rânji, clătinând din cap.

– Nu, dar ai roşit când ţi-am spus.

– Nu-i adevărat.

– Ba da.

Lucy zâmbi.

– Unde dormi când vii aici?

– Am paturi în subsol.

– Sunt zece paturi în această casă. Alege unul. Deşi am întâietate în camera roz.

– Poţi să stai în camera aia. Nu mi-a plăcut niciodată. Este camera bântuită. Dacă se va întâmpla ceva înfricoşător în această casă, camera respectivă este punctul zero.

Lui Lucy îi trecu un fior rece pe şira spinării, dar reuşi să zâmbească.

– Cine este fantoma?

– Nu ştiu. Cred că este doamna B. Sau poate este vreun tip care a fost ucis.

Capitolul 10

LUCY

16 ianuarie 2018

„Vreun tip care a fost ucis."

Fraza îi răsună lui Lucy în minte pentru tot restul nopţii. Lucy tresărea de fiecare dată când scârţâia ceva prin casă, când pufnea Dolly sau când Natasha se întorcea de pe o parte pe alta în patul ei în camera alăturată. Ţinând cont cum e prima noapte într-o casă nouă, aceasta fusese oribilă.

Când soarele se ivi deasupra apelor şi străbătu prin fereastra plumburie, Lucy fu trezită de lătratul lui Dolly şi de zgomotul utilajelor grele care huruiau în apropiere. Ridicându-se din pat, clipi şi se uită în jur, nerecunoscând imediat locul.

– Nu lăsa soarele să te ardă, spuse Natasha din uşă.

– Ce?

Copila intră şi-i întinse lui Lucy o ceaşcă de cafea.

– Echipa lui Hank este afară să repare drumul. Va fi plăcut să parchezi lângă casă, mai degrabă decât la un sfert de kilometru distanţă.

Natasha o studie pe Lucy, care trebuie să fi părut la fel de dezorientată pe cât se simţea.

– Nu, ăsta nu e un vis, Lucy Kincaid. Asta e viața ta.

Lucy sorbi din cafea, sperând să simtă ceva normal.

– Știu asta.

– Mie mi se pare că arăți puțin dezorientată.

Mai luă o înghițitură și își lăsă picioarele peste marginea patului.

– De cât timp ești trează?

– De câteva ore.

– Cât este ceasul?

– Șapte patruzeci și cinci.

– De ce te-ai trezit atât de devreme?

Traversă camera îndreptându-se spre baie.

– De obicei nu dorm atât de bine, dar am ajuns la aproape cinci ore astăzi. Probabil că a fost patul bun.

Lucy își îndepărtă părul din ochi. Avea să vorbească în acea zi cu Hank despre fată. Orice se întâmpla în viața ei nu era nici măcar aproape de a fi normal.

– Eu nu mă trezesc niciodată înainte de nouă.

– Azi-noapte sigur ai sforăit.

– Ba nu.

Natasha râse.

– O, ba da. Hei, ce este chestia aia de metal de pe dulap?

– Cenușa mamei mele.

– Pot să o văd?

– Ce zici să-i dai drumul lui Dolly afară? Vin imediat jos.

– Sigur. Haide, Dolly.

Câinele sări de pe pat și o urmă pe fată de parcă asta ar fi făcut toată viața. Lucy intră în baia roz și se rugă să fie apă caldă în timp ce răsucea robinetele transparente ale căzii cu picioare sub formă de gheare. Țevile se zdruncinară și se loviră de perete și, pentru o clipă, nu se întâmplă nimic, apoi apa se prelinse și începu să curgă cu rapiditate în cadă. Apa veni rece ca gheața în primele câteva secunde, dar apoi se încălzi ușor până începu să scoată abur. Mai recunoscătoare decât ar fi putut spune, răsuci robinetul cu apă rece până când reuși să potrivească temperatura apei, apoi puse dopul.

Lucy se spălă pe dinți și apoi se scufundă în cadă. Dacă această cabană încerca să o cucerească, cada era un bun început. Trecuse

mult timp de când nu se îmbăiase într-o cadă şi, în timp ce căldura îi făcea corpul să se relaxeze, Dolly se auzi lătrând afară. Natasha strigă câinele. Şi, judecând după tonul vocii copilei, Dolly nu o asculta.

Cam atât cu statul prea mult în cadă. Apucă un prosop şi se şterse. Zece minute mai târziu, era într-o pereche de blugi curaţi, un pulover gros şi negru şi cizmele de cowboy. Îşi strânse părul blond într-o coadă de cal, terminându-şi cafeaua înainte să coboare în grabă scările. Le găsi pe Dolly şi pe Natasha aşteptând lângă uşa din faţă.

– Nu ar trebui să fii la şcoală? întrebă Lucy.

– Şcoala începe la nouă. Mai avem timp.

Îşi trase jacheta pe ea şi-şi luă poşeta.

– Ai tot ce-ţi trebuie?

– Vrei să spui temele? Da. Le-am făcut săptămâna trecută.

– Le faci în avans? Jos pălăria pentru tine! Ai o haină?

– Sigur.

– Unde este?

– Acasă.

Luă haina ei aruncată pe un scaun.

– Pune-o pe asta.

– Nu am nevoie de haina ta.

– Ia-o pe tine.

Natasha o îmbrăcă.

– Mă rog.

După ce închise uşa din faţă, Lucy o încuie şi îşi strânse mai tare puloverul pe ea. Ploile dispăruseră la fel de repede cum veniseră, iar cerul era albastru şi limpede.

Merseră prin solul umed şi nisipos de pe aleea de pământ până când văzură Dodge Chargerul parcat pe cealaltă parte a porţiunii care fusese inundată. Două buldozere împingeau pământul înapoi în crăpăturile adânci, în timp ce o autobasculantă plină cu piatră spartă şi pietriş stătea pregătită.

Lucy le făcu semn cu mâna oamenilor din camioane.

– Unde ţi-ai făcut tatuajul ăla? întrebă Natasha.

Lucy se uită la încheietura mâinii.

– A fost acum mult timp.

– Pare o pasăre cântătoare.

– Aşa este.

– De ce l-ai ales?

– Mama avea unul la fel.

– Nu sunt un fan al acelor, spuse Natasha.

– Atunci nu ţi-ar plăcea să-ţi faci un tatuaj. În plus, trebuie să ai optsprezece ani.

– Pun pariu că aş putea găsi pe cineva care să-mi facă. Banii vorbesc, nu?

– Nu azi, *bine*? Eşti prea tânără.

Din nou, cum de ajunsese la o mie cinci sute de kilometri depărtare de casă, într-o casă veche, cu cenuşa mamei ei, un câine *şi* o fată de doisprezece ani, care îşi dorea un tatuaj? Şi când începuse să fie atât de severă?

– Mă rog. Natasha o înghionti cu degetul mare în umăr. Hei, cât timp crezi că va dura să repare drumul?

– Hank a spus câteva ore.

Natasha o scărpină pe Dolly pe cap.

– Ai văzut vreo fantomă aseară?

– Nu.

Scoase din poşetă cheile de la Dodge Charger.

– Nici eu.

– Bine. Deci, cum îl cheamă pe tipul care a murit?

– N-am nici o idee. Întreab-o pe doamna Reynolds de la bibliotecă.

Lucy deschise portiera din spate a maşinii şi aşteptă ca Natasha şi Dolly să urce. În timp ce întinse mâna să deschidă portiera de la şofer, simţi imediat că cineva o urmărea. Ridică privirea spre cabană, aşteptând să vadă unul dintre membrii echipei. Dar nu era nimeni pe drum.

– Aşadar, acum sunt urmărită de o fantomă? mormăi ea. Suflă o briză care îi făcu pielea de găină. Grozav!

Trăgând aer în piept, se grăbi să urce la volan şi învârti cheia în contact. După ce o lăsa pe Natasha la şcoală, avea să treacă pe la biroul lui Hank.

În timp ce întorcea maşina, îi zări camioneta neagră care se apropia de ea.

Se opri, cu geamul din partea şoferului spre el. Natasha alunecă pe husa de vinil roz, în timp ce se lăsa puţin mai jos în scaun.

Lucy îi aruncă o privire copilei, simţind că, dacă se simţea vinovată faţă de cineva, acela era Hank.

– De ce eşti atât de îngrijorată?

– Nimeni nu ştie că sunt aici.

– Nimeni? Te referi la Hank?

– Poate.

– Mi-am dat seama.

Lucy lăsă geamul în jos.

Hank făcuse duş, se bărbierise şi se schimbase într-o cămaşă albastru-închis, jachetă de vânătoare şi blugi. Parfumul discret de aftershave, despre care putea recunoaşte că mirosea frumos, ajungea până spre ea.

Privirea lui se mută de la ea spre bancheta din spate.

– Se pare că am găsit pe cine căutam.

– Hei, Hank, spuse Natasha. De data asta m-ai găsit destul de repede.

– Devin mai înţelept.

Lucy se lăsă pe spate.

– Deci v-aţi cunoscut?

– Toată lumea cunoaşte pe toată lumea în acest oraş, spuse Natasha. Hank aici prezent este anunţat de la şcoală dacă lipsesc.

Lucy îşi scoase telefonul din buzunarul de la spate şi verifică ora. Era 8.02 dimineaţa

– Mi-a spus că şcoala a început la 9.00.

– Nu, la 7.45, spuse Hank.

– Prima oră este educaţie fizică şi e plictisitoare, spuse Natasha. Şi chiar urăsc pantalonii scurţi stupizi pe care trebuie să-i purtăm.

Lucy bătu cu degetul în volan, enervată că fusese păcălită.

– Aş fi putut să o trezesc pe Lucy, dar dormea destul de profund, Hank, spuse Natasha. M-am gândit că-i prinde bine să se odihnească. Mi s-a părut că asta trebuia să fac.

– Cum ai intrat în casă de data asta, Natasha? întrebă Hank. Am bătut în cuie ușa de acces de la subsol.

Ea rânji.

– Este și o fereastră.

– Am văzut fereastra aia, spuse el. Este destul de mică.

– Pentru tine, nu și pentru mine.

Buldoexcavatoarele duduiau și țiuiau.

– Trebuie să mergi la școală, spuse Hank.

– Urăsc școala, spuse ea.

– Nu este vorba despre ce îți place sau nu îți place. Este vorba despre ceea ce ai nevoie. Și ai nevoie de o educație.

– De ce am nevoie de o educație? Brenda și tata spun că oricum voi ajunge să lucrez la Arlene.

Hank își încleștă mâinile pe volan, iar ea și-l imagina numărând până la zece, să-și diminueze frustrarea.

– Și ți-am spus că asta nu este adevărat.

– Mă rog.

Lucy putea bifa cel puțin zece motive pentru care ar fi avut logică să se întoarcă în Nashville. Vechiul ei serviciu. Prietenii. Barurile ei preferate de muzică country. Băutura bună. Zero complicații.

– Poate să rămână. Deocamdată sunt eu aici.

Natasha rânji.

– Soluția perfectă!

Hank clătină din cap.

– Natasha, te duc la școală.

– Lucy mă duce, spuse ea.

Privirea lui se îndreptă spre ea cu toată hotărârea unui pușcaș marin.

– Nu, eu te duc.

Fata îi înfruntă privirea pentru un moment, apoi ridică din umeri.

– Sigur. Mă rog. Nu fi așa sever cu mine.

Cu privirea încă îndreptată asupra fetei, spuse:

– Lucy, de ce nu o iei pe Dolly să vii cu noi? Dacă Natasha va sta cu tine, va trebui să anunțăm la școală. Te aduc eu înapoi și verificăm și stadiul lucrărilor pentru repararea drumului.

Îi era greu să contrazică bunul-simţ.

– De ce nu? Puştoaico, sus în camionetă.

Trase maşina pe marginea aleii şi coborî. Natasha urcă prima şi se strânse să le facă loc şi lui Lucy şi lui Dolly.

Hank puse camioneta în mişcare şi o luă spre oraş. Parcă în faţa şcolii şi opri motorul.

Lucy şi Dolly îi urmară până la uşă.

– Hei, şi prânzul? spuse Hank, căutându-şi portofelul.

– Am făcut sendvişuri în plus, spuse Natasha. Lucy a cumpărat nişte pâine bună şi şuncă.

– Bun.

– Nu încălca nici o lege federală astăzi, spuse Lucy.

Natasha râse.

– N-o să încalc. Dar ai spus că aş putea să mă tatuez, nu?

– Nu am spus! zise Lucy.

Hank nu se lăsă păcălit, în timp ce o conducea zâmbind pe Natasha în birou. Îl văzu pe fereastră vorbind cu o secretară şi apoi trimiţând-o pe Natasha la ore. Administratorul se uită de câteva ori la Lucy şi dădu din cap.

Veni la ea afară şi nici unul nu vorbi până nu se întoarseră în camionetă, cu Dolly între ei.

– E totul stabilit? întrebă ea.

– Poţi să fii contradictorie în privinţa unei case sau a ideii de a rămâne în acest oraş. Dar nu o băga pe Natasha în asta. Copilul este copleşit şi nu-şi permite să o abandonezi, aşa cum a făcut-o toată lumea din viaţa ei.

– I-am oferit un loc unde să stea câteva zile. Nu am făcut nici o promisiune.

– Ea nu o interpretează aşa. Bătu cu un deget pe volan. Cu excepţia cazului în care te poţi angaja să stai în această casă pentru totdeauna, nu-i face nici un fel de promisiuni acelui copil.

– Uite, încercam doar să ajut.

– Încercarea nu este suficientă. El clătină din cap de parcă ea nu ar fi spus nimic. Poţi să promiţi că vei rămâne pentru totdeauna?

– Nu.

– Atunci conversația este oarecum inutilă.

– Dar femeia asta, Brenda?

– Nu poți să te bazezi pe ea pe cât am sperat. Și dacă îi spune copilului că nu va pleca niciodată din acest oraș, atunci va trebui să găsesc o altă soluție. Natasha este inteligentă brici, așa că poate ajunge mai bine.

– Care e treaba cu tatăl ei?

– Brian Willard. Tipul este cumsecade când nu bea, dar veninos ca un șarpe când bea. De cele mai multe ori stă beat.

– Natasha a spus că a stat cu bunicul meu când era în viață.

– Mama ei era îngrijitoarea lui, și Samuel a încercat să o ajute. Dar avea peste nouăzeci de ani când a murit mama Natashei. Nu era în stare să aibă grijă de un copil.

– Cum ai ajuns să te ocupi de ea?

– Mi-a atras atenția când m-am întors în oraș, în urmă cu șase luni. De atunci tot încerc să găsesc soluția potrivită.

Băutură. Prieteni. Muzică bună. Nici o responsabilitate. Lista îi tot apărea în minte.

– Oricum, sunt aici în următoarele zile. Vei câștiga câteva zile pentru a-ți regândi opțiunile cu Brenda.

– Ai mai fost vreodată în preajma unui copil?

– Am avut-o pe Beth. Nu suna amuzant când o spunea cu voce tare. De multe ori, simțeam că am grijă de o adolescentă.

– Nu este același lucru.

– Înțeleg, dar respect conceptul de a continua chiar și când nu este ceea ce-ți dorești.

– Ce vrei cu adevărat, Lucy?

– Bună întrebare, Hank. Când văzu că se încruntă din ce în ce mai mult, îl întrebă: De cât timp ai nevoie ca să-i găsești Natashei un cămin adevărat?

– Două săptămâni.

– Pot să-ți ofer timpul ăsta. Îmi va da timp să-mi iau rămas-bun de la Beth cum se cuvine și poate să aflu mai multe despre tatăl meu. Dar nu pot să promit mai mult.

– O să ai grijă de copil?

– S-ar putea să nu pară, dar pot fi al naibii de responsabilă atunci când trebuie.

– Dar pentru cât timp?

– Cel puţin două săptămâni.

El nu scoase nici un cuvânt timp de câteva secunde.

– Va trebui să te cred pe cuvânt.

Drumul înapoi spre cabană fu tensionat şi tăcut. Când o luă pe drumul Cabanei de iarnă, amândoi îşi dădură seama că echipa se oprise din lucru.

– La naiba, mormăi el.

Coborâră din maşină, iar ea îl urmă în timp ce Hank se îndrepta spre operatorul buldozerului.

– Matt, ce se întâmplă?

Matt, un băiat în vârstă de 20 de ani, îşi scoase şapca de pe cap şi se scărpină.

– Am găsit ceva.

– Ce? întrebă Hank.

– Pare o fântână veche.

– O ce?

– O fântână.

– Ce înseamnă asta? întrebă Lucy.

– Când a fost construită proprietatea iniţială, constructorii au săpat mai multe fântâni înainte să găsească una care să le ofere suficientă apă proaspătă. Cele vechi au fost acoperite. Doamna B. a adus apa din reţeaua districtuală pe proprietate în anii 1960.

– Nu vei ghici niciodată ce am găsit în această fântână, spuse Matt în timp ce îi conducea prin noroi spre o parcelă la zece metri de drum.

– Roata unuia dintre buldozere s-a blocat şi trebuie să îl tragem cu celălalt.

Îi întinse o lanternă lui Hank.

Lucy îl urmă, gândindu-se că deocamdată era casa ei şi trebuia să afle tot ce putea despre ea. Hank se apropie de bucata de cinci pe cinci care se prăbuşise.

Aprinse lanterna şi o ţinu pe Lucy mai în spate până testă rezistenţa terenului din jurul fântânii vechi. Lumină de-a lungul găurii şi o studie câteva secunde lungi înainte să-i facă semn cu mâna.

Ea se apropie, iar el îi întinse lanterna.

– Aruncă o privire, spuse el fără nici o emoţie.

Ea privi lumina lanternei până la fundul fântânii. Acolo era un morman de oase.

Capitolul 11

BETH

15 mai 1988

– Sunt îndrăgostită, doamnă B.

Femeia mai în vârstă este îmbrăcată cu o jachetă de lână vişinie, pantaloni negri şi o cămaşă albă cu volane.

– Este acelaşi de ultima dată când am stat de vorbă?

– Nu, este mai bun.

Beth caută prin rucsac, scoate microfonul şi îl aşază pe măsuţa de lângă doamna B.

– Tipul ăsta are un viitor.

– Să ai un viitor este întotdeauna un lucru bun. Îşi atinge broşa de fildeş de pe rever. Este aceeaşi pe care o poartă mereu. Fildeş gravat cu tuş. Este o pasăre cântătoare.

– Vrea să preia domeniul tatălui lui într-o zi, spune Beth.

– Îl cunosc pe băiatul ăsta?

– Ar trebui. Îi prinde microfonul de guler. Este strănepotul dumneavoastră, Noah.

– Este un băiat cuminte. Şi este într-o relaţie cu o tânără minunată, din câte îmi amintesc.

Beth pufneşte.

– Nancy.

– Sunt împreună de câţiva ani.

– Se îngraşă. Şi s-a săturat de ea. Vă pot spune asta.

– Poţi?

– Sigur. Stă cu picioarele încrucişate pe podea. Bărbaţii nu rămân prea mult, doamnă B. Zboară ca fluturii. În curând, Noah va zbura în direcţia mea.

– Şi dacă nu? întreabă doamna B.

– Ba da.

Beth ştie că Noah o va observa. Şi o va salva.

CLAIRE

18 ianuarie 1916

Familia Buchanan sponsorizase o petrecere pentru comunitatea din Cape Hudson. Era cadoul lor de nuntă pentru toţi cei care munceau din greu pentru viitoarele evenimente nupţiale şi cei care slujeau familia de ani întregi. Doamna Lawrence îşi exprimase clar dorinţa să fie invitată toată lumea. Nu trebuia să se facă economii la cheltuieli şi chiar angajase o formaţie cu patru membri din Norfolk şi avusese grijă să existe un porc mare de fript, pâine, bere şi tort.

Claire şi Victoria erau în oraş doar de o săptămână, dar imediat ce Victoria aflase de petrecere, insistase să participe. Robert îi reamintise surorii lui că petrecerea era pentru servitori, iar ea avea obligaţii la Cabana de iarnă. Dar Victoria nu se lăsă influenţată şi avu grijă ca ea şi Robert să participe.

Aerul era cald, vântul calm şi stelele strălucitoare şi luminoase când Claire, Victoria şi Robert i se alăturară lui Jimmy lângă maşina parcată în faţa Cabanei de iarnă. El stătea lângă vehiculul lustruit, cu motorul pornit, îmbrăcat cu pantaloni bleumarin de marinar, pulover tricotat şi o jachetă. Părul lui blond era umed şi pieptănat astfel încât să-i descopere faţa.

Claire luase un trandafir alb dintr-unul dintre aranjamentele de la cabană şi şi-l prinsese pe jacheta ei vişinie. Îşi adusese o singură rochie de călătorie, cea pe care o purtase când venise de la New York, dar spera că trandafirul îi va înnoi puţin aspectul.

Victoria purta o rochie albastru-deschis care îi descoperea gambele şi o haină asortată cu un guler de blană albă şi îi ceruse lui Claire să-şi aranjeze părul într-un coc lejer care lăsa câteva bucle să-i încadreze faţa strategic. Robert, ca întotdeauna, purta un costum negru, un guler nou şi o cravată.

Jimmy o ajută pe Victoria, care chicotea, să urce pe bancheta din spate împreună cu fratele ei şi apoi o ajută şi pe Claire să se aşeze în faţă. Era încântată să stea lângă Jimmy, în timp ce Victoria şi Robert erau exilaţi pe bancheta din spate.

Jimmy îşi puse pe cap şapca tricotată de marinar şi băgă schimbătorul în viteza întâi. Maşina alunecă uşor înainte, semn că îşi exersase abilităţile de şofer. Înclinarea uşor arogantă a bărbiei era un indiciu că este mândru de noile lui calităţi.

De-abia îl văzuse pe Jimmy în ultimele zile când venise la Cabana de iarnă întâmpinându-i pe domnul Buchanan şi pe invitaţii lui la vânătoarea din zori. Zgomotul căruţei lui Jimmy o trezea în fiecare dimineaţă, apoi se grăbea la fereastră, fără să ţină seama de podeaua rece, să-l zărească. Jimmy era întotdeauna zâmbitor şi relaxat alături de oamenii mult mai în vârstă şi mult mai înstăriţi. Şi se părea că îl respectau foarte mult, ascultându-l cu atenţie când vorbea. Nu putea să audă ce spunea, dar îşi imagina că le împărtăşea detalii despre cele mai bune locuri de vânătoare.

Conversaţia acum era imposibilă din cauza zgomotul motorului, dar spera că această călătorie spre petrecere avea să fie doar a lor. Plănuise să-i ceară un dans.

Când parcă automobilul, o raritate prin aceste părţi, atrase atenţia tuturor. Deja mulţimea ajunsese la cincizeci şi, judecând după mulţimea de bărci care vâsleau spre ţărm, urma să se dubleze curând. Petrecerile de acest gen erau rare şi nimeni nu voia să le rateze.

Jimmy, cu un zâmbet larg, se repezi să-i deschidă portiera Victoriei.

– Domnişoară.

Victoria zâmbi în timp ce-şi ridică privirea spre el cu nişte ochi de căprioară care-i hipnotiza pe bărbaţi.

– Trebuie să insist să-mi oferi un dans în seara asta, şopti ea.

– Domnişoară? spuse Jimmy.

– Lasă-l pe bietul om în pace, spuse Robert. Lasă-l să se bucure de prietenii lui fără să te bagi.

– Nu mă bag. Victoria făcu cel mai frumos botic. Şi tot ceea ce îi cer este un mic dans.

Claire coborî apoi şi-şi scoase cu grijă ochelarii. Îşi curăţă praful de pe mâini şi-şi ridică fustele de catifea vişinie în timp ce se învârtea în jurul maşinii.

– Claire, te rog spune-i lui Jimmy că sunt o dansatoare foarte bună, zise Victoria.

– Este chiar bună, spuse Claire.

Jimmy râse.

– Ei bine, atunci este o problemă. Eu nu sunt un bun dansator. Nici măcar nu am încercat.

– Te voi învăţa, spuse Victoria în timp ce formaţia îşi acorda instrumentele în spatele ei.

– Imediat, domnişoară. Jimmy dădu din cap spre un bărbat din mulţime. Îl văd pe vechiul meu prieten Eric Jessup.

Claire îşi întoarse privirea de la Victoria spre mulţime.

– Mă întreb dacă sunt şi băieţii aici.

– Ce băieţi? întrebă Robert.

– Fraţii mei. Familia Jessup i-a crescut.

– Ah, îmi aduc aminte că am auzit ceva despre asta. Robert o privi de parcă ar fi văzut-o pentru prima oară ca pe o persoană reală. Uit că eşti din zonă şi ai o familie numeroasă. De ce nu te-ai furişat să-i vezi pe băieţi?

– Am fost cu toţii ocupaţi, spuse ea.

Adevărul era că îi fusese puţin frică. Ultima dată când îi văzuse, bebeluşul plângea, iar ceilalţi doi o implorau să nu plece, în timp ce tatăl ei o târa din casa familiei Jessup. Tatăl ei îi spusese că viitorul ei era alături de familia Buchanan, dar ea ar fi vrut să rămână cu fraţii şi surorile ei şi cu viaţa pe care o avea aici, pe coastă.

– Îi voi vedea destul de curând.

– Nici pe tine nu prea te-am văzut, Jimmy, spuse Victoria. Eşti mereu la vânătoare cu tatăl meu şi cu prietenii lui. De fapt, pare că-ţi face plăcere compania lor.

– Da, spuse el.

– Nu-mi pot imagina un lucru mai rău decât să mă trezesc dimineaţa devreme şi să merg prin umezeală şi frig, spuse Victoria.

– Dar tu, domnişoară Claire? spuse Robert. Nu te deranjează să te trezeşti devreme, nu-i aşa?

Oare o văzuse uitându-se pe fereastră dimineaţa?

– Mă trezesc devreme pentru că mai sunt multe de făcut pentru nuntă. Mai sunt doar câteva zile şi atâtea retuşuri de ultimă oră ale rochiilor.

– Ei bine, dacă hainele tale reprezintă un indiciu, spuse Robert, privindu-i silueta, atunci doamnele vor arăta uimitor.

– Spune-mi că ţi-ai adus sticla, îi spuse Victoria lui Robert. O ai întotdeauna la tine.

– Sarcina mea este să te ţin trează, spuse Robert. Fii fată cuminte măcar o dată.

– Nu vreau punci. Bosumflându-se, se îndreptă spre Jimmy şi îl luă de braţ. Vreau puţin whisky sau poate ceva mai tare.

Jimmy îi aruncă o privire lui Claire de parcă nu ar fi fost sigur ce să spună. Victoria era fiica stăpânului lui şi ştia că se afla pe un teren mişcător.

– Nu ştiu ce să zic, domnişoară.

– Oh, bineînţeles că ştii, Jimmy, spuse Victoria. Nu este nevoie să mă tratezi ca pe un bibelou. Am mai băut înainte, nu-i aşa, Claire?

– Domnule Latimer, îmi faci o favoare? întrebă Robert.

– Da, domnule.

– Însoţeşte-o de câteva ori pe sora mea pe ringul de dans. Poate că dansul îi va consuma o parte din surplusul de energie.

Jimmy păru surprins, dar dădu din cap şi fără să pară prea dezamăgit.

Victoria rânji şi-l strânse şi mai tare de braţ pe Jimmy.

– Nu-i voi spune lui tati dacă voi trei nu-i spuneți. Stau închisă în casa aia de mai mult de o săptămână și, dacă mai aud încă o poveste despre cine a împușcat care rață, s-ar putea să înnebunesc. Un dans este exact ceea ce am nevoie.

Îl trase în mulțime, părând destul de mulțumită de ea însăși.

– Trebuie să dansezi cu mine, îi spuse Robert lui Claire. Mă simt ca a cincea roată la căruță.

– Ți-aș putea prezenta mai multe tinere, dacă doriți să faceți cunoștință.

– Aș prefera mult să petrec timpul cu tine. Am nevoie de o infuzie de rațiune feminină după ce am luat cina cu Victoria.

Claire voia să-i spună că se săturase să fie rațională în această seară. Avusese o viață plină de rațiune.

– Nu cred că ar fi înțelept.

Formația începu să cânte *Pack Up Your Troubles*, un cântec patriotic de război care începuse să facă furori în New York și să ridice publicul în picioare. Era surprinsă că formația locală îl cunoștea.

Studie mulțimea, încercând să recunoască persoane din copilăria ei. Locul acesta fusese casa ei în primii doisprezece ani, dar se simțea mai străină decât Victoria, care deja râdea și vorbea cu ceilalți de parcă s-ar fi cunoscut de o viață.

– Poate că nu ar trebui să fim atât de înțelepți chiar acum, spuse Robert. Se pare că suntem adevărații proscriși în această seară. Eu nu cunosc pe nimeni și, chiar dacă ai crescut aici, mi se pare că nici tu nu ai găsit o figură familiară.

Remarca lui era îngrijorătoare.

– Toată lumea s-a schimbat atât de mult.

– În timp ce eu sunt cel care am fost întotdeauna, spuse, mulțumit de el însuși. Îmi știi calitățile și defectele. Dansează cu mine. Ne va face bine amândurora pentru starea noastră de spirit.

Victoria și Jimmy se pierduseră în mulțime.

– Ar fi plăcerea mea.

El îi întinse mâna. Ea își puse mâna în a lui, iar el o conduse spre ringul de dans nisipos, unde ceilalți dansatori se legănau în

ritmul melodiei. Ea își puse mâna pe umărul lui, iar el și-o poziționă pe a lui ușor pe talia ei.

– Ești rigidă, spuse el.

– Când m-ai știut vreodată relaxată?

– Niciodată, spuse el zâmbind. Dar poate în seara asta o putem rezolva.

– Ești mai optimist decât mine, spuse ea.

El grăbi ritmul, obligând-o să-și privească picioarele, astfel încât să-și potrivească pașii cu ai lui.

– Bucură-te de dans.

Era un dansator excelent și o îndruma cu o asemenea încredere, încât propriile griji îi dispărură rapid. Claire se relaxă, iar zâmbetul ei își pierdu din crispare și deveni mai larg. Când melodia se încheie, se despărțiră aplaudând.

Se pregătea să danseze o altă melodie cu el, când se apropie un alt bărbat. Ea nu-și amintea numele lui, dar se gândi că, ținând cont de aspectul și de culoarea lui, făcea parte din familia Franklin. La fel ca toți bărbații din acea familie, avea barba rară, iar ochii lui întunecați și goi erau pătrunzători și dornici.

Expresia blândă a lui Robert se înăspri și se îndepărtă de ea.

– Claire, am niște treburi administrative pe care trebuie să le rezolv cu acest domn. Păstrează-mi un alt dans.

Știa că, ocazional, Robert depășise limitele legii și că tatăl lui intervenise pentru el de câteva ori. Nu știa în ce se băgase de data asta.

– Desigur.

În timp ce instrumentele și chitarele începeau următoarea melodie, Claire stătea pe margine căutându-i pe Victoria și pe Jimmy. Fata dispăruse și îl luase pe Jimmy cu ea.

– Claire, tu ești?

Claire se întoarse și văzu o femeie de vreo treizeci și ceva de ani, cu părul castaniu și creț, ascuns sub o pălărie de paie. O rochie maro în carouri ascundea o burtă de gravidă rotunjită și glezne groase și albe. Femeia părea familiară, dar Claire nu-și putea aminti cine era.

– Sunt Sally Jessup, spuse ea râzând. Am corespondat de ani întregi, dar nu te-am mai văzut de când aveai doisprezece ani.

Claire își reveni din șoc și o îmbrățișă cu căldură pe Sally.

– Dumnezeule, ești o adevărată apariție. Cum ești?

Sally își puse mâna pe burtă.

– Gravidă.

– Nu mi-ai spus.

Zâmbetul lui Sally se înmuie.

– Am vrut să mă asigur că țin această sarcină. Nu aș putea suporta să-ți scriu că am mai pierdut un alt copil.

De-a lungul anilor, avusese patru avorturi spontane despre care știa Claire.

- Ei bine, arăți minunat. Ce mai fac Eric și băieții?

Nu-i venea să spună *frații mei* și nici nu-i putea numi băieții Jessup, așa cum o făcea toată lumea din oraș.

– Băieții mei îmi dau casa în mod constant peste cap, mănâncă orice este de mâncare și se iau la trântă la cea mai mică provocare, dar nu mi-aș imagina viața altfel.

– Sunt aici în seara asta?

– Eric este aici, dar Stanley este de serviciu la far în seara asta. I-a luat cu el pe Joseph și pe Michael. Toți trei arată ca niște adulți.

În urmă cu șaisprezece ani, erau bebeluși și copii mici, iar acum erau bărbați. Era dezamăgită că nu erau toți aici. Cu siguranță știau că ea va fi la petrecere.

– După ce se termină nunta, aș vrea să-i văd dacă se poate.

– Ești întotdeauna bine-venită în casa noastră, Claire. Dacă nu mi-ar fi fost dăruiți frații tăi, aș fi trăit ultimii ani fără copii și mă îndoiesc că aș fi putut supraviețui avorturilor spontane.

Claire se uită la burta ei rotunjită.

– Trebuie să fii aproape de termen.

– Mai puțin de o lună.

– Pot?

– Desigur.

Claire își lipi mâna de ridicătura încordată și așteptă sperând ca bebelușul să dea cu piciorul.

– Doarme, cred. Ai ales un nume?

– Aaron, dacă e băiat. Anna, dacă e fată.

– Minunat.

Își dorea să simtă copilul lovind, dar rămânea ascuns, ca și când ar fi evitat-o, la fel ca frații ei.

– Așteaptă până când mă bag în pat. Apoi se hotărăște să țopăie. Își îndreptă privirea spre vârtejul dansatorilor. Am fost încântați să auzim despre această petrecere. Este ultima noastră șansă să ieșim înainte de a veni copilul. Ne amintim amândoi cât de multe restricții pot fi când ai copii mici. Își puse mâna pe burtă. Pare că mă plâng, dar nu este așa.

– Înțeleg. Îmi amintesc cât de greu a fost când mama avea un nou copil. Nimeni nu dormea prea mult în primele câteva săptămâni.

Își amintea în special de săptămânile după ce se născuse fratele ei cel mai mic, Michael. Era micuț și roz, cu fața roșie, iar ea singură îi îngrijise pe el și pe ceilalți frați. Fusese copleșitor și prea mult pentru ea, dar când tatăl ei venise acasă și anunțase că băieții se mută la familia Jessup, fusese devastată.

Eric Jessup își făcu drum prin mulțime, umerii lui largi și silueta înaltă făcându-i pe oameni să se dea la o parte din fața lui fără nici un cuvânt. Aproape de patruzeci de ani, avea o față plină, roșiatică și un zâmbet ușor.

Își puse brațul în jurul mijlocului lui Sally.

– Doamnă.

– Eric, spuse Sally râzând. Ea este Claire.

– Claire Hedrick? clătină din cap, scărpinându-se în barba neagră. Nu te-am recunoscut.

– Eric, arăți bine, spuse Claire.

O îmbrățișă pe Claire și apoi se dădu înapoi.

– Ne descurcăm bine. Iar frații tăi sunt niște oameni buni. Vino să-i vezi oricând.

– Mi-ar plăcea.

– Acum, dacă nu vă deranjează, domnișoară Claire, o voi lua pe soția mea pentru dansul promis și apoi acasă unde se va odihni.

Sally îl sărută pe buze.

– Este îngrijorat.

Așa cum și trebuie, se gândi Claire. Sally scrisese în scrisorile ei despre pierderea celorlalte patru sarcini, dar de fiecare dată când Claire le citise, se temuse că frații ei vor pierde o altă mamă.

– Bucură-te de dans.

Un hohot de râs se auzi mai tare decât muzica și Claire își îndreptă privirea de la Sally spre o Victoria zâmbitoare, care se afla la câțiva pași de Jimmy și de un scandal.

Arăta uimitor în rochia albastru-deschis. Mătasea moale i se mula pe sâni, adăugând o atracție seducătoare și se strângea pe talia foarte îngustă. Părul blond și cerceii ei mici de perle reflectau lumina aruncată de făcliile care înconjurau ringul de dans. Toți bărbații de la petrecere o observau pe Victoria. Bărbații din peninsulă nu rezistau farmecelor ei.

Claire își îndreptă absentă degetele către trandafirul pe care îl prinsese pe rever. Dintr-odată, i se păru o încercare prostească de a câștiga atenția unui bărbat care fusese cucerit de Victoria.

Formația de pe scenă își acorda din nou instrumentele, scoțând câteva sunete pline de viață pentru a anunța următoarea piesă.

Au fost necesare alte câteva note pentru a rupe vraja Victoriei și pentru ca Jimmy să-și ridice privirea. Când îi întâlni privirea lui Claire, se întoarse și-i spuse ceva Victoriei, care o făcu să se îmbufneze, părând, în același timp, fermecătoare și supărată. Apoi, el se îndreptă spre Claire cu aceeași hotărâre statornică pe care o avusese în ziua în care o trăsese din golf.

Înainte ca Jimmy să poată vorbi, Victoria se repezi și spuse:

– Claire, m-ai învins cu acest bărbat minunat. El insistă să ai următorul dans.

Claire nu era prima lui alegere, dar voia să fie cea mai bună.

– Mi-ar plăcea.

Zâmbetul Victoriei îngheță, de parcă s-ar fi așteptat ca Claire să se ridice și să-i cedeze această victorie. Dar Claire era egoistă.

– Și tu îl vei avea pe următorul, îi spuse Jimmy Victoriei. Toată lumea câștigă.

El îi întinse mâna lui Claire, iar ea o acceptă.

– Te avertizez, nu dansez la fel de bine ca Robert.

– Ne-ai văzut dansând?

– Este foarte bun.

Primele acorduri de viori şi chitare erau calme până când unul dintre membrii formaţiei atinse o notă stridentă care îi făcu pe câţiva să se strâmbe. Dar, în cele din urmă, cvartetul găsi ritmul potrivit.

– Chiar nu ştiu ce fac, mărturisi Jimmy. Am tot călcat-o pe picioare pe domnişoara Victoria.

Claire îi trase mâna lui Jimmy şi i-o puse pe talia ei şi îşi puse cealaltă mână pe umărul lui.

– După cum îmi amintesc, poţi lega orice fel de noduri de frânghie atunci când pregăteşti o navă. Nu este diferit, spuse ea zâmbind.

Discuţia despre bărci îi relaxă puţin tensiunea din umeri.

– Vom vedea în scurt timp dacă ai dreptate, domnişoară, spuse el zâmbind.

Îşi puse o mână pe braţul lui, simţindu-i muşchii.

– Ne vom mişca într-un pătrat. Prefă-te că navighezi cu barca cu vele în golf. Noi suntem nava şi tu eşti căpitanul.

El dădu din cap, îndepărtându-şi o şuviţă groasă de păr blond.

– Are sens.

– O să ne conduci înapoi cu un pas. Înclină-te puţin spre mine şi îndreaptă-ne în direcţia în care trebuie să mergem. Fixează-ţi obiectivele, aşa cum ai face pe barca ta cu pânze. Apoi, când facem acest pas înapoi, îndreaptă-ne un grad spre stânga şi apoi retrage-te un pas şi apoi înapoi în portul de unde am început.

– Sună uşor atunci când o spui aşa.

– Este uşor. Pare atât de complicat prima dată, dar îţi promit că să navighezi cu bărcile în furtună este mai greu. Eşti gata de plecare?

Îşi trase umerii înapoi ca un marinar care se pregăteşte de o furtună.

– Ţine vâsla!

Izbucniră în râs şi el o conduse înapoi cu un pas mare care o forţă să facă doi la unul de-al lui. Aproape că-şi pierdu echilibrul şi îl apucă strâns de braţ.

– Rămâi acolo, căpitane. Pui prea mult vânt în vela asta.

Fruntea lui se încruntă în timp ce își privi picioarele și o direcționă spre stânga. Corpul lui era rigid și părea că mai mult suferă decât se simte bine, dar se îndreptă înapoi cu câțiva pași și apoi la dreapta. Făcură asta de mai multe ori, neacordând prea multă atenție muzicii. El analiza provocarea de a dansa în timp ce ea savura o senzație pe care nu o mai avusese de când o scosese din golf și îi trăsese corpul aproape lipsit de viață în barca lui. Se simțea în siguranță, protejată, și asta îi permitea să privească din umbră toate bucuriile la care nu îndrăznise niciodată să se gândească.

Muzica deveni mai alertă, iar Jimmy intră repede într-un ritm care se cizela cu fiecare pătrat completat. Mâna lui pe talia ei își relaxă strânsoarea. Nu făcea nimic fantezist în ceea ce privește pașii de dans, dar știa cum să controleze mișcarea trupurilor lor în micul golf de pe ringul de dans.

– Ești foarte bun la asta, spuse Claire. Pun pariu că ai mai putea învăța câțiva pași de dans.

– Nu sunt sigur că voi mai avea nevoie de alte mișcări.

Discuția îi aruncă spre următorul pas. El se încruntă, dar îndreptă cursul aproape imediat.

– Ar trebui să fie distractiv. Nu ceva greu de suportat, îl tachină ea.

– De dragul doamnelor, da. Noi, bărbații, ne îngrijorăm că ne poticnim în fața tuturor și că ne facem de râs.

– O femeie bună nu și-ar face griji pentru un pas greșit. Ar fi fericită să te țină în brațe. Sunt fericită că dansez cu tine.

El își înclină capul de parcă ar fi înțeles sentimentele pe care ea le nutrea pentru el.

– Ah, dar ai fost întotdeauna un spirit practic, Claire. Chiar și când erai mică, îmi aduc aminte cum o ajutai pe mama ta în oraș cu proviziile. Fie avea unul mic pe drum sau unul în brațe.

– M-ai văzut cu mama?

– Da. Mi-o amintesc lângă doc. Aveai șapte sau opt ani și ea te întreba despre alimentele pentru cină. Știai mai bine decât ea ce aveați în cămară.

– Așa era la noi în casă. De îndată ce am putut să stau pe un scaun și să amestec într-o oală, am fost de ajutor.

– Și când tatăl tău te-a trimis să locuiești cu familia Buchanan, a pierdut ultima ancoră pentru familia lui și s-a îndepărtat.

– A tăiat frânghia care ne lega.

– Uneori, în timpul unei furtuni, un marinar trebuie să ia decizii grele. Nu a fost fericit să vă trimită departe.

La început fusese atât de furioasă când o trimisese de acasă, dar pe măsură ce lunile se făcuseră un an, începuse să-i fie dor de el. Începuse să-i scrie, crezând că va răspunde.

– Nu mi-a răspuns niciodată.

– Dar mi-a cerut să-i citesc scrisorile tale afurisite din nou și din nou.

Sentimentul de confort se contopea cu tristețea.

– A fost drăguț din partea ta.

El mormăi ceva răgușit și neinteligibil.

– Rămâi în peninsulă?

– Nu mai am un loc aici. Odată încheiată nunta, o să mă întorc la New York. Am o slujbă bună acolo și prieteni buni.

Fusese plecată de pe Coasta de Est mai mult decât trăise aici. Acum se simțea mai mult ca o străină decât ca una de-a locului.

Dar, în acest moment, în brațele lui Jimmy, se simțea mai acasă decât în ani de zile. Ea se aplecă spre el pentru o fracțiune de secundă, dorind să se apropie mai mult, dar și temându-se că o astfel de mișcare îl va șoca. Dacă își dorea ceva în acest moment, era să fie îndrăzneață ca Victoria.

Muzica se opri, dar Jimmy mai făcu vreo câțiva pași înainte de a-și da seama că această călătorie cu barca se încheiase. Când auziră aplauzele celorlalte cupluri în cele din urmă, se uitară unul la celălalt pentru un moment incomod și apoi fiecare își lăsă mâinile în lateral. O copleși un sentiment de pierdere.

– Mulțumesc pentru lecția de dans, Claire, spuse Jimmy. Nu aș fi putut să o fac fără tine.

– Ai un talent natural, Jimmy. Nu ai nevoie de mine.

Formația începu să cânte din nou niște acorduri ciudate, în timp ce căuta să înceapă melodia următoare.

– Vrei să încerci din nou? se aventură ea.

– I-am promis acest dans domnișoarei Victoria. Sper să mă răscumpăr după ce ai fost atât de amabilă să-mi arăți mișcările.

Claire își ascunse dezamăgirea.

– Da, desigur. Mă bucur că te-am putut orienta pe calea cea bună.

El o salută.

– Îți sunt dator.

Victoria se deplasa prin mulțimea dansatorilor care deja se recuplaseră și căutau un ritm în acordurile formației. Zâmbetul ei era strălucitor, iar pe rever avea prins un trandafir asemănător cu al lui Claire.

– Ce părere ai despre floarea mea? îi spuse Victoria lui Jimmy. Recunosc, i-am furat ideea lui Claire.

Privirea lui Jimmy alunecă spre floarea prinsă deasupra sânului ei și, în timp ce se uita la trandafir, se înroși în obraji. Își drese vocea.

– Este foarte frumos.

Victoria îl luă cu îndrăzneală de mână și i-o așeză pe talia ei.

Claire fu lăsată să meargă pe marginea ringului de dans, în timp ce Victoria râdea la unul dintre pașii lui greșiți. Dacă era îngrijorat pentru pașii de dans sau că s-ar fi făcut de râs, uită repede de toate astea când ea păru să se împiedice și-și lipi corpul de al lui.

– Sora mea și-a aruncat vraja, spuse Robert.

Vocea lui o făcu să se întoarcă și îl văzu ținând două pahare de punci.

– E minunată.

Îi întinse un pahar lui Claire.

– Minunate sunt și acțiunile ei. Mi-e teamă de ziua când va intra într-o cameră și nu-și vor întoarce toți bărbații capul să o admire. Va fi pierdută.

Văzând-o acum, Claire nu-și putea imagina o astfel de zi.

– Sunt sigură că vor întoarce întotdeauna capul după ea.

El sorbi din punci, iar ea îi observă pielea rănită la încheieturi.

– Poate.

– Te-ai rănit?

Aruncă o privire spre încheieturile lui însângerate.

– Nah. Tocmai am avut de rezolvat niște treburi și m-am lovit la mână. Prostește.

– Mă bucur să aud că nu este grav.

– Deloc serios. O privea pe Victoria râzând. Claire, ai un stil pe care nici una dintre doamnele de aici nu îl are. Nici măcar Victoria, cu toate gătelile ei, nu ar fi în stare să facă o rochie obișnuită să arate atât de uimitor.

Era rândul ei să se înroșească acum.

– Mulțumesc.

– Ai vrea să dansezi din nou?

Se uită spre Victoria și Jimmy. Următorul dans începea și se mișcau deja într-un ritm propriu. Jimmy uitase de dansul lor și continuase.

Claire își ridică privirea spre Robert. Nu simțea nici o scânteie și nici o emoție când îl privea în ochii căprui. Dar scânteile și fluturii în stomac erau comori rezervate celor mai puțin practici.

Și dacă Claire Hedrick era într-un fel, era practică.

– De ce nu?

***

La câteva ore după ce Claire părăsise petrecerea, stătea lângă aragazul din bucătăria de la Cabana de iarnă, așteptând să se încălzească un ceainic cu apă. Încăperea imensă era liniștită, dar urma să prindă viață în două ore, când doamna Latimer și personalul ei începeau să facă pregătiri pentru o altă zi aglomerată de dinainte de nuntă. Nu avea să treacă mult până când lumea urma să-și dea seama că Victoria nu se întorsese.

Ceainicul fluieră. Îl ridică de pe aragaz și turnă apa fierbinte în ceașca pregătită. Cum putea Victoria să fie atât de proastă? Aici nu era Paris sau New York. Era Cape Hudson și nimeni nu făcea nimic fără să observe ceilalți.

– Asta a fost o prostie, fată, mormăi ea.

Uşa din spate se deschise scârţâind şi se întoarse să o vadă pe Victoria aruncând o privire prin bucătărie. Când văzu că agitaţia lui Claire începe să dispară, spuse:

– Oh, mulţumesc Cerului! Sunt în siguranţă.

Închise uşa în urma ei. Părul ciufulit, petalele zdrobite ale unui trandafir veştejit încă lipite pe sâni şi pantofii murdari spuneau foarte multe.

– Unde ai fost?

Întrebarea i se păru o prostie lui Claire din clipa în care o rostise.

Ştia unde fusese Victoria şi cu cine. Claire se simţi cuprinsă de un sentiment de pierdere şi de durere.

Victoria duse un deget la buzele pline şi roşii, mozolite de săruturi.

– Nici o vorbă, Claire.

– Din cauza ta ar putea să fie dat afară, spuse ea.

Victoria ridică o sprânceană.

– Despre cine crezi că e vorba?

– Nu mă lua de proastă. Jimmy.

– De unde ştii că a fost el?

Acesta era un joc pentru Victoria.

– Ai dansat cu el toată noaptea la petrecere. Ai manifestat un interes brusc pentru vânătoarea de dimineaţă.

Victoria îi întinse pantofii lui Claire şi luă ceaşca de ceai.

– Eşti geloasă?

Era. Îngrozitor de geloasă. Dar asta nu însemna că nu avea dreptate.

– Regulile jocului nu se aplică pentru tine, dar cu siguranţă se aplică pentru el.

– Sigur că regulile se aplică şi pentru mine. De ce crezi că mă furişez? Tata ar face o criză dacă ar afla.

– Te joci cu focul.

Ar fi fost iertată, în cele din urmă, dacă s-ar fi aflat. Dar Jimmy ar fi rămas fără slujbă, în cel mai bun caz, sau ar fi fost împuşcat, în cel mai rău.

– Dar nu vei spune nimic, nu-i aşa? Şi îmi vei curăţa hainele înainte să observe cineva?

Oricât ar fi vrut să o vadă pe această fată nesăbuită primindu-şi pedeapsa, dacă făcea acest lucru, risca doar să-l expună pe Jimmy.

– Grăbeşte-te în camera ta şi roagă-te să ai noroc.

Capitolul 12

LUCY

16 ianuarie 2018

– Oase, spuse Lucy.

– Da.

Hank nu părea încântat de această descoperire.

Ea îndreptă lumina lanternei în groapă, care nu avea mai mult de zece metri adâncime.

– Cine crezi că este?

– Nu există nici o garanție că sunt oase umane. Oricum ar fi, trebuie să-l sun pe șerif, ceea ce înseamnă o întârziere.

Formă numărul și câteva secunde mai târziu spuse:

– Rick. Am nevoie de tine la Cabana de iarnă. Am găsit ceva.

Lucy îl ascultă când îi explică acestuia situația, întrebându-se în același timp cine sau ce se afla pe fundul fântânii.

– Nah, orice ar fi acolo este de mult timp. Nu e nici o grabă.

Hank își băgă telefonul înapoi în buzunar.

– Vine imediat.

Hank scoase o rolă de bandă galbenă din spatele camionetei sale și o desfășură să delimiteze zona. Le ordonă oamenilor să încheie

lucrarea, astfel încât celelalte echipe care trebuiau să vină aici să aibă un drum solid.

– A fost o săptămână plină de surprize, spuse ea.

Hank clătină din cap.

– Ăsta este un eufemism.

Nu trecură mai mult de câteva minute până când camioneta şerifului apăru la capătul drumului. Fără lumini, fără sirene, dar cu o mulţime de întrebări.

Rick Markham coborî purtând o caschetă pe care scria ŞERIF. Avea părul brunet şi tuns scurt. Nu era la fel de înalt ca Hank, dar avea o structură musculoasă şi o atitudine care sugerau că nu era de joacă cu el.

Hank îi strânse mâna şi apoi o prezentă pe Lucy.

– Ce mai primire, nu-i aşa? întrebă şeriful.

– Toată lumea îmi tot spune că este un orăşel liniştit, dar primele mele douăzeci şi patru de ore au fost foarte agitate.

– Am auzit că Natasha şi-a petrecut noaptea aici, spuse şeriful.

Lucy nu se obosi să întrebe de unde ştia.

– Aşa este. I-am spus că este bine-venită în următoarele două săptămâni.

– Îi va plăcea ideea oaselor îngropate în curte. Acestui copil îi plac puzzle-urile, spuse Rick. Haideţi să aruncăm o privire.

Se îndreptă spre marginea fântânii şi se uită înăuntru, luminând cu lanterna.

– Ai dreptate, Hank. Orice naiba ar fi, este acolo de ceva timp.

– Nu-ţi poţi da seama dacă sunt umane sau nu? întrebă Lucy.

Rick dădu din cap.

– Pentru că a trecut atât de mult timp, poate fi greu de spus. Uimitor cât de bine poate semăna o gheară de urs cu o mână de om.

– Deci, ce e de făcut? întrebă Lucy.

– O să sun la departamentul statal, să văd ce sugerează. Nu ştii niciodată. S-ar putea să vrea să trimită pe cineva de la ei. Aş spune ca deocamdată să acoperim groapa, să nu cadă cineva în ea. Vremea ar trebui să fie senină în următoarele zile.

– Sună bine, spuse Hank.

– O să o lași așa? întrebă Lucy.

Rick își îndepărtă praful de pe degete.

– Doar până când voi primi un răspuns de la centru. Singura mea preocupare acum sunt oamenii care ar putea să vină să arunce o privire și să producă prejudicii. Dacă este un om acolo, merită să fie identificat corespunzător.

Lucy își verifică ceasul. Mai avea încă șase ore înainte să trebuiască să o ia pe Natasha.

– Rick, pentru că tot ești aici, Lucy ar vrea să îngroape cenușa mamei ei în cimitirul familiei Jessup. Există vreo restricție?

– Este într-un recipient potrivit?

Lucy dădu din cap.

– Da.

– Atunci nu văd nici o problemă.

– Super, spuse Hank. O să mă ocup de asta.

– Când crezi că ai vrea să organizezi serviciul de comemorare? întrebă Rick.

– Nu mă gândeam chiar la o ceremonie, spuse Lucy. Nimic oficial nu era tocmai stilul mamei mele.

– Nu te-ar ajuta să ai sufletul împăcat? întrebă Hank. Poate că a vrut să facă asta pentru tine.

– Poate. Atunci, cred că oricând ar fi bine. Ea dădu din cap spre groapă. Când vei afla ceva despre oase?

– Când am să discut cu cei de la centru, nu știu, spuse Rick.

– O să o duc pe Dolly înapoi la cabană, apoi mă duc în oraș. Vreau să-mi verific Jeepul.

– Nu este nevoie să stai pe aproape, spuse Rick. Am eu grijă de asta.

– Te duc eu cu mașina, spuse Hank.

Lucy o chemă pe Dolly, care venea alergând dinspre pădure, iar cele două se îndreptară spre cabană. În bucătărie, puse un castron cu apă pentru câine, mâncare și o pătură de rezervă pe care să se odihnească. Dolly lipăi din apă și începu să ronțăie din mâncare. Nu scoase chiar un sunet de aprobare, dar măcar era un pas în direcția cea bună. Când câinele se așeză pe pătură, adormi imediat. Prea multe luni în care nu alergase și nu se jucase pe afară, iar acum Dolly se distrase cât putuse.

– Mă întorc imediat, spuse Lucy.

Spre uşurarea ei, câinele nu se împotrivi. Se grăbi să se întoarcă la şantier şi îl găsi pe Rick în camioneta lui vorbind la telefon, iar pe Hank prin apropiere. După ce se aşeză pe scaunul pasagerului din camioneta lui Hank, el se urcă la volan şi se îndreptară spre oraş.

– Am Chargerul. Nu este nevoie să mă duci tu, spuse Lucy.

– Nu mă deranjează. Mă bucur să te ajut.

Hank merse în oraş până la un mic garaj de pe Şoseaua 13. Părea rupt din alte vremuri. Pompele de benzină încă aveau cadrane care se învârteau pe măsură ce preţul şi cantitatea se opreau. Avea un singur compartiment şi un mic birou cu un aparat cu sucuri într-un colţ. Două scaune acoperite cu vinil verde unite între ele cu bandă adezivă erau aşezate de fiecare parte a unei case de marcat în stilul anilor 1950. Pe pereţi erau calendare vintage cu femei îmbrăcate în bikini şi zeci de plăcuţe de înmatriculare cu numere din toată ţara. Un tânăr de vreo treizeci de ani ieşi din spate, ştergându-şi vaselina de pe mâini. Şchiopăta uşor când se deplasa, dar părea în formă şi sănătos.

– Hank.

– Rex.

El întinse mâna, fără să ţină seama de vaselină.

Rex îşi şterse mâinile încă o dată înainte să dea mâna cu Hank.

– Hei, amice.

– Aş vrea să ţi-o prezint pe Lucy Kincaid. Ea este proprietara Jeepului galben.

Rex ridică o sprânceană.

– Trebuie schimbat uleiul. Asta este tot ce pot să vă spun, domnişoară.

– Ştiu că am rămas în urmă cu câteva detalii, spuse Lucy.

– Aproape aţi ars motorul. Am spălat sistemele, am introdus ulei sintetic nou, care va mai câştiga ceva timp, dar nu este o garanţie. Maşina are nevoie de o revizie majoră a motorului la anul sau cam aşa ceva. V-am câştigat ceva timp, dar nu prea mult.

Ea dădu din cap.

– Da, domnule. Am să fiu atentă.

– Nu sunt domn, spuse el rânjind. Am fost soldat. Tresele de ofiţer i-au aparţinut lui Hank.

– Am înţeles. O să ţin minte asta. Cât îţi datorez?

– Gratis. Bine aţi venit în Cape Hudson!

Lui Lucy nu-i plăcuse niciodată să rămână datoare faţă de cineva. Beneficiase de suficiente acte de caritate când era mică şi Beth nu putea să achite chiria, să găsească bani pentru pachetul de mâncare pentru şcoală sau să adune bani pentru haine de şcoală. Fusese nevoită să le accepte pe toate, dar îi lăsaseră o senzaţie neplăcută.

– Mulţumesc.

– Lucrurile lui Lucy sunt încă în Jeep?

– Chiar acolo unde le-a lăsat, spuse Rex.

– Grozav. Eu şi Lucy trebuie să plecăm. Mâine va avea loc un serviciu de comemorare pentru mama ei, spuse Hank.

– Mâine? Lucy ridică din umeri. Este timp suficient?

– Nu durează mult să fie pregătit locul, spuse Hank. Şi să răspândeşti vestea în oraş durează vreo cinci minute.

– De ce ar veni cineva din oraş? întrebă ea.

– Din respect, spuse Hank fără ezitare. O mulţime de oameni o cunoşteau pe Beth Jessup. Să zicem la 16.00? Natasha s-ar supăra dacă nu ar putea veni. Copila aia urăşte să fie lăsată pe dinafară de la orice, chiar şi de la o înmormântare.

Rex se şterse pe mâini.

– Drăguţ din partea ta să ai grijă de ea.

– Nu-i aşa de greu, spuse Lucy.

– Este foarte greu, o contrazise Rex.

Luă cheile şi se îndreptă spre Jeep. Hank ţinu pasul cu ea. Lucy se urcă la volan. Se simţea bine să aibă ceva familiar pe aproape.

– Mulţumesc din nou, Hank. Beth ar fi apreciat ciudăţenia acestui moment. Ura mai mult decât orice să fie ignorată şi detesta situaţiile obişnuite. Acum, se află în centrul a ceea ce promite să fie un tribut unic.

– Sigur.

– Nici nu ştiu unde este cimitirul familiei Jessup.

– Te iau mâine la 15.30, apoi o putem lua pe Natasha de la şcoală.

Se simți o briză suflând dinspre golf, aducând cu ea mirosul dens de sare, dar și un sentiment din ce în ce mai accentuat că asta trebuia să facă.

– Avem un plan.

Ea merse până la capătul orașului și văzu biblioteca de pe Strada Principală, vizavi de plajă. Biblioteca din Cape Hudson nu era mare și avea o fațadă în stilul funky art deco[1] datând din anii 1920. Se grăbi să urce treptele din față, împinse ușile și se îndreptă direct spre biroul de informații. Femeia mai în vârstă din spatele lui avea părul scurt și cărunt și ochelari care îi aminteau lui Lucy de un film de Hitchcock din anii 1960.

– Bine ai venit, domnișoară Kincaid!

– Îmi știți numele?

– Da. Am cunoscut-o și pe mama ta. Sunt Faye Reynolds.

– Vă amintiți că i-ați dat mamei de făcut un proiect la istorie? întrebă Lucy.

– Da. Fruntea ei încremenită se înmuie pentru un moment. Trebuia să intervieveze una dintre persoanele mai în vârstă din oraș. A ales-o pe doamna Buchanan. Ai găsit înregistrarea?

– Cred că am găsit acel proiect la Cabana de iarnă, precum și altă jumătate de duzină de casete.

– Mama ta a fost una dintre cele mai bune eleve ale mele. Fată deșteaptă. Îi plăcea să scrie. Foarte creativă, dar nu a fost cea mai disciplinată elevă.

– Cam așa ar putea fi caracterizată mama.

– Aș spune că mama ta făcea tot posibilul să pară incoerentă, dar era inteligentă. Problema era că se plictisea prea ușor.

– Mama putea să rezolve oricând orice dacă își punea în minte.

Dacă o puneai să scrie o melodie, lucra fără întrerupere zile întregi. Dacă trebuia să pregătească o masă sau să bage aspiratorul, nici o șansă.

---

[1] Funk Art este o mișcare de artă americană care a apărut ca reacție împotriva non-objectivității expresionismului abstract. Numele mișcării a fost derivat din termenul muzical jazz „funky", reprezentând pasionalul, senzualul și bizarul.

– Am urmărit prima casetă înainte să cadă curentul noaptea trecută.

– Aş fi curioasă să o văd la un moment dat dacă nu te deranjează. Înţeleg că Beth şi doamna B. au făcut peste cincisprezece ore de înregistrări.

– Nu aţi văzut niciodată proiectul?

– Beth a părăsit oraşul înainte să-l prezinte.

– Ştiţi de ce a plecat?

– Am întrebat prin oraş. Am auzit că a avut o ceartă teribilă cu tatăl ei, dar el nu a spus niciodată un cuvânt despre asta când l-am întrebat. Am crezut că se va întoarce în cele din urmă sau cel puţin va lua legătura cu Arlene, dar nu a făcut-o niciodată.

– Există la bibliotecă informaţii despre cabană sau despre familia Buchanan? Aş vrea să citesc tot ce pot despre casă şi despre ei.

– Sigur. Ziarele locale erau pline de articole despre ei. O să caut să văd ce pot să găsesc. Lasă-mă să caut. Casa datează din 1901 şi ziarul a început să apară cinci ani mai târziu, dar ar trebui să pot găsi mai multe informaţii.

– Mulţumesc. Încerc să completez această parte a vieţii lui Beth.

– Înţeleg.

– Vă amintiţi dacă avea vreo relaţie cu cineva înainte să plece?

Femeia tăcu pentru câteva clipe.

– A ieşit cu câţiva băieţi.

– Vreun nume?

– Nu sunt sigură că îmi amintesc. Am avut mulţi elevi de-a lungul anilor. Timpul amestecă lucrurile uneori. Lasă-mă să mă gândesc la asta.

– Mulţumesc. Organizez un serviciu de comemorare pentru ea mâine la cimitirul familiei Jessup, la ora 16.00. Sunteţi bine-venită dacă vreţi să participaţi.

– Mi-ar face plăcere. Să aduc ceva?

– Nu. Nu este necesar. Va fi foarte informal.

Doamna Reynolds luă un creion şi-şi notă.

– Ne vedem mâine la patru, Lucy, şi voi aduce articolele pe care le găsesc.

– Mulţumesc.

Lucy conduse prin oraş, încercând să înţeleagă planul locului. Se gândise că poate îi scăpase o parte din oraş de când sosise, dar în timp ce conducea, deveni imediat evident că prima ei impresie fusese corectă.

Înapoi pe drumul principal, se îndreptă spre nord până când văzu podgoria şi apoi cabana, trecând peste un mic pod provizoriu pe care tocmai îl construise echipa de la drumuri. Se gândi că vestea descoperirii ajunsese deja în oraş, dar nu era nici un semn că cineva şi-a fi băgat nasul prin zonă.

Parcă lângă casă şi se grăbi să intre prin bucătărie, întâmpinată de lătratul lui Dolly.

– Ţi-am spus că mă întorc imediat. Nu fugi. Nu am timp să te urmăresc.

Dolly se îndreptă spre stufăriş, adulmecând şi dând din coadă. Lucy descărcă Jeepul, duse toate lucrurile în camera ei şi le despachetă. Cu hainele în sertare, articolele de machiaj la baie şi schiţele pe pereţi, se simţea un pic mai mult ca acasă.

Cu Dolly printre picioarele ei, intră în salonul principal, introduse a doua casetă în aparat, apoi apăsă butonul *Redare*. Dispăru imaginea statică şi apăru imaginea lui Beth la optsprezece ani.

Telefonul sună în bucătărie şi se grăbi să răspundă.

– Sunt Brian Willard.

– Tatăl Natashei?

– Corect.

Accentul lui profund sudic suna obosit şi îşi dădu seama că era din cauza mahmurelii.

– Înţeleg că mi-ai luat fiica.

– Poftim?

– A fost la tine acasă azi-noapte. Nu-mi convine că ai luat-o pe fata mea aşa.

– Ei bine, domnule Willard, vă sugerez să chemaţi poliţia. Oh, aşteptaţi. Sunaţi din închisoare? Dacă aşa este, atunci ar trebui să fie uşor să mă raportaţi. Şi apoi vom vedea cine are dreptate în acest conflict.

– Am ieşit din închisoare şi nu ştiu cine naiba eşti, dar nu te las scapi după ce mi-ai furat copilul. Sun la poliţie.

– Vă mulţumesc pentru că-mi urmaţi sfatul.

Îşi încleştase atât de tare mâna pe receptor încât i se albiseră încheieturile şi durerea îi radia prin braţ.

– Şmechero... fu tot ce mai auzi înainte să-i închidă telefonul.

Ce ratat! Nu avusese un tată şi de multe ori îşi dorise unul. Dar cel puţin nu trebuise să aibă de-a face cu un nenorocit ca domnul Willard.

Cara DC

Capitolul 13

LUCY

16 ianuarie 2018

Lucy blocă ușa din față imediat după ce încheie conversația telefonică cu Brian Willard. Se gândi să-l sune pe Hank, dar îl cunoscuse doar de o zi și nu voia ca el să creadă că nu se descurca cu un bețiv agresiv. Pusese la punct destui bețivi cât lucrase în barul din Nashville.

Se întoarse în salon, porni aparatul video și reporni al doilea material video. Trase unul dintre fotoliile cu brațe mai aproape.

Imaginea reapăru pe ecran. Avea încă o calitate uimitor de bună, având în vedere vechimea și tehnologia de atunci. Femeia mai în vârstă de pe scaun stătea lângă niște ferestre. Fotoliul din materialul video era același pe care stătea Lucy acum și era așezat aproape în același loc ca în urmă cu treizeci de ani.

Apăsă *Pauză*, studie camera și-și dădu seama că nu se schimbase deloc. Timpul trecuse în afară, dar în interiorul Cabanei de iarnă se oprise în loc.

O privi pe Beth prinzând microfonul de gulerul femeii. Din nou, apăsă *Pauză*, dorind să o analizeze cu adevărat pe femeia care apăruse de nicăieri și o adusese în această casă. Hank și toată lumea din oraș se pare că nu aveau idee de ce moștenise proprietatea

şi, cu siguranţă, nici ea nu era mai aproape de un răspuns. Poate că doamna Buchanan şi Beth i-ar fi putut oferi vreun indiciu dacă urmărea interviurile.

Apăsă din nou pe *Redare* şi îşi privi mama jucându-se cu microfonul. Studie expresia doamnei Buchanan în timp ce o urmărea pe tânără la lucru. Femeia mai în vârstă purta o broşă de fildeş şi cercei cu perle care îi scânteiau la urechi. Absentă, doamna B. îşi făcea de lucru cu broşa. Lucy apăsă pe *Pauză* şi studie pasărea cântătoare pictată pe broşă. Copiase tatuajul lui Beth, pe care îl vedea acum transpus în pasărea cântătoare a doamnei B.

Apăsând din nou pe *Redare*, Lucy urmări în continuare materialul video. Blugii lui Beth i se strângeau pe talia îngustă şi un tricou roz larg se oprea chiar deasupra pantalonilor cu talie înaltă. Ţinuta i-ar fi putut aduce puncte în plus în *The Breakfast Club*[1] sau *Pretty in Pink*[2].

Lucy se aplecă în faţă în fotoliu, să-şi privească mama. Lacrimile o înecau şi îşi dorea atât de mult să ajungă la tânăra fată de pe ecran. Se întrebă ce se întâmplase atât de îngrozitor încât să fugă la o mie cinci sute de kilometri distanţă la o vârstă atât de fragedă.

– La naiba, Beth, cum de ai avut un asemenea curaj?

Aplecându-se spre ecran, urmări cu degetele conturul feţei lui Beth. Mama ei fusese întotdeauna o femeie optimistă, iar fata din acest videoclip avea acelaşi entuziasm. Interviurile fuseseră făcute în mai 1988, exact în perioada în care Beth rămăsese însărcinată cu Lucy.

Lucy se aşeză înapoi şi o privi pe Beth punând o întrebare sau două înainte ca doamna Buchanan să înceapă să vorbească despre o tânără pe nume Claire care se întorsese în aceste locuri în 1916. Doamna B. explica faptul că talentul natural de croitoreasă al lui Claire o ajutase să obţină slujba perfectă în casa familiei Buchanan şi să lucreze pentru fiica cea mică, Victoria.

---

[1] *The Breakfast Club* este un film american, comedie-dramă din 1985, scris, produs şi regizat de John Hughes.

[2] *Pretty in Pink* este o comedie-dramă romantică americană din 1986, despre adolescenţă şi grupuri sociale existente în liceele americane din anii 1980.

Chipul bătrânei era stoic şi distant până când îl pomeni pe James „Jimmy" Latimer. Numele lui făcu să i se îndulcească linia buzelor, iar ochii ei întunecaţi se luminară, strălucind de tinereţe. *Jimmy.* Tânărul angajat în marina comercială şi ghid de vânătoare locuise lângă această cabană. De mai multe ori, când doamna Buchanan vorbea despre Jimmy şi Claire, ridica o mână zbârcită, deformată de artrită la obraz, atingându-l uşor ca şi când şi-ar fi imaginat mângâierea lui Jimmy.

– Doamna B. vorbea despre ea însăşi. Ea era Claire, murmură cu voce tare Lucy.

Se trezi încurajând-o pe tânăra Claire, care se întorsese acasă doar pentru a descoperi că nu mai aparţinea cu adevărat acestor locuri şi nici lumii bogate a angajatorilor ei. Era o femeie care trăia între două lumi separate.

După aproape o oră de vorbit, Lucy o privi pe doamna Buchanan trăgând aer adânc în piept şi expirând încet. Era clar că obosise după doar o oră, dar şi că savurase fiecare moment al relatării.

– *Este suficient pentru astăzi,* spuse doamna Buchanan.

Beth tăcu pentru o clipă.

– *M-aţi făcut curioasă, doamnă B. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu Claire, Jimmy şi Victoria.*

Un zâmbet viclean apăru pe buzele femeii, pe care se vedeau încă urme de ruj roz.

– *Atunci presupun că vei vrea să te întorci, spuse ea. Am mai multe de împărtăşit, dar nu am energia pe care merită să le-o acord. Va dura ceva timp şi am nevoie de ajutorul tău, Beth.*

– *Pot să revin.*

Beth apăru din nou pe ecran în timp ce desfăcea microfonul. De data aceasta, îngenunche lângă fotoliu.

– *Vă admir, doamnă B. Aveţi o memorie fantastică.*

– *Soţul meu spunea acelaşi lucru. De multe ori îşi dorea să uit, dar nu am făcut-o niciodată.*

– *Ce voia să uitaţi?*

Ea îi mângâie mâna lui Beth. Mâna ei era zbârcită şi palidă, dar unghiile erau lăcuite perfect într-o culoare care se potrivea cu rujul.

– Vino să mă vizitezi de duminică într-o săptămână.

– S-ar putea să am o întâlnire duminică seara.

– Atunci, ne vom întâlni după-amiaza. Iar când te îmbraci pentru seară, copilă, alege o culoare mai închisă. Rozul te face să pari palidă.

Beth râse.

– Să văd ce am în dulap. Atunci, avem întâlnire duminică după-amiază. Să zicem în jur de două?

– Hai la unu. Voi pregăti ceai.

– Eu beau Tab, nu ceai.

Bătrâna păru să se cutremure.

– Vom bea ceai, cum este potrivit pentru nişte doamne, domnişoară Jessup.

Râsul lui Beth răsună limpede ca un clopot de biserică.

– Eu nu fac nimic potrivit, doamnă B.

– Am spus acelaşi lucru despre mine la vârsta ta şi uită-te unde am ajuns acum.

Înregistrarea se încheie, revenind la imaginea statică alb-negru. Pierzând noţiunea timpului, Lucy se uită la ceasul de pe perete. Era trecut de două şi era timpul să facă un duş şi puţină curăţenie înainte să o ia pe Natasha. Amintindu-şi sfaturile doamnei B. către Beth, se gândi la puloverul întunecat cu decolteu în V din camera ei.

HANK

Hank se opri lângă firma de pompe funebre şi confirmă că nu mai era nevoie de nimic altceva pentru ceremonia lui Beth Kincaid. Fusese incinerată în mod legal, iar cimitirul era proprietate privată, aşa că, atâta timp cât Hank avea o lopată bună, putea să se descurce singur.

Apoi, se opri lângă biroul şerifului şi îl găsi pe Rick plimbându-se prin birou, cu maxilarul încleştat, în timp ce vorbea la telefon. Când încheie apelul, trase aer în piept.

– Trebuie să ne ocupăm singuri de posibila scenă a unei crime. Cei de la centru ne-au cerut să adunăm osemintele şi orice dovadă criminalistică putem găsi şi apoi să le trimitem la laboratorul de stat.

– Ai ce-ţi trebuie să excavezi situl?

– Sunt doar eu, dar o să am nevoie de încă o pereche de braţe.

– Când vrei să faci asta?

– La prima oră de dimineaţă, şi poţi să aduci o scară şi o frânghie?

– Pentru tine, Rick, aduc şi cafea.

Rick ocoli biroul.

– Ce părere ai despre Lucy?

– Nu am nici o idee. În acest moment, cred că toate sunt o mare noutate pentru ea.

– Ai întrebat-o despre prelungirea contractului de închiriere?

– Nu încă. Sper să o întreb mâine. Cred că m-am gândit să-i dau şansa să-şi îngroape mama cum trebuie.

– Şi dacă spune că *nu*, ca şi mama ei?

– Am vorbit cu Beth Kincaid o singură dată. Acum îmi dau seama că era mult mai bolnavă decât lăsa să se înţeleagă şi probabil că nu era chiar ea însăşi.

– Ai spus că s-a enervat şi a închis telefonul.

Hank încă putea auzi tonul femeii devenind din ezitant furios.

– Totuşi, a fost mai calmă când m-a sunat înapoi.

– Dar nu i-a spus niciodată lui Lucy despre închiriere.

– Nu i-a spus nimic lui Lucy. Lucy nici nu ştie cine este tatăl ei.

– Dar tu ştii.

Hank îşi trosni degetele.

– Aşa cum am spus, Beth era bolnavă. Poate că ştia despre ce vorbea când mi-a spus, sau poate că nu. Nu avea multă logică şi nu voi transmite informaţii care ar putea fi foarte greşite.

– Oricum ar fi, Lucy ar trebui să ştie, spuse Rick.

– O să-i spun după ceremonie.

– Nu aştepta prea mult.

– Aş putea să-ţi dau acelaşi sfat.

– Ce vrei să spui cu asta?

Hank clătină din cap.

– Megan?

Fălcile lui Rick se încleştară.

– Să zicem că este un impas.

– Sigur.

Cei doi se despărțiră, iar Hank se îndreptă spre cimitirul familiei Jessup.

Samuel Jessup avusese grijă de cimitirul familiei. Vopsise gardul în urmă cu cinci ani și, până murise, tăiase iarba. Cu toate acestea, de la moartea lui, în urmă cu un an, buruienile crescuseră. Dacă Hank ar fi avut mai mult timp, l-ar fi chemat pe unul dintre băieții de la liceu să curețe locul, dar întrucât ceremonia avea loc a doua zi, se hotărî să se ocupe el însuși de problemă. În plus, voia să o facă așa cum trebuie.

Scoase Mâncătorul de Buruieni din spatele camionetei și își petrecu următoarea oră tunzând iarba înaltă și tăind-o în jurul celor cincisprezece pietre funerare așezate în rânduri uniforme. În timp ce strângea și punea echipamentul în portbagajul camionetei, îi sună telefonul mobil. Era unu după-amiaza și primea un apel de la liceu.

– Hank Garrison.

– Hank, sunt directoarea Daniels.

– Totul este în regulă cu Natasha?

– E bine. N-am auzit nici un sunet. Dar tatăl ei a venit să o caute. Directorul adjunct l-a alungat, dar pare foarte hotărât. Aș putea să sun la poliție, dar nu a încălcat cu adevărat legea, plus că este fiul vărului meu. Nu vreau să creez probleme în familie decât dacă este necesar. M-am gândit să te pun la curent.

– Mulțumesc, doamnă Daniels. Îi voi face o vizită.

Lui Hank îi luă mai puțin de douăzeci de minute să-l găsească pe Brian Willard, care stătea în rulota prietenului său, Zeke. Hank parcă pe aleea pietruită, plină de buruieni și gunoaie. Un câine lătra peste duhoarea pestilențială.

Bătu la ușa rulotei. Înăuntru, se auzea televizorul care era dat pe un program de jocuri. Deschise ușa și îl găsi pe Brian trăgând un pui de somn într-un fotoliu uzat.

Brian Willard era un bărbat masiv. Jucase fotbal în liceu și, la vremea lui, fusese una dintre vedetele echipei. Chiar reușise să obțină o bursă la Virginia Tech și părea că se afla pe drumul cel bun.

Apoi, un accident de mașină în primul an de școală îl pusese pe tușă pentru o jumătate de sezon. Lăsat de capul lui și plângându-și de milă, începuse să bea. Prins la volan sub influența alcoolului, fusese dat afară din echipă și trimis înapoi la Cape Hudson. Fusese prima abatere de pe lungul drum al contravențiilor.

Era încă după-amiază devreme și, judecând după cutiile goale care zăceau pe podea, Brian băuse cel puțin zece beri la ultima lui beție.

– Ce naiba vrei?

Brian nu se deranjă să se ridice din fotoliu sau să oprească televizorul.

– Sunt aici în legătură Natasha, spuse Hank. Am primit un telefon de la școală. Ai intrat pe proprietate să o cauți.

– Este copilul meu, iar tații țin legătura cu copiii lor.

– Stai departe de Natasha. Nu are nevoie de tine să te amesteci în viața ei.

– Să mă amestec? Sunt tatăl ei.

– Un accident biologic.

– Nu contează cum s-a întâmplat, sunt tatăl ei și asta este tot ce contează.

– Dacă te apropii de copilul acela, șeriful va avea grijă să-ți fie revocată eliberarea pe cauțiune.

– Nu poți să faci asta, nenorocit arogant. Este copilul meu.

– Ba pot. Vocea scăzută a lui Hank era străbătută de o furie controlată. Și am să o fac. Stai departe de școală și de Natasha.

– Copilul ăla trebuie să vină acasă. Are sarcini pe care trebuie să le facă în casă. E o cocină. Este clar că nu a făcut nimic în casă cât am fost plecat.

– Ai fost în închisoare.

– Se duce iar pe la Cabana de iarnă. I-am spus înainte să plec să stea dracului departe. Casa aia nu e pentru cei ca ea sau ca mine.

– Natasha o să stea la Cabana de iarnă pentru următoarele două săptămâni. Noua locatară a fost de acord să o țină până la audierea ta.

Brian clătină din cap, în timp ce îl amenința pe Hank cu degetul și se ridica din fotoliu.

– Pe naiba! I-am spus deja acelei femei să stea dracului departe de copilul meu.

– Ai vorbit cu domnişoara Kincaid?

– Ăsta e numele ei? Nici nu contează, pentru că nu-şi va mai dori să aibă de-a face cu Natasha după ce termin cu ea.

– Ce i-ai spus?

El râse.

– I-am spus să-şi vadă de treburi.

Hank făcu un pas înainte, ajungând foarte aproape de Brian.

– Un singur apel, iar cauţiunea ta este revocată. Şi nu va fi închisoarea locală, ci regională.

Brian încercă să-şi folosească dimensiunile să-l intimideze. Era încă suficient de treaz să-l lovească uşor, ceea ce Hank aproape că-şi dorea.

Hank stătea ferm pe poziţie, trosnindu-şi degetele.

Brian îţi puse cutia de bere pe noptieră. Se lăsă în jos, părând să se aşeze din nou pe fotoliu, când, printr-o mişcare rapidă, se învârti, ridică pumnul şi lovi.

Hank anticipă lovitura şi se feri, aşa că tot ce simţi a fost şuieratul aerului în loc de lovitură.

Nu ar fi dat niciodată primul pumn, oricât de tentant ar fi fost. Brian se ridică din nou, pregătindu-se pentru a doua lovitură. Hank se gândi la Natasha vorbind şi zâmbind, sperând să ascundă toată durerea pe care o îndurase din cauza acestui bărbat.

Hank îşi puse toată forţa în lovitură, pumnul lui oprindu-se în maxilarul bărbatului masiv. Lovitura ajunsese drept la ţintă. Brian se împiedică şi căzu în fotoliu. Braţele îi zvâcniră, lovind cutia de bere aproape plină şi vărsând-o.

Brian părea şocat. Era suficient de prost să încerce o nouă lovitură.

– Nu te ridica, spuse Hank. O să te rănesc şi mai tare şi nu va fi vina mea.

– Să te ia dracu'!

Îşi frecă maxilarul, dar rămase pe loc.

– Bea-ţi berea, fă ce vrei, dar stai departe de Natasha.

– Aş putea să depun o acuzaţie de agresiune împotriva ta.

– Serios? Ai vrea să le explici poliţiştilor cum m-ai atacat primul?

– Nu există dovezi în acest sens.

– Pe cine crezi că ar crede şeriful?

– Bine, copilul nu merită osteneala, spuse Brian. Dar, odată ce rezolv cu această ultimă acuzaţie şi mă întorc definitiv acasă, ea nu va rămâne în casa aia afurisită.

– Vom vedea.

Termenul de judecată era peste două săptămâni şi, în acel timp, urma să găsească o soluţie permanentă pentru custodie.

După ce Hank părăsi rulota, încă era îngrijorat în legătură cu obţinerea controlului asupra terenului de la Cabana de iarnă, iar mâna îl durea, dar se simţea mai uşurat.

LUCY

Când sună clopoţelul, Lucy şi Dolly se aflau în Jeepul galben, parcat lângă intrarea principală. Autobuzele se aliniaseră în spatele ei şi era destul de sigură că parcase ilegal – un fel de „Interzis maşinilor pe rampa pentru autobuze". Dar, pentru că era prima dată, rămase pe loc, gata să-şi explice poziţia dacă ar fi abordat-o cineva.

Motorul era pornit, căldura funcţiona şi găsise un post de radio country-western din Norfolk. Semnalul nu era grozav, dar când se auzea o piesă a lui Keith Urban, totul părea perfect. Închise ochii şi-şi imagină că se plimba pe Lower Broadway din Nashville, împreună cu prietenii ei, trecând pe lângă luminile de neon ale barurilor în timp ce se auzea muzica. Fusese atât de ocupată cu Beth în ultimele luni, încât nu-şi mai văzuse prietenii şi, dintr-odată, simţi că îi lipseau. Erau multe aspecte ale vieţii ei în Nashville pe care le iubea.

Întinse mâna spre telefonul mobil şi, dându-şi seama că erau baruri lângă şcoală, formă numărul prietenului ei, Raven. Ieşiseră de câteva ori, iar ea îi dădea băuturi gratuite când el cânta la chitară

în ultimul bar unde lucrase. Raven, după cum îi sugera şi numele, avea un păr des până la umeri şi ochi adânci şi întunecaţi, care indicau o deschidere emoţională care nu exista cu adevărat. El nu voia să se implice emoţional. Fără obligaţii.

Raven răspunse la al treilea sunet.

– Luceeee. Unde eşti, iubire?

– Pe Coasta de Est a Virginiei.

El îşi drese vocea.

– Ce naiba faci acolo?

– Ai auzit că Beth a murit, nu?

– Da. Frate, este îngrozitor. Îmi pare rău că nu am reuşit să vin să te văd.

O sunase o dată din Memphis chiar înainte ca Beth să intre în comă. Era puţin băut, dar încercase să găsească nişte cuvinte potrivite să o facă să se simtă mai bine.

– Ce faci? întrebă ea.

– Încerc să mă trezesc. Am cântat până la 3.00 am. Sunt în Tampa.

În fundal, se auzi cearşaful foşnind, o uşă glisantă de sticlă deschizându-se şi ea şi-l imagină ieşind pe un balcon cu vedere la apele calme şi liniştite.

– Este cald acolo?

– Sunt aproape douăzeci şi şapte de grade şi soare. S-ar putea să mai stau câteva săptămâni. Ar trebui să vii şi tu.

Oferta era tentantă şi-i amintea că nu a mai făcut nimic pentru ea însăşi de mult timp.

– Nu pot acum. Mâine are loc o ceremonie de comemorare pentru Beth. În plus, am un copil de luat de la şcoală, un câine şi o casă veche înfiorătoare.

– Uau. Dificil. Aş veni, dar nu pot să ajung acolo la timp.

– Poţi dacă te urci în maşină peste două ore.

– Iubito, nu pot. Am un concert în seara asta.

Era chitaristul de rezervă într-o formaţie country-western care făcea coveruri după artişti importanţi. Ar fi putut să lipsească o noapte sau două.

– Sigur. Înţeleg.

– Nu te supăra pe mine. Știi că aș face orice pentru tine.

Ușa din față a școlii se deschise și copiii începură să iasă.

– Știu. Trebuie să închid.

– Hei, Lucy, înainte să închizi, am auzit de o slujbă. Îți amintești de Ray?

– Sigur.

Ray-Ray, alias Raymond Tucker, deținea mai multe baruri pe bulevardul Lower Broadway.

– Caută un nou manager. Plătește bani buni. A apărut în discuție numele tău.

– Serios?

– Da. I-am spus că probabil cauți o slujbă. O să te sune. Ar putea fi o mare oportunitate.

– Mulțumesc, Raven.

– Am grijă de fata mea.

– Da. Așa e. Trebuie să închid. Vorbim curând.

– Să-i răspunzi lui Ray-Ray la telefon. Este un profesionist. Slujba ar putea însemna ceva serios.

– O să-i răspund.

Închise exact când portiera din spate a Jeepului se deschise cu un șuierat și Natasha își aruncă rucsacul și sări în mașină.

– Ai venit!

– Am spus că voi veni.

Își puse centura de siguranță.

– Oamenii spun tot felul de lucruri. Nu înseamnă întotdeauna prea mult. O îmbrățișă pe Dolly. Este ca un urs mare de pluș.

Lucy băgă în viteza întâi.

– Este cea mai tare.

Privirea Natashei o întâlni pe a ei în oglinda retrovizoare.

– O să organizezi o recepție la Cabana de iarnă, nu?

– De ce aș face asta?

– Asta fac oamenii după o ceremonie. Vin invitații să mănânce. Tati nu a făcut asta pentru mama, dar știu că așa se face. Nu trebuie să fie prea mult. Poate un tort sau ceva de genul ăsta.

Lucy trase pe dreapta pe drumul principal.

– Ce fel de tort?

– Nu știu.

– Care era preferatul mamei tale?

Ochii întunecați ai Natashei se luminară.

– Cu ciocolată. Sigur cu ciocolată.

– Este vreo cofetărie în oraș?

– S-a închis, și domnișoara Megan face tarte doar pentru Arlene.

Piesa de la radio se încheie și începu o altă melodie a lui Keith Urban. Două melodii ale lui Urban consecutive. Așa cum ar fi spus Beth, universul trimitea mereu mesaje.

– Se pare că una dintre numeroasele mele slujbe ciudate a fost ca asistentă de panificație. Pot să îl fac eu.

– Serios? fata aproape că strigă.

– Absolut. Și poate l-am putea luă la cimitir și tu vei fi însărcinată să servești invitații?

Natasha păru nedumerită.

– Ce este în neregulă cu Cabana de iarnă?

Lucy ridică o sprânceană, se gândi să o ia pe ocolite, apoi se hotărî că, dacă voia sinceritate, mai bine îi spunea adevărul.

– Echipa de la drumuri a descoperit o fântână pe proprietate. Și se crede că sunt oseminte pe fundul ei care se află acolo de mult timp.

– Nu se poate! Natasha făcu ochii mari în timp ce bătea cu degetele pe banchetă. Cine crezi că este?

– Nu am nici o idee.

– Pot să le văd?

– Acum zona este delimitată. Șeriful face investigații.

– Mișto. Dar mai putem să facem tortul?

– Sigur. Dar va trebui să ne oprim la magazin.

În timp ce Natasha își expunea teoriile despre cadavre, Lucy se îndreptă spre piață și parcă. Dolly aștepta în mașină în timp ce ea și Natasha se grăbiră să intre și cumpere ingrediente, dar și mai multe produse pentru pachetul Natashei pentru școală.

La casă, Natasha și Paula mai discutară niște teorii despre cadavru, deoarece știrile deja făceau înconjurul orașului. Lucy adăugă produsele în contul ei și le duse la mașină.

– Hei, dacă mergi un kilometru mai departe de Cabana de iarnă, putem vedea noua cramă a lui Hank. Nu este gata încă, dar este destul de mișto.

Lucy nu știa prea multe despre afacerile lui Hank, totuși, își dădu seama că era curioasă.

– Nu o să se supere?

– Nah. Este iarnă, și podgoriile nu au activitate. Mai degrabă este o perioadă mai liniștită.

– Hai să aruncăm o privire.

Trecu de bifurcația unde trebuia să o ia către cabană și mai merse încă vreo doi kilometri și jumătate până văzu indicatorul spre podgoriile Beacon. O luă la stânga pe un drum de pământ.

– Hank vrea să asfalteze drumul, dar spune că va trebui să aștepte, spuse Natasha. Are probleme cu banii.

Apropiindu-se de apă, observă un depozit mare cu cadru metalic, la care sincer nu erau prea multe de văzut. Zări camioneta lui Hank și parcă alături. Când coborâră din mașină, fură întâmpinate de zgomote de ciocan și de vocea profundă a lui Hank.

Lucy și Natasha intrară și amândouă văzură cum Hank, pe o schelă înaltă, se uita într-o cuvă mare din oțel inoxidabil. Cu o cheie în mână, meșterea la o supapă de dedesubt, în timp ce un alt tânăr ținea o parte a conductei lângă cuvă.

– Hei, Hank! spuse Natasha.

El privi în jur, cu un amestec de enervare și îngrijorare până când o văzu pe Lucy stând lângă Natasha.

– Totul e bine?

– Natasha a vrut să-mi arate împrejurimile, spuse Lucy. Dacă nu este momentul potrivit, putem pleca.

– Cobor imediat.

Discută cu bărbatul aflat de cealaltă parte a cuvei și, când păru mulțumit de răspunsul acestuia, coborî pe laterala schelei.

– Încercăm să instalăm noile cuve, spuse el. Ca orice sarcină, când o faci pentru prima dată, există anumite provocări.

– Te înțeleg, spuse Lucy. Următoarea cuvă va fi montată de două ori mai repede.

– Aşa sper şi eu, spuse Hank.

– Frate, ai făcut o grămadă de treabă, spuse Natasha. Hala asta era goală ultima dată când am fost aici.

– Facem progrese, spuse Hank.

Lucy aruncă o privire prin hală şi, deşi se afla în proces de instalare a echipamentului, putea să-şi dea seama că era ceva extrem de complex.

– Este pentru prima dată când vei produce propriul vin?

– Corect, spuse el. Am avut întotdeauna o reputaţie grozavă în ceea ce priveşte vânzarea strugurilor, dar nu am produs niciodată vin. Sperăm că, până în această toamnă, după recoltă, vom putea păstra o parte şi vom produce sub propriul brand.

– Ai făcut toate astea de când te-ai întors acasă, în ultimele şase luni? întrebă ea.

– Mă gândesc la asta de câţiva ani.

– Acele rezervoare sunt din oţel inoxidabil? întrebă Lucy.

– Da. Vom ţine strugurii Chardonnay acolo timp de nouă luni. Calitatea oţelului inoxidabil se va simţi în gustul pur. Structura solului din amestec de lut cu nisip conţine fosile străvechi care le conferă o aromă excelentă strugurilor.

– Nu ştiu prea multe despre soluri, spuse Lucy.

– Practic, avem particule de nisip în sol, ceea ce înseamnă că trebuie udat şi fertilizat frecvent. Coasta este un loc frumos unde să locuieşti, dar pământul te face să munceşti pentru orice.

Nu era nevoie de alte cuvinte mai adevărate.

– Care este marele plan?

– După ce instalăm acest echipament, următoarea fază este construirea unei săli de degustare şi evenimente. Evenimentele nu sunt doar un factor care generează bani, ci ajută şi la publicitate. O parte din planul pe cincisprezece ani.

– Cincisprezece ani. Sunt impresionată.

– Ăsta este doar începutul.

Ea abia putea să-şi păstreze un loc de muncă mai mult de un an, iar el făcea planuri pe cincisprezece ani.

– Te invidiez pentru devotamentul tău. Este bine să fii parte din ceva mai mare.

– Hank, strigă bărbatul de sus. Am slăbit şurubul.

– Grozav. Vin imediat. Făcu un semn cu degetul că va urca. Trebuie să mă întorc. Noi doi ne vedem mai târziu?

Natasha îşi împreună mâinile.

– Nu munci prea mult!

Lucy îi zâmbi lui Hank, dar, în timp ce se întorcea, fu uimită de ceea ce realizase şi de ce construia el. Oricât de uşoară fusese viaţa ei în Nashville, nu avea rădăcini sau ceva care să-i aparţină.

Zece minute mai târziu, intră pe alee şi trecu pe lângă zona delimitată de banda de delimitare care înconjura fântâna.

– Stop! spuse Natasha. Vreau să văd.

– Trebuie să-l lăsăm pe şerif să-şi facă treaba. Şi nu se ştie dacă nu mai sunt alte fântâni prin zonă.

– Ce mişto!

Conduse încet peste drumul pietruit şi fu bucuroasă să parcheze chiar lângă bucătărie, în laterala verandei. Mai multe progrese. Se mişca în direcţia cea bună.

Descărcă alimentele în timp ce Dolly şi Natasha alergau prin curte. Apoi umplu din nou vasul de apă al câinelui şi scoase un băţ de mestecat din cumpărăturile de la magazin. Dolly şi Natasha intrară în grabă pe uşa laterală. Dolly lipăi din apă, în timp ce Natasha îşi aruncă rucsacul şi-şi dădu jos haina.

– Ţi-e foame? întrebă Lucy.

– Sunt lihnită.

– Un sendviş?

– Două ar fi mai bune.

– Nu ţi-ai pregătit astăzi ceva pentru prânz?

– Ba da, dar cred că am o gaură în stomac. Mereu mi-e foame. Se spălă pe mâini. Pot face sendvişuri dacă vrei să începi să prepari tortul.

– Sigur. De acord.

Lucy se spălă pe mâini şi se duse la cămară să caute nişte cratiţe. Mica debara era o maşină a timpului. Cei trei pereţi ai săi erau căptuşiţi cu rafturi din podea până în tavan, pline cu oale, tigăi, pahare,

platouri de servit şi boluri de cristal. Toate piesele purtau patina uzată a obiectelor care fuseseră folosite destul de mult de-a lungul multor ani. Această casă fusese construită pentru a primi musafiri.

Pe măsură ce Natasha îşi mânca primul sendviş, Lucy găsi un set de forme rotunde pentru tort, un vas din ceramică pentru amestecat aluatul şi un platou alb. Ea spălă fiecare piesă şi, rotind un buton, privi cum cuptorul începu să se încălzească după ce pornise gazul.

– Fetelor, ne apucăm de treabă.

Îi luă mai puţin de douăzeci de minute să amestece aluatul de tort, unse şi umplu formele şi să le puse pe amândouă în cuptor. Programă un cronometru pe telefon. Patruzeci de minute. Dură zece minute să amestece glazura de ciocolată cu o lingură mare de lemn până când amestecă untul perfect cu zahăr pudră şi cu cacao.

– Când ai fost cofetar? întrebă Natasha.

– Aveam vreo optsprezece ani. Şi nu eram tocmai cofetar. Am lucrat într-o cofetărie. Am avut o mulţime de astfel de locuri de muncă. Vânzătoare de pantofi. Chelneriţă. Barmaniţă. Portretistă. Nimic memorabil.

– Ale cui portrete le-ai desenat?

– Nimeni cunoscut. În special turişti. Îmi pregăteam şevaletul şi creioanele. Nu dura niciodată mult timp până când cineva se oprea şi dorea să-i fac portretul.

– Mi-ai putea face portretul şi mie?

– Desigur. Începe-ţi temele şi eu îmi iau caietul.

Ea îşi aduse caietul de schiţe şi creioanele şi o găsi pe Natasha stând la blatul din bucătărie, cu cărţile deschise.

Lucy îşi luă telefonul, porni lista cu melodii Country's Best şi începu să schiţeze portretul fetei.

– Faţa mea este prea simplă, spuse Natasha fără să ridice privirea.

– De ce spui asta?

– Nu semăn cu nimeni. Sunt închisă la culoare ca mama, dar nu sunt la fel de frumoasă cum era ea. Şi nu semăn deloc cu tata.

Lucy îi desenă conturul feţei.

– Este în regulă să ai propria fizionomie.

Natasha se încruntă, răsucindu-şi degetul în jurul unei bucle întunecate.

– Toată lumea spune că tu semeni cu mama ta.

– Aşa e.

Natasha îşi ridică privirea.

– Ai fost tristă când a murit?

Lui Lucy i se încordă pieptul, apoi îşi recăpătă respiraţia.

– Am fost şi încă sunt. Nu era perfectă, dar a muncit din greu toată viaţa să-mi ofere o casă.

– Câţi ani avea mama ta când a murit? întrebă Natasha.

– Patruzeci şi şapte, spuse Lucy. O viaţă scurtă.

– Mama mea avea patruzeci şi unu de ani când a murit, spuse încet Natasha. Tot o viaţă scurtă.

Vulnerabilitatea şi tristeţea o secară de energie pe Natasha. Ce ar fi putut spune Lucy să-i readucă zâmbetul? Îşi dorea ca universul să-i trimită un mesaj clar şi concis chiar acum pentru fetiţă.

Pe desen schiţă ochii migdalaţi ai fetei şi-i umplu irisul. Deşi expresia Natashei tocmai se întristase, Lucy îi desenă ochii strălucitori şi buzele curbate într-un zâmbet.

– Tata a venit astăzi la şcoală, spuse Natasha. Mi-a spus directoarea. A mai spus că l-a sunat pe Hank.

Lucy făcea umbre buclelor delicate care-i încadrau chipul fetei.

– Şi pe mine m-a sunat tatăl tău.

Natasha îşi muşcă buza de jos.

– Ce a spus?

– A avut o ieşire nervoasă.

– Poate fi rău.

– M-am ocupat de suficienţi tipi ca el. Nu-ţi face griji.

– Ştie că rămân aici.

– La fel şi Hank, şi şeriful. Şi nici unul dintre ei nu e la mai mult de zece minute distanţă. Şi sincer, ar fi nevoie de un tanc să pătrundă pe una dintre uşile acestei case.

Natasha se relaxă puţin.

– Şi este prea mare să aibă loc prin fereastra mea. Pe care am blocat-o cu o cutie mare, apropo.

Schimbând subiectul, Lucy întrebă:

– Ai vreo fotografie cu mama ta?

Fără nici un cuvânt, Natasha trase fermoarul unui buzunar lateral al rucsacului și scoase o poză.

– Eu și mama, când eram mică.

Lucy studie imaginea unei femei afro-americane slăbuțe, drăguțe, care ținea în brațe un copil de doi ani cu un zâmbet larg și un păr rebel. Stăteau lângă un stand de popcorn, iar în fundal, se ridicau baloane roșii și galbene pe un cer albastru și senin.

– Unde a fost făcută poza?

– În Norfolk. Am fost la grădina zoologică. Tata avea o zi bună și a venit cu noi. El a făcut poza. Ori de câte ori simt mirosul de popcorn, mă gândesc la ea.

Lucy scoase din caiet schița Natashei și o așeză pe tejghea. Începu să o deseneze pe mama fetei, surprinzând zâmbetul strălucitor al femeii și privirea plină de bucurie pe care o transmitea în acel moment. Natasha își sprijini bărbia în mână și privi cum Lucy făcea umbre în jurul pometilor înalți și al sprâncenelor dese.

– De obicei nu purta părul așa, desfăcut.

– Îmi place așa, spuse Lucy.

– Pare fericită.

– Da.

Natasha radia.

– Așa ar trebui să-ți aduci aminte de ea, spuse Lucy.

– Încerc, dar uneori îmi amintesc cât de bolnavă a fost la sfârșit.

Lucy înțelegea cât de greu era să păstrezi cele mai frumoase amintiri. Amintirile bune cu Beth erau copleșite de momente în care Lucy încerca să o ducă la baie când se îmbolnăvise, durerile de cap și medicamentele care o făceau pe mama ei să plângă și, în cele din urmă, căzăturile care îi lăsau picioarele și brațele pline de vânătăi.

Voia să și-o amintească pe Beth din înregistrări. Femeia veselă și pregătită să facă față vieții. Îi întinse schița Natashei și așteptă.

– Este atât de drăguță, spuse Natasha.

Lucy puse încet cele două schițe una lângă alta și tot nu spuse nimic. Universul își trimisese mesajul.

Natasha rămase tăcută pentru o clipă.

– Semăn cu mama. Pot să le pun în ramă?

– Desigur. Sunt sigură că se găsesc rame de cumpărat în oraș.

– Pot să le pun în camera mea acum?

– Sigur. De ce nu faci asta în timp ce eu pun la răcit tortul?

Lucy scoase o rolă de scotch dintr-un sertar care părea să fie plin cu toate lucrurile care nu aveau un loc al lor.

– Bine.

Luă banda de scotch și schițele și se repezi spre ușă, dar se opri.

– Dacă cineva știe cum a ajuns acel cadavru în vechea fântână, atunci doamna B. a știut. A trăit aici aproape o veșnicie.

– Cred că ai dreptate.

– Trebuie să continuăm să urmărim înregistrările. Pun pariu că ne va spune.

– De acord.

Lucy tocmai terminase tortul când se auzi soneria din față. Ștergându-și mâinile, aruncă o privire prin geamurile care încadrau ușa. Hank stătea pe veranda din față cu o cutie de pizza în mână. Își trase puloverul, își îndreptă spatele și își umezi buzele înainte să deschidă ușa.

Capitolul 14

LUCY

16 ianuarie 2018

De când îl văzuseră la cramă, Hank se schimbase în blugi curaţi şi un pulover cu anchior. Avea părul umed după duş. Ea sesiză mirosul săpunului din lemn de santal. El ridică pizza.

– Ştiu cât poate mânca acel copil.

– Tocmai a mâncat două sendvişuri, dar sunt sigură că va mânca mai mult. Se dădu într-o parte. Intră.

– Ceva miroase bine.

Ea închise uşa după el şi o încuie.

– Tort de ciocolată. Natasha a spus că la înmormântare trebuie întotdeauna servită mâncare. Ea ridică din umeri. În cel mai rău caz, va mânca ea tortul la micul dejun poimâine.

– Unde e?

– Îşi aranjează câteva lucruri în camera ei.

– Care este camera ei?

– Cea albastră, de lângă a mea.

Hank păşi în bucătărie şi, în timp ce punea jos cutia cu pizza, văzu caietul de schiţe deschis la o imagine cu o stradă pe care o desenase în Nashville.

– Este foarte bună. Tu ai făcut asta?

– Este un hobby.

– Un hobby? Te superi dacă arunc o privire?

Zâmbind, ea închise caietul.

– Sunt doar nişte mâzgăliturі.

– Sunt mai mult decât atât. Ai luat vreodată ore?

– Nu. Doar nişte sfaturi de pe ici-colo.

Ea se întoarse spre dulap şi scoase farfurii.

– Care este situaţia oaselor din fântână?

– Acesta este celălalt motiv pentru care vin. Eu şi Rick urmează să excavăm situl de dimineaţă şi apoi le trimitem la laboratorul central.

Lucy dădu din cap.

– Eu şi Natasha voiam să mai urmărim nişte casete video cu doamna B.

– Casete?

– Se pare că Beth a intervievat-o pe doamna B. chiar înainte să părăsească definitiv oraşul. A început ca un proiect de istorie, iar apoi doamna B. a angajat-o pe Beth să-i înregistreze întreaga poveste.

– Nu am ştiut.

– Am găsit casetele într-o cutie dintr-un dulap. Eşti bine-venit să ni te alături. Dacă cineva ar şti cine sau ce ar putea fi în fântână, atunci ea ar trebui.

– Sigur. Am ceva timp.

– Vrei un pahar cu vin? Am luat câteva sticle din oraş.

– Sigur.

– Este de la magazinul din colţ, aşa că nu ştiu ce gust are pentru un cultivator de vinuri.

Ea luă două pahare şi o sticlă din frigider.

El găsi un deschizător într-un sertar şi turnă în pahare.

– Au acolo destul de multe soiuri care sunt foarte bune, inclusiv ăsta.

– Trebuie să spun, sunt foarte impresionată de ceea ce ai făcut la cramă. Pare că ai o viziune extraordinară pentru acest loc.

– Vom vedea dacă o voi putea pune în aplicare.

– Stau în calea planului tău? spuse ea.

El o studie un moment îndelungat, parcă luptându-se cu ceea ce avea să spună în continuare.

– Lucy, voiam să discut ceva cu tine despre teren.

– Bine.

Ea luă o înghiţitură, dar nu-şi mută privirea de la el.

– Tata şi-a plantat via acum treizeci de ani pe terenul adiacent Cabanei de iarnă. Samuel i-a închiriat terenul tatălui meu pentru un dolar pe an.

Lucy nu spuse nimic. Hank mai avea de dat câteva explicaţii.

– Chiar ne-a făcut o favoare. Au fost momente în care nu cred că am fi reuşit dacă nu am fi avut acel acord.

– Şi eu ce pot să fac?

– Contractul de închiriere semnat de tata şi de Sam a expirat la moartea lui.

– Şi ai nevoie de un nou acord cu mine.

– Da.

– De ce nu mi-ai spus de la început? După ce am văzut astăzi, voi face tot ce pot să te ajut. Voi semna un nou contract de închiriere.

– Serios?

– Fii sincer cu mine, Hank, şi va fi bine. Fă hârtiile!

– Le am în maşină.

– Adu-le! Mă simt generoasă.

El se ridică şi plecă la maşină, în timp ce Natasha şi Dolly se repeziră pe scări.

– Asta e pizza? întrebă Natasha. Oh, ador pepperoni.

Luă o bucată din cutie şi muşcă.

Uşa se deschise şi Hank intră în bucătărie.

– Hei, puştoaico.

Puse contractul de o pagină pe masă şi îi întinse lui Lucy un pix.

– Acesta este doar un contract de închiriere? întrebă ea.

– Corect.

– Pe ce perioadă?

– Încă zece ani. Un dolar pe an. Ţi-l pot lăsa să-l citeşti.

Ea se semnă în spaţiul dedicat.

– Atâta timp cât eşti direct cu mine, ne înţelegem. Şi măcar o dată îmi place să fac parte din ceva mai mare decât să ofer băuturi.

El o studie în tăcere și, pentru o clipă, ea se pierdu în ochii lui înainte să-i înmâneze documentul semnat.

– Lucy, desenează-l pe Hank, spuse Natasha. Arată destul de bine pentru un tip alb în vârstă.

Hank își drese vocea.

– Nu sunt atât de bătrân.

– Natasha chicoti.

– Bătrân.

– Eu mă bag dacă vrea și Lucy, spuse Hank.

Desenul putea fi un gest intim. Când desena portretul unor persoane la colț de stradă în Nashville, le dăruia o bucată din ei înșiși – o privire asupra celor care erau în acel moment. Tocmai făcuse asta pentru Natasha. Dar să-l deseneze pe Hank și să-și permită să-i studieze trăsăturile și expresia feței, o făcea să se simtă nervoasă și expusă.

Cu privirile celor doi îndreptate asupra ei, să refuze ar fi creat o problemă din ceva minor.

– Sigur. De ce nu? acceptă Lucy.

Deschise caietul și luă o înghițitură zdravănă de vin. Pe bulevardul din Nashville desenase și caricaturi, iar în acest moment avea nevoie să râdă.

Desenă repede, schițându-i fața și exagerându-i maxilarul pătrat. Îi creionă niște umeri mari, lați, într-o mână o sticlă de vin, iar în cealaltă o fâșie din banda de delimitare pe care îl văzuse întinzând-o în jurul fântânii. Valurile apei din golf se învolburau în fundal și în depărtare se vedea Cabana de iarnă. Aruncând o privire spre Natasha, Lucy desenă chipul tânăr al fetei cu ochi expresivi și un zâmbet larg. Adăugă buclele, într-o mână o carte de matematică, iar în cealaltă o felie de pizza. Natasha se uită la imagine și chicoti imediat.

– Luceee.

Hank nu încercă să se uite, dar simți că Lucy făcea o glumă.

– Abia aștept să-l văd.

Ea întoarse schița să o vadă.

– Ce crezi?

– Nu am maxilarul ca un felinar.

– Şi pe mine m-ai văzut? întrebă Natasha.

– Da. Dar nu o văd pe Lucy. Tu unde eşti?

– Desenează-te.

Natasha împinse hârtia înapoi spre Lucy pentru a termina.

– Trebuie să fii în desenul nostru. La fel şi Dolly.

– Ai auzit-o pe fată.

În tonul lui Hank se simţea o îndrăzneală.

Se schiţă cu părul rebel şi lung şi un tricou cu Nashville, blugi şi cizme de cowboy. În final, o desenă pe Dolly, cu un rânjet larg şi un băţ de mestecat sub labă. Natasha chicoti.

Hank râse şi el. Avea un râs profund, intens şi cald.

– Arată foarte bine.

– Pot să-l pun şi pe ăsta în camera mea? întrebă Natasha.

– Este desenul lui Hank, spuse Lucy.

– Poţi să-l păstrezi, puştoaico, zâmbi el.

Natasha luă desenul.

– Mă întorc imediat.

– O să pun o altă înregistrare, spuse Lucy, luându-şi paharul în timp ce mergea.

– Nu începeţi fără mine, strigă fata în timp ce alerga pe scări cu Dolly printre picioarele ei.

Hank o urmă pe Lucy în salon, cu paşi siguri.

Ea alese următoarea casetă din teanc.

– Am văzut deja două. Ea trase husele de pe mai multe piese de mobilier şi, cu ajutorul lui, aşeză încă două scaune lângă vechiul VCR. Natasha se întoarse în cameră în câteva clipe şi se aşeză pe scaun lângă Hank. Lucy apăsă butonul *Redare*.

Capitolul 15

BETH

22 mai 1988

Beth stă lângă doamna B., se uită spre cameră şi zâmbeşte.

– Iau ceaiul duminică cu doamna B., spune ea.

Femeia mai în vârstă poartă un costum albastru cu garnitură din brocart roşu şi croit astfel încât să i se potrivească perfect pe corp. Are părul răsucit într-un coc şi poartă dresuri şi pantofi delicaţi, închişi la culoare.

– De ce purtaţi mereu acea broşă? întreabă Beth.

– Mi-a făcut-o un prieten drag şi îmi place foarte mult.

– Ce reprezintă?

– Este o pasăre cântătoare.

– Cine a făcut-o?

Rămâne tăcută pentru o clipă, apoi destăinuie un vechi secret şi spune:

– Jimmy. Era chiar talentat.

– Ăsta e fildeş, nu? Sculptat?

– Mulţi marinari îşi găseau un hobby să le treacă timpul mai repede. Al lui era să sculpteze în fildeş.

– Când v-a dat-o?

– E o poveste pentru o altă zi, copilă. Astăzi vreau să-ţi povestesc despre ziua nunţii.

– A doamnei Lawrence cu domnul Buchanan.

– Da.

– Ei bine, voi ieşi din cadru. Beth potriveşte camera. Aveţi cuvântul, doamnă B.

CLAIRE

20 ianuarie 1916

În ziua nunţii, Claire se trezi devreme, încă prea enervată şi supărată pe Jimmy şi pe Victoria pentru hotărârea proastă pe care o luaseră în urmă cu o noapte. Victoria era o proastă. Aşa fusese întotdeauna. Dar Jimmy... Claire se aştepta să fi avut ceva bun-simţ.

Se mută la fereastră şi se uită prin curte. Nu avea să fie nici o vânătoare în ziua nunţii. Fu dezamăgită când nu-l văzu pe Jimmy strângându-şi grupul de bogătaşi vânători care îl admirau atât de mult. El era Flautistul lor Fermecat[1] şi le plăceau poveştile lui despre aventuri.

Înfăşurându-şi un şal în jurul umerilor, o luă pe coridor până în camera de lucru, unde rochia de mireasă a doamnei Lawrence era aşezată pe manechin. Aprinse lumina electrică de deasupra capului, care arunca o strălucire caldă asupra satinului opulent.

Ultimele retuşuri fuseseră făcute la Cabana de iarnă în primele ore ale dimineţii, când casa era tăcută. Acesta era momentul în care avea cel mai mult spor la lucru. Acum, în timp ce atingea fiecare perlă, fald şi panglică, îşi amintea cum se trezise în fiecare dimineaţă doar să-l vadă puţin pe Jimmy plecând cu gaşca lui veselă.

[1] Pied Piper (în limba engleză) – personajul principal al unei legende din oraşul Hamelin, Germania, descriind un flautist, îmbrăcat în haine multicolore („pied"), angajat de oraş să atragă şobolanii cu flautul lui fermecat. Nefiind plătit pentru acest serviciu aşa cum i se promisese, el se răzbună folosind puterea magică a instrumentului său asupra copiilor lor, ducându-i departe, aşa cum făcea cu şobolanii.

Cu o zi în urmă, când auzise lătratul câinilor de vânătoare, se ridicase şi îl căutase cu privirea. Dar de data aceasta ridicase şi el privirea spre fereastra ei şi ochii lor se întâlniseră. Claire nu se retrăsese înapoi în umbră şi nici nu se uitase în altă parte. Jimmy fusese cel care cedase primul.

Se auziră paşi pe hol şi se întoarse să o vadă pe doamna Lawrence stând în prag. Părul ei lung şi brunet, brăzdat de şuviţe argintii, i se revărsa pe umeri cu un aer dramatic care se potrivea cu trecutul ei când se zvonea că ar fi avut o carieră în teatru.

– Este o operă de artă, spuse doamna Lawrence.

– Mulţumesc.

– Ştiu că ai pus o bună parte din sufletul tău în rochie, spuse ea. Nimeni nu creează o astfel de frumuseţe fără să-şi pună propriul suflet în ea.

– Am vrut să fie perfectă.

– Şi este.

Amândouă stăteau tăcute în timp ce doamna Lawrence urmărea păsările cântătoare brodate.

– Victoria a venit târziu noaptea trecută.

Claire nu răspunse.

– O cunosc pe fată de când avea şapte ani. Este impulsivă şi egoistă. Are norocul că ai fost tu acolo să o vezi venind şi că tatăl ei era prea ameţit de alcool să o audă mergând în vârful picioarelor spre camera ei.

Claire îşi păstră privirea aţintită asupra păsării cântătoare, întrebându-se de ce Jimmy permisese să se întâmple aşa ceva. Nu ar fi putut fi el singurul bărbat care să-i reziste Victoriei?

Doamna Lawrence zâmbi şi îndepărtă o buclă roşcată rătăcită de pe faţa lui Claire.

– Bărbaţii pot fi destul de neajutoraţi în apropierea ei. O ştie şi se foloseşte bine de asta.

Atinse cu degetul o perlă delicată cusută în talie.

– Nu aş judeca nici un bărbat bun pentru o greşeală prostească.

– Nu, doamnă.

Doamna Lawrence se îndepărtă de rochie.

– A sosit, în sfârşit, această zi.

– Da, şi va fi frumos.

– Domnul Buchanan nu şi-ar dori altfel.

O strânse de mână pe Claire cu căldura unui spirit înrudit.

– Nu am mâncat de câteva săptămâni ca să mă pregătesc pentru această zi. Sper că doamna Latimer a pregătit şuncă şi biscuiţi în această dimineaţă. Acum mănâncă şi hai să începem ziua.

***

Ziua a fost perfectă. Soarele era călduţ, cerul albastru de cristal şi nu era nici un nor. Un cârd de gâşte zbură pe deasupra, gâgâind un salut perfect pentru cuplul care iubea viaţa în aer liber.

Claire era cu doamna Lawrence în spatele micii capele de piatră din oraş, aranjând mătasea de culoarea fildeşului. Perlele reflectau lumina dimineţii şi sclipeau ca apele golfului.

Doamna Lawrence radia şi strălucea într-o rochie care îi îmbrăţişa formele în aşa fel încât trecerea anilor se estompase, iar ea se transformase într-o mireasă emoţionată.

Claire purta o rochie de catifea verde, făcută iniţial pentru o doamnă din Newport, care se răzgândise în ultimul moment. Croitoreasa de la magazin îi dăduse rochia în schimbul ajutorului oferit de Claire pentru o lună de cusut duminica după-amiaza. Ea păstrase rochia pentru această zi, dorind să facă o impresie excelentă.

Printre faldurile bogate ale unei rochii elegante, nu era fetiţa pierdută care fusese abandonată de acest oraş. Când era îmbrăcată în cele mai bune lucruri, era o doamnă de vază şi îndrăzneaţă, care se putea ridica la orice înălţime. De asemenea, spera că Jimmy Latimer o va vedea şi o va visa pentru următoarele o mie de nopţi.

Claire fu ultima care se aşeză în rândul din spate, alături de doamna Latimer, care purta rochia de duminică din lână gri. Claire croşetase o bucată de dantelă şi i-o cususe pe guler, să-i facă o surpriză. Femeia mai în vârstă obiectase, spunând că nu avea nevoie de ceva atât de fin, dar avea o atitudine puţin mai mândră.

Victoria şi Robert stăteau în primul rând. Victoria era îmbrăcată într-o rochie bogată de catifea albastră ca gheaţa, care îi scotea în evidenţă talia. Brocartul de pe tiv şi de pe manşete îi adăuga strălucire şi îi punea perfect în evidenţă părul blond şi pielea ca de porţelan. Costumul lui Robert, ca şi al tatălui lui, era confecţionat din postav negru, iar fracul, cu reverele din satin, era puţin cambrat în talie. Avea un guler înalt, proaspăt scrobit, iar pantalonii erau eleganţi şi foarte bine călcaţi.

Când ceremonia se încheie şi domnul Buchanan îşi sărută noua mireasă, Claire se duse să avertizeze cele cinci trăsuri trase de cai care aşteptau începerea petrecerii de nuntă. Jimmy stătea lângă ultima trăsură, cu braţele încrucişate, cu o ţigară în gură. Când o văzu, aruncă mucul şi-l acoperi cu talpa.

Din noaptea în care Victoria apăruse la uşa bucătăriei, răvăşită şi fără nici o explicaţie plauzibilă despre locul unde fusese, el îşi făcuse de lucru fie la far, fie cu vânătorii matinali.

Aplauzele o făcură pe Claire să se întoarcă şi, în timp ce domnul Buchanan şi noua doamnă Buchanan ieşiră şi îşi ocupară locul pe treapta de jos, Claire îi aranjă miresei voalul de tul într-o cascadă blândă care i se revărsa în spate. Oaspeţii îi salutară pe mire şi pe mireasă şi apoi formară două şiruri. În timp ce noul cuplu trecea prin mulţimea veselă, o ploaie de petale de trandafir se revărsa peste ei.

Claire privi cum Victoria trecu pe lângă ei fără să schiţeze nici un gest şi se aşeză în a doua trăsură alături de fratele ei. Robert îşi ţinea privirea îndreptată în faţă, tăcut, aproape încruntat.

Claire se apropie de ultima trăsură şi se opri lângă Jimmy. Cu o voce joasă, ea îi spuse:

– Victoria lasă un şir de feţe triste şi pline de dorinţă în urma ei. Şi-a revendicat mai multe suflete de bărbaţi decât pot să număr.

Jimmy o privi, cu o expresie mai mult intrigată decât întunecată.

– Pe mine nu m-a revendicat. Lăsă în jos treapta din faţa locului vizitiului. Te-am pus pe scaunul din faţă. Nu mai e loc în spate.

Dacă avea impresia că îl iertase, se înşela.

– Dar mama ta?

– Preferă să stea înăuntru.

Își scoase mănușile și-i întinse mâna lui Claire.

Claire o refuză și se urcă pe scaun, având grijă să își aranjeze fustele. Jimmy se îndreptă spre spate și îi ajută pe ceilalți să-și ocupe locurile.

Trăsura se lăsă pe partea pe care se urcă el și luă frâiele. Pocni din degete și caii se puseră în mișcare.

– Arăți drăguț, spuse el.

Căldura îi urcă în obraji și se supără pe ea însăși că era atât de impresionată de câteva cuvinte dulcege din partea lui.

– Te-ai înroșit, domnișoară Claire?

Afișa un rânjet diavolesc și avea puterea asupra ei cât să-i înmoaie genunchii.

– Mă bucur că ai observat cât de bine cos.

– Presupun că sunt în regulă cusăturile, dar nici un bărbat prezent astăzi aici nu se gândește la ac și ață. Observă cum îți stă rochia.

– Nu am nevoie de lingușirile tale, James Latimer.

Roțile trăsurii se rostogoleau prin solul nisipos.

– Atunci îmi vei accepta scuzele? Când își ridică privirea, rânjetul încrezător dispăruse, iar în ochii lui albaștri i se citea dorința. Vreau să fim prieteni, Claire, acum mai mult ca niciodată.

– De ce acum?

– Pentru că am primit ordin să mă îmbarc pe o nouă navă. De data asta am să fiu căpitan. Când am primit vestea, m-am gândit să-ți spun mai întâi ție.

Știind că urma să plece, i se înmuie toată furia de care încerca disperată să se agațe.

– Ai mai fost și înainte pe mare.

– Războiul din Europa merge prost și este doar o chestiune de timp înainte să se alăture și America.

– Dar tu ești în siguranță. Ești în marina comercială. Nu ești un combatant.

– Submarinele germane nu sunt de acord cu asta. Scufundă nave de-a lungul întregii coaste engleze. Planul lor este să înfometeze Europa, să nu mai primească provizii pe calea apei.

El apucă frâiele, iar ea simți cum clocotea de adrenalină, la fel ca servitorii mai tineri, când era abordat subiectul războiului la cină.

– Când pleci?

– Peste o săptămână.

Aruncă o privire spre ea, cu ochii strălucitori. Nu vreau să rămânem în relații proaste.

– De ce nu poți să rămâi aici?

– Și să continui să-i conduc pe bătrâni în expedițiile lor de vânătoare? întrebă el aspru. Întotdeauna am considerat că stau aici doar temporar, în așteptarea următoarei nave.

– Ai putea să-ți faci o viață frumoasă aici. Ai făcut destule și nimeni nu vrea să pățești ceva rău.

Fălcile i se încleștară într-o linie aspră.

– Vreau mai mult, la fel ca tine.

Dintr-odată, ea o învinovăți pe Victoria pentru toate astea. Își închipuia că el ar fi rămas mai mult, dacă nu ar fi fost femeia aia răsfățată, care flirtase, se plictisise și îl pusese la loc pe raft, ca o rochie din sezonul trecut.

Un cer azuriu se întindea deasupra lor în timp ce coborau pe drumul de pământ spre Cabana de iarnă. Nu-și putea ascunde amărăciunea din voce.

– Nu merită. Nu merită ce o să-ți facă războiul ăsta.

El își înfășură frâiele în jurul mâinilor.

– Nu are nici o legătură cu ea.

– I-ai spus mamei tale?

– Nu. Ești prima, și acum, când mă uit la figura ta acră, îmi pare rău că am făcut-o.

Simți cum i se strânse pieptul de tristețe și se forță să stea tăcută câteva minute înainte să se poată spune:

– Nu am o față acră.

– Arăți de parcă ai fi mușcat dintr-o lămâie.

Claire îi studie fața mândră și masculină, dorindu-și să o mângâie și să-l sărute. Voia să-i ordone să rămână aici, unde era în siguranță și departe de nebunia Europei.

Ea nu spuse nimic din toate astea, ci se ascunse în spatele tăcerii care se lăsase între ei.

Parcurseră restul drumului înapoi la Cabana de iarnă și opriră în spatele celorlalte trăsuri. Doamna Latimer și o fată de la bucătărie coborâră din trăsură, dar lui Claire nu-i venea să plece. Timpul cu Jimmy fusese întotdeauna prețios și acum era posibil să se fi încheiat.

Se uită în față, strângând în mâini poșeta pe care o alesese cu mândrie să se asorteze cu rochia. Ea se răsuci spre el, iar el se întoarse. Deodată, simți o înțelegere între ei care nu existase până acum. Nu-i păsa că o alesese pe Victoria înaintea ei. Tot ce știa era că, dacă avea să-l sărute, trebuia să fie acum. Oamenii ar fi văzut, desigur, dar s-ar fi descurcat cu zvonurile și bârfele. *Cine îndrăznește câștigă.*

Scaunul lui scârțâi când se întoarse spre ea.

– Poți să-mi faci o favoare?

– Desigur.

Ea își umezi buzele.

El privea mulțimea de oaspeți și de servitori care dispăreau în casă.

– Îi poți transmite un mesaj domnișoarei Victoria?

Inima îi îngheță.

– Ce?

Nu voia să-i vorbească despre afecțiunea lui pentru o altă femeie. Își dorea ca el să o vadă pe ea și tot ce făcuse astăzi în mod expres pentru el. Își înghiți nodul din gât.

– Ce vrei să-i spun?

– Spune-i că mă voi căsători cu ea, dacă mă vrea.

– Nu ar trebui să-i pui această întrebare direct?

– Am încercat să o prind singură în ultimele două zile, dar m-a evitat.

– Nu se va căsători cu tine, spuse Claire.

– Oferta trebuie făcută.

Victoria nu ar fi acceptat oferta de căsătorie deoarece destinul ei era să se căsătorească cu cineva cu bani și, sincer, Jimmy era sub nivelul ei. Ea își dorea o nuntă mare la biserică și care să fie evenimentul

social al anului. Nu ar fi niciodată mulţumită cu o mică aventură la ţară, ţinând un buchet de flori de iarnă cu câteva zile înainte ca soţul ei, căpitan de navă, să plece în următoarea lui călătorie.

– Voi vorbi cu ea în seara asta. Oricât ar fi vrut să plece furioasă, nu o făcu. Ai grijă de tine, James Latimer! Nu risca prosteşte.

***

Când Claire intră în cameră, Victoria stătea la masa ei de toaletă, privindu-se în oglindă în timp ce îşi peria părul cu o perie de argint care fusese a mamei ei. Fără fard şi ruj, Victoria părea palidă.

– Cred că ţi-ai făcut un nume astăzi în lumea modei. Toată lumea vorbea despre rochia pe care ai făcut-o pentru mama mea vitregă, spuse Victoria.

Claire închise uşa în urma ei. Avea mai multe cărţi de vizită de la doamne care doreau să-i ofere o poziţie în casa lor.

Victoria se răsuci pe scaun şi o privi.

– Mă bucur pentru tine. Munceşti din greu şi este minunat că vei fi recunoscută.

Claire se apropie.

– Am vorbit cu Jimmy azi.

Fruntea Victoriei se încruntă, dar nu spuse nici un cuvânt.

– Se va căsători cu tine.

Ea începu să-şi perie din nou părul cu mişcări lungi şi constante.

– Bineînţeles, este un prost. Tu ştii asta.

– Ştiu?

Îşi ridică o sprânceană delicată.

– Claire, spune-mi că nu crezi această fantezie de tip Romeo şi Julieta. Nu m-aş putea căsători niciodată cu Jimmy. Este un bărbat de onoare, dar trebuie să fiu practică pentru amândoi.

– Şi dacă ai rămas însărcinată? şopti Claire.

Victoria izbucni într-un hohot de râs.

– Nu fi atât de dramatică. Nu mi s-ar întâmpla asta.

– Pentru că vrei să fie aşa, nu înseamnă că va fi.

Victoria se întoarse spre oglindă.

– Îţi faci griji degeaba.

– Şi dacă am dreptate? El va fi plecat pe mare şi vei fi singură. Din cauza războiului, nu vor mai fi posibile călătoriile în străinătate.

Îşi ridică privirea peste reflecţia ei în oglindă, spre Claire.

– Eşti geloasă că nu eşti tu. Tu îţi doreşti copilul lui în pântec şi inelul pe deget.

– Aşa e. Şi nu mi-e ruşină să recunosc acest lucru.

– Şi i-ai spus?

Claire se înfurie brusc, nu pe Victoria sau pe Jimmy, ci pe ea însăşi. Avusese momente în care şi-ar fi putut împărtăşi sentimentele, dar îi fusese frică să rupă tăcerea şi să fie respinsă sau, mai rău, să-i fie milă de ea.

– Dacă îl vrei, mai bine îţi găseşti curajul, spuse Victoria.

– Nu mă vrea.

– Ştii asta cu siguranţă?

– Nu.

– Atunci, îţi sugerez să-l găseşti. După cum ai spus, s-ar putea să nu se mai întoarcă.

***

Pe Claire aproape că o înnebuni furia în următoarele zile. Nici nu mai ţinea minte de câte ori se îndreptase spre debarcader pentru a-l vedea pe Jimmy şi apoi îşi pierduse curajul.

Claire auzi că tatăl ei se întorsese din scurta lui călătorie de-a lungul coastei şi avea să fie în oraş pentru următoarele două zile. Ar fi putut să-l evite cu uşurinţă, dar în timp ce se îndrepta spre cina la familia Jessup, ducând cadouri de Crăciun întârziate pentru fraţii ei şi pentru cei doi Jessup, făcu un ocol. Voia să vadă cabana unde îşi petrecuse primii doisprezece ani din viaţă. Casa pe care o împărţise toată familia ei înainte ca totul să se năruie.

Îşi încleştă mâinile pe micul săculeţ cu cadouri. O dureau degetele în timp ce mergea de-a lungul drumului nisipos. Când sosi momentul să o ia pe cărarea spre cabana tatălui ei, ezită, pierzându-şi curajul. Trase aer în piept şi continuă până când văzu ce mai rămăsese din casa familiei Hedrick.

Vopseaua albă se scorojise, iar acoperişul de tablă roşie ruginise din cauza aerului sărat. Grădina pe care o plantase şi o îngrijise mama ei fusese de mult năpădită de buruieni. Curtea era plină de resturi de lemn, o barcă răsturnată, geamanduri, capcane pentru crabi şi tot felul de obiecte aruncate pe care le depozitează bărbaţii. Nu erau lumini aprinse în casă, iar parfumul pâinii coapte era acum doar o amintire îndepărtată.

Claire bătu la uşa din faţă şi aşteptă. Când nu auzi nici un sunet, apăsă clanţa şi deschise uşa. În casă era întuneric şi mirosea a mucegai şi a mosc.

– Tata?

Tăcerea o învălui, făcând-o să nu se simtă bine-venită. Păşi încet prin casă, atingând fotoliul pe care stătuse mama ei şi o învăţase magia cusutului. Închise ochii şi aproape că o auzi râzând.

Încleştându-şi mâinile, intră în bucătărie, aşteptând să o învăluie căldura pe care şi-o amintea, dar găsi o sobă rece din fontă, praf pe podea şi pe masa din lemn, acum acoperită cu frânghii şi scripeţi. Singurul semn de viaţă erau o ceaşcă şi un castron murdare în chiuvetă.

Pe fereastra din spate, îşi văzu tatăl în picioare pe docul care se întindea la cincisprezece metri spre golf.

Îşi înfăşura o frânghie în jurul braţului, aşa cum o făcuse de un milion de ori când ea era copil. Umerii lui largi se aplecaseră uşor, iar părul care îi ieşea de sub căciulă nu mai era un amestec de sare şi piper, ci complet alb.

O parte din ea simţea milă pentru el. Primise o lovitură cumplită când murise mama ei şi se confruntase cu alegerea de a creşte şapte copii sau de a opta pentru postul din marina comercială. Avusese nişte variante dificile.

Dar o altă parte a ei era plină de o furie care nu se estompase de-a lungul anilor. Ar fi trebuit să fi fost mai atent cu mama ei. Ar fi trebuit să ştie că naşterea era ceva periculos pentru ea, când aproape că murise după a patra naştere. Dar îşi dorise un fiu. Şi când, în sfârşit, îi oferise un fiu, îşi dorise altul şi apoi altul. Şi fusese obligată să facă asta până când corpul ei, pur şi simplu cedase.

Vântul suflă cu putere, fluturându-i haina. Pleca din nou ziua următoare. Ea trase aer în piept.

– Tată.

Degetele noduroase se opriră din înfășuratul frânghiei. Nu se întoarse imediat.

– Tată, repetă ea.

De data aceasta, el se îndreptă de spate și se întoarse. Fața lui era mai osoasă și mai arsă de soare decât își amintea ea. O cicatrice pe bărbie se vedea prin barba nerasă, căruntă.

Ochii lui cenușii se îngustară.

Știa care dintre fiicele lui se întorsese? Își dăduse băieții familiei Jessup, dar își izgonise toate cele patru fiice.

– Sunt Claire, spuse ea.

– Da, știu cine ești.

– Nu eram sigură că mă vei recunoaște.

– Ești la fel de furioasă ca în ziua în care ai plecat.

El își lăsă capul în jos și, scoțând o cârpă din buzunar, se șterse pe mâini. Fusese furioasă. Încă era. Dar refuza să permită acelei emoții să-i dicteze ce să spună acum.

– Ți-am adus un cadou de sărbători. Știu că au trecut, dar asta ar putea fi singura noastră șansă. Se îndreptă spre el și-i întinse un fular pe care îl făcuse ea, învelit în hârtie de împachetat albastră. Nu este mult.

– Eu nu am nimic pentru tine.

– Nu contează.

El studie pachetul ambalat din mâna ei pentru un timp atât de îndelungat, încât crezu că nu-l dorea. În cele din urmă, îl luă și rupse hârtia albastră, dezvăluind un fular verde tricotat din lână groasă.

– Cos mai bine acum, spuse ea. Am făcut asta pentru tine la scurt timp după ce am plecat. Am crezut că vom fi acasă de Crăciun și ți l-aș fi putut face cadou. Vocea i se stinse. Presupun că sunt la fel de încăpățânată ca și tine. Eram hotărâtă să ți-l dau.

Cu o mână tremurândă, el atinse câteva noduri.

– De ce ai făcut asta pentru mine?

– Mama îți făcea mereu fulare.

Tricota mereu și era întotdeauna mândră de munca ei.

El mângâie cu degetele materialul de lână verde.

– Intră în casă.

Ea îl urmă până la bucătărie, de data aceasta nu la fel de tulburată de schimbările din casa familiei ei.

– Nu mai este ceea ce a fost, spuse el, citindu-i gândurile.

– Cum ar putea fi?

El bombăni ceva şi apoi dispăru în camera de zi. Ea nu îl urmă, nedorind să vadă alte dovezi că viaţa pe care o iubise odinioară dispăruse într-adevăr pentru totdeauna. Din păcate, aceste imagini erau cele care îi vor rămâne.

El se întoarse ţinând o cutie mică de fildeş care îi avea loc în palmă. Era făcută din os de balenă, iar capacul îi era acoperit cu gravuri triunghiulare delicate. O mică încuietoare aurită era fixată în faţă.

– A fost a mamei tale, spuse el. Sau ar fi fost. A murit înainte să i-o pot da.

Ea rămase nemişcată, neavând încredere în ea să vorbească. De atât de mult timp se simţise abandonată, singură şi pierdută.

– Când am navigat în New England, în cârciumi erau întotdeauna vânători de balene. În fiecare an mă întâlneam cu unul anume şi mereu avea greutăţi. Îi cumpăram câteva beri şi el îmi dădea câte un obiect făcut de mână.

Ea o luă şi o deschise cu grijă. Înăuntru era o busolă, doar că nu era un instrument simplu. Fiecare dintre gravurile minuscule crea modele complicate care nu doar că indicau nordul, estul, sudul şi vestul, dar afişau foarte precis şi gradele între fiecare dintre punctele importante. În centru era imaginea unei gâşte polare.

– A făcut câte una pentru fiecare dintre voi, fetele. Fiecare dintre băieţi au primit cuţite. Le-am dat celorlalţi copii pe ale lor, dar tu nu ai vrut să mai ai de-a face cu mine după ce mama ta s-a prăpădit. Mi-ai dat peste mână când ţi-am oferit-o la plecare.

Ea îşi amintea că se simţise atât de pierdută şi de înfricoşată. Nu ar fi vrut nimic de la el în acel moment. Fusese mai uşor să fie furioasă decât să accepte durerea pe care o simţise din cauza pierderii mamei şi a familiei. Un an mai târziu, când agonia pierderii se estompase până la o durere surdă, recunoscuse că îi era dor de

el şi de acest oraş. În primele ei scrisori, îl întrebase de ce nu venise niciodată după ea, dar, bineînţeles, el nu-i răspunsese niciodată.

– De ce nu ai venit niciodată după mine?

El îşi lăsă capul în jos şi îşi drese vocea.

– Am plecat imediat pe mare. De atunci, nu m-am mai întors prea des.

– Noi aveam nevoie de tine.

El îşi băgă mâinile în buzunare.

– Îţi era mult mai bine să stai în altă parte. Aici nu era o viaţă pentru tine, fără mama ta. Eu nu aş fi fost suficient.

– Ai fi fost.

– Ce fel de viaţă ai fi avut, să-ţi creşti cei şase fraţi şi surori şi să munceşti până la epuizare? Ai fi îmbătrânit până la optsprezece ani. Dar uită-te la tine acum. Eşti atât de elegantă. Familia Buchanan s-a purtat frumos cu tine?

– Da, s-au purtat, tată.

– Ştiam că aşa vor face. El dădu din cap. Aproape că nu te-am recunoscut când m-am întors prima dată.

Ea închise cutia.

– Mă duc la familia Jessup pentru un prânz târziu de Crăciun. Vino cu mine. Îi vom vedea împreună pe băieţi.

El clătină din cap.

– Nu, Claire. Nu este loc pentru mine la acea masă.

– Dacă este un loc pentru mine, atunci este unul şi pentru tine.

Faţa lui împietri.

– Nu. Dar du-te tu. Asigură-te că băieţii au grijă de Sally. Poate naşte oricând.

Lacrimile o sufocau şi, înainte să se gândească de două ori, se apropie de el şi-l sărută pe obraz.

– Crăciun fericit, tată!

El suspină şi tuşi.

– Mai bine du-te. Nu-i face să aştepte.

În timp ce pleca, simţea că aceasta ar fi putut fi ultima oară când îşi vedea tatăl – stând pe veranda din faţa vechii lor case, cu fularul în mână.

Mai era un kilometru și jumătate de mers până la ferma familiei Jessup. Vânturile de iarnă anihilau rapid căldura oferită de soare. Frigul îi pătrundea pe sub haină, forțând-o să-și caute adăpost în timp ce mergea de-a lungul drumului pietruit. Îi degerau degetele în încălțările care aveau mai mult un rol estetic decât funcțional. Obrajii îi erau mușcați de vânt și-și trăgea constant nasul care-i curgea.

Familia Jessup locuia într-o căsuță de pe malul oceanului. Nu erau bogați după standardele familiei Buchanan, dar se descurcaseră destul de bine, făcând bani din pescuit și vânzând rațe din golful Chesapeake restaurantelor din Norfolk.

Ea bătu la ușa din față și auzi hohote de râs și un zgomot de pași tinerești. Ultima oară când fusese acasă, cel mai mic dintre frații ei, Michael, avea patru ani, Joseph cinci și Stanley șase. Claire ar fi trebuit să vină să-i vadă imediat după ce se întorsese, dar reușise să găsească scuze să nu-i vadă pe copiii pe care tatăl ei se străduise să-i țină aproape. Nu era mândră de asta și-și îndepărtă acest gând.

Sally Jessup deschise ușa. Burta i se mai rotunjise de când o văzuse la petrecerea dansantă, iar fața îi radia.

– Claire, ai sosit! Băieții sunt nerăbdători să te vadă.

Un zgomot puternic răsună de undeva din casă. Un câine lătra, dar părea mai mult entuziasmat decât amenințător.

– Se pare că sunt plini de energie.

Zâmbind, păși înăuntru, savurând căldura și aroma de condimente, aluat dospit și carne prăjită.

– Este o zi obișnuită după toate standardele. Lasă-mă să-ți iau haina.

Claire își dădu jos paltonul și îi permise lui Sally să îl ia.

– Mulțumesc că m-ai primit.

– Desigur. Suntem o familie.

Casa avea tavane joase și pereți văruiți în alb. Mobilierul nu era decorat, dar părea practic, fiecare piesă având mai multe funcții. În camera principală, își găsi cei trei frați luptându-se pe podea, în fața șemineului în care trosnea focul.

Într-un alt colţ, era un pătuţ făcut manual, cu lenjerie nouă. Tatăl lui Claire îi făcuse pătuţul respectiv şi îl dusese la casa familiei Jessup în ziua în care îşi adusese băieţii aici. Ea îl dusese pe Michael în braţe, iar Joseph şi Stanley se agăţau de fustele ei. Toţi cei trei băieţi plângeau când ea şi tatăl ei plecaseră. Pe ea o dusese imediat după aceea la gară şi îi spusese că făcuse aranjamente să locuiască cu familia Buchanan. O lăsase la gară şi nu se uitase nici măcar o dată în spate.

– Băieţi, ridicaţi-vă.

Sally desfăcu încâlceala de picioare şi de braţe şi avu grijă ca fiecare băiat să se ridice în picioare şi să stea ca un tânăr respectabil.

– Claire, ţi-i prezint pe băieţii mei şi fraţii tăi.

Mai întâi puse mâna pe cel mai scund dintre băieţi. Michael era un deşirat de cincisprezece ani. Avea părul roşcat ca al mamei lor şi pistrui care îl făceau să arate mai mult a spiriduş decât a om.

– Michael, ai crescut.

El îşi trase cămaşa şi îşi înălţă capul mai sus.

– Mulţumesc.

Sally îşi aşeză apoi mâinile pe umerii unui băiat cu părul închis la culoare, care avea o faţă prelungă şi slabă, la fel ca rudele tatălui lor.

– Acesta este Joseph.

– Bună, Joseph.

– Şi, în cele din urmă, spuse Sally, cel mai mare dintre aceşti golani este Stanley. Are şaptesprezece ani şi se pregăteşte pentru prima lui călătorie pe mare.

– Voi naviga cu Jimmy, spuse Stanley cu mândrie. El va fi căpitanul nostru.

– Da, mi-a spus, zise Claire.

Ar fi vrut să-i ia pe toţi în braţe şi să călătorească înapoi în trecut. Ar fi vrut ca mama ei să fie în viaţă şi familia ei adevărată să fie din nou împreună.

Sally o strânse de mână.

– Este greu să-i lăsăm să crească, dar trebuie.

Claire se uită fix la feţele fraţilor ei, amintindu-şi cum ajutase la naşterea fiecăruia în parte şi descoperi că o priveau ca nişte străini.

Sally făcuse tot posibilul să-i scrie, dar scrisorile erau un substitut insuficient să iei parte la evenimente precum primii paşi, căderea dinţilor de lapte sau lecţiile de navigaţie.

– Va trebui să-mi daţi un moment de răgaz, băieţi. Se simţea sufocată de o emoţie nedorită. Este greu să-mi imaginez cum cei trei copii mici pe care mi-i amintesc s-au transformat în nişte tineri.

Băieţii o priveau pe Claire cu un amestec de curiozitate şi o anumită nelinişte. Pentru cei mai tineri, ea nu era doar un musafir, ci o potenţială ameninţare pentru singura familie pe care o cunoscuseră.

– Unde sunt surorile noastre? întrebă Michael.

La fel ca şi ea, fuseseră trimise de acasă.

– Jemma, Sarah şi Diane încă lucrează în oraşe diferite. Le-am văzut din când în când. Se descurcă bine.

– Când se vor întoarce? întrebă Stanley.

Cel puţin surorile aveau câteva amintiri şi o fotografie să-şi aducă aminte de mama lor. Băieţii o aveau doar pe Claire şi poveştile pe care le-ar fi putut spune.

– Nu ştiu, spuse ea. Sper că în curând. Ar fi frumos dacă toţi copiii Hedrick ar putea fi din nou împreună cândva.

Joseph se încruntă.

– Noi suntem Jessup.

Claire ar fi putut să explice linia genealogică şi să vină cu detalii legale mai subtile, dar, în timp ce se uita la sprâncenele încruntate ale lui Joseph, care semănau atât de mult cu ale mamei lor, alese să nu strice această rară ocazie cu un conflict imposibil de câştigat.

– Nu am vrut să spun...

– Bineînţeles că nu ai vrut, spuse Sally. Băieţii ştiu că mi-au fost aduşi, dar sunt ai mei.

Mama lor adevărată îşi strânsese băieţii cei mai mari la sân după ce se născuseră şi vărsase lacrimi de bucurie. Claire însăşi îl hrănise pe Michael, legănându-l să adoarmă în fiecare noapte, în timp ce ceilalţi doi dormeau pe un pat lângă ea.

– Ştiu că a trecut Crăciunul, dar am adus cadouri pentru voi şi pentru Sally şi Eric. Aţi vrea să le vedeţi?

– Când se întoarce Pa de pe doc. Își verifică barca, spuse Joseph.

– Îl așteptăm întotdeauna pe Pa să se întoarcă, spuse Michael.

– Atunci, vom aștepta, spuse Claire.

– Cine vrea să le ia?

Nici unul dintre băieți nu se grăbi. În cele din urmă, Joseph îl împinse pe Stanley, care se îndreptă spre ea.

În timp ce îi înmâna cadourile lui Stanley, și-ar fi dorit să-și amintească de ea și să o îmbrățișeze. Și-ar fi dorit ca el să vadă cât de mult îl iubea. Nu era o străină. Era sora lui.

Stanley luă cadourile și i le dădu lui Joseph, care era încă destul de mic încât să fie suficient de curios și să-și caute pachetul cu numele lui. Sub privirea atentă a lui Sally, cadourile fură așezate pe masa din colț.

Ușa din față se deschise, aducând o rafală puternică de vânt și de frig, și intră Eric Jessup. Claire zâmbi și făcu un pas spre el când, dintr-odată, Jimmy trecu pragul în spatele lui. Își scoase căciula.

– Ia uitați pe cine am găsit rătăcind pe docuri, spuse Eric. A spus că voia să-și petreacă ultima noapte în oraș făcându-și bagajele, dar i-am spus că asta nu se va întâmpla.

Sally râse, îndreptându-se spre Jimmy și îmbrățișându-l.

– Bine ai venit! Știam că dacă îl trimit pe Eric să te caute, nu va fi prea greu să te găsească.

El își puse brațele în jurul ei.

– Nu vreau să deranjez.

– Ah! Nu există așa ceva în casa familiei Jessup. Toată lumea este bine-venită.

Băieții nu avură nevoie de îndemnuri pentru a-l saluta pe Jimmy. Se repeziră spre el, lovindu-l ca niște geamanduri în furtună. Pieptul lui răsună de hohote de râs, în timp ce îi prinse pe Michael și pe Joseph cu capetele sub brațele lui. Amândoi băieții țipară și strigară, dar Jimmy rămase pe poziții până când îi auzi spunând:

– Unchiule!

În timp ce îi elibera pe băieți și își îndrepta spatele, privirea lui se întoarse spre Claire.

– Claire, spuse Jimmy. Nu știam că vei fi aici.

– Sally m-a invitat. Nu e nici un loc mai bun pentru a petrece o zi rece de ianuarie decât cu fraţii mei.

Michael încercă să-l apuce pe Jimmy de rever într-un atac surpriză, dar acesta pară cu uşurinţă încercarea băiatului.

– Am venit pe la Cabana de iarnă aseară. Mama mi-a dat să mănânc, dar nu te-am văzut.

– M-am retras devreme.

– Băieţi! spuse Eric. Veniţi şi ajutaţi-mă să mai iau câţiva buşteni pentru foc.

În loc să aştepte un răspuns, îi apucă pe Joseph şi pe Michael de gulere. Stanley avea suficient bun-simţ să-l urmeze.

Sally îşi urmă băieţii spre bucătărie.

– Vom mânca peste cincisprezece minute.

– Pot să te ajut? întrebă Claire.

– Nu, nu poţi. Vreau ca voi doi să vă încălziţi lângă foc şi să vă bucuraţi unul de compania celuilalt.

Când Sally dispăru din cameră, Claire se surprinse spunând:

– I-am spus. Am vorbit cu Victoria.

Jimmy îşi îndreptă trapezul umerilor şi-şi ridică bărbia, gata să-şi accepte soarta.

– Şi?

– Îţi doreşte tot binele din lume, dar îţi refuză oferta.

Jimmy se apropie de foc. Lumina flăcărilor îi arunca umbre pe chip şi-i adâncea liniile ferme ale feţei, făcându-l să pară mai atractiv decât îl văzuse vreodată.

– M-am gândit la asta.

– Îmi pare rău.

– Nu are de ce să-ţi pară rău. S-a terminat şi gata. Îşi întinse degetele lungi în faţa focului, încălzindu-le. Era prea mândru să se plângă. Este mai bine aşa.

– Eşti dezamăgit?

– Nu. Uşurat.

Claire îi studie trăsăturile masculine, văzu cum i se relaxau şi recunoscu adevărul din spatele cuvintelor. Un zâmbet i se înfiripă pe buze. Ea se întinse şi-l luă de mână, vrând să-l cuprindă în braţe.

– Cina e gata! strigă Sally din cealaltă cameră.

Claire îşi retrase mâna liberă, dar el o ţinu strâns pentru o secundă sau două, apoi o eliberă. Intrară unul lângă altul în sufragerie şi îşi ocupară locurile la masa lungă şi dreptunghiulară.

Sally pregătise un festin care consta din trei raţe fripte, stridii prăjite, pâine de porumb, roşii înăbuşite şi piure de cartofi. Pe bufet, erau o plăcintă cu mere şi una cu dovleac.

– Te-ai întrecut pe tine însăţi, Sally, spuse Claire.

– Nu se compară cu luxul de la Cabana de iarnă, spuse ea în timp ce Eric o ajuta să se aşeze în capul mesei.

– Cred că ai putea să o concurezi pe doamna Latimer, deşi voi nega dacă îi spui asta.

– Eu nu-i voi spune lui Ma că are concurenţă, spuse Jimmy.

Zâmbetele nervoase ale băieţilor se relaxaseră puţin. Pe măsură ce mâncau, băieţii se obişnuiau cu Claire, iar veselia le reveni. Ei îi plăcu raţa şi chiar reuşi să-l tachineze pe Jimmy referindu-se la prima dată când condusese automobilul. El îi acceptă glumele relaxat şi, la sfârşitul mesei, ea se simţi ca acasă, pe coastă, pentru prima dată după mult timp.

După ce ambele plăcinte fură devorate, se mutară înapoi în salon, unde băieţii îşi deschiseră cadourile. Făcuse cămăşi pentru fiecare şi era mulţumită că le ghicise dimensiunile. Făcuse un guler din dantelă pentru Sally şi un fular pentru Eric. Făcuse chiar şi o rochie de botez pentru bebeluş.

Când veni timpul să plece, Jimmy şi Claire refuzară oferta să meargă cu trăsura lui Eric şi porniră pe jos pe drumul de întoarcere spre Cabana de iarnă. Aerul era revigorant şi deasupra răsărea o lună plină.

Acum, că erau singuri, toate lucrurile pe care ea voia să i le spună erau biruite de noi motive de nervozitate şi temeri. Nu-şi găsea cuvintele. În timp ce mergeau în tăcere, ea devenea mai frustrată în legătură cu orice ar fi putut spune pentru a rupe nenorocita de tăcere.

– Pe unde vei naviga? întrebă, în cele din urmă.

– Caraibe şi apoi Anglia. Vom transporta petrol.

– Nu este periculos?

– Ah, sună mai rău decât este. Nu este atât de diferit față de a naviga de-a lungul coastei până la Boston.

– Este foarte diferit. Sunt o mulțime de lucruri rele care se pot întâmpla în larg.

– Și sunt multe lucruri bune.

Lumina lunii reflecta sclipirea dinților lui albi și perfecți în timp ce zâmbea larg.

– Ești îngrijorată pentru mine, Claire?

– Da.

– Mă bucur să aud asta. Mi-era teamă că am stricat lucrurile între noi.

– Nu a existat niciodată o înțelegere între noi, spuse ea. Dar am fost rănită că ai ales-o inițial pe ea.

– Nu mi-am dat seama că ești interesată.

Cuvintele lui îi ajunseră direct în creier și, înainte să se poată cenzura, spuse:

– Am fost interesată de tine din ziua în care m-ai scos din apă.

În tăcere, el o studie.

Fără să se gândească prea mult, ea îl luă de mână. Toate aceste săptămâni, toți acești ani în care se întrebase cum ar fi fost să-l sărute atinseseră punctul culminant în acest moment. Ar fi trebuit să devină nervoasă pentru că așa făcea de obicei. Dar nu se mai gândi dacă era bine sau rău.

Când își împleti degetele cu ale lui, simți cât erau de reci. El privi în jos, dar nu se retrase. Încurajată de mica ei victorie, se întoarse și îl sărută pe buze. El rămase rigid, dar când buzele ei zăboviră, o cuprinse cu cealaltă mână în jurul taliei și îi răspunse la sărut.

O luă pe Claire de mână și se îndreptară înapoi spre debarcader. El pleca a doua zi și ea și-l dorea mai mult ca niciodată. Claire se opri când se apropiară, știind că la etaj se afla camera lui Jimmy.

El o studie din nou, cu mușchii maxilarului pulsându-i.

– Ești sigură? Nici unul dintre noi nu poate da vina pe gin.

– Sunt sigură.

El o trase înăuntru și urcară scara îngustă care ducea la etaj. Lumina lunii pătrundea în camera îngustă și lumina patul lui ordonat. În dreapta era geanta lui de marinar, pregătită.

Ea își scoase mănușile și pălăria, așezându-le pe o masă de scris. Își puse haina peste scaunul de la birou și apoi își desfăcu nasturii din față ai corsetului. El se apropie de ea, dar nu o atinse. Îi auzea respirația plină de dorință. Ea îi așeză mâna pe sâni. Privirea adumbrită i se opri pe ridicăturile apetisante și le sărută pe fiecare.

În următoarele câteva ore, Claire găsi îndrăzneala pe care nu o avusese atâta timp. Se dezbrăcă în fața lui. Îl sărută. Și când el o pătrunse, ea îi strigă numele cu o îndrăzneală încărcată de dorință. Nu se gândea la ziua de mâine. Doar la acest moment perfect.

***

Orașul Cape Hudson își purta singur de grijă. Fie că era vorba despre o curățenie după o furtună, despre o familie în vremuri grele sau despre un secret care trebuia păstrat, orașul își strângea rândurile când era nevoie.

În acea vară, starea de spirit din oraș se schimba. Europa era în război și, deși America nu intrase încă, mulți dintre tinerii orașului, angajați în marina comercială îl urmaseră pe Jimmy, gata să înfrunte apele din ce în ce mai periculoase ale Atlanticului.

Orașul rezistase unui uragan la sfârșitul lunii septembrie, care distrusese bărcile și casele din golf și pustiise câmpurile. Câteva zile mai târziu, orașul avea să se replieze în jurul unui băiețel care devenise cunoscut sub numele de Samuel. Acest nou copil avea să se alăture familiei Jessup la masa de Crăciun și să crească, devenind marinar ca Eric, bărbatul pe care toată lumea din oraș îl considera tatăl lui.

Doar două persoane cunoșteau adevărata origine a lui Samuel. Una dintre acele persoane era Claire și jurase să nu spună niciodată.

Capitolul 16

LUCY

17 ianuarie 2018

În primele ore ale dimineții, Lucy stătea în pat, cu ochii închiși, și se rostogoli pe o parte, ghemuită sub cuvertură. Aerul era rece și patul călduț și era sigură că își imagina zgomotul traficului din Nashville pe strada din fața ferestrei apartamentului, bâzâitul unei chitare și mirosul de ouă și slănină care pătrundea din apartamentul unui vecin. Auzi un zgomot de respirație și și-l imagină pe Raven întins lângă ea. Era un moment de relaxare, calm, atât de dulce și de perfect, încât voia să dureze la nesfârșit.

Zgomotul respirației deveni din ce în ce mai puternic și se transformă în scâncete și pufnituri, iar bătăile cozii unui câine o forțară să-și deschidă un ochi. Fără tragere de inimă, își întoarse capul și o văzu pe Dolly privind-o fix.

– Dolly, mormăi ea.

Câinele se ridică lătrând. Era timpul să iasă.

Ea își ridică telefonul de pe noptieră și verifică ora – 5.50 dimineața.

– Nu. Nu ieșim. E prea devreme.

Câinele o împinse.

– Te-am scos chiar înainte de culcare.

Dolly o linse pe față, forțând-o să cedeze.

– Lasă-mă puțin. Vreau să mă mai întind încă un minut.

Dolly lătră.

– *Te rog.*

Ajunsese să negocieze cu un câine.

Dolly o împinse cu botul, forțând-o să se ridice și să-și legene picioarele peste marginea patului. Aruncând o privire nostalgică spre pat, Lucy dispăru în baie. Câteva minute mai târziu, când apăru, era îmbrăcată și avea părul strâns în coadă.

– Hai, să te scoatem afară.

Afară, pe hol, aruncă o privire spre camera albastră și o văzu pe fată ghemuită pe o parte. În câteva zile, Lucy ajunsese de la o persoană fără nici o responsabilitate la una care avea grijă de un câine, o casă și, acum, un copil. Acea viață în apartamentul din Nashville pe care o visase era atât de îndepărtată încât ar fi putut la fel de bine să fie pe lună.

Ea și Dolly erau la jumătatea treptelor când o auzi pe Natasha strigând.

– Lucy!

Lucy se opri pe scări.

– Sunt aici. Doar o duc pe Dolly afară.

Fata se repezi din dormitor, în pantaloni de trening și un tricou cu Donald Duck. Avea părul ciufulit, cu bucle negre care-i încadrau fața panicată.

– Am crezut că pleci.

– Nu. Dolly trebuie doar să facă pipi și eu am nevoie de o cafea.

Pendula de pe hol bătu de șase ori.

– Fă-ți un duș și îmbracă-te, iar eu voi pregăti micul dejun. I-am promis lui Hank că te voi duce la școală până la șapte și jumătate.

Natasha se frecă la ochi și căscă.

– Vreau să văd oasele.

Oase. Desigur. Trebuiau adăugate pe lista ei de noi probleme. Și să nu-l uite pe tatăl nebun al Natashei, Brian.

– Mai întâi școala. În plus, va dura toată ziua să se facă progrese.

– Nu-mi place şcoala.

Lucy coborî scările.

– Nici nu vreau să aud, puştoaico. Nu înainte să-mi beau cafeaua.

O lăsă pe fată uitându-se la ea în timp ce îi dădea drumul lui Dolly să iasă în aerul revigorant şi rece al dimineţii. Soarele răsărea abia peste vreo oră, dar cerul dimineţii era spuzit de nenumărate stele. Lumina din Nashville întotdeauna eclipsa întunericul şi rareori se observa întregul spectacol oferit de stele şi de lună. În timp ce Dolly adulmeca şi alerga, nu se putea abţine să nu se minuneze de toată frumuseţea din jurul şi de deasupra ei.

Câinele se repezi în casă şi Lucy încuie uşa. Nu mai primise nici un apel de la Brian Willard, dar mai bine să ia toate măsurile de siguranţă decât să-i pară rău.

Cincisprezece minute mai târziu, Dolly îşi înfulecase mâncarea în timp ce Lucy sorbea prima ceaşcă de cafea şi o salută pe Natasha, care intră în cameră şi se aşeză pe scaunul de bar de lângă blatul din centrul bucătăriei. Părul ei era încă o încâlceală de bucle care trebuiau îmblânzite.

– Cafea?

– Cu mult lapte şi zahăr.

– Imediat.

Turnă jumătate de ceaşcă de cafea, apoi o completă cu lapte şi două linguriţe de zahăr. Luă un şervet de hârtie, îl aşeză în faţa Natashei şi puse ceaşca pe el. Copila părea încă panicată şi îngrijorată.

– Şi? Vii des pe-aici? o tachină Lucy.

Natasha îşi ridică privirea peste marginea ceştii de cafea.

– Aici nu este un bar.

Această glumă îi alungă o parte din frică. Era mai bine.

– Deci, nu vrei să îţi iau comanda pentru micul dejun?

– Oamenii nu mănâncă în baruri.

– Ba da. Dar eu nu am nachos sau burgeri acum. Ce zici de ouă şi pâine prăjită?

Un zâmbet îi apăru în colţul buzelor.

– Bine.

– Bine ce?

– Mulţumesc.

Alese o melodie country-western de pe telefonul ei şi, în timp ce cânta, cotrobăi după tigaie şi ingrediente.

– Asculţi mereu muzică country-western? întrebă Natasha.

– Da.

– Nu mă înnebunesc după ea.

– Şi probabil că îţi plac chestiile alea techno care nici măcar nu sunt muzică adevărată.

– E adevărată.

Puse o tigaie din fontă pe aragaz să se încingă în timp ce spărgea ouăle într-un castron.

– Îmi plac melodiile în care cineva cântă la un instrument muzical şi cu propria voce în acelaşi timp.

Natasha sorbi din cafea.

– Pot să-mi fac un tatuaj ca al tău? întrebă ea.

Schimbarea bruscă de subiect o făcu pe Lucy să bată în retragere. Nu reuşi să spargă oul pe care-l avea în mână de marginea bolului şi jumătate din coajă ateriză în amestec.

– Nu. Ai doisprezece ani.

– Nu văd de ce ar conta asta. Sunt destul de mare pentru vârsta mea.

Ea alese coaja dintre gălbenuşuri.

– Contează.

– Pot să-mi fac părul albastru ca al tău?

– De ce vrei să ai părul albastru?

– Îmi urăsc părul.

– Mie îmi place părul tău. Femeile plătesc bani frumoşi să aibă asemenea bucle.

– Nu este drept şi blond ca al tău. Este creţ şi nesuferit.

Ea amestecă ouăle din tigaie cu o lingură de lemn şi puse câteva felii de pâine la prăjit în aparat.

– După micul dejun, îţi aranjez părul.

– Nu o să arate ca al tău.

– Nici nu trebuie. Ai propriul tău stil şi eşti cea mai tare.

Lucy aranjă micul dejun pe farfurii, luă două furculiţe şi puse totul pe blatul de bucătărie. Aduse unt de la frigider şi mai multă cafea pentru amândouă.

Ea mușcă din ouă și fu aproape tentată să-și facă un selfie pentru a sărbători faptul că era trează înainte de răsăritul soarelui și mânca mâncare adevărată.

– Cum îți făcea mama ta părul?

– Nu știu. Se încruntă cu tristețe, dar nu părea supărată. Ar trebui să știu asta.

– Este în regulă să nu-ți amintești. Eu deja am probleme să-mi amintesc fața și vocea lui Beth.

– Ai casetele.

– Așa e. Dar nu asta este Beth pe care o știam eu.

Fata se jucă cu ouăle prin farfurie și, când rupse o bucată de pâine prăjită, i-o dădu lui Dolly.

Lucy mai luă o înghițitură de cafea și se ridică.

– Mă întorc imediat.

– Unde te duci?

– Ai încredere în mine.

Urcă grăbită și luă din baie o perie mare, balsam fără clătire și o pungă plină cu agrafe și clame.

Când se întoarse, Natasha mai luase câteva mușcături, iar Dolly îi cerșea încă o bucată.

– Nu mai hrăni câinele.

– Dar îi este foame.

– I-am dat deja de mâncare de dimineață. Te păcălește și te ia de fraieră.

Lucy puse produsele pentru coafat pe blatul de bucătărie.

– Termină de mâncat și încep.

Curiozitatea îi mai alungă din apatie.

– Ce să începi?

Ea ridică din umeri.

– Termină de mâncat.

– Bine.

Fata mai înghiți câteva îmbucături și, când farfuria fu goală, Lucy o luă și o puse în chiuvetă.

– De unde știi despre felul meu de păr?

– Am lucrat cu niște fete afro-americane. Le-am auzit vorbind despre păr. Nu sunt expertă, dar pun pariu că pot face câte ceva.

– Uneori, mama îmi împletea părul.

– Nu pot să împletesc, dar am o idee.

Umezi un prosop de hârtie, îndepărtă excesul de apă, apoi aşeză prosopul umed peste părul fetei, dându-şi seama că era mai încâlcit şi mai fragil decât crezuse. Apoi îi întinse balsamul de păr pe păr şi începu să-l descurce.

Natasha suspină şi închise ochii. Oare ce se întâmplă când îţi umblă cineva prin păr, de ţi se pare viaţa puţin mai frumoasă? Uşor, Lucy îl descâlci, separând buclele şi întinzându-le.

– Nu m-am mai ocupat de păr de mult timp, spuse ea. Brenda nu avea timp şi nu este ceva la care să se priceapă Hank.

– Nu, nu mi se pare că ar fi vreun expert în coafuri şi cosmetică.

Natasha chicoti.

– Nici pe departe.

– Trebuie să fie vreun salon de coafură pe aici.

– Este Christy's, pe Şoseaua 13.

– Bine. O să văd ce e acolo. Mi-ar prinde bine şi mie să mă tund puţin.

Mai întinse puţin balsam pe vârfuri, apoi, după ce-şi uscă mâinile, perie partea din faţă a părului Natashei. Apoi fixă bentiţa roşie pentru a-i ţine părul. Efectul general era destul de drăguţ.

– Du-te şi uită-te în oglinda de la etaj şi nu uita să te speli pe dinţi.

Ochii căprui îi străluceau de o emoţie reală, nu cu zâmbetul prefăcut pe care îl afişa copilul ca pe o mască.

– Bine!

Sări de pe scaun, şi Dolly, fără ezitare, o urmă pe scări. Lucy curăţă bucătăria şi făcu nişte sendvişuri pentru prânz. Luă o pungă de chipsuri şi un măr. Când coborî Natasha, cu rucsacul pe umăr, zâmbea.

– Îţi place? întrebă Lucy.

– Nu-i rău.

– Ce mai laudă! Verifică ora pe telefon. Trebuie să plecăm.

Drumul până la şcoală dură mai puţin de cincisprezece minute. Opri pe rampa pentru autobuze.

– O zi bună!

– Coafură nouă, o înmormântare şi un cadavru. Va fi cea mai tare zi.

– Mă bucur că eşti fericită.

Natasha o sărută pe Dolly şi coborî. Era pe jumătate afară din Jeep când Lucy îşi dădu seama că fata nu-şi luase prânzul. Ieşi pe geam şi strigă, iar Natasha urcă înapoi şi luă punga.

Lucy mută Jeepul şi porni înapoi spre Cabana de iarnă. Când ajunse, maşina şerifului se afla la faţa locului, lângă camioneta lui Hank. Introduseseră o scară în fântână şi Hank părea gata să coboare.

Parcă în spatele camionetei lui Hank şi, după ce îi prinse lesa de zgardă lui Dolly, coborî din maşină.

Hank le urmări pe cele două apropiindu-se în timp ce-şi punea nişte mănuşi negre de latex.

– Natasha e la şcoală?

– Pachetul a fost livrat.

– Fără incidente?

– Nici o problemă. Ea îi zâmbi lui Rick. Neaţa', domnule şerif! Vă aduc două cafele?

– Mulţumesc, spuse Rick imediat. Scoase o prelată din spatele camionetei şi o întinse în dreapta fântânii. Poate după ce vom vedea ce ne aşteaptă în groapă.

– Sigur.

Rick îşi puse o lanternă frontală şi o aprinse înainte să treacă peste marginea fântânii pentru a ajunge pe scară.

– Voi ştiţi când a fost săpată fântâna? întrebă Lucy.

Hank dădu din cap.

– Am analizat hârtiile din dosarul de la biroul grefierului şi se pare că şase fântâni au fost săpate pe proprietate în ultimii o sută de ani. Dar este mai probabil ca acesta să fie dinainte de 1918.

Rick începu să coboare pe scară, lumina difuzându-se pe lateralele circulare de piatră care coborau 15 metri. Se duse din ce în ce mai jos, până când, în cele din urmă, dispăru din vedere.

Hank luă un aparat de fotografiat digital din torpedoul maşinii lui şi începu să facă poze. Încordată, ea se apropie şi se uită în jos. Lanterna lui Rick arunca o bandă îngustă de lumină peste pereţii

de piatră, peste balta superficială de pe fund și peste grămada de oase care zăcea lângă peretele dinspre nord.

– Oasele par de om? întrebă Hank.

– Greu de spus. Și sunt o mulțime de sedimente. El scoase un aparat foto din buzunar și fotografie fântâna și oasele înainte de a le lua. Din alt buzunar, scoase un sac de plastic și începu să adune oasele. Intrase în nămol câțiva centimetri când îndepărtă ceea ce arăta ca un craniu de om.

– Asta ne răspunde la o întrebare, spuse Hank.

– Cine crezi că ar putea fi? întrebă Lucy.

– N-am nici cea mai vagă idee.

În timp ce Rick continua să sape în nămol, Lucy o luă pe Dolly înăuntru și puse un ibric proaspăt de cafea. Găsi un termos în debara, îl spălă și-l umplu cu cafea. Luând două căni, o lăsă pe Dolly ocupată cu un băț de mestecat și se întoarse la șantier exact când Rick îi înmâna sacul cu oase lui Hank.

– Nu chiar ca la Criminalistică, spuse Rick. Dar cred că am adunat mare parte din oase.

Ridică o cizmă plină de noroi peste marginea fântânii și apoi pe cealaltă. Era acoperit cu nămol de la genunchi în jos.

Hank studie craniul.

– Este o ditamai crăpătura într-o laterală a craniului. Nu știu dacă a fost provocată de căderea în fântână sau era dinainte.

Rick duse sacul la prelată și începu să aranjeze cu grijă oasele pe care le adunase.

Hank își dădu jos mănușile din latex.

– Mulțumesc pentru cafea.

Lucy îi turnă o ceașcă.

– Vrei să-ți dai cu presupusul?

– Nu. Hainele pe care le purta persoana respectivă au dispărut de mult și, dacă avea ceva metalic, cum ar fi un inel sau un ceas, fie a dispărut, fie s-a scufundat în nămol.

– Se întâmplă mereu câte ceva pe aici să nu te plictisești, nu-i așa? întrebă ea.

Hank sorbi din cafea.

– De obicei, nu este atât de palpitant. Probabil că tu eşti de vină.

Rick se ridică şi-şi dădu jos mănuşile înainte să accepte cafeaua de la Lucy.

– Nu pot face prea multe. Voi pune toate astea în pungi pentru dovezi şi le voi duce până la cabinetul medicului legist din Norfolk. S-ar putea să-şi dea seama cine este persoana noastră misterioasă.

– Ai idee de cât timp era corpul acolo? întrebă Lucy.

– Nu sunt expert în oase, dar sunt destul de fragile, spuse Rick. Presupun că e vorba de câteva decenii.

– Uau. Privi spre casă. Înseamnă că doamna B. era în viaţă.

– Ei bine, dacă ştia, a dus acest secret în mormânt cu ea, spuse Hank.

***

Hank şi Rick plecaseră până la prânz, iar Lucy avu timp să-şi facă un duş şi să urmărească o altă casetă cu doamna B. şi Beth. Începea să se obişnuiască să-şi vadă mama când era tânără şi dornică de viaţă.

Se retrase, neaflând prea multe din înregistrare, şi urcă la etaj pentru a-şi aranja părul şi machiajul. Alese un pulover verde vânătoresc, blugi şi cizmele de cowboy.

Când sună soneria, era ora 15.30 fix şi, după o privire rapidă pe fereastra laterală, îi deschise uşa lui Hank. Era îmbrăcat într-un costum închis la culoare, o cămaşă albă şi o cravată albastră. Părul lui părea umed după duş şi trebuia să recunoască faptul că arăta destul de drăguţ pentru un tip stresat.

O lăsă pe Dolly să treacă pe lângă ea, lătrând şi dând din coadă. El o măsură cu privirea. Îşi încreţi fruntea.

– Eşti gata?

– Beth s-ar răsuci în mormânt dacă aş apărea în rochie şi pe tocuri.

– Atunci, eu sunt prea gătit?

– Asta porţi în mod normal la o ceremonie de comemorare?

– Da.

– Atunci, eşti bine. Beth a insistat întotdeauna ca oamenii să fie ei înşişi.

În cea mai mare parte a timpului în care fusese cu mama ei, își făcuse griji. Plătea Beth chiria? Pregătea cina? Întârzia la școală? Dar, în ciuda tuturor defectelor lui Beth, făcea și multe lucruri bune. Și asta voia să onoreze astăzi. O merita.

– Tortul este în bucătărie. Mă aștepți să iau urna de la etaj?

– Sigur.

Ea se grăbi să urce scările, luă urna de pe dulap și, în timp ce se grăbea să coboare pe scări, spuse:

– Dacă poți lua asta, duc eu tortul.

El luă urna în timp ce ea se grăbi în bucătărie și luă tortul și o pungă alimentară din plastic în care pusese prosoape de hârtie și niște linguri de plastic. Mai era și un cuțit, o piesă minunată de argintărie. Beth ar fi râs de cuțitul luxos, dar în sinea ei tot i-ar fi plăcut că se adunau oamenii. Deși Lucy i-ar fi putut invita acasă și să organizeze un eveniment și mai festiv, nu percepea Cabana de iarnă ca fiind „acasă" și niciodată nu fusese casa lui Beth. Mai bine desfășura ceremonia la cimitir.

Dolly ieși alături de ea și se îndreptă spre mașina lui Hank. El tocmai închidea hayonul și deschise portiera când câinele urcă fără să ezite. Lucy se așeză pe scaunul din față și-și așeză tortul în poală în timp ce își fixa centura de siguranță. Hank urcă la volan și porniră.

– Să nu te miri dacă vor mai apărea câteva persoane în plus. Este un oraș mic și toată lumea se cunoaște cu toată lumea.

Ea nu-și dădea seama ce simțea în legătură cu faptul că trebuia să socializeze cu o grămadă de străini. Beth se prăpădise cu mai puțin de o lună în urmă și crezuse că se obișnuise cu moartea ei, dar acum, când stătea acolo, emoțiile se zbuciumau și suspinau.

Natasha îi aștepta în fața școlii. Avea rucsacul pe umăr. În zâmbetul ei se simțea un amestec de speranță și neliniște în timp ce se uita la șirul de mașini în așteptare.

– Să-i lauzi neapărat coafura, spuse Lucy.

Hank o studie pe fată.

– Arată diferit.

– Nu spune *diferit*. Spune *frumos*.

– Am înțeles.

Când Natasha văzu camioneta lui Hank, un zâmbet larg i se întinse pe toată fața, încât o făcu pe Lucy să-și dea frâu liber emoțiilor.

Fata se așeză pe bancheta din spate și o mângâie pe Dolly pe cap.

– Doamne, de-abia aștept să mănânc tort. Unde îl vom mânca?

– Este o zi frumoasă și am luat o pătură. Poate un picnic lângă mormântul lui Beth?

– Centura de siguranță, spuse Hank. Și îmi place părul.

Natasha își puse centura și-și atinse absentă o buclă.

– Mulțumesc! Nu am mai fost niciodată la un picnic în cimitir.

– Ar fi fost chiar în asentimentul mamei mele, spuse Lucy. I-ar fi plăcut.

– Slujba mamei mele a avut loc la biserica baptistă. Ar fi trebuit să o îngroape imediat după slujbă, dar tata nu plătise, iar directorul funerar voia banii.

Se uită pe geam, scărpinându-i absentă burta lui Dolly.

Lucy clipi.

– Și ce s-a întâmplat?

– Cei de la pompele funebre ne-au făcut o reducere, deoarece îmbălsămătorului îi plăcuse de mama, iar biserica a pus restul. Poate poți veni cu mine cândva să-ți arăt mormântul ei.

– Mi-ar plăcea, spuse Lucy.

– Care este treaba cu oasele? întrebă Natasha.

– Sunt de om, spuse Hank.

Natasha făcu ochii mari.

– Nu se poate!

– Ba se poate, spuse Hank. Șeriful le-a dus în Norfolk în această după-amiază. Apropo, Rick spune că, dacă ajunge la timp, se va opri la ceremonie, dar ținând cont de trafic, șansele sunt mici.

– Apreciez efortul, spuse Lucy impresionată.

– Chiar îți place cum îmi stă părul? întrebă Natasha.

– Da, răspunse Hank.

– *Serios*?

– Absolut.

Se lăsă pe spate.

– Și mie îmi place.

Hank traversă orașul și ieși pe drumul de pe plajă. După opt kilometri, o luă pe un drum mărginit cu lanuri de porumb uscate, recoltate cu luni în urmă. Roțile se umplură de noroi, lăsând o dâră maronie după ele pe un teren deschis.

Parcate pe câmp erau cel puțin două duzini de mașini și camioane.

– Suntem în locul potrivit? întrebă Lucy.

– Da.

Parcă în spatele unui SUV alb inscripționat cu ȘERIF și opri camioneta.

– Toți acești oameni au cunoscut-o pe mama? întrebă Lucy.

– Oamenii au venit să-și aducă omagiul. Este un oraș mic.

– Ar fi trebuit să fac un tort mai mare, spuse ea.

Hank îi luă tortul și i-l întinse Natashei. El luă urna cu cenușa lui Beth.

– Vrei să o duci tu?

– Cred că da.

Ea luă urna, ezitând în timp ce se uita la mulțimea de necunoscuți care așteptau lângă gardul din fier forjat.

– Hai, spuse Hank încet.

Trase aer în piept și porni să traverseze pe câmpul cu iarbă în timp ce Dolly alerga înainte, salutând pe toată lumea. Pentru ea, cu toții erau prieteni vechi.

Un bărbat mai în vârstă îmbrăcat într-un costum similar cu al lui Hank încheia grupul și fu primul care o salută.

– Lucy, eu sunt Noah Garrison. Tatăl lui Hank. Eu și soția mea, Nancy, am venit să ne prezentăm condoleanțele. Ne pare rău că nu am fost aici să te întâmpinăm, dar am fost plecați în călătorie. Am cunoscut-o pe mama ta în liceu.

Lucy își aminti că mama ei vorbea despre Noah pe casetă. Ea își promisese că va obține o întâlnire cu el de îndată ce s-ar fi despărțit de prietena lui, ceea ce nu părea să se fi întâmplat.

Nancy făcu un pas înainte, punând mâna cu blândețe pe brațul lui Lucy.

– Eu și mama ta am fost împreună în echipa de majorete. Pe cuvântul meu, arăți exact ca ea.

– Nu a vorbit niciodată despre acest loc, spuse Lucy.

Nancy o strânse pe Lucy de braț.

– Nu-i nimic. Nimic din toate astea nu mai contează acum. Haideți dincolo de gard.

Mai multe persoane o salutară, inclusiv Faye Reynolds, care stătea lângă o masă pliantă învelită cu o față de masă albă și pe care erau așezate mai multe feluri de mâncare acoperite.

– Natasha, spuse doamna Reynolds. Du-te și pune tortul unde sunt deserturile.

– Dumneavoastră ați făcut toate astea? întrebă Lucy.

– Eu am făcut tocana de cartofi dulci, dar am adus fiecare câte un fel de mâncare, spuse doamna Reynolds. Beth pe care o știam noi și-ar fi dorit ca ultima ei reuniune să fie o sărbătoare.

De ce fugise Beth din acest oraș și de acești oameni cărora le păsa suficient de ea după o absență de treizeci de ani să se adune și să-i aducă un ultim omagiu? Lucy ezită o clipă înainte să fie sigură că nu-și va pierde vocea.

– Mulțumesc.

Lucy păși dincolo de gard și observă pietrele funerare care marcau existența familiei Jessup. Aceștia erau rudele mamei ei, rudele ei. Erau mormintele lui Sally și Eric și ale celor cinci băieți: Stanley, Joseph, Michael, Aaron și Samuel – despre care știa acum că fusese bunicul ei. Alături de Samuel era soția lui, Donna, iar lângă ea era mormântul pentru Beth. Mai erau și alte morminte, nume pe care nu le recunoștea, dar atenția îi fu atrasă de cel mai nou mormânt. Pe piatra funerară scria, SCOTT JESSUP, INFANTERIA MARINĂ A STATELOR UNITE, 1989–2017. Deasupra pietrei erau două pahare întoarse.

– Vrei să spui câteva cuvinte? întrebă Hank.

Lucy își luă privirea de la piatra funerară.

– Lui Beth nu-i prea plăceau ceremoniile, dar pot spune câteva cuvinte.

În timp ce toată lumea se apropiase și păstra tăcerea, ea luă urna, fiind copleșită de un val de emoții. Își înăbuși lacrimile, dar câteva i se revărsară pe obraji în timp ce îngenunchea în fața gropii. Puse urna în pământ.

– Ești acasă, mama, spuse ea. Sper să-ți găsești aici pacea pe care nu ai avut-o niciodată. Sper ca familia ta să te aștepte și tot ce te-a alungat de aici să fie de mult uitat și să vă puteți ierta unul pe celălalt. Luă un pumn de pământ umed și nisipos și îl strânse între degete. La revedere, mama!

Aruncă pământul peste urnă, se ridică și făcu un pas înapoi. Hank veni lângă ea.

– Sunt aici câteva persoane care ar dori să spună câteva cuvinte despre mama ta. Te superi?

– Nu. Mi-ar face plăcere.

Noah Garrison fu primul care vorbi.

– Au trecut treizeci de ani de când nu am văzut-o pe Beth Jessup, dar în momentul în care mă uit la fiica ei, simt că ultimele trei decenii au dispărut într-o clipită. Ultima cea mai bună amintire a mea despre ea este cu aproximativ o lună înainte de absolvire. Câțiva dintre noi au mers la plajă, dar ea nu a venit. Beth spunea că lucra la un proiect secret și că nu putea fi convinsă. M-a îmbrățișat și mi-a spus să-i aduc cea mai mare scoică pe care o voi găsi. Trase aer în piept și îl eliberă încet, în timp ce băgă mâna în buzunarul hainei și scoase o scoică. Era albită și scria MYRTLE BEACH pe o parte. Nu-mi venea să cred că a plecat fără un cuvânt. Nu am putut găsi cochilia pe care i-o adusesem, dar am găsit-o pe asta acasă. Se îndreptă spre mormânt și o puse lângă urnă. Le spun mereu copiilor mei să se țină de cuvânt. I-am promis o scoică.

Se duse înapoi lângă soția lui și-și trecu degetele printre ale ei. Următoarea care vorbi fu doamna Reynolds. Ea își aranjă ochelarii și-și drese glasul.

– Beth a fost una dintre cele mai bune eleve ale mele. Știam că are atât de mult potențial și am vrut să fie conștientă de el. Era zbuciumată, dar m-am gândit că, dacă o provocam și-i creșteam așteptările, își va da seama că putea mult mai mult. Doamna Reynolds

ridică o bucată de hârtie galbenă împăturită. A plecat înainte să pot completa carnetul de note. I-am spus că putea lua numai note maxime dacă își dădea silința. Ea clătină din cap. Numai zece și un proiect incomplet. Cred că în mod intenționat nu a participat la ultimul proiect, doar pentru a-mi dovedi că mă înșel. Așează carnetul de note pe mormânt, lângă scoică.

Ultima care vorbi fu Arlene. Își schimbase uniforma de chelneriță și își desfăcuse părul roșcat. Ridică din umeri și spuse:

– Beth ar fi făcut o criză dacă ar fi văzut fețele astea sumbre. V-ar fi spus să vă înveseliți. Arlene își scoase telefonul din buzunar. Apăsă pe ecran și începu să cânte melodia *Don't Worry, Be Happy.*

Natasha veni lângă Lucy și-și strecură mâna într-a ei.

Acest tip ciudat de adunare i se potrivea perfect lui Beth. Când piesa se încheie, Lucy își șterse lacrimile și îi apăru un surâs pe buze. O strânse pe Natasha de mână.

Sosise și Megan și stătea dincolo de gardul din fier forjat. Ridică o mână când privirea ei o întâlni pe a lui Lucy.

– Se presupune că aceasta este o ceremonie. Așadar, vă rog să începeți să mâncați.

Din mulțime se auzi un murmur de veselie.

Sunetul roților scârțâind pe șosea îi făcu pe toți să se întoarcă și să vadă un pick-up roșu. Un bărbat ciufulit, cu blugi decolorați și rupți și o jachetă uzată de piele, coborî din camionetă, își bău ultima înghițitură de bere și aruncă doza pe scaunul din față. Își trecu degetele robuste prin părul până la umeri și strigă:

– Am întârziat?

Natasha oftă și se apropie și mai mult de Lucy.

– Doamne, este tata.

Hank și tatăl lui se îndepărtară de mulțime și se îndreptară spre Brian Willard, oprindu-l la câțiva metri de intrarea în cimitir.

Hank îi spuse ceva lui Willard, dar vocea lui era joasă și nu se auzea prea departe. Willard se încruntă și, când Noah intenționă să-l ia de mână, acesta și-o retrase.

– Ce? Sunt aici să-mi prezint omagiile. Am cunoscut-o pe Beth mai bine decât oricare dintre voi, proștilor, strigă Willard. Se uită la

Lucy peste Hank şi Noah, cu ochii încremeniţi pentru o fracţiune de secundă. Jur că este ca şi când aş vedea-o pe Beth. Era o fată dulce, frumoasă. Ridică din umeri. Desigur, putea fi o cățea mincinoasă care îţi putea rupe inima imediat ce se uita la tine.

– E suficient, spuse Hank. E timpul să pleci.

Willard se smulse din strânsoarea lui Hank.

– I-am spus lui Beth că, dacă mă părăseşte, viaţa ei nu mai valora nimic. Privirea lui se îndreptă spre Lucy. Se pare că am avut dreptate.

Dacă s-ar fi aflat în spatele tejghelei de la barul ei, ar fi întins mâna după Pacificatoare chiar în acest moment.

– Pleacă de-aici.

– *Aoleu*, spuse Willard râzând. Şi văd că ai focul mamei tale în privire. Când s-a uitat la mine aşa, am ştiut că am o pisică sălbatică în mână.

De data asta, când Hank îl apucă de braţ pe Willard, bărbatul nu se mai putu elibera. Hank îl împinse înainte cu o forţă care îl trimise pe Willard câţiva paşi, împleticindu-se înainte să se redreseze. Îşi trase jacheta la loc şi îşi trecu degetele prin păr.

– Dacă se află în oraş să-şi găsească tăticul, va trebui să caute mult şi bine. Că Beth nu s-a întâlnit niciodată cu un bărbat care să nu-i placă.

Noah îl împinse pe Willard spre camioneta lui. Willard ridică mâinile.

– Bine, simt când nu sunt dorit. Îşi îndreptă privirea spre Natasha. Poţi să stai acolo şi să te prefaci că îţi este mai bine, dar eu sunt tatăl tău şi nici o coafură de lux nu va schimba asta. Avem acelaşi sânge.

Râsul lui Willard crescu în intensitate, trimiţându-i fiori pe şira spinării lui Lucy. Oricât de mult ar fi vrut să-l ignore, era genul de om de care Beth fusese întotdeauna atrasă. Dar expresia de pe chipul lui Noah Garrison, când o privi, îi tăie respiraţia. Într-o singură privire surprinse o viaţă de durere şi regrete.

Şi ea îşi dădu seama cu un amestec de uşurare, bucurie şi regret că el împărtăşise accidental ceva cu Beth. El îşi îndreptă din nou

privirea spre soţia lui. Se priviră. Ea îi zâmbi, dar expresia şi limbajul corpului îi erau reci. Între ei era o rană veche.

Îngrijorarea pe care o împărtăşea cuplul o reflecta pe a lui Lucy. Trebuia să se întrebe dacă Noah Garrison era tatăl ei.

Capitolul 17

LUCY

17 ianuarie 2018

Când Hank, Natasha și Lucy parcară în fața Cabanei de iarnă, toți trei tăcură câteva momente până când Dolly sparse gheața și începu să latre la o veveriță. Natasha deschise ușa și câinele ieși rapid.

– Lucy, pleci undeva? întrebă ea.

– Nu. Rămân aici.

– Părul tău chiar arată grozav, spuse Hank.

Natasha dădu din cap.

– Știu. Mulțumesc.

Fata o luă la fugă după câine, alergând spre stuful care mărginea țărmul golfului.

– Așadar, care este povestea lui Brian Willard? întrebă Lucy.

– Ceea ce ai văzut astăzi îl reprezintă suficient de mult. Mama Natashei era părintele. Și de când a murit ea, el a regresat și mai mult. Din păcate, nemernicul egoist încearcă din răsputeri să o tragă și pe Natasha cu el.

– A cunoscut-o pe mama. La fel și tatăl tău.

El privea câinele cum alerga și ieșea din stufăriș.

– Așa se pare.

Beth era bună că creeze drame chiar şi dincolo de mormânt.

– Mulţumesc pentru astăzi, Hank.

– Cu plăcere.

– De ce eşti atât de drăguţ? Am semnat deja contractul de închiriere.

– Am făcut ce trebuia.

Când se întoarse spre ea, privirea lui era directă şi precaută în acelaşi timp.

– Şi încă nu sunt convins că vei rămâne. Nu este uşor de trăit în acest loc. La naiba, oraşul este pe moarte şi nu ştiu dacă pot să-l salvez.

– Atunci de ce încerci?

– Familia. Tradiţia. Am crescut aici şi am rădăcini adânci. Tu nu ai, Lucy. Beth nu a avut.

Ea coborî din maşină şi-şi luă platoul pentru tort de pe bancheta din spate înainte să o cheme pe Natasha şi să se îndrepte spre uşa din faţă. În faţa uşii era o pungă alimentară din plastic plină cu articole vechi care păreau să fi fost tipărite de pe microfilm. Doamna Reynolds se ţinuse de cuvânt. Fata şi câinele se îndreptară spre uşa din faţă când auzi zgomotul roţilor camionetei lui Hank pe aleea de pietriş.

Deschise uşa şi aprinse lumina. Din cauza tavanului înalt şi a ferestrelor imense era şi mai frig în casă. Zidurile solide şi colţurile umbrite tot nu erau foarte primitoare. Casei nu-i păsa dacă ea rămânea.

– A mai rămas vreun pic de tort? întrebă Natasha.

– Nici un pic, răspunse Lucy.

– Păcat. A fost super-bun. Ai făcut o treabă fantastică.

– Mulţumesc.

– Poţi să mă înveţi cum se face?

– Sigur. Dar nu ai teme de făcut?

– Întotdeauna, dar pot aştepta.

Lucy nu mâncase nimic. Fusese prea ocupată să se lupte cu senzaţia de greaţă, tristeţe şi durere în timp ce încerca să absoarbă atâtea poveşti despre Beth. Comunitatea crease un cerc în jurul ei. O adoptase. Dar se simţise şi sufocată în acelaşi timp.

– Te-ai mai uitat la vreo înregistrare cu mama ta? întrebă Natasha.

– Am mai văzut încă o oră de înregistrări mai devreme.

– Putem să ne mai uităm la câteva acum. Facem popcorn sau ceva.

Deschise robinetul de apă caldă din bucătărie, din care ţâşni apă rece timp de treizeci de secunde înainte să se încălzească încet. Se spălă pe mâini şi se şterse. Avea nevoie de o pauză de la Beth înainte să se cufunde în următoarea înregistrare.

– O gustare. Temele. Pe urmă popcorn şi film.

– O, hai, spuse Natasha. Poate să aştepte.

– Asta îi spuneam şi eu mamei mele.

– Şi ea ce spunea?

– Spunea: „Bine, du-te şi uită-te la televizor".

Natasha îşi puse mâinile în şolduri.

– Şi ai ajuns foarte bine.

Lucy clătină din cap.

– Nu vrei să ajungi ca mine, Natasha. Să lucrezi la bar este în regulă, dar înseamnă ore lungi şi muncă grea. Ar fi păcat de mintea ta ageră.

– Nu mai trebuie să fii barmaniţă. Poţi să rămâi aici şi să renovezi Cabana de iarnă.

– Si pe urmă?

Întrebarea era adresată mai mult pentru ea decât pentru fată. Natasha ridică din umeri.

– Casa va avea întotdeauna nevoie de cineva.

– Nu ştiu nimic despre îngrijirea unei case.

– Hank ştie. Te-ar ajuta.

– Ştiu că ar face-o.

Lucy ştia că nu vorbeau doar despre casă, în timp ce ea tăia felii de pâine şi le dădea cu unt. Îi întinse una Natashei şi ea muşcă din alta. Se gândi la ce făcuse Hank în cursul zilei, apărând la uşa ei îmbrăcat în costum şi cravată. Nici un bărbat nu se îmbrăcase vreodată în costum pentru ea. Mai ştia şi că avea ceva de-a face cu iarba proaspăt tăiată de la cimitir.

– Adică ar putea să fie fratele tău vitreg, spuse Natasha. Ar fi foarte tare să ai un frate, nu-i aşa?

Dacă fata i-ar fi turnat o găleată de apă cu gheaţă în cap, nu ar fi zdruncinat-o mai tare. Acum era foarte conştientă că Beth era posibil să fi făcut sex cu tatăl lui Hank.

– Mănâncă.

Natasha rupse o bucată și i-o întinse lui Dolly.

– Cred că e cam ciudat.

– Da, este.

Lucy luă articolele despre Cabana de iarnă pe care i le trimisese doamna Reynolds. Majoritatea fuseseră publicate în ziarul local, dar câteva apăruseră în *Virginian-Pilot* cu sediul în Norfolk.

Primul articol data din 1916 și prezenta o fotografie de la nunta lui George Buchanan și Elizabeth Lawrence.

Cei doi proaspăt căsătoriți stăteau în fața cabanei. Rochia doamnei Buchanan era din satin crem, cu un corset cu mărgele și metri întregi de tul pe care îl adia ușor vântul. Domnul Buchanan purta frac și joben. Zâmbetul ei era strălucitor, iar el se umfla în pene de mândrie.

Lângă cuplu erau doi tineri îmbrăcați elegant. Fata era uimitoare, îmbrăcată într-o rochie de catifea, cu o pălărie asortată, tivită cu blană, care îi încadra buclele blonde și pometii înalți. Nu zâmbea, dar privirea ei limpede și dezinvoltă transmitea un farmec poznaș căruia ar fi fost greu să-i reziști. Tânărul, înalt și zvelt, semăna foarte mult cu tatăl lui. Aceștia erau Victoria și fratele ei, Robert.

Lucy studie mai atent rochia de mireasă a doamnei Buchanan. Își aminti portretul pe care îl găsise în dulap. Era aceeași rochie, dar nu aceeași mireasă.

Următorul articol îl prezenta pe un bărbat din partea locului, James Latimer. Poza lui fusese tipărită pe prima pagină, ceea ce nu era de mirare, pentru că se putea spune despre el că-ți tăia răsuflarea de cât de atrăgător era. Mulți ar fi cumpărat ziarul doar ca să-l admire. Privirea lui avea o gravitate care îl făcea să nu poată fi vreodată caracterizat drept drăguț. În orice caz, îl făcea să pară un bărbat adevărat și cu atât mai irezistibil. Lucy putea să înțeleagă de ce tinerele Claire și Victoria fuseseră atrase de James Latimer. Titlul era UN BĂRBAT DIN PARTEA LOCULUI LA COMANDA *MARIAH*.

Lucy simți un sentiment de mândrie gândindu-se că Jimmy reușise să ajungă în vârf.

Simțindu-se plină de speranță, trecu la articolul următor, din august, același an. Titlu era de mai rău augur, *MARIAH* PIERDUTĂ

PE MARE, iar articolul explica felul în care nava fusese bombardată lângă Nassau de un submarin german. Nu-i cunoscuse niciodată pe Jimmy şi pe bărbaţii din subordinea lui, totuşi, greutatea acestei pierderi o doborî când se gândea la tânăra care pierduse atât de mult.

– La naiba! mormăi ea.

– Ce? întrebă Natasha.

Ea îi arătă articolul. Fata îl citi şi dădu din umeri.

Nervii lui Lucy erau fragili de la moartea mamei ei, precum şi de la ceremonia de comemorare. Ea căută printre hârtii orice articol care să dezvăluie soarta bărbaţilor de pe *Mariah*. Găsi o mică menţiune în ziarul din Norfolk despre *Mariah*, care spunea că douăzeci de membri ai echipajului, printre care şi Jimmy Latimer şi Stanley Hedrick, se numărau printre supravieţuitorii salvaţi de o navă de pescuit.

Senzaţia de uşurare pe care Lucy o simţi fu repede distrusă de următorul paragraf, care afirma că Isaac Hedrick fusese pierdut pe mare. Bătrânului marinar îi supravieţuiseră cei şapte copii, Catherine „Claire", Jemma, Sarah, Diane, Stanley, Joseph şi Michael.

– Biata Claire şi-a pierdut tatăl, dar cel puţin fratele ei şi Jimmy au supravieţuit, spuse Lucy.

– De ce plângi? întrebă Natasha.

– Este trist.

Lucy îşi şterse o lacrimă şi trecu la articolul următor. Acesta menţiona că domnul Robert Buchanan fusese chemat în armată la sfârşitul verii anului 1916. Doamna B. spusese că prima dată când dansase cu Robert, la petrecerea localnicilor în iarna precedentă, fusese implicat într-o ceartă, dar nu menţionase nici un serviciu militar.

Următorul articol anunţa căsătoria lui Robert Buchanan cu domnişoara Catherine Claire Hedrick în toamna anului 1916. Ea purta o rochie de mireasă ivoar şi stătea singură pe peluza din faţă a Cabanei de iarnă, cu golful întinzându-se în spatele ei. Nori albi şi pufoşi pluteau pe cerul senin şi o adiere uşoară îi sufla voalul.

Claire, o servitoare a familiei Buchanan, se căsătorise cu moştenitorul averii familiei. Cu siguranţă că nunta fusese ceva şocant, dacă nu chiar un scandal. Şi ce se întâmplase cu Jimmy? Lucy

studie chipul tinerei Claire. Zâmbea, dar ochii nu-i străluceau, aşa cum te-ai aştepta de la o mireasă.

Cuplul intenţiona să locuiască la Cabana de iarnă, mai degrabă decât în New York.

Următorul articol era datat din martie 1917 şi prezenta o imagine a lui Sally şi a lui Eric Jessup împreună cu cei cinci băieţi ai lor. Cei trei băieţi mai mari erau adolescenţi, pe când cei doi mai mici erau sugari, unul bebeluş şi celălalt puţin peste un an. Eric Jessup primise o decoraţie pentru salvarea marinarilor în timpul unui uragan.

Lucy ştia din ultima casetă că cei trei băieţi mai mari erau fraţii lui Claire Hedrick. Bebeluşul cu care era însărcinată Sally în timpul petrecerii de nuntă din ianuarie 1916 era cel mai mare dintre cei doi copii pe care îi ţinea Sally în braţe în poză. Cel mai mic, al cincilea ei fiu, era bunicul lui Lucy, Samuel.

Lucy se uită la chipul zâmbitor al străbunicii adoptive în timp ce îl privea pe soţul ei. Sally era strălucitoare, înconjurată de bărbaţii din viaţa ei.

Ultimul articol relata povestea unui alt bărbat revendicat de mare în 1917, despre care Lucy înţelegea acum că era preţul traiului într-o comunitate ca aceasta. Şeriful local spunea că domnul Robert Buchanan ieşise cu barca pe o furtună îngrozitoare. Corpul lui nu fusese niciodată recuperat, ceea ce însemna că mormântul lui din cimitir era gol.

HANK

Hank parcă în capătul aleii circulare din faţa casei familiei lui. Era o clădire în stil colonial din cărămidă, cu două etaje, cu obloane verzi şi o verandă albă care se întindea în jurul casei. Coborî din maşină şi se îndreptă spre casa părinţilor lui. Nu vorbiseră prea mult la ceremonia de comemorare, dar ştia că trebuia să vorbească cu tatăl lui despre Beth.

Pe verandă, clopoţeii dansau în vânt. Deschise uşa din faţă şi fu întâmpinat de aroma sosului de spaghete de pe aragaz, pe

care îl prepara mama lui. Ea începuse tradiția să pregătească spaghete miercurea, de pe vremea când Hank și sora lui erau mici. Doamna Garrison insista ca familia să mănânce împreună într-o zi a săptămânii.

– Mamă! spuse el.

– În debaraua din bucătărie.

O găsi rearanjând conserve, o activitate pe care o făcea când era supărată sau îngrijorată.

– Ce se întâmplă?

– De ce trebuie să fie ceva în neregulă dacă fac curățenie? întrebă ea.

– Mamă. Faci curat când ești nervoasă.

Ea își îndepărtă părul din ochi cu dosul mâinii.

– Ceremonia de comemorare. Eu și Beth Jessup aveam aceeași vârstă. Tot ce-mi amintesc este o tânără care a fost drăguță cu mine când m-a găsit plângând la toaletă. Tocmai aflasem că eram însărcinată cu tine și eram îngrozită. M-a îmbrățișat și mi-a spus că voi fi bine.

Mama și tatăl lui se căsătoriseră chiar înainte de absolvirea ultimului an de liceu. La acea vreme, ea era însărcinată în opt luni. Familia susținuse tânărul cuplu, care, contrar așteptărilor, făcuseră studii universitare și-i crescuseră pe Hank și pe sora lui.

– Nu am știut că o cunoșteai atât de bine.

– Eram cu toții prieteni. Era o comunitate foarte mică. Toată lumea se cunoștea cu toată lumea.

Faptul că părinții lui se căsătoriseră înainte de absolvire nu îl scotea pe tatăl lui din cărți vizavi de posibilitatea să o fi lăsat însărcinată pe Beth. În orice caz, nevoia de clarificare devenea și mai importantă.

Mama lui își trase nasul și-și șterse ochii cu mâneca.

– Fiica lui Beth seamănă foarte mult cu ea. Este ca și când ai privi în trecut. Cum este?

– Este o persoană bună.

– Păstrează casa?

– Nu știu. Nu este obișnuită cu acest gen de responsabilitate, și acum trebuie să ia o decizie importantă.

– Cred că e drăguț din partea ei că a luat-o pe fata lui Willard. Dumnezeu știe că acea copilă are nevoie de liniște.

– Sigur că are. Îl cuprinse nerăbdarea. Unde este tata?

– În magazia din spate. Repară mașina de tuns iarba.

– Mulțumesc.

– Totul e în regulă?

Hank o sărută pe obraz.

– Cum nu se poate mai bine.

Ieși cu pași mari pe ușa din spate, încercând să și-l imagineze pe tatăl lui ca soț proaspăt căsătorit cu un copil pe drum. Presiunea trebuie să fi fost mare. Părinții lui fuseseră minunați și nu avea de ce să se plângă, dar rareori vorbeau despre perioada de dinainte de a se naște el.

Hank își găsi tatăl în magazie lucrând la o mașină roșie de tuns iarba. Scosese o bujie și o ținea la lumina unei lanterne frontale.

– Tată.

Tatăl lui își scoase ochelarii cu jumătate de lentile și zâmbi.

– Ce te aduce aici?

– O să fiu direct, tată.

Un zâmbet adânci liniile din jurul gurii tatălui său.

– Ești direct de când aveai doi ani, fiule. Ce s-a întâmplat?

Hank închise ușa șopronului.

– Te-ai culcat cu Beth Jessup? Ești tatăl lui Lucy?

Noah Garrison înmărmuri și aruncă o privire spre fereastră, asigurându-se că soția lui nu era prin apropiere.

– Nu. Nu sunt tatăl lui Lucy.

– Atunci de ce te ferești de mama?

– Pentru că am fost foarte aproape să distrug tot ce aveam cu mama ta. Am trecut peste toate astea până astăzi, când a apărut nenorocitul ăla de Brian Willard.

– Ce s-a întâmplat între tine și Beth?

– Mama ta era însărcinată în aproximativ opt luni. Era îngrozită de faptul că va avea un copil și era sigură că toate planurile ei să meargă la facultate erau distruse. Ușor de înțeles cât era de stresată.

Şi asta nu înseamnă că nu te adoră mai mult decât orice, adăugă el repede. În momentul în care te-ai născut, s-a îndrăgostit de tine.

– Ştiu toate astea. Sunt îngrijorat de luna de dinaintea plecării lui Beth din oraş. Dar trebuie să fii sincer cu mine, tată. Eşti tatăl lui Lucy?

Ochii lui negri îi străluceau de enervare.

– Aşa cum am spus, nu.

– Eşti sigur?

– Da, la naiba, sunt! Ridicase tonul şi-i luă un moment să-şi recapete calmul. Am fost foarte aproape, dar nu m-am culcat cu Beth. Şi de ce îţi pasă atât de mult?

– Este important doar pentru mine.

– De ce? Îţi place de Lucy?

– O cunosc de două zile. Şi aş pune pariu pe ultimul meu dolar că se va întoarce la Nashville până la sfârşitul lunii.

– Fiule, dacă seamănă cu mama ei, nu va rămâne. Sunt uimit că Beth nu a plecat mai devreme. A fost întotdeauna un suflet neliniştit, dar după ce mama ei a murit şi tatăl ei s-a întors pe mare, nu mai era nimic să o ţină la mal şi se obişnuise să creadă că era normal să pluteşti în derivă prin viaţă. El ridică din umeri. Dacă Lucy pleacă, ar fi bine pentru tine. Asta înseamnă că primeşti cabana.

– Exact. Ar face ca toate planurile mele să se îndeplinească.

– Şi închirierea terenului?

– Lucy a semnat prelungirea. Suntem în regulă pentru încă zece ani.

– Atunci de eşti încruntat?

– Nu sunt.

– Ai venit aici aducându-mi acuzaţii să afli dacă am avut o aventură în urmă cu peste treizeci de ani. Întrebându-mă dacă sunt tatăl lui Lucy. Şi da, puştiule, te încrunţi mai mult decât de obicei.

Hank se aşeză pe un scaun lângă bancul de lucru şi ridică o cheie.

– Mi-am pus atâtea speranţe în proiectul ăsta, tată. Nu este vorba doar despre mine. Sunt şi băieţii mei. Oraşul. Podgoria ajută, dar dezvoltarea pe terenul de lângă şi extinderea producţiei ar avea un impact uriaş asupra acestei zone şi a vieţii lor.

– Îți apreciez loialitatea față de oamenii tăi și față de oraș. Dar nu le datorezi o carieră și un loc unde să trăiască.

– Ba da. Le datorez.

Noah tăcu pentru o clipă și apoi, îndreptându-și umerii, puse mâna pe umărul fiului său.

– După cum ai spus, cel mai probabil Lucy va dispărea până la sfârșitul lunii. Acesta este un loc frumos, dar ritmul vieții este mai lent și nu este pentru toată lumea. Ea pare o fată obișnuită cu orașele mari. Nu spun că este ceva în neregulă cu asta. Doar că s-ar putea să nu-i placă aici.

– Știu.

Noah clătină din cap.

– Beth avea în ea o ferocitate molipsitoare. Putea să aprindă o cameră. Nici o întâlnire din liceu nu era cu adevărat distractivă până nu apărea ea. Dar putea fi autodistructivă. Era inteligentă și ar fi putut face orice cu viața ei.

– Și a rămas însărcinată la liceu. Ca tine și mama?

– Da, dar noi i-am avut pe bunicii tăi. Altfel, am fi fost într-o lume a durerii. Beth nu avea părinți care să o susțină. Când tatăl ei s-a întors de pe mare, ea a plecat.

Noah clătină din cap.

– M-am gândit la Beth de-a lungul anilor și m-am întrebat de ce a dispărut așa cum a făcut-o. Atât doamna B., cât și Samuel știau despre Lucy, iar doamna B. îi trimitea bani, dar a murit când Lucy avea puțin peste un an. Și oricât de rebelă ar fi fost Beth, avea mândria ei. Nu i-ar fi cerut lui Samuel ajutor.

– Lucy a spus că ea și mama ei aveau neînțelegeri. Cred că încăpățânarea este o trăsătură de familie, spuse Hank.

– Poate că Samuel era căpos. Dar era un om bun. Dacă nu era el, eu și mama ta nu am fi putut planta podgoria când erai mic.

– Lucy a spus că sunt mai multe casete cu Beth în care a intervievat-o pe doamna Buchanan.

– A plecat chiar înainte de absolvire. Dacă a avut un proiect, nu am auzit niciodată de el.

– Crezi că acest proiect este motivul pentru care le-a lăsat proprietatea şi casa lui Beth şi lui Lucy?

– Nu cred că ăsta este motivul. Doamna B. era foarte loială familiei. Nu-mi pot imagina să rupă tradiţia şi s-o lase cuiva care nu-i era rudă de sânge.

– Ce fel de legătură a avut doamna B. cu familia Jessup?

– Ei bine, familia Jessup i-a crescut pe cei trei fraţi mai mici ai ei şi cred că le-a fost întotdeauna recunoscătoare pentru asta. Dar ea i-a permis lui Samuel să locuiască în cabana administratorului când s-a căsătorit, în cele din urmă, la sfârşitul anilor '60.

– Dar de ce să nu lase Cabana de iarnă unei rude de sânge? Samuel era băiatul familiei Jessup.

– Nu ştiu, spuse el în timp ce lua cheia de la Hank. Când te întâlneşti cu reprezentanţii băncii?

– Peste două zile.

– Ce o să le spui?

– O să le spun că Lucy a reînnoit contractul de închiriere pentru următorii zece ani.

– Ceea ce este bine, dar un contract de închiriere nu este un avantaj.

Hank clătină din cap, pentru că nu-şi imaginase niciodată că visul care fusese atât de clar putea acum să fie pus la îndoială.

– Nu ştiu.

Cara DC

Capitolul 18

BETH

29 mai 1988

În timp ce camera este pornită, Beth Jessup stă pe scaunul doamnei Buchanan, în salonul principal al Cabanei de iarnă. Golful se vede în spatele ei. Cerul este senin.

Astăzi poartă puloverul negru și și-a lăsat părul lung și blond desfăcut pe umeri. Chiar s-a și machiat, dându-și cu fard de obraz să-și facă obrajii mai rozalii și cu mascara să-i evidențieze ochii.

Beth își umezește buzele și își trage manșeta puloverului să ascundă vânătaia, care arată mai rău decât este.

– *Doamna B. mă face să aștept. Uneori face asta. Nu pot să mă enervez. Are aproape o sută de ani și în unele zile este mai înceată decât în altele. Este absolut în regulă.* Aruncă o privire spre ușă. *Mi-aș dori totuși ca astăzi să se grăbească. Am o întâlnire.* Zâmbetul ei este viclean. Poznaș. *O întâlnire secretă. Și, ca de obicei, mă joc cu focul, dar atunci, ce farmec mai are viața dacă ești tot timpul precaut?*

Se aude un zgomot în fundal și apoi un sunet de pași. Beth se ridică de pe scaun și spune:

– *Hei, doamnă B. Sunteți fermecătoare astăzi.*

– *Mulțumesc.*

Doamna B. are cearcăne întunecate sub ochi, iar pielea ei este mai palidă decât în mod obişnuit. Astăzi stă în scaunul cu rotile, iar o tânără afro-americană, care nu are mai mult de treisprezece ani, împinge scaunul. Fata este subţire ca o trestie şi are părul negru împletit. Poartă blugi şi o cămaşă albastru pal.

Beth mută scaunul pe care stă de obicei doamna B., astfel încât tânăra să poată împinge scaunul cu rotile în lumina reflectorului. Ea pune pauză, apoi stă să aranjeze pătura în poala doamnei B. Doamna B. nu a mai fost filmată niciodată în scaunul cu rotile.

– *Sunteţi gata, doamnă B.?*

– *Da, mulţumesc, Grace. O să sun când am nevoie de tine.*

Fata pleacă şi închide în linişte uşile glisante ale salonului.

– *O noapte grea?* întreabă Beth.

– *Nu am dormit bine. Prea multe vise.*

Tărăgănează ultimul cuvânt pentru mai mult efect.

Beth ştie că doamna B. vrea să fie întrebată despre vise. Dar este destul de divă să aştepte să fie întrebată.

Beth este bucuroasă să-i facă pe plac. A îndrăgit-o pe bătrână şi îi place să audă poveşti despre Claire şi Jimmy.

– *Bine, o să muşc momeala. Ce aţi visat?*

Doamna B. îşi studiază manichiura îngrijită.

– *De fapt, nu te interesează.*

– *Ba da.*

– *Ba nu.*

Ea îşi flutură mâna cu un aer dispreţuitor.

Beth ridică o sprânceană.

– *Nu credeam că vă place să vă jucaţi, doamnă B. Am crezut că mergeţi drept la ţintă.*

Se mai risipeşte din indispoziţia doamnei B.

– *Nu ştiu la ce te referi.*

Beth clatină din cap.

– *Vă rog.*

O străfulgeră un zâmbet şi, ca un fulger, dispare la fel de repede cum apare.

– *Eşti obraznică. Îmi aminteşti de Victoria.*

– Ați mai spus asta. Ce s-a întâmplat cu ea?

– A murit bătrână acum câțiva ani. Nu contează.

– Bine, așadar, astăzi îmi dați jumătăți de răspunsuri? Aveți de gând să-mi spuneți despre Jimmy sau nu?

– Mai întâi, copilă, spune-mi despre vânătaia de pe încheietura mâinii tale.

Beth își trage din nou mâneca.

– Nu-i nimic.

– Deci nu sunt singura care dă jumătăți de răspunsuri.

Ea ridică din umeri, ca și când nu era mare lucru, sperând că va alunga amintirea din spatele vânătăii.

– Tipului ăstuia cu care mă văd îi place să se joace. A devenit prea dur și eu mă învinețesc ușor. A spus că îi pare rău.

– Te rănește?

Beth își îndoaie degetele, dorindu-și să nu-i tremure când este speriată.

– Nu. Cum am spus, a fost un accident.

– Am avut și eu odată astfel de accidente. Soțul meu era mereu prin preajmă când se întâmplau. Își culege o scamă invizibilă de pe fustă. *Când soțul meu bea, înainte să ne căsătorim, putea fi destul de fermecător. Dar după ce am rămas însărcinată și stresul era mai mare, nu mai era atât de drăguț când bea.*

– Nu ați vorbit prea mult despre soțul dumneavoastră.

– Atunci, astăzi o voi face.

CLAIRE

Septembrie 1916

Briza golfului nu prea domolea arșița de la începutul lunii septembrie, care învăluia orașul de aproape două săptămâni. Claire sosise la sfârșitul lunii aprilie. Călătoria nu fusese planificată, dar era necesară. Claire se întorsese la Cabana de iarnă să îndeplinească dorințele angajatorului.

Astăzi alesese o rochie fină de muselină albă, care cădea uşor, dezvăluindu-i gleznele. Părul ei roşcat era prins în vârful capului cu o fundă albă. Se dusese în oraş să meargă la oficiul poştal, sperând să primească o scrisoare de la Jimmy. El îi trimitea mamei lui scrisori şi tot felul de fleacuri când ajungea prin diverse porturi, dar trecuseră aproape şase săptămâni de când nu mai auzise de el. Claire aducea întotdeauna scrisorile. Cele două stăteau împreună în momentele de linişte din zilele de vară, iar ea i le citea doamnei Latimer.

Ultimele lui scrisori erau formulate în propoziţii scurte. *Azi a plouat. Portocale în portul Nassau. Submarine observate la două sute de mile nord. Isaac şi Stanley se descurcă bine. Spune-i lui Claire că mi-e dor de ea.*

Deşi America încă nu intrase în război, ea auzise poveşti despre mai mulţi bărbaţi care se alăturau marinei comerciale. Aceştia transportau provizii care aprovizionau Marea Britanie cu combustibil şi alimente.

Nava lui Jimmy transporta combustibil şi deja, în acest an, *Mariah* traversa Atlanticul pentru a treia oară. Dacă nava supravieţuia traversării de două săptămâni către Anglia, încărcătura era vândută rapid şi profiturile companiei erau generoase. Dar ameninţarea submarinelor germane care scufundaseră zeci de nave era din ce în ce mai mare.

Claire studie restul corespondenţei. Era un plic mare de la doamna Buchanan cu ştampilă de California care îi era adresat lui Claire. Îl deschise şi găsi mai multe scrisori de la vărul Victoriei, Edward, pe care doamna Buchanan le trimisese pe ascuns către Cape Hudson. Edward îi scrisese Victoriei aproape săptămânal.

Întorcându-se acasă, Claire împinse uşa din faţă a Cabanei de iarnă. Ferestrele erau deschise, permiţând brizei puternice să pătrundă în aerul umed. Zgomotul de oale şi tigăi o atrase în bucătărie, unde doamna Latimer stătea aplecată deasupra unei planşe de frământat aşezate pe blatul de bucătărie. Frământa pâine.

– Ceva noutăţi? întrebă doamna Latimer, ridicându-şi privirea. Avea fruntea şi bluza ude de transpiraţie. Nu-i plăcea să lucreze în bucătărie vara.

– Doar scrisori pentru Victoria. Ce mai face astăzi?

– Este sus, se odihneşte. Nu-i place căldura.

Şi Claire uitase de căldura verii. Se obişnuise cu răsfăţul verilor din Newport, Rhode Island, alături de familia Buchanan.

– Sunt sigură că vremea este mult mai frumoasă în nord decât aici. Cina din această seară va fi simplă. Pâine şi mezeluri. Nu am puterea să gătesc un meniu întreg.

– Asta e bine. Nimeni nu prea are poftă de mâncare pe căldura asta. Ea dădu din cap spre scările care duceau la primul etaj. Cum se simte, *de fapt*?

– Domnişoara Victoria are o dispoziţie proastă. Şi-ar dori să fie acasă. Eu mi-aş dori să nu fi fost atât de proastă.

– Poate că scrisorile lui Edward o vor înveseli.

– Fata asta e norocoasă. Dacă nu ar fi fost ameninţarea războiului, s-ar fi aflat în centrul bârfelor vara asta. Toată lumea s-ar întreba de ce a ratat sezonul estival. Doamna Latimer ţâţâi din buze. Dacă ar şti ei că nu se află într-o mare călătorie alături de mama ei vitregă, şi, în schimb, îşi ascunde burta de gravidă.

La două luni după noaptea în care Victoria se strecurase în Cabana de iarnă răvăşită şi tulburată, îşi dăduse seama că era însărcinată. Încercase să ţină secret, dar Claire fusese prima care observase. Îi aranjase fetei garderoba de vară când observase că burta îi era uşor proeminentă. O persoană obişnuită nu ar fi observat o schimbare atât mică, dar Claire, care cunoştea corpurile femeilor pe care le îmbrăca, văzuse imediat. Doamna Buchanan era în cabina de probă şi observase când Claire făcuse o pauză incomodă. Privirea ei se îndreptase automat spre burta fiicei ei vitrege şi îşi dăduse şi ea seama.

În lumea lui Claire, o sarcină ar fi costat-o slujba. Familia ei ar fi evitat-o şi ar fi devenit o paria. Dar pentru Victoria, o fată care avea prin naştere destinul să facă o partidă excelentă, acest pas greşit necesita discreţie totală. Într-un an normal, Victoria ar fi fost trimisă în Europa pentru o mare călătorie de şase luni. Dar din cauza războiului, Europa era prea periculoasă.

Se luaseră în discuţie mai multe variante unde să fie ascunsă, dar în cele din urmă fusese aleasă Cabana de iarnă. Locuitorii, în mare parte ajutaţi de familia Buchanan, înţeleseseră ce să facă. Din câte ştiau socialiştii din New York, Victoria se afla în California.

Doamna Buchanan o rugase pe Claire să o însoţească pe Victoria, pentru că avea încredere în ea să ţină secretul. Şi dacă cineva ar fi întrebat, Claire putea spune că lucra la trusoul de nuntă al fetei.

Nimeni din oraş nu comentase nimic atunci când cele două sosiseră la sfârşitul lunii aprilie. Claire reuşise să ascundă o vreme burtica în creştere a fetei, dar până la urmă devenise imposibil. Scheletul ei firav nu avea unde să ascundă un copil. Acum mai avea câteva săptămâni până la naştere, iar Claire era după atât de multe zile de la întoarcerea la vechea ei viaţă din New York. Când sosise pentru prima oară, număra zilele până când se putea întoarce la New York sau Newport, dar, pe măsură ce vara continua, începuse să se îndrăgostească din nou de Cabana de iarnă şi de Coasa de Est. Chiar îi lipsise acest loc.

Zgomotul unui automobil o făcu pe Claire să se îndrepte spre intrarea în cabană. Era un automobil decapotabil albastru, elegant, cu ornamente nichelate, care strălucea în lumina soarelui.

Robert coborî, îmbrăcat într-o uniformă de ofiţer de armată care se potrivea constituţiei lui subţiri şi zvelte, într-un fel care îl făcea să pară destul de atrăgător.

– Ce caută aici? spuse doamna Latimer. Nu este posibil să fi aflat despre Victoria, nu-i aşa?

– Nu ştiu.

– Du-te şi vorbeşte cu el şi află. Dacă urcă la etaj, va descoperi situaţia Victoriei. Şi ştii că ăştia doi se ceartă mereu.

Robert îşi dădu jos jacheta uniformei, o aruncă neglijent pe bancheta din spate a maşinii şi îşi şterse fruntea cu o batistă. Nu vizitase niciodată Virginia vara şi, în mod clar, nu părea să-i placă.

– Cred că ştie deja despre sora lui, spuse Claire. Joacă bine rolul de petrecăreţ, dar este mai deştept decât crede tatăl lui.

– Ei bine, află. Am aluat pe mâini şi tu ai copilărit cu el.

Claire afișă un zâmbet și ieși pe ușa din față. Coborî treptele.

– Domnule Robert. Ce te aduce la Cabana de iarnă?

El își desfăcu butonul aurit al gulerului.

– Habar n-aveam că va fi atât de al naibii de cald și de umed. Cum suportați tu și Victoria?

– Scuze, nu știu ce vrei să spui.

– Nu te uita la mine atât de surprinsă. Nu mi-am pierdut mințile. Am venit să-mi văd sora. Știu că mama mea vitregă îi trimite corespondența aici.

Claire rămase neclintită, neștiind cât să insiste cu minciuna.

– Cine ți-a spus așa ceva?

– Camerista lui Elizabeth este o tânără fermecătoare și a lăsat să-i scape că Edward îi scrie Victoriei. A fost nevoie de puțină muncă de detectiv să-mi localizez sora la Cabana de iarnă și, după figura ta, îmi dau seama că am dreptate. Și în cazul în care vă faceți griji, tata încă nu are nici o idee despre schimbarea reședinței de vară a surorii mele, deși i-ar prinde bine nenorocitului arogant să știe că îngerul lui a căzut.

O femeie discretă știa când un angajator încerca să afle informații și nu se grăbea niciodată să le confirme sau să le infirme.

– Și cum sunt domnul și doamna Buchanan?

– Îți spun la un pahar de whisky.

– Doamna Buchanan știe că ești aici?

– Toarnă-mi un whisky și îți voi spune tot.

O urmă în casă și pe holul lung către salon. Ea și doamna Latimer țineau ferestrele închise în timpul zilei și transperantele trase pentru a păstra aerul răcoros, dar până la sfârșitul după-amiezii, căldura le zădărnicea eforturile, iar casa era sufocantă și fierbinte.

În salon, ea trase draperia groasă de catifea verde și o prinse la loc. Cu o răsucire a mânerului de fier, deblocă și deschise fereastra, lăsând să intre o briză caldă și densă. Continuă să facă asta până deschise toate ferestrele.

Scoase o sticlă de whisky şi un pahar de cristal din dulapul cu băuturi. Umplu paharul şi i-l întinse lui Robert. El îl luă, îl dădu peste cap şi i-l întinse gol.

– Încă unul, te rog, şi ar trebui să-ţi pui şi tu unul. Dumnezeu ştie că datorită surorii mele probabil l-ai câştigat.

Îi turnă un al doilea pahar şi, în ciuda prudenţei care o caracterizează, îşi turnă unul şi pentru ea. În timp ce el bea cu poftă, ea sorbi o înghiţitură.

– Deci, ce mai face? întrebă el. Sau vom continua să jucăm jocul ăsta?

– E bine.

El studie lichidul chihlimbariu prin modelul paharului.

– Presupun că e însărcinată. Ăsta e principalul motiv pentru care fetele tinere merg în vacanţe neconvenţionale.

Tot ce trebuia să facă era să urce scările la primul etaj, să-şi vadă sora şi ar fi ieşit totul la iveală.

– Mai are puţin până la termen şi nu se simte bine. Căldura nu o ajută.

El o studie peste marginea paharului de cristal.

– Ştim cine este tatăl?

– Nu vrea să spună.

– Presupun că nu este Edward. Dacă ar fi fost, Elizabeth ar fi aranjat în grabă nunta şi bietul băiat ar fi urmat-o cu bucurie la altar.

Ea mai luă o înghiţitură, suportând arsura plăcută care îi elibera o parte din tensiunea pe care o acumulase.

– Are buzele pecetluite.

– Cam târziu pentru asta, nu crezi? El luă o înghiţitură rânjind. Umorul lui avusese întotdeauna un stil de a ajunge rapid la subiect. Îşi ridică paharul spre ea. Eşti o femeie bună, loială. Mă îndoiesc că altcineva ar fi putut să o scoată din oraş şi să păstreze secretul atât de bine. Presupun că Elizabeth vă plăteşte bine pe tine şi pe doamna Latimer.

– A fost întotdeauna generoasă cu mine.

– Sora mea măcar are remuşcări?

Ea privi nuanțele chihlimbarii care reflectau lumina în paharul ei în timp ce se ruga să folosească niște cuvinte potrivite.

– A devenit mai tăcută în ultimele zile. Bebelușul este activ și lovește des. Își dă seama mai bine de realitate.

Expresia lui se răci.

– Nu se atașează de el, nu? Pentru că amândoi știm că nu poate să-l păstreze.

– Înțelege că există un plan pentru copil.

– Care?

– Cred că este cel mai bine să nu spun. Cu cât știu mai puțini, cu atât mai bine.

– Elizabeth știe? Mi-a cerut să mă ocup, iar eu am făcut-o. Copilul va fi bine. El dădu pe gât cât îi mai rămăsese din whisky. Ei bine, spune-i doamnei Latimer că sunt aici pe toată durata. Victoria este o tâmpită, dar face parte din familie, iar familia rămâne unită. Și va fi frumos să avem un secret față de tata, măcar o dată.

– Desigur.

– Este vreun doctor în oraș?

– Cel mai apropiat este în Norfolk. Dar este o moașă. Am vizitat-o în această dimineață.

– Excelent. Claire, ce zici să iei cina cu mine? Ești o femeie inteligentă și mi-ar prinde bine o conversație plăcută și poate un joc de gin.

Robert, în felul lui, era fermecător. Poate că datorită uniformei, dar ei i se păru interesantă ideea cinei.

– Desigur. La ce oră?

– Să spunem la șapte.

– S-ar putea să fie o cină rece. Doamna Latimer nu a gătit azi.

– Atâta timp cât există whisky, ne vom descurca.

Un țipăt puternic din bucătărie străbătu casa. Claire se ridică repede și traversă în grabă casa și spre oficiul majordomului. O găsi pe doamna Latimer căzută grămadă pe podea. Strângea o scrisoare în mână și plângea. Claire se lăsă în jos și-i luă fața femeii în mâini.

– Ce este? Spuneți-mi.

Lacrimile șiroiau pe fața doamnei Latimer.

– Unul dintre marinari mi-a adus asta.

Claire scoase încet scrisoarea din strânsoarea doamnei Latimer și o netezi cu grijă. Scrisoarea era de la un camarad de pe navă al tatălui ei, un domn Rory Tucker, care se afla acum în convalescență într-un spital din Bahamas. *Mariah* se scufundase în Marea Caraibilor. Mulți dintre marinari muriseră pe loc, inclusiv Isaac Hedrick, dar Jimmy îl salvase pe Stanley Jessup și era în siguranță.

Claire se străduia să-și recapete răsuflarea în timp ce i se învârtea capul. Marea pe care tatăl ei o iubise atât de mult îl revendicase în cele din urmă.

– Jimmy și Stanley sunt în viață, spuse ea.

Doamna Latimer clătină din cap.

– Citește mai departe.

Ea vizualiză rapid scrisoarea, citind următorul paragraf al domnului Tucker, despre care spunea că era confidențial și nu trebuia transmis la ziar. Deși Stanley fusese trimis înapoi la Cape Hudson, Jimmy se alăturase echipajului navei *Reverie* în calitate de căpitan, după ce gripa le rărise rândurile. La două zile după ce preluase comanda, *Reverie* fusese scufundată, plină cu combustibil și muniții, când torpila unui alt submarin o lovise într-o parte. Nava explodase instantaneu și se scufundase imediat. Nu fuseseră raportați supraviețuitori.

Claire se văzu înapoi în ziua în care coborâseră sicriul mamei ei în pământ. Îl ținuse în brațe pe Michael, care plângea, în timp ce ceilalți frați ai ei erau strânși în jurul ei. Li se dăduse viața peste cap și nici ea, nici familia ei, nu mai fuseseră vreodată la fel, dar toți găsiseră o modalitate să se adune.

Acum acele cusături se rupseseră și țesătura se destrămase.

Se auziră pași în spatele ei, și pe Robert întrebând ce se întâmplase. Când ea nu putu răspunde, el îi puse mâna pe umăr și întrebă din nou. Nu-l auzise niciodată vorbind atât de blând.

Ea tresări.

– Stanley este în siguranță, dar tata și Jimmy au murit, spuse ea. Navele lor s-au scufundat.

– O, Claire, îmi pare foarte rău.

Robert se îndreptă spre doamna Latimer şi, sprijinind-o, îi puse braţul în jurul gâtului lui. Claire se ridică şi o luă pe bătrână de celălalt braţ.

– Jimmy al meu. Jimmy al meu, plângea doamna Latimer.

– Sunt aici, doamnă Latimer. Voi avea grijă de tine, spuse Robert.

Femeia o apucă pe Claire de mână.

– Nu mă vei părăsi, nu-i aşa? Vei rămâne cu mine?

Claire o sărută pe obraz şi-şi şterse lacrimile.

– Nu plec nicăieri.

***

În săptămâna următoare, Claire petrecu timp cu Robert în fiecare zi. El era răbdător cu melancolia ei şi o însoţea în plimbări lungi de-a lungul plajei. Doamna Latimer se întorsese la Annapolis, Maryland, să fie alături de sora ei, lăsând-o pe Victoria în grija lui Claire. Robert lua cina alături de Claire şi Victoria în fiecare seară şi era singura persoană care putea să-i ridice moralul.

Cu cât Claire petrecea mai mult timp cu Robert, cu atât îl vedea într-o altă lumină. Avea un simţ al umorului muşcător, dar amuzant, şi-i povestise despre mai multe expediţii de vânătoare cu Jimmy, care salvase câţiva vânători, fie blocaţi în stufăriş, fie aproape împuşcaţi de vreun tovarăş de vânătoare neatent. Claire savura acele poveşti şi se apropia de Robert.

În a şasea zi, pe coastă porni o furtună de vară. Ploaia agita apele golfului şi îmbiba pământul în timp ce vântul zgâlţâia ferestrele şi îndoia stejarii bătrâni care fuseseră martorii multor furtuni înainte. Furtuna adusese, de asemenea, temperaturi mai scăzute, care păreau să calmeze gleznele şi mâinile umflate ale Victoriei.

Robert şi Claire se plimbau de-a lungul malului presărat cu lemne aduse de valuri. Cerul era de un albastru profund, iar briza, blândă şi răcoroasă.

– Am primit o telegramă de la tata, spuse Robert. Voi pleca în Franţa peste o lună. Tata cunoaşte un general care are nevoie de un ataşat, iar stagiul militar m-ar face bărbat, spuse el. Deşi amândoi ştim prea bine că nu voi participa la nici o luptă.

– Deci tatăl tău știe că ești aici?

– A, da. Și acum știe despre Victoria.

– Cum?

– Nu contează cum.

Jimmy era acum dincolo de orice răzbunare pământească.

– Ce intenționează să facă?

– Nimic. Este de acord cu planul lui Elizabeth. Victoria se va întoarce la New York în această toamnă și, în primăvară, se va căsători cu Edward.

– Victoria știe asta? întrebă Claire.

– Nu încă. Mai bine să se termine cu nașterea bebelușului, apoi o vei însoți acasă. Va afla despre soarta ei în timp ce eu o voi suporta pe a mea.

– Ți-e frică să mergi în Europa?

– Nu. Este o slujbă destul de rezonabilă pentru un bărbat cu situația mea. Tata crede că voi fi potrivit pentru politică într-o bună zi, iar serviciul militar este întotdeauna un avantaj, spuse el. Tata întotdeauna obține ce vrea. Luă un băț și îl aruncă în golf. Mereu.

– Eu cu siguranță nu am făcut-o când tata m-a trimis de acasă când eram copil. Ești un om în toată firea, Robert.

El se uită peste apă, urmărind cum soarele scânteia pe valuri.

– Tata are pârghiile. Îmi va tăia toate fondurile și va face același lucru cu Victoria dacă nu se căsătorește cu Edward. Un zâmbet strâmb îi apăru în colțul gurii. Eu și sora mea excelăm în multe lucruri, dar să fim săraci nu este unul dintre ele.

În acest moment, ei îi păru rău pentru întreaga familie Buchanan. Toți erau plini de speranță în ianuarie, iar acum erau cu toții în derivă. Ea își împleti degetele cu ale lui în timp ce mergeau de-a lungul țărmului până la docul care se întindea spre golf.

Robert se întoarse spre ea și îi îndepărtă cu grijă o buclă de pe față.

– Ești o femeie frumoasă. Cea mai înțeleaptă femeie pe care am întâlnit-o vreodată. Mereu m-am gândit la asta, Claire.

– Nu sunt frumoasă, spuse ea cu blândețe. Îmi dau toată silința în privința frumuseții și în viață și nimic mai mult.

– Nu te vinde ieftin, Claire. Eşti o frumuseţe. Există frumuseţea clasică a Victoriei, dar asta este fragilă şi se va ofili cu timpul. Tu ai o figură frapantă, de neuitat, care devine din ce în ce mai plăcută.

Ea îşi simţi obrajii încălzindu-i-se şi, în timp ce mâna lui zăbovi, ea îşi înclină uşor capul la atingerea lui.

– Eşti prea drăguţ.

Un zâmbet îi apăru în colţul buzelor înainte să-şi încrunte sprâncenele. El îşi înclină capul, micşoră distanţa dintre buzele lor şi o sărută uşor.

Ea închise ochii şi se gândi când Jimmy îi atinsese buzele pentru prima dată. Avea gust de miere. Mirosea a lemn de santal şi a aer sărat.

Sărutul acesta era destul de simplu, dar îi reamintea de iubirea pentru Jimmy. Şi dintr-odată, era atât de disperată să simtă o conexiune încât nu-i putea rezista indiferent despre ce ar fi fost vorba.

Claire se aplecă spre el, lăsându-şi sânii să se lipească de pieptul lui. El îi cuprinse faţa în mâinile lui lungi şi o sărută din nou. Totuşi, de data aceasta atingerea nu era delicată sau exploratoare, ci trăda o poftă pe care ea o observase ascunsă în el de-a lungul anilor. Când îi puse mâna pe sân, orice vrajă de moment sub puterea căreia fusese dispăru şi Claire îşi dădu seama cu o certitudine dureroasă că nu era în braţele lui Jimmy. Se trase înapoi şi-şi umezi buzele.

– Nu pot.

Ochii lui negri erau tăioşi şi pătrunzători.

– De ce nu?

– Sunt angajata familiei tale de o viaţă. Şi nu voi fi fata proastă trasă într-un colţ cu care te distrezi când te simţi plictisit.

Un muşchi îi pulsă în maxilar.

– Nu este vorba despre plictiseală.

– Nu?

Ea se dădu înapoi.

– Şi dacă ar fi să-ţi cer să te căsătoreşti cu mine?

– Aş spune că eşti un prost şi probabil că o compresă rece pe frunte ţi-ar vindeca acest sentiment. Tatăl tău n-ar permite asta niciodată.

El îşi puse mâinile pe umerii ei.

– Vorbesc serios, Claire. Căsătorește-te cu mine.

– De ce eu? Sunt o grămadă de femei în Newport care sunt partide mult mai bune, Robert. O carieră în politică nu este realizabilă cu o soție inferioară.

– Ești inteligentă, isteață și în mod clar foarte loială. Ai fi soția perfectă pentru mine. Căsătorește-te cu mine. Azi.

Rațiunea îi spunea să facă un pas înapoi chiar dacă mintea ei lua în calcul posibilitățile.

– Nu gândești limpede.

– Sunt foarte rezonabil. Nu am fost niciodată mai rezonabil. Ne vom căsători azi.

– Și după aceea?

Ea privea pentru întotdeauna dincolo de primele trei cusături, să vadă modelul în ansamblu.

Robert își plimbă mâna pe umărul ei.

– Familia mea ne va accepta în timp, mai ales când vor veni copiii. Furtuna va trece, iar familia mea se va da pe brazdă.

Căldura mâinilor lui îi încălzea umerii.

– Robert, joci un joc periculos cu mine.

El o sărută pe nas.

– Ba nu. Sunt foarte serios. Niciodată nu am fost mai serios. Și vreau să o fac înainte să plec în Franța. Mâna lui alunecă spre burta ei. Dacă aș face ceva prostesc și aș muri, aș vrea să știu că ar putea fi o bucățică din mine în tine. El îi luă ambele mâini în ale lui. Căsătorește-te cu mine, Claire.

Și, pentru prima dată de când se culcase cu Jimmy, ea își permise să viseze dincolo de posibilitățile de a avea doar un mic magazin de croitoreasă.

– Nu știi în ce te bagi.

Tonul ei se înmuie în timp ce mintea țesea scenarii în jurul acestei posibilități.

– Și ce altceva este nou? O viață cu mine nu va fi niciodată plictisitoare. Căsătorește-te cu mine.

– Da.

El se dădu înapoi și-și înclină capul.

– Te căsătoreşti cu mine? Acum? Azi?

– Da.

Robert îşi încolăci braţele în jurul taliei lui Claire şi, ridicând-o în braţe, începu să o învârtă.

***

Se căsătoriră în capela din Cape Hudson într-o zi călduroasă de septembrie. Robert purta costumul lui de călătorie, iar ea purta rochia de mireasă a lui Elizabeth, pe care o împachetase cu mare atenţie după nunta din ianuarie de la începutul acelui an.

Cordonul din satin cu mărgele îi amintea de dragostea cu care cususe rochia. Fiecare cusătură, fiecare pliu şi bucată de dantelă creată manual fuseseră infuzate cu dragostea ei. Acum se ruga să descopere dragostea într-o nouă viaţă alături de Robert.

Îşi petrecură noaptea nunţii într-un mic han, savurându-şi reciproc trupurile, mâncând raţă friptă şi bomboane de ciocolată ca desert, bând vin şi râzând. Felul în care făcuseră dragoste, nu era pasional, dar părea o renaştere la viaţă.

A doua zi, Claire şi Robert se întoarseră la Cabana de iarnă şi o găsiră pe Victoria în patul ei, ţinându-se de burtă.

– Ajută-mă, Claire, spuse Victoria.

Claire o ţinea de mână.

– Sunt aici. Va fi bine.

Trimise pe unul dintre băieţi după moaşă şi rămase alături de Victoria pe măsură ce contracţiile deveniră mai dese. Dură mai puţin de trei ore până când aşchia de fată dădu naştere unui băiat sănătos care urla din toţi rărunchii şi depăşea cu mult trei kilograme şi jumătate.

Lumina electrică pâlpâi în cameră în timp ce Claire spăla copilul, având mare grijă în timp ce îl înfăşa aşa cum făcuse cu toţi fraţii ei. Ea căuta asemănarea cu Jimmy pe faţa micuţă şi-şi imagină că felul în care se încrunta bebeluşul era acelaşi cu al tatălui său.

În timp ce moaşa făcea curat, Claire duse copilul în camera lui Robert, unde el aştepta lângă fereastra cu vedere spre golf.

– Este sănătos? întrebă Robert.

– Este perfect.

În timp ce copilul încerca cu lăcomie să-i sugă degetul, căldura şi dragostea aproape că îi opriră respiraţia.

– Ai făcut aranjamentele?

Inelul lui cu sigiliu se ciocni de paharul pe care îl ţinea în mână.

Ea îl ridică în lumină. El era ultima bucăţică din Jimmy pe acest pământ şi voia să-l păstreze pentru ea.

– Vrei să-l ţii în braţe?

El clătină din cap.

– Nu mă pricep la aceste mici creaturi.

– Eu mi-am crescut toţi fraţii. Nu sunt atât de delicaţi pe cât crezi.

– Prefer să nu.

– Este nepotul tău.

– Nu este al meu. Este greşeala Victoriei.

– Robert, nu este o greşeală. Este din carnea şi sângele tău. Aş vrea să-l creştem ca pe copilul nostru.

El clătină din cap în timp ce fruntea i se încruntă.

– Chiar crezi că tata ar permite asta? Căsătoria noastră îi va pune răbdarea la încercare. Dar să-l creştem pe bastardul Victoriei l-ar face să-şi depăşească limita. El îşi termină de băut paharul. Cu cât scăpăm mai repede de copil, cu atât mai bine.

Ea strânse copilul la sân şi simţi cum începea să se aşeze.

– Avem nevoie de tatăl tău? Putem face asta pe cont propriu.

– Nu-mi voi risca viitorul să-l cresc pe bastardul surorii mele. Şi vreau să juri că nu vei spune nimănui despre el. Dacă se vorbeşte despre acest copil, tatăl meu ne va pedepsi pe toţi, inclusiv pe băiat.

Îl pierdea din nou pe Jimmy, şi totuşi, nu găsea nici un cuvânt de spus.

El o prinse de încheietură, strângând-o cu degetele ca într-o menghină.

– Jură că o să ţii secretul.

Lacrimile îi ardeau ochii.

– De dragul copilului, jur.

El se ridică, cu zâmbetul acela strălucitor înflorindu-i din nou pe buze. Îi îndepărtă o buclă de pe frunte.

– Acum, ia copilul. Sunt sigur că îl aşteaptă cineva.

Cineva pregătea deja leagănul pentru băiat şi spăla hainele care urmau să fie ale lui. Claire ştia că băiatul va fi iubit, dar în timp ce se întoarse să plece, îşi dădu seama că ea nu-şi va iubi niciodată soţul.

Înfăşă copilul şi îl duse la casa cea mică de la capătul drumului nisipos. Terenul din faţa proprietăţii era plin de bărci care aveau nevoie de reparaţii, iar casa era plină de copii şi de râsete.

Sally Jessup nu-şi înţărcase de tot fiul, pe Aaron, care avea aproape şapte luni. Ea îi crescuse pe cei trei băieţi mai mari în timp ce soţul ei avea două slujbe pentru gurile pe care le avea hrănit. Sally deschise uşa şi, cu Eric stând în picioare lângă ea, se lumină la faţă când văzu copilul.

– Este băiat, spuse Claire.

Zâmbetul lui Sally se lărgi.

– Încă un băiat. Ei bine, cu siguranţă mă pricep la băieţi.

Claire ştia că Sally îl va iubi pe băiat ca şi când ar fi fost al ei. Dar asta nu-i atenua resentimentul pe care îl simţea când îşi amintea momentul în care îl pusese pe Michael în braţele acestei femei. Trăgând aer în piept, aşeză cu delicateţe copilul în braţele lui Sally.

– Da, te pricepi la băieţi.

Sally se uită sub pătură la micuţa faţă roz şi îi atinse nasul ca un nasture cu vârful degetului.

– Am auzit zvonuri dinspre casa Buchanan despre acest copil.

– Nu pot să-ţi spun, dar eşti o femeie deşteptă, Sally. Vei şti ce trebuie să spui.

– Unde este domnişoara Vic – mama?

– Va pleca de la cabană în curând. Nu se va întoarce.

– Şi a fost de acord cu asta?

– Da.

– Şi soţul tău? spuse Sally.

– Vrea acelaşi lucru.

Claire căută în geantă şi scoase un plic cu bani.

– Ăştia te vor ajuta la cheltuieli.

– Poţi să-ţi păstrezi banii, spuse Eric.

– Îl primim oricum.

– Ştiu, spuse Claire. De aceea vi-l dau.

Cu lacrimi în ochi, Claire se aplecă, îl sărută pe fiul lui Jimmy şi plecă, jurând că băiatul şi viitorii lui copii nu vor duce lipsă de nimic.

Capitolul 19

LUCY

17 ianuarie 2018

Lucy stătea în mijlocul casei, simțind o energie nestăpânită. Nu era de mirare, cu mutarea, cabana, puștoaica, ceremonia de comemorare. Lista era în creștere. Dar faptul că știa motivul nu făcea neliniștea să dispară. Putea să se ridice și să plece, așa cum făcuse Beth când nu se descurca cu neliniștea din interiorul ei, sau putea să profite din plin, așa cum făcuse întotdeauna.

– Natasha, cât de bine cunoști această cabană? întrebă ea.

Natasha își ridică privirea de la sendviș și dădu din umeri.

– Destul de bine.

– Ce înseamnă asta mai exact?

– O știu foarte bine. Când eram aici singură, uneori mai aruncam o privire. Nu am luat nimic. Eram doar curioasă.

– Te cred. Ai fost vreodată în mansardă?

– Sigur. Sunt niște lucruri interesante acolo. Valize, mobilă veche, o oglindă. Destul de tare.

Lucy își luă lanterna și o apăsă de mai multe ori.

– Vrei să mergi în explorare? Am aruncat doar o privire în mansardă și am nevoie de o pauză de la înregistrări.

Natasha își înfulecă ultimul sendviș și-și bău sucul.

– Da. Haide, Dolly.

Câinele își ridică privirea spre Natasha și dădu din coadă.

– Ia-o înainte, spuse Lucy.

Natasha urcă primul, al doilea și al treilea rând de scări cu dulăul printre picioarele ei, lătrând și dând din coadă. Lucy o urmă, nefiind foarte sigură la ce să se aștepte în urma acestei aventuri.

La etajul al doilea se opri să arunce o privire. Erau zece camere, dar toate erau mai mici. Fiecare cameră era zugrăvită în alb, iar mobilierul, dacă mai rămăsese ceva în vreo cameră, consta dintr-un pat dublu, un dulap și o oglindă. Fiecare cameră avea o ferestruică pe unde intra lumina naturală.

– Aici locuiau servitorii, spuse Natasha.

– Camera lui Claire era la etajul doi, la capătul holului.

Lucy se opri în fața ușii și o deschise, pășind înăuntru. Se îndreptă spre ferestruică și privi proprietatea care se întindea spre aleile care duceau spre far și spre debarcader. Câte dimineți stătuse Claire aici și îl urmărise pe Jimmy?

– Vii? spuse Natasha din prag. Mansarda este chiar aici.

– Imediat. Vreau să văd ce a văzut Claire acum mai mult de o sută de ani.

Apoi i se alătură Natashei pe hol, iar fata deschise ușa mansardei, apoi apăsă un întrerupător și-i aruncă lui Lucy un rânjet de drăcușor.

– Vino, dacă ai curaj, doamnă. Aici locuiesc fantomele Cabanei de iarnă.

Lucy aprinse lanterna și o așeză sub bărbie, știind că lumina îi învăluia părul și îi umbrea fața.

– Am curaj. Dar tu, copilă?

Natasha râse.

– Nu mă sperii așa ușor.

– Una dintre multele mele slujbe a fost să fiu ghid în turul groazei în Nashville. Pot spune o poveste înfricoșătoare.

Natasha clătină din cap.

– Fantomele și spiridușii nu mă sperie. În plus, dacă ar exista fantome, mama s-ar fi întors și mi-ar fi dat un semn. Și nu a făcut-o niciodată, așa că nu există.

– Bine punctat.

Treptele erau făcute din lemn brut de pin, iar pereții scării erau acoperiți cu lambriuri neterminate.

– Cât de des ai fost aici sus? întrebă Lucy.

– De cinci sau șase ori. Nu mă grăbesc pentru că știu că o să omit ceva.

– Și la subsol ai fost?

– Da. Dar nu este la fel de distractiv. În mare parte e plin cu echipamente pentru gazon și mobilier de exterior. Nu e la fel de mișto ca mansarda.

Lucy apăsă un întrerupător pe care nu-l mai observase până acum și se aprinseră mai multe lumini.

– Casa a fost prima din oraș care a avut curent electric, spuse Natasha. Și-și lua apa curentă dintr-o grămadă de fântâni și câteva cisterne.

– De unde știi toate acestea?

– Am întrebat-o pe doamna Reynolds. Îmi place să stau în bibliotecă, iar ei îi place să vorbească despre cabană. E îngrijorată că o să dispară. Natasha se îndreptă spre patru valize mari și negre. Știu că se bucură că ești aici.

– Îmi pare bine că se bucură cineva.

– S-ar putea să pari puțin ciudată, dar odată ce te vor cunoaște, își vor da seama că ești la fel ca ei și te afli aici să salvezi casa.

Încrederea fetei în Lucy era neliniștitoare.

– Natasha, nu am promis nimic. Înțelegi asta, nu?

Natasha ridică din umeri.

– Da, mă rog. Ești gata să vezi valizele?

– Serios, Natasha, nu știu ce o să fac.

– Știu. Înțeleg.

Atenția fetei părea să se fi îndreptat spre prima valiză înaltă de un metru și ceva. Ar fi fost nevoie de un bărbat adult să o mute când era goală și poate doi sau trei când era plină cu haine și încălțăminte.

– Te-ai uitat vreodată în interiorul lor? întrebă Lucy.

– Nu m-am apropiat niciodată de ele, dar mereu mi-am dorit.

Punându-şi lanterna sub braţ, Lucy deschise capacul valizei. Înăuntru erau haine acoperite cu grijă în huse din muselină, agăţate cu cârlige. Îşi trecu mâna de-a lungul ţesăturii huselor de protecţie, subţiate de vreme, şi se gândi la toate hainele pe care le purta doamna B. în înregistrările video. Fusese o femeie căreia îi păsa de cum arăta şi avea grijă de hainele ei ca de nişte prieteni dragi.

Desfăcu legăturile husei din partea de sus şi toate capsele până când acesta căzu şi se desfăcu, dezvăluind o jachetă de costum din satin vişiniu, tivită cu blăniţă în jurul gulerelor şi al manşetelor. Era cambrată în talie, unde avea o bandă de satin brodată. Fusta se evaza pe coapse şi cădea până deasupra gleznelor.

Lucy îşi trecu mâinile peste mânecă până la manşetă şi o întoarse, descoperind zeci de cusături de mână perfecte.

Îşi aşeză lanterna pe birou şi luă jacheta de pe un umeraş acoperit cu satin. Haina mirosea a naftalină, dar ţesătura era prea impresionantă să reziste tentaţiei. Îşi strecură cu grijă braţele în mânecile hainei. Ţesătura se întinse uşor pe spatele ei, permiţându-i să prindă cei trei nasturi din talie.

– Uite o oglindă, spuse Natasha.

Lucy se privi în oglinda ovală, care avea o dungă acolo unde stratul argintiu se estompase. Nu ştia prea multe despre modă, dar ştia că această rochie fusese făcută înainte să moară Jimmy.

Îmbrăcată cu jacheta, se trezi îndreptându-şi umerii şi simţindu-se diferit. Era greu să porţi o jachetă atât de luxoasă şi să nu te simţi specială.

– Încerc să mi-o imaginez pe Claire sosind aici şi purtând asta. Îşi trecu mâna peste manşetele tivite cu blăniţă. A petrecut zile, poate săptămâni, alegându-şi o ţinută, în timp ce eu am apărut în blugi rupţi şi un tricou cu Nashville. Dar Claire trebuia să-şi demonstreze valoarea în faţa oraşului care o alungase.

– Destul de elegantă, spuse Natasha.

– Este. Vrei să o încerci?

Privirea fetei era în acelaşi timp ezitantă şi entuziasmată.

– Crezi că doamna B. s-ar supăra?

– Nu cred. Cred că, în multe privinţe, a fost la fel ca noi.

Ea îşi scoase jacheta şi o aşeză pe trupul subţire al Natashei. Stând în spatele ei în timp ce se uitau amândouă în oglindă, Lucy netezi umerii şi-i îndreptă gulerul.

Natasha studie nasturii îmbrăcaţi din talie.

– Şi a făcut asta singură?

– Era croitoreasă.

Lucy o ajută pe Natasha să-şi dea jos haina, o puse la loc pe umeraşul îmbrăcat cu satin şi o acoperi cu husa de muselină. În momentul în care purtase jacheta, se simţise diferită. Nu mai era persoana obişnuită crescută de o mamă singură care îşi petrecuse viaţa de-abia descurcându-se. Era specială.

Ea lumină cu lanterna prin mansardă, lăsând-o să ajungă pe unde se strecura. Orice ar fi făcut cu această cabană, trebuia să facă ceva cu hainele. Poate să le dea unui muzeu sau unui colecţionar. Hank îşi exprimase clar dorinţa că voia proprietatea şi accesul la apă. Cabana şi aceste comori nu intrau în planul lui.

Continuă să scotocească prin mansardă, căutând prin cutii pline de praf, cu fotografii alb-negru, corpuri de iluminat vechi, un scaun rupt din ratan, rame de tablouri aurite şi o masă cu o tăietură mare în mijloc. Toate obiectele fuseseră aduse în mansardă, un fel de purgatoriu între subsol şi tomberonul de gunoi.

– Hei, uită-te la cutia asta, spuse Natasha.

Fata îngenunche în faţa unui cufăr pentru călătorie. Marginile nu erau nici netede, nici feminine, în schimb erau aspre şi uzate. Pe capac erau inscripţionate literele *JL*.

Lucy interpretă literele.

– James Latimer. Jimmy.

Natasha zgâlţâi lacătul prins de zăvorul din mijloc.

– Încuiat.

– Ce caută cufărul lui aici? Familia lui ar fi trebuit să intre în posesia lui.

– Nu erau doar el şi mama lui? întrebă Natasha.

– Ai dreptate. Poate că nu avea cine să-l ia. Iar Claire l-a iubit.

– E clar că doamna B. nu l-a uitat, spuse Natasha. Vocea ei mereu se înmuia când vorbea despre el.

Fata avea dreptate. Chiar și după optzeci de ani, femeia nu uitase de bărbatul care o salvase din apele agitate ale golfului.

– Poți să mă ajuți să-l duc jos?

– Da, sigur. Își îndepărtă o șuviță întunecată de păr ondulat. Pun pariu că este mult mai bine decât teme sau Nashville.

Totul era interesant. Dar era suficient să rămână aici și să renunțe la viața ei? Ridicară fiecare de un capăt și duseră cufărul greu la primul rând de scări. După ce făcură o pauză să-și recapete răsuflarea și să stingă luminile, ajunseră la parter.

Dolly alergă înainte în bucătărie și lătră. Lucy o urmă. Când ajunseră la parter, îl găsiră pe Hank stând lângă masa din bucătărie, cu două cutii de pizza și un bax de șase sucuri.

– Mi-e foame, spuse Natasha. De unde știi întotdeauna când mi-e foame?

– Ție ți-e mereu foame, spuse el. Deschise o cutie, descoperind o pizza cu brânză și pepperoni în timp ce își îndrepta atenția spre Lucy. Nu ai mâncat azi. Mi-am închipuit că îți este foame. Iar pizza este singura alegere viabilă în afara sezonului.

Un zâmbet i se întinse pe toată fața.

– Mulțumesc.

– Mor de foame! Natasha ridică o bucată lipicioasă, lăsând brânza să i se înfășoare pe deget. Înainte să muște din felie, rupse o bucată și i-o întinse lui Dolly care aștepta. Am găsit un cufăr, spuse ea.

Hank se îndreptă spre chiuvetă și luă sulul de prosoape de hârtie. Rupse o bucată și i-o întinse.

– Serios?

– Al lui James Latimer.

– Cine e? întrebă Hank.

Natasha își ridică sprâncenele.

– Tipul pe care-l iubea doamna B. înainte de domnul B.

– Hank rânji.

– Pe bune? Doamna B. a avut o viață secretă?

– Secretele sunt ca niște comori îngropate pe aici, se auzi Lucy spunând în timp ce lua o felie.

– Eu și familia mea suntem o carte deschisă, spuse Hank.

– Ce vrei să spui? întrebă Lucy.

– Am avut o discuție sinceră cu tata astăzi, spuse Hank.

– Și este tatăl lui Lucy? întrebă Natasha.

– Nu. Este. El. Natasha. Luă o felie de pizza și mușcă din ea. Vorbea întotdeauna clar. Dar acum, dacă așa ceva era posibil, accentua și mai mult finalul cuvintelor.

– Asta ți-a spus? întrebă Lucy. Pentru că uneori oamenii nu sunt sinceri în totalitate, Hank.

– Nu și tatăl meu. Este gata să facă un test ADN, să rezolve imediat această problemă.

– Serios? întrebă Lucy. Va face un test ADN?

– Absolut. Oricând. Oriunde. Sunt exact cuvintele lui.

Lucy învățase să-și dea seama când cineva spunea prostii în câteva secunde în timp ce lucra la bar. Era o abilitate perfecționată în timp ce servea mii de băuturi unei adunături de oameni și de șarlatani.

– S-ar putea să iau asta în considerare.

– Sper să o faci.

Cei trei mâncară, vorbind despre cufăr, descoperirile din mansardă și entuziasmul Natashei să spună la școală ce găsise astăzi. Era o normalitate puțin neliniștitoare în toate astea.

Lucy se confrunta cu două adevăruri dure. Această cabană, această viață, deja o atrăgeau. Erau multe așteptări din partea ei. Și-i era teamă că nu se ridica la înălțimea lor. Al doilea adevăr era că nimic nu dura pentru totdeauna.

Lucy aruncă o privire spre ceas.

– Natasha, este aproape opt. Trebuie să te pregătești de culcare.

– Nu mă culc niciodată înainte de unsprezece.

– Nu aici, spuse Lucy. Stingerea e la nouă.

– E prea devreme. Sunt clasa a cincea.

Lucy ridică din umeri.

– Îți înțeleg durerea, puștoaico. Chiar da. Dar nu mai stau nici eu mult. A fost o zi lungă.

– Și cufărul? întrebă Natasha.

– O să aduc eu niște scule mâine, spuse Hank. Putem să-l deschidem după ce vii de la școală.

– Promiți?

Natasha își ridică o sprânceană, gândindu-se dacă Lucy se alătura lungului șir de persoane care își încălcaseră promisiunile.

O altă promisiune. Lucy se șterse pe mâini de brânză și întinse degetul mic.

– Promit.

Natasha își încolăci degetul mic în jurul celui al lui Lucy și-l strânse.

– Juri?

– Jur.

Tensiunea subtilă care îi străbătea corpul copilului cedă pentru o clipă. Îi dădu drumul mâinii lui Lucy și mai luă o mușcătură de pizza.

– Poate Dolly să doarmă cu mine?

– Scoate-o mai întâi la o plimbare rapidă.

– Bine.

Mai luă încă o felie.

Lucy îi întinse Natashei lanterna.

– Stai aproape de casă. Nu aș vrea să găsești vreo nouă fântână pe propria piele.

– Am înțeles.

Natasha făcu cu ochiul spre câine, iar cele două se năpustiră afară.

Hank împachetă ultimele felii rămase în folie și le puse în frigider. Când se întoarse, o privi pe Lucy cu atâta seriozitate încât o neliniști.

– Am fost serios în legătură cu testul ADN.

– Înțeleg.

– Dacă a spus că nu s-a culcat cu Beth, înseamnă că nu a făcut-o.

Ea își ridică mâinile.

– Admis.

El traversă camera până ajunse la câțiva centimetri de ea.

– De ce îți pasă, Hank?

Aftershave-ul se combina cu mirosul lui masculin și căldura corpului. Și felul în care o privea o făcea să i se strângă pieptul în timp ce simțea fluturi în stomac.

El își ridică mâna spre fața ei și i-o cuprinse în palme. Bătăturile aspre îi atingeau obrazul. Nu voia să-l sărute, pentru că știa că i-ar fi plăcut. Iar plăcerea ducea întotdeauna la dezamăgire.

Totuși, se aplecă spre el doar pentru o clipă. Nu putea să facă ea pasul și să-și lipească buzele de ale lui. Dar îi putea oferi un indiciu să vadă dacă era atent.

Era.

Hank își ridică cealaltă mână și își lipi foarte ușor buzele de ale ei. Sărutul aproape cast vibră de energie și aproape că reprezenta cea mai erotică experiență din viața ei. Ea își umezi buzele și se aplecă la câțiva centimetri de el. Din nou, el își lipi buzele de ale ei, dar de data aceasta se simțea o nerăbdare care stârnea o atracție primară. Își imagină cum îl ducea în dormitorul roz și...

Ușa din față se deschise.

– Un succes! strigă Natasha. Felul unu și doi!

Lucy se îndepărtă de Hank și își lipi vârful degetelor de buze, inspirând înainte să se întoarcă și să se îndrepte spre Natasha. Clipi, încercând să-și îndepărteze senzația lăsată de sărut și schiță un zâmbet.

– Deci te duci sus?

– Da.

Beth fusese mai degrabă o mamă care bătea palma decât genul care să o îmbrățișeze tot timpul. O tratase pe Lucy mai mult ca pe o prietenă decât ca pe o fiică, așa că orice fel de relație s-ar fi înfiripat între ele, Lucy trebuia să o inițieze.

Lucy nu era mama, sora sau verișoara Natashei, dar în timp ce stătea acolo, impresionată de sărutul lui Hank și de emoțiile zilei, nu putea lăsa să treacă momentul. Și să bată palma sigur nu era suficient.

O prinse pe Natasha de degetele înghețate și le strânse.

– Mulțumesc pentru azi.

Expresia fetei cu ochii mari se înmuie, apoi se încruntă.

– Da, sigur. Nici o problemă.

– Nu m-aș fi descurcat fără tine. O viață întreagă în care își ascunsese sentimentele o făcea să se îndrepte spre lucrurile practice

de zi cu zi, la care nu trebuia să te gândeşti prea mult. Te duc mâine la şcoală. Dacă vrei pizza rece, îţi pun la pachet pentru prânz.

– Super. Fata se întoarse, se opri, îşi încolăci braţele subţiri în jurul lui Lucy şi o îmbrăţişă. Pentru un copil atât de slăbuţ, o îmbrăţişa de parcă s-ar fi înecat şi ar fi luptat să rămână în viaţă.

Lucy îşi ridică încet braţele şi o îmbrăţişă pe fată.

– Poate şi chipsuri şi o sticlă cu apă.

– Perfect.

Natasha se desprinse repede din îmbrăţişare şi sări treptele cu câinele printre picioarele ei. Râsul fetei însoţea lătratul câinelui.

– Ne vedem mâine după-amiază, spuse Hank în timp ce venea în spatele ei.

– Serios? Pe bune? Înghiţi, încercă să-şi calmeze vocea şi-i răspunse. Scuze, de ce te întorci mâine?

El se îndreptă spre intrare şi se opri la uşa din faţă.

– Să deschid cufărul.

– Sigur, da. Bineînţeles. Ca şi când ai deschide seiful lui Al Capone.

Când uşa se închise în spatele lui, ea respiră uşurată după ce-şi ţinuse respiraţia mult timp. Undeva, în perete, se auzi o ţeavă zăngănind, iar într-o altă cameră, zornăi o fereastră.

– Doamnă B., cabana ta mă atrage spre ea, iar tu şi cu mine ştim că se vor mai întâmpla lucruri. Ce îmi ascunzi?

Capitolul 20

LUCY

18 ianuarie 2018

Lucy o lăsă pe Natasha la şcoală la ora opt. Biblioteca nu se deschidea decât peste încă două ore, aşa că se duse cu Dolly pe malul mării, la marginea oraşului, şi se plimbă pe plajă aproape o oră înainte să urce câinele în Jeep şi să meargă înapoi la cabană. După ce se schimbă rapid, ajunse la bibliotecă exact când se deschise, la ora zece.

Doamna Reynolds se afla în spatele tejghelei din faţă, încruntându-se la ecranul computerului. Când simţi valul de aer rece care se strecură în spatele lui Lucy, îşi ridică privirea şi zâmbi.

– Lucy. Ce mai faci?

– Sunt bine.

– Cu ce pot să te ajut?

– Aş vrea să aflu mai multe despre James Latimer. Cred că i-am găsit cufărul în mansarda Cabanei de iarnă.

– Serios? Este fascinant. Eu am cules tot ce am putut găsi despre regiune chiar de dinainte de Primul Război Mondial. Când am căutat articolele pentru tine, chiar mă întrebam. James a fost un om

bun la toate, la fel ca mulţi dintre bărbaţii din aceste părţi. A fost ţintaş pentru vânătorii bogaţi.

– Ţintaş?

– Practic, era ghid. Îi conducea pe bogaţi în cele mai bune locuri să vâneze raţe. Am citit o relatare care spunea că ştia căile navigabile de pe această insulă mai bine decât oricine din regiune. Şi când nu făcea asta, supraveghea farul ca asistent de pază. Mai mult decât atât, la şaptesprezece ani, s-a alăturat marinei comerciale. Jimmy era acasă în concediu, aşa cum era adesea toamna, iar în prima zi de la întoarcere, a înotat până la o barcă răsturnată şi a salvat o tânără fată de la înec.

– Doamna B. zicea că a salvat-o.

– Serios? Fata nu a fost niciodată identificată în ziare. Interesant. Şi-a continuat ascensiunea în rândurile marinei comerciale şi, cu puţin timp înainte să izbucnească războiul, era căpitan pe propria lui navă.

– *Mariah* şi *Reverie*?

– Aşa e. Dar de unde ştii de *Reverie*?

– Înregistrările doamnei B. A povestit că a luat cina împreună cu el şi cu familia Jessup chiar înainte să plece în ultima lui călătorie. Era foarte îngrijorată pentru el.

– În orăşelul ăsta, îmi imaginez că toată lumea se ruga pentru ei. Şi oamenii auzeau poveşti despre submarinele germane care scufundau toate navele pe care le întâlneau.

– A fost îngrozitor să aflu că a murit pe mare.

Doamna Reynolds îşi aranjă ochelarii.

– Nu a murit pe mare. A supravieţuit acelui atac.

– Serios? Sunteţi sigură?

– A fost o explozie la bordul navei *Reverie*, care a fost lovită de o torpilă. Primele rapoarte indicau că nu a supravieţuit nici un membru al echipajului, dar acest lucru nu era adevărat. Jimmy a suferit arsuri grave, salvând peste o duzină de oameni. Când a ieşit din spital şi a ajuns acasă, în vara anului 1917, toată lumea s-a grăbit să-l vadă. Au fost şocaţi de felul în care arăta. Mai multe relatări au menţionat că partea dreaptă a feţei îi era o masă solidă de ţesut cicatrizat, în care nu i se mai puteau distinge trăsăturile. Jimmy s-a retras la debarcader şi a devenit un pustnic.

Lucy se gândi la bărbatul tânăr și frumos pe care îl iubise Claire. Își riscase viața pentru oamenii din acest oraș.

– Ce s-a întâmplat cu el?

– Nu după mult timp de la întoarcere, a ieșit pe mare în timpul unei furtuni, împreună cu Robert Buchanan, și nu s-a mai întors.

– De ce ar ieși pe mare în timpul unei furtuni împreună cu Robert?

– Șeriful a întrebat-o pe doamna Buchanan de mai multe ori, dar ea a spus că nu știa. Și dacă a făcut-o, a dus adevărul cu ea în mormânt.

– Robert și Jimmy erau prieteni?

– Bunica mea își amintește de Robert. Nu era prea plăcut de locuitorii orașului. Erau zvonuri că juca jocuri de noroc și bea. Averea tatălui său îl făcuse mai puțin bărbat.

– Doamna B. cunoștea adevăratul caracter al soțului ei?

Doamna Reynolds clătină din cap.

– Au existat teorii, dar nimeni nu știa cu adevărat.

– Care erau teoriile?

– Căsătoria lui Robert cu doamna B. nu a fost prea bine primită de domnul Buchanan senior. L-a alungat pe Robert la Cabana de iarnă cu o rentă foarte mică. Robert a contractat gripa chiar înainte ca nava lui de luptă să plece spre Europa. În cele din urmă, nu a ajuns niciodată dincolo de docurile din New York. S-a întors la Cabana de iarnă pregătit să divorțeze de soția lui, dar sarcina acesteia era foarte înaintată în acel moment. Nu avea de ales decât să aștepte și, cu cât aștepta mai mult, cu atât devenea mai nemulțumit. Bea mult și unii dintre servitori au văzut vânătăi pe brațele doamnei B. James Latimer nu era genul de om care să tolereze un astfel de comportament.

NATASHA

Natasha era mândră de ea însăși. Trecuse o întreagă dimineață fără să vrea să lovească pe nimeni, să înjure sau să plângă. Fusese atentă la ora de engleză și știa toate răspunsurile la matematică și la

istorie şi povestise ce găsiseră ea şi Lucy în mansardă. Profesorul şi copiii erau foarte interesaţi. Era o poveste tare. Şi era a ei.

Aşa că, atunci când ieşi de la şcoală, cu zece minute mai devreme, nu o deranja frigul şi nu-şi făcea probleme unde urma să doarmă în acea seară, dacă avea ce să mănânce sau dacă tatăl ei făcea scandal. Se gândea la cufărul care îi aparţinuse lui James Latimer. Fusese marinar. Călătorise prin lume. Un fel de erou. Şi poate că adusese înapoi o comoară îngropată.

Zgomotul motorului camionetei tatălui ei o trezi la realitate şi era un semn clar că momentele bune nu erau niciodată de durată. La început, continuă să meargă şi nu îndrăzni să se întoarcă. Uneori doar hoinărea, de obicei în camioneta lui, pentru că îl deranjau genunchii. Un vechi accident de fotbal, îi spusese el la un moment dat.

Dar, pe măsură ce zgomotul motorului devenea mai puternic, ea îşi încleştă mâna pe baretele rucsacului şi se întoarse cu faţa spre el. Ar fi fost mai rău dacă l-ar fi ignorat când ar fi ajuns-o din urmă.

Tatăl ei parcă şi ieşi din cabină, dar lăsă motorul pornit. O cutie de bere căzu în urma lui. Se deplasa mai încet zilele astea, dar ea nu se lăsa păcălită. Tot ce trebuia să facă era să-i dea un pumn să o pună la pământ.

– Natasha!

Ea aruncă o privire în jur şi îi păru rău acum că ieşise mai devreme. Se dădu un pas înapoi, urându-se că nu era suficient de curajoasă să rămână pe loc. Dar amândoi ştiau că un dos de palmă din partea lui ar fi înmuiat orice duritate ar fi adunat faţă de restul lumii.

– Vino aici, spuse el.

Zâmbea, dar el zâmbea mereu când voia ceva.

Ei îi tremura bărbia, şi totuşi, o ridică sfidându-l.

– O aştept pe Lucy.

El se uită în jur, nu văzu încă pe nimeni şi făcu un pas spre ea. Tresări când îşi îndoi puţin genunchiul.

– Trebuie să vorbesc cu tine. Acum.

Poate că l-ar fi putut depăşi acum dacă fugea, dar întotdeauna există o dată viitoare.

– Eu nu vreau să vorbesc acum, tată.

Zâmbetul lui se topi mai repede ca untul într-o zi caniculară.

– Urcă în camionetă. Te iau şi te duc acasă.

Ea se uită în jur, văzând că primii câţiva elevi începuseră să iasă. Ultimul sunet al clopoţelului suna în curând şi toată lumea era atunci afară.

– Acum stau cu Lucy. Nu vin acasă.

El se repezi ca un şarpe, parcurgând distanţa într-o clipă, şi o apucă de braţ. Nu degeaba îl porecliseră „Fulger" în liceu.

– Dă-mi drumul!

Mirosea a bere, a whisky şi a transpiraţie, toate combinate.

El îi răsuci braţul şi o durere o săgetă prin tot corpul.

– Nu-mi place ce ai spus. Mama ta avea o gură mare şi nici asta nu mi-a plăcut niciodată.

Natasha strigă şi căzu în genunchi.

– Tati, dă-mi drumul.

– Nu te las până nu mergi acasă şi-mi spui tot ce ştii despre noua ta prietenă.

El o smuci de braţ, iar ea strigă. Putea să jure că i se rupea osul. Era copleşită de o durere înfiorătoare şi de greaţă.

Apoi, când credea că nu mai putea să respire, auzi un claxon, un câine mârâind şi o femeie ţipând. O furie dezlănţuită se îndrepta spre ea.

Tatăl ei îşi spori strânsoarea. Când îşi ridică privirea, Lucy îşi pregătea bâta de baseball, iar Dolly era gata să muşte.

Faţa lui Lucy era contorsionată de furie şi părea posedată.

– O să-ţi crăp capul pe loc dacă nu te îndepărtezi de acel copil.

– Ce-ţi pasă ţie cum *îmi* educ copilul?

– Am crăpat mai multe ţeste decât îmi pot aminti cu această bâtă şi să te adaug pe listă nu va însemna prea mult pentru mine. De fapt, aş putea ajunge în închisoare. Dar îţi promit că vei mânca mult timp printr-un pai.

Dolly mârâi şi făcu un pas în faţă.

– Şi câinele meu muşcă.

Zâmbetul tatălui ei dispăru, iar strânsoarea slăbi.

– Lua-te-ar naiba!

Natasha se îndepărtă de el, ţinându-se de braţ, nefiind sigură dacă trebuia să rămână sau să fugă. Se uită spre intrarea şcolii şi un profesor cu telefonul mobil suna deja pe cineva.

Tatăl ei se aruncă spre Lucy, dar ea deja se ferise. Îl lovi cu bâta în umăr. El strigă şi se dădu înapoi.

– Ce naiba? M-ai lovit?

Dolly se interpuse între el şi Natasha şi se repezi să-l muşte. Lucy îşi pregăti bâta pentru următoarea lovitură.

– De-abia mă încălzesc. Poate mai reuşesc câteva lovituri înainte de sosirea şerifului. Ar trebui să apară dintr-o clipă în alta.

Se adunaseră o grămadă de copii şi un profesor alerga dinspre clădire spre ei. Dacă tatăl ei credea că se putea strecura aici, să o înhaţe şi să fugă cu ea, atunci se înşela. Şi menţionarea şerifului era suficientă să-i tempereze avântul. Natasha ştia că ura să dea înapoi, dar ura mai mult închisoarea.

Ţinându-se de umăr, căută mânerul camionetei şi deschise portiera. El îi adresă câteva înjurături, apoi strigă:

– Încă nu am terminat cu tine.

– O, poţi conta pe asta, Brian, spuse Lucy în timp ce se apropia de geamul de pe partea pasagerului. Îţi promit că nici eu nu am terminat cu tine.

Tatăl ei băgă schimbătorul în viteza întâi şi porni, apăsând acceleraţia şi plecând în trombă.

Lucy şi Dolly se uitară una la alta, apoi la Natasha. În jurul ei se adunaseră mai mulţi profesori. Domnul Cook, profesorul de educaţie fizică, o întrebă dacă nu voia să antreneze echipa fetelor de softball. Doamna Daniels, directoarea, anunţă că şeriful era pe drum.

Dar Lucy abia le făcu un semn din cap tuturor în timp ce traversa trotuarul spre Natasha.

– Eşti bine, puştoaico?

– Acum sunt bine.

Dolly se apropie de ea şi o linse pe mână.

– Dar braţul?

Respirația lui Lucy era accelerată și încă ținea bâta de parcă s-ar fi așteptat la mai multe probleme.

Natasha scărpină câinele între urechi.

– Tati mi-a răsucit brațul destul de tare. Dar nu cred că este rupt.

– Asta nu hotărăști tu. Te duc la doctor.

Lucy o îmbrățișă strâns. Ea se topi în îmbrățișare și se simți aproape ca atunci când o ținea mama ei în brațe. Lacrimile o sufocau și, oricât de mult și-ar fi dorit să fie curajoasă, începu să suspine. Și nu erau niște lacrimi mici și delicate, așa cum vărsase Angie Hanover când profesoara o întrebase unde îi era tema. Erau lacrimi mari, dezgustătoare.

Dar nu păreau să o deranjeze pe Lucy, care o ținea mai aproape și o mângâia pe spate cu o mână care-i tremura puțin.

Directoarea îi spunea lui Lucy cât de rău le părea. Natasha ieșise puțin mai devreme. În mod normal, era un profesor de serviciu. Lucy dădu din cap politicos și-i spuse că vor vorbi despre asta mai târziu. Să nu-și facă griji. Avea situația sub control.

În timp ce se îndreptau spre Jeep, Lucy își scoase telefonul mobil.

– Hank, sunt Lucy. Natasha nu înțelese mai nimic din ce vorbea Lucy pentru că aceasta pronunța atât de repede cuvintele ca și când trăgea cu o mitralieră la foc automat. Bine, am înțeles.

Lucy deschise portiera din față a Jeepului. Dolly sări pe scaun și apoi în spate în timp ce Natasha se așeza pe banchetă. Un copil de la școală îi întinse rucsacul Natashei, iar Lucy îl aruncă în spate. Lucy căută în torpedou, scoase niște șervețele curate de la fast-food și i le dădu Natashei.

– Și cufărul? Natasha își suflă nasul. Am așteptat toată ziua să aflu ce e înăuntru. Nu vreau să merg la doctor. Sunt bine.

– Nu faci ce vrei tu, puștoaico. Ne întâlnim cu Hank la clinică. A spus că medicul din oraș poate să-ți verifice brațul și să-ți facă o radiografie.

Se lovi cu capul de tetieră, frustrată.

– Ah. Asta e de rahat!

– Ar fi putut fi mult mai rău, puștoaico.

LUCY

Când Hank intră pe uşa cabinetului medical, avea o privire de ucigaş. Strângea în mână cheile şi telefonul şi purta nişte blugi decoloraţi, cizme de lucru pline de praf şi o jachetă pe care scria PODGORIILE BEACON. Se îndreptă spre geamul recepţiei şi se aplecă până când asistenta închise telefonul.

– Unde este Natasha?

– Doctorul o consultă acum, spuse repede asistenta.

Lucy apăru împreună cu Dolly. Adrenalina care o făcuse să sară din maşină se estompase, iar trupul ei era epuizat. Îşi plimbă mâinile tremurânde de-a lungul blugilor.

– Hank, este la radiografie.

Hank o privi cu ochii plini de furie şi îngrijorare.

– Ce s-a întâmplat? De ce nu erai acolo?

– Am întârziat câteva minute la şcoală, şi Natasha se pare că ieşise mai devreme. Am fost la bibliotecă. Am pierdut noţiunea timpului şi apoi a trebuit să fug înapoi la cabană să o iau Dolly.

El ridică mâna, semn că nu voia să audă restul.

– Ce s-a întâmplat?

Ea îşi îndepărtă o şuviţă de păr din ochi.

– A apărut tatăl ei şi a încercat să o forţeze să intre în maşina lui.

Cu mâinile în şold, el se aplecă spre ea.

– Dar nu a reuşit, nu?

– Nu, am ajuns la timp. I-a răsucit rău braţul, iar medicul vrea să se asigure că nu există o fractură în spirală. Trebuie să iasă din clipă în clipă.

Voia cu disperare ca el să o ţină în braţe. În timpul bolii lui Beth, făcuse mai multe vizite la camera de gardă şi ajunsese să urască orice avea legătură cu asta.

Dar atitudinea rigidă a lui Hank nu oferea nici o invitaţie sau sentiment de tandreţe şi întregul lui comportament o făcea să se simtă mai rău.

– Iisuse, Lucy, am avut încredere în tine, spuse el.

– Şi am întârziat un minut, răspunse ea. Cuvintele lui erau ca o scânteie aruncată peste paie. Tot ce o frustrase în ultimele cinci luni luă foc. Nu am nevoie să stai aici şi să mă judeci.

– Ai întârziat, repetă el.

– Un minut!

Dolly îşi ciuli urechile şi se apropie de Lucy.

– Vorbeşte mai încet, spuse el.

– De ce? spuse ea suficient de tare să audă toată lumea. Tot oraşul ştie tot despre toată lumea şi sunt sigură că toţi vorbesc despre cât de ratată este Lucy Kincaid.

Lui îi pulsau muşchii maxilarului.

– Nimeni nu spune asta. Eu nu o spun. Trase aer în piept. Toată lumea spune că ai fost dată naibii.

Ea clătină din cap. De fapt, fusese îngrozită. Nu avea nici o idee ce trebuia să facă sau cum să oprească un bătăuş de aproape un metru nouăzeci. Avusese parte de destule altercaţii în bar, dar întotdeauna era acolo un bodyguard care o apăra. Willard ar fi ucis-o dacă ar fi putut.

Când ea tăcu, el o luă de mână.

– Sunt sigur că îşi oblojeşte nişte vânătăi. Unde este Rick?

– Este acolo şi vorbeşte cu Natasha acum. De ce nu a ajuns mai devreme? Este un oraş mic.

– El este singurul reprezentant al poliţiei şi se ocupă de o zonă mare. Are un adjunct cu jumătate de normă, dar pe el cade greul.

Începu să se liniştească şi să i se calmeze nervii. Îi plăcea să-l ţină de mână.

– Ce făceai la bibliotecă? întrebă el.

– Citeam despre Cabana de iarnă.

Istoria casei o prinsese şi nu o mai lăsa să plece. De fapt, fusese supărată când sunase alarma telefonului şi trebuise să se ridice şi să plece să o ia pe Natasha. Dar nu-i putea spune asta lui Hank. El era genul de persoană care făcea întotdeauna ceea ce trebuia. Nu ar fi întârziat.

Rick ieşi din camera de examinare şi traversă holul direct spre Hank şi Lucy.

– Liniştiţi-vă, spuse el. E bine. Nu are nici o ruptură. Poate o entorsă, aşa că medicul îi pune acum o faşă.

– Când o putem vedea? întrebă Lucy.

– Mai durează câteva minute, spuse el. Şi, din moment ce avem timp, spune-mi ce s-a întâmplat. Natasha mi-a spus varianta ei, dar acum este puţin ameţită din cauza calmantelor. Tot spune că poţi să loveşti cu bâta ca un adevărat profesionist.

– Este o bâtă pe care o ţineam în spatele tejghelei barului din Nashville. Am luat-o cu mine din Nashville doar în caz că aveam probleme pe drum. Când am parcat şi am văzut-o pe Natasha luptându-se cu tatăl ei, nu m-am gândit de două ori înainte să iau bâta. Relatarea poveştii îi declanşă un alt val de adrenalină. L-ai găsit pe Willard?

Rick dădu o pagină dintr-un carneţel.

– Încă îl căutăm.

– Când o să-l găseşti, o să-ţi spună că l-am lovit cu bâta, spuse Lucy. Aşa e, şi nu a fost o lovitură razantă.

Şeriful îşi strâmbă buzele, dar nu-şi permise să zâmbească.

– Ai apărat-o pe Natasha, corect?

– Striga, spuse ea. Şi am învăţat odată la o lecţie de autoapărare că, dacă ai de gând să dai o lovitură, e bine ca prima să conteze.

Hank mormăi ceva în şoaptă.

– Ar fi putut să te omoare.

– Aşa cum am spus, m-am gândit că am o singură şansă cu bâta.

Lui Rick îi dispăru expresia amuzată în timp ce mâzgălea câteva cuvinte în carneţel.

– Hank are dreptate, nu-l cunoşti pe Brian. Ţi-ar fi rupt gâtul.

– Şi ştim cu toţii că a rănit-o pe Natasha înainte, spuse Hank.

– Te ascult, spuse Rick, dar trebuie să mă asigur că înţeleg ce s-a întâmplat, dacă se va ajunge vreodată în instanţă.

– De ce să se ajungă în instanţă? spuse Hank.

– Totul pare să ajungă în justiţie zilele astea, spuse el.

– Dar Lucy nu trebuie să-şi facă griji. Am vorbit cu câţiva oameni la şcoală şi au spus exact acelaşi lucru. Brian a apărut, a

schimbat câteva cuvinte cu Natasha şi, câteva secunde mai târziu, ea striga şi încerca să scape.

Ţipetele copilei aveau să-i răsune în minte lui Lucy mult timp de acum încolo.

– Pot să o văd acum? Aş vrea să o duc înapoi la cabană.

Nu putea să spună *acasă*. Cuvântul *acasă* vine cu o viaţă plină de obligaţii care încă o speriau ca naiba.

– Sigur, doctorul probabil că a terminat până acum, spuse Rick.

– Merg cu voi, spuse Hank.

Maxilarul îi pulsa din nou, iar tonul îi era concis, dar degetele i se relaxaseră din strânsoare.

– Sigur, spuse Lucy.

– E în cabinetul şase, spuse Rick.

– Încă o întrebare. Unde este Pacificatorul?

– *Ea* este în maşină.

– Ea? spuse Rick.

– Sigur, de ce nu?

Cu Dolly în spatele ei, Lucy împinse uşa şi intră direct în cabinetul şase. Dădu perdeaua la o parte şi o găsi pe Natasha întinsă pe pat, rânjind şi pipăindu-şi braţul, care acum era prins într-o faşă. Zgomotul draperiei o făcu pe copilă să tresară în timp ce-şi întoarse capul. Când o văzu pe Lucy, îşi relaxă puţin fruntea încruntată.

– Luceee. Dolleee, spuse Natasha. Am întrebat de tine.

Copila era ameţită, ceea ce era mai bine. Lucy veni lângă pat şi o luă cu grijă pe Natasha de mâna sănătoasă.

– Îmi pare rău că nu eram acolo când ai ieşit de la şcoală.

– Întârziere, *colega*. Orice este sub o oră nu însemnă întârziere. Nu ai întârziat deloc. Eu am ieşit devreme. Am vrut să deschid cufărul. Ea îşi întoarse capul spre Hank. Ia uite, toată gaşca e aici.

– Hei, puştoaico, spuse Hank.

– Trebuia să ajung puţin mai devreme. Îmi pare rău.

– Cine ar fi crezut vreodată că tata va ajunge *la timp*, spuse Natasha. Nu ajunge niciodată la timp. Niciodată. Ea îşi uni sprâncenele când o privi pe Lucy. Cu siguranţă l-ai lovit zdravăn. Nu l-am mai văzut niciodată atât de nervos. Am crezut că o să te omoare.

Hank se încruntă din nou și-și încleștă degetele mâinii drepte, amintind de un boxer înainte să-și pună mănușa.

– Șeriful Rick îl caută pe tatăl tău, Natasha.

– A încălcat regulile eliberării condiționate, spuse fata. Nu va vrea să se întoarcă la închisoare. O să fie greu de găsit.

– Nasol, spuse Lucy. Pentru că Rick îl va găsi și o să-l închidă.

Fata nu-și exprimă ușurarea, așa cum era de așteptat. În schimb, îngrijorarea îi adânci liniile de pe frunte și din jurul gurii. Lucy înțelese. Oricât de mult se temea fata de tatăl ei, el era singura ei familie. Și, deși era un diavol în multe privințe, era diavolul pe care îl cunoștea ea. Era familia ei. Sânge din sângele ei. Și asta conta, indiferent de ce ar fi spus oricine.

– Ești gata să te întorci la cabană? spuse Lucy.

– Încă mă mai vrei? Natasha clătină din cap. Cu tata care dă târcoale, probabil că asta nu este o mișcare prea inteligentă.

– Ușile au încuietori bune, spuse Lucy. Și pereții au o grosime de câțiva metri.

– Și până când tatăl tău o să fie prins, spuse Hank, pot să stau și eu la cabană.

– Ai vrea? Natasha părea ușurată. Adică Lucy poate mânui o bâtă fără nici o problemă, dar s-ar putea să fie nevoie de mai mult de o bâtă data viitoare când va trece tata pe acolo.

– Atâta timp cât Lucy este de acord, spuse el.

Natasha, Hank și Dolly o priveau. Privirea Natashei era plină de speranță. A lui Hank era provocatoare. Iar Dolly dădea din coadă. Putea să aibă grijă de Natasha și de Dolly și fără Hank. Știa să fie atentă. Dar realitatea era că mai trebuia să și doarmă din când în când și nu era vorba doar de ea. Trebuia să se gândească la copil. Și dacă ea putea trece peste ideea că Hank dormea în apropierea ei, atunci era bine.

– Sigur.

– Poate să stea în camera galbenă, spuse Natasha.

Sigur. Cea care era legată de camera roz.

– Sigur.

– Putem să deschidem cufărul când ajungem acasă? întrebă Natasha. Toată lumea de la şcoală este curioasă să ştie ce este înăuntru. Vreau să le spun mâine ce am găsit.

– Să vedem cum te simţi. Şi s-ar putea să nu mergi la şcoală câteva zile.

– De ce nu? Am o poveste *şi* un bandaj. Vreau să merg.

Hank rânji.

– Nu credeam că o să te aud vreodată plângându-te că nu mergi la şcoală.

Ea se scărpină pe braţul rănit.

– Hank, ar fi trebuit să o vezi pe Lucy. Ziceai că e Femeia Fantastică.

Hank afişă un zâmbet destins şi molcom, în timp ce îşi lăsă privirea să alunece peste ea.

– Serios?

– Nici chiar aşa de dramatic, spuse Lucy.

– Mi-aş dori să te fi văzut, spuse el. Şeriful a spus că toată lumea vorbeşte despre asta.

Căldura care o cuprindea când se afla el prin preajmă începu să o învăluie din nou. Şi aflând că vor locui în camere alăturate, ştia că va avea probleme dacă nu îşi va stabili sentimentele faţă de Hank.

– Destul despre lupta mea împotriva infracţiunilor. Să o ducem pe Natasha acasă, spuse Lucy.

– Da, doamnă. Şi, în timp ce se ridica, el şopti: Abia aştept să aflu unde păstrezi Lasoul Adevărului.

Capitolul 21

BETH

5 iunie 1988

Beth întârzie mai mult de o jumătate de oră şi, când intră pe uşa solidă a cabanei, vede că doamna B. era nervoasă. Bătrâna ţine la punctualitate şi spune că întârzierea este egală cu furtul. *Timpul este cel mai preţios lucru al nostru* sau ceva de genul ăsta.

Îi este greaţă şi are o durere de cap îngrozitoare, dar încearcă să nu se gândească la nici una dintre ele. Se întreabă ce se întâmplă acum la Paris sau la Nashville. Este convinsă că oamenii din marile oraşe trăiesc vieţi fericite, incitante.

Beth deschide uşile glisante care duc în salon.

– *Hei, doamnă B., aş da vina pe trafic, dar pe-aici nu prea este.*

Femeia mai în vârstă este îmbrăcată într-o rochie de culoare verde pal cu mâneci de trei sferturi din tricot. În talie are o curea potrivită. Ca întotdeauna, poartă broşa de fildeş. Are părul răsucit într-un coc, coafură pe care Beth a încercat-o cu o seară în urmă, dar a constatat că părul ei lung şi blond refuză să rămână strâns.

Mâinile lui Beth tremură în timp ce-şi dă părul după ureche şi începe să scotocească prin geanta camerei de filmat după microfon.

Este bucuroasă că astăzi se întâlnește cu doamna B. Este un punct luminos într-o lume care devine din ce în ce mai confuză.

– Ce e cu tine? întreabă doamna B.

Nu-și ridică privirea, de teamă să nu i se citească frica pe față.

– Am întârziat. Nu e suficient?

– Ești palidă.

– Am pielea destul de albă, chiar și vara.

– Și pari supărată.

– Pentru că am întârziat. Știu că urâți asta.

Bătrâna pufnește.

– Nu ai fost niciodată supărată că ai întârziat. Mă îndoiesc că ai fost vreodată îngrijorată din cauza asta. Ce e cu tine?

Câteva dintre frustrările ei apar la suprafață.

– Nu a mers prea bine cu Noah. I-am făcut o propunere și a refuzat-o. Știați că s-a căsătorit cu iubita lui? Și, ia ghiciți, e însărcinată. Beth ridică din umeri. Credeam că s-a îngrășat.

– Nu știam de copil. Tatăl și bunicul lui sunt bărbați de onoare și el este un băiat bun. Și îmi place iubita lui. Își arcuiește o sprânceană încărunțită și delicată. Ți-am spus că îi este devotat lui Nancy.

– A fost o prostie. Am înțeles. Am vrut doar ceva frumos în viața mea. Rânjetul ei este exagerat. Ce vă este copilul lui Noah? Stră-stră ceva?

– Strănepot, spune bătrâna.

– Mai mulți bebeluși la Cabana de iarnă. Vă plac bebelușii, nu?

Beth se întreabă de ce naiba vorbește despre bebeluși în timp ce aranjează camera pe trepied. Există momente când își dorește ca bătrâna să-i fi fost bunică sau o rudă îndepărtată. S-ar fi simțit confortabil să-i poată împărtăși diverse lucruri. Dar dacă îi spune bătrânei cum își bate joc de viața ei, atunci va vedea dezamăgirea și regretul. Beth nu ar suporta asta.

– Unde este tatăl tău?

– Este încă pe mare. Vine acasă peste câteva săptămâni.

– Stă cineva cu tine?

– Stau singură de la cincisprezece ani. Sunt bine.

– Ce ai la încheietura mâinii? întreabă doamna B. Este o vânătaie?

Beth aruncă o privire spre cercul violet din jurul încheieturii şi îşi trage cu grijă mâneca în jos.

– Nimic. Sunt bine. Mai bine începem dacă vrem să înregistrăm ceva azi. Doamna Reynolds este foarte entuziasmată. Spune că îi depăşesc cele mai mari aşteptări.

Doamna B. nu o ia în seamă.

– Nimeni nu ar trebui să-ţi lase vânătăi, Elizabeth.

– A fost un accident. Şi cam aşa fusese. Dacă Beth ar fi ştiut că o glumă l-ar fi supărat atât de mult, nu ar fi spus-o. Nu mă priviţi aşa.

– Aşa cum?

– Dezamăgită.

– Înţeleg mai mult decât crezi. Ai impresia că sunt o bătrână proastă. Dar am trăit aproape o sută de ani şi ştiu când un accident nu este un accident.

Doamna B. pare gata să exprime mai multe idei înţelepte pe care Beth nu vrea să le audă. Ce putea să ştie această bătrână bogată? Locuieşte într-o casă mare şi are toţi banii din lume. Oamenilor de genul ăsta nu li se întâmplă lucruri rele.

Beth apasă butonul *Pornit* şi spune „Înregistrăm".

CLAIRE

Octombrie 1916

Robert plecase în război, şi Claire era bucuroasă să-l vadă plecând. În timp ce îl sărutase când îşi lua la revedere, amândoi priviseră în ochii celuilalt şi ea îşi văzuse propriile sentimente reflectate. Căsătoria lor impulsivă fusese o greşeală cumplită. Ea ştia că el se temea de reacţia tatălui său, în timp ce ea nu-l putea ierta că refuzase să adopte copilul Victoriei.

La scurt timp după ce maşina lui plecă, ea urcă scările să vadă ce făcea Victoria. Peste o săptămână plecau la New York. Cu toate astea, fata încă zăcea în pat, iar corpul îi ardea de febră.

Claire stătu la patul Victoriei pentru restul acelei zile, aplicându-i comprese reci şi administrându-i ceai de mentă să-i reducă febra. După ce Victoria transpiră şi ochii i se limpeziră, era încă prea slăbită să se ridice şi stătea culcată pe o parte, tăcută. În ciuda telegramelor repetate de la doamna Buchanan, Victoria nu era aptă să călătorească. În cele din urmă, pe măsură ce starea de sănătate a Victoriei se îmbunătăţi suficient să poată călători, a lui Claire începu să se deterioreze. Se gândi că poate că luase boala de la mai tânăra ei pupilă, dar în curând îşi dădu seama că este însărcinată.

Călătoria cu trenul spre nord fusese lungă şi neplăcută. Cordonul o strângea peste burta mărită, iar Victoria, care nu era deloc mulţumită de căsătoria ei cu Robert, rămăsese tăcută în timpul călătoriei. Cu fiecare zdruncinătură şi mişcare a trenului, îngrijorarea şi greaţa lui Claire creşteau pe măsură ce se gândea că se va confrunta cu familia Buchanan.

Când coborâră din vagon în Upper West Side din New York, aerul de toamnă era proaspăt şi răcoros. Reşedinţa familiei Buchanan era puternic influenţată de arhitectura franceză şi avea opere de artă care datau din timpul regelui Franţei Ludovic al XV-lea. În interior, erau trei lifturi, opt şemineuri, o sală mare pentru petreceri şi o piscină. Grădina din spatele casei era la fel de mare ca un parc din oraş şi era plină de arbuşti ornamentali, un iaz cu peşti şi mai multe fântâni arteziene. Oricine ar locui pe Coasta de Est, nu ar înţelege niciodată umilul apelativ al Cabanei de iarnă. Dar când ajungea aici, înţelegea.

Claire intrase întotdeauna în casă pe intrarea din spate, dar acum trebuia să reziste dorinţei de a face asta. Apăsându-şi o batistă pe buze, îşi îndreptă umerii şi o urmă pe Victoria înăuntru. Victoria urcă scările şi, când ajunse la uşa din faţă, aceasta se deschise şi apăru Edward.

Vărul ei nu era cel mai frumos bărbat, iar trupul lui nu-i făcea niciodată cinste muncii croitorului său, dar zâmbetul strălucitor de pe faţa lui arăta cât de mult îi lipsise Victoria.

În mod normal, Victoria l-ar fi gonit văzându-l gudurându-se ca un căţel, dar de data asta, îşi încolăci braţele în jurul lui.

– Mi-a fost dor de tine, Edward.

Edward o îmbrăţişă şi o combinaţie de dragoste şi uşurare îi înmuie trăsăturile. Apoi îşi înălţă capul şi i se adresă lui Claire cu un amestec de milă şi dezamăgire.

– Claire.

– Domnule Edward.

– Eşti aşteptată în birou, spuse el.

– Desigur.

El o luă pe Victoria de mână şi o trase spre birou, lăsând-o pe Claire în urmă. Biroul era o cameră masivă, cu rafturi până în tavan ticsite cu tomuri legate în piele. Un portret al tatălui domnului Buchanan atârna deasupra unui şemineu de marmură gri, iar un covor turcesc realizat manual, roşu cu albastru, acoperea podeaua.

Domnul Buchanan stătea alături de soţia lui, care era aşezată pe un scaun tapiţat bordo.

– Tati, spuse Victoria, traversând camera.

Tatăl îşi îmbrăţişă fiica şi o sărută cu blândeţe pe frunte.

– Înţeleg că nu te-ai simţit bine.

– Din cauza asta eu şi Claire nu am putut să venim acasă până acum.

– Am fost îngrijoraţi pentru tine.

– Acum sunt bine, spuse ea.

Tatăl se îndepărtă de fiică, studiindu-i constituţia firavă, apoi zâmbi.

– Cred că tu şi Edward ar trebui să mâncaţi ceva. Eşti prea slabă. Ştiu că Cook a pregătit toate mâncărurile tale preferate.

– Da, tati, spuse ea.

Victoria îl luă de braţ pe Edward, iar cei doi o lăsară pe Claire singură cu cei care făceau parte din viaţa ei de aproape şaisprezece ani. Totuşi, acest nou tip de relaţie care se crease între ei îi transformase, practic, în nişte străini.

Domnul Buchanan se îndreptă spre un birou mare de mahon şi se aşeză în spatele acestuia, în timp ce soţia lui se ridică şi închise uşa biroului.

– Se pare că ai avut mare grijă de Victoria. Îţi sunt recunoscător şi acesta este motivul pentru care eşti aici acum. El o trata ca pe un

servitoare, ignorând jurămintele de nuntă și bebelușul din burtă. Este tânără și puternică și cred că și-a revenit complet.

– Ați primit telegrama lui Robert despre nunta noastră.

El studia hârtiile din fața lui.

– Am primit-o. De aceea am întocmit documentele pentru anulare.

– Anulare? întrebă ea.

– Doar nu credeai că voi susține ultima rebeliune a lui Robert, nu-i așa? Ești încă una dintre mizeriile lui pe care trebuie să le curăț. Înmuie vârful peniței într-o călimară. Vei fi despăgubită.

– Ne-am căsătorit legal, spuse ea. Și înainte să continuați, ar trebui să știți că sunt însărcinată cu *următorul* dumneavoastră nepot.

Cuvântul *următor* căzu ca un trăsnet între ei. Poate că dacă domnul Buchanan ar fi fost mai amabil sau dacă Victoria i-ar fi spus vreun cuvânt de mulțumire, s-ar fi gândit de două ori înainte. Sau dacă s-ar fi simțit mai bine sau dacă Robert ar fi fost alături de ea sau dacă Jimmy ar fi fost în viață. Dacă, dacă, dacă. Dar nici una dintre aceste opțiuni nu îi era disponibilă și nu-și putea permite să fie docilă. Dacă nu-și juca cea mai bună carte acum, nu mai avea nici o altă șansă.

Doamna Buchanan veni lângă ea, inspectându-i sânii și burta. Clătină din cap, ridicându-și privirea spre soțul ei.

– De unde știu că este copilul lui Robert? se opuse bătrânul.

– Este copilul lui Robert și sunt sigură că există mai multe persoane care să depună mărturie că nu am fost văzută în oraș aproape niciodată întreaga vară și am fost mereu însoțită de doamna Latimer.

– Aș putea aduce martori care să susțină contrariul.

– Da, ați putea. Și eu aș putea să aduc martori care pot să vorbească despre copilul pe care Victoria l-a născut acum cinci săptămâni. Sunt sigură că Edward nu ar trebui să sape prea adânc să-l găsească pe băiat.

Se juca cu focul, dar simțea că teama socrului de un scandal era mai mare decât orice acțiune împotriva copilului.

Domnul Buchanan aruncă stiloul, stropind hârtia cu cerneală neagră.

– Ce vrei?

Această lume, *lumea lor*, nu avea să fie niciodată a ei şi nici nu voia să fie. Voia ce era al ei.

– Să mă întorc la Cabana de iarnă. Vreau casa pe numele meu şi vreau să fie înfiinţat un cont pentru mine şi copilul meu.

– Nu-l uita pe soţul tău. Este o parte din noul tău bagaj.

– Desigur.

Deschise o cutie, scoase un teanc de bani şi îl puse pe marginea biroului său.

– Atunci, ia-ţi banii şi pleacă de aici. Până mâine îţi trimit hârtiile în camera ta de hotel.

Ea se clătină pe picioare, o parte din ea sperând că nu se va face de ruşine vomitând pe covorul lui. Uşa se deschise cu un mic zgomot şi ea se întoarse pentru a o vedea pe doamna Buchanan stând lângă uşă. Privirea îi era blândă, dar îşi ţinea bărbia ridicată cu fermitate.

Ieşi pe uşa din faţă, rugându-se ca ea şi Robert să poată avea o viaţă bună.

***

Cariera militară a lui Robert nu putea fi descrisă decât ca o dezamăgire. Se îmbolnăvise de gripă înainte să plece pe mare şi-şi petrecuse ultima jumătate de an să se recupereze la casa unui prieten din Baltimore.

Când Robert coborî din tren, cărându-şi bagajele, era aproape aprilie şi vremea devenise extrem de rece. Avea cravata desfăcută şi pălăria dată pe ceafă. Dacă ar fi fost vorba de majoritatea bărbaţilor, ea nu s-ar fi gândit de două ori la apariţia dezinvoltă, dar Robert nu era aşa. Fusese întotdeauna atât de atent la aspectul său.

Burta o îngreuna când se grăbi să se apropie de el şi să-l cuprindă cu braţele. Uşor, el îşi ridică mâinile, iar ea îl simţi îmbrăţişând-o.

– Miroşi bine, spuse el, apropiindu-şi faţa de încheietura braţului ei. Tot ce am simţit în ultimele şase luni a fost mirosul bolii.

Ea îl sărută pe obraz, dorindu-şi să fie încântată să-l vadă. În ultimele zile se frământase de îngrijorare.

– Mă bucur că eşti acasă.

Ca soţ şi soţie erau străini, dar lunile care trecuseră semănaseră seminţele speranţei că, odată ce se năştea copilul şi corpul ei revenea la normal, ar fi simţit dorinţa pe care ştia că o femeie o poate avea pentru un bărbat.

– Acasă. Presupun că acum aici este acasă pentru mine.

Se uită spre mica gară din oraş şi apoi spre ea cu atâta nemulţumire, încât se simţi de parcă că ar fi fost lovită.

Claire zâmbi, punând o distanţă mentală între ea şi dezamăgirea lui.

– Ştiu că ţi-a fost greu că ai fost atât de bolnav, dar aerul sărat vindecă cele mai multe boli.

Se îndreptă spre trăsura care îi aştepta, iar el o ajută să urce şi apoi se aşeză lângă ea. Un băiat care lucra la cabană venise cu ea şi îi conduse acasă. Stăteau tăcuţi, fiecare cufundaţi în propriile griji.

Când ajunseră la Cabana de iarnă, Robert o ajută să coboare şi ea intră în casă. Îi întâmpină doamna Latimer, mai subţire şi mai încărunţită acum.

– Bine aţi venit acasă, domnule Buchanan!

– Mulţumesc, spuse el. Dacă nu vă deranjează, aş vrea să mă odihnesc. Claire, poţi să-mi aduci o carafă de whisky?

– Eşti sigur că ar trebui să bei? întrebă ea. Ai fost bolnav.

– Acum sunt mai sigur ca niciodată.

Îşi dădu jos haina, i-o întinse şi urcă scările.

Doamna Latimer luă haina în timp ce clătina din cap.

– Fii atentă, spuse ea. Caută să dea vina pe cineva pentru ghinionul lui.

Auzi uşa închizându-se la etaj.

– El mi-a cerut să mă căsătoresc cu el. Îi port copilul.

– Tu eşti motivul pentru care a fost alungat din New York.

Îşi atinse burta cu mâinile.

– Încercam să-i protejez copilul.

– Aşa este.

Doamna Latimer netezi haina cu mâna, verificând absentă buzunarele, aşa cum făcea întotdeauna când unul dintre bărbaţi se întorcea acasă. În buzunarul drept de la piept găsi o sticlă mică, goală.

– Fii atentă.

– Pregăteşte-i un sendviş. I-l duc eu sus.

Doamna Latimer luă haina cu ea în bucătărie, lăsând-o pe Claire să umple o carafă cu puţinul whisky rămas în casă. Fără prezenţa vânătorilor în sezonul de iarnă sau a membrilor familiei Buchanan, articolele de lux cu care se făcea aprovizionarea aproape zilnic fuseseră ignorate. Domnul Buchanan îi cedase casa, dar banii alocaţi pentru întreţinerea ei fuseseră depuşi într-un fond destinat casei şi îi plătea locatarului o mică rentă care acoperea doar nevoile cele mai elementare.

Când sendvişul fu gata, ea duse tava până la primul etaj şi bătu uşor înainte să intre în camera albastră.

Robert stătea lângă fereastră, privind fix farul şi golful. Ţinea mâinile în buzunare şi îşi scosese vesta, cravata şi cămaşa. Slăbise atât de mult, încât îi putea vedea conturul coastelor prin maioul din tricot.

– De ce nu ai acceptat oferta tatălui meu? întrebă el.

Ea aşeză tava pe o micuţă masă rotundă.

– Suntem căsătoriţi legal şi aşteptăm un copil.

– Da. Noi. Suntem.

– Îţi pare rău că nu am luat banii şi nu am semnat hârtiile?

Întorcându-se cu faţa spre ea, traversă camera şi-şi puse mâinile pe umerii ei, zgâriindu-i pielea netedă. Mâinile lui deveniseră mai aspre de la noaptea nunţii. Iar atingerea lui era mai îndrăzneaţă, nu seducătoare, ci revendicativă.

Soţii ar fi trebuit să-şi dorească soţiile. Tatăl ei o iubise pe mama ei. Ea îşi sacrificase viaţa să-i dăruiască fiii pe care şi-i dorea. Dar, în timp ce Robert îi îndepărta haina de pe umeri şi-i săruta pielea, ea nu simţea dragoste, ci ură.

Umezeala sărutului lui pe pielea ei îi transmise valuri de nelinişte, nu de dorinţă. Îşi ridică mâinile şi-i strânse sânii cu putere, răsucindu-i mamelonul până când ea se îndepărtă de durere.

– Robert, poate că nu este cel mai bun moment, spuse ea.

El o înșfăcă de încheietura mâinii, strângând-o până când degetele osoase o încătușară.

– Cum poți să respingi un soț pe care l-ai acceptat pentru avere?

Ea îi împinse mâna.

– Ce s-a schimbat atât de mult? Am crezut că ne protejam căsnicia – că asta îți doreai și tu.

– Ești soția mea. Sunt soțul tău. Asta ar trebui să faci pentru mine, corect?

– Nu erai așa înainte.

El își desfăcu nasturii pantalonilor. Sexul în zilele de după nuntă fusese discret și modest. Nu-l văzuse complet dezbrăcat și nu era dornică să o facă acum.

El își puse mâna pe burta ei și o întoarse rapid, împingând-o spre perete. Obrazul ei se lovi de tencuiala rece și simți cum o zgârie.

Îi pulsa capul de durere.

– Robert, nu! Reuniunea noastră ar trebui să fie delicată.

Mâinile aspre îi ridicară rochia și-i dezvăluită lenjeria. Îl simțea cum îi pipăia pielea cu stângăcie și, când nu vru să-și desfacă picioarele, își înfipse genunchiul între coapsele ei, forțând-o. Nu era pregătită pentru el, așa că prima lui încercare de intrare eșuă. Când încercă să se îndepărteze de perete, își așeză antebrațul pe ceafa ei, ținând-o pe loc. Cu cealaltă mână, o repoziționă și de data aceasta era pregătit să răspundă rezistenței prin forță. Se împinse înăuntrul ei, sfâșiind-o.

Ea strigă, iar ochii i se umplură de lacrimi.

– Robert, de ce faci asta?

– Știi de ce m-am căsătorit cu tine? spuse el împingându-se din nou.

Ea închise ochii, încercând să-și alunge tensiunea din corp.

– Pentru că eram supărat pe tata. M-a forțat să intru în armată. Mi-a spus că mă face un bărbat adevărat. Se împinse din nou în ea. A spus că atunci când o să mă întorc, voi fi recunoscător să mă căsătoresc cu femeia potrivită și să-i urmez exemplul în afaceri. El îi prinse șoldurile, înfigându-și unghiile în carne. Am găsit cea mai puțin potrivită femeie pentru el, eram hotărât să-i dau o lecție.

Ea avea ochii plini de lacrimi în timp ce el se împinse în ea până când începu să scoată sunete guturale.

Se prăbuşi peste ea, apăsându-şi pieptul de spatele ei. Ei îi şiroiau lacrimile pe faţă, în timp ce el îi respira cu putere în urechi.

– Era atât de furios când i-am spus despre tine şi apoi despre Victoria. Am crezut că o să facă un accident vascular cerebral. M-a implorat să te las să pleci. I-am spus să te plătească, iar când mă voi întoarce acasă, o voi lua de la capăt. Dar nu ai luat banii. Aşa că acum suntem aici, prinşi în această închisoare împreună.

Se dădu înapoi, îşi aranjă pantalonii şi traversă camera către carafă. Îşi turnă o băutură. Când se întoarse, ea nu-i recunoscu trăsăturile aspre care se bucurau să-i vadă ochii rimelaţi înroşiţi de plâns şi umerii învineţiţi.

În următoarele şase săptămâni, nu mai fusese niciodată singură cu el. El stătuse în camera lui şi băuse. Ea dormise cu uşa încuiată, cu un cuţit de bucătărie sub pernă.

Claire era însărcinată în aproape nouă luni când se aflase în cabană că un alt bărbat se întorsese acasă. Era Jimmy Latimer.

Jimmy supravieţuise navei care explodase şi se scufundase. Fusese în Caraibe, să-şi vindece rănile. Dar, în curând, ea avea să descopere că nici el nu mai era acelaşi bărbat pe care-l cunoscuse cândva.

Capitolul 22

LUCY

18 ianuarie 2018

Lucy o ajută pe Natasha să urce în camera ei și o bagă sub pătură.

– Ai fost foarte tare azi, spuse Natasha, amețită.

– Mi-aș dori să fi ajuns mai devreme.

Natasha închise ochii, apoi îi deschise din nou.

– Promite-mi că nu deschizi cufărul fără mine.

– Nu o voi face.

Fata o apucă pe Lucy de mână, strângând-o cu o putere surprinzătoare.

– Promiți?

– Nu o voi face.

Lucy trase pătura până sub bărbia fetei. Voia să facă mai mult decât să-i promită despre cufăr. Voia să-i facă promisiuni pentru viitor și să-i spună că totul avea să fie bine. Dar nu putea să facă asta.

O întâmpină mirosul de cafea când intră în bucătărie. Hank stătea lângă tejghea, privind peste niște hârtii. Era încruntat.

– Totul e bine?

Se îndreptă spre frigider să ia laptele.

– Documente bancare. Am o întâlnire de dimineață.

– Spune-mi despre planurile tale înainte să apar eu în peisaj.

– Am vrut să dezvolt o comunitate pe coastă. Terenul puţin care a rămas în zona plajei Virginia este prea scump şi dezvoltat excesiv. De asemenea, ar fi dus la apariţia locurilor de muncă. Era ideal pentru o întrebuinţare multiplă. Există, de asemenea, acces la ape adânci. În cazul în care podgoria se va extinde, datorită contractului tău de închiriere reînnoit, poate fi adăugat un dezvoltator de podgorii care va îmbunătăţi zona şi mai mult.

– Nici măcar nu am văzut podgoria încă, cu excepţia a ceea ce am văzut când treceam cu maşina spre proprietate.

– Nu sunt multe de văzut în această perioadă a anului. Dar ţi-o arăt când vrei tu. El dădu din cap. Nu toată lumea din oraş acceptă schimbarea, dar acum este o chestiune de dezvoltare sau de dispariţie. Au existat familii în această zonă încă din perioada colonială, dar au rămas atât de puţini tineri. Au nevoie de locuri de muncă să rămână. Dezvoltarea ar putea schimba toate astea.

– Îţi asumi un mare risc.

– Aşa este.

Cafetiera gâlgâi, scoţând ultimele picături de cafea, şi el o turnă în două căni.

Ea îşi adăugă lapte în a ei şi îşi aminti să pună o cantitate puţin mai generoasă în a lui.

– De ce vrei să faci asta?

– Trebuie să o fac să meargă. Am un milion de variabile şi nu am o marjă mare de eroare.

Ea sorbi din cafea. El preparase cafeaua la fel de tare cum o făcea şi ea.

– Îmi pari genul de tip care nu pierde aproape niciodată.

– Să sperăm.

– Nu trebuie să rămâi aici în seara asta. Chiar pot să am grijă de mine şi de Natasha.

El îşi puse cana jos cu grijă.

– Am spus că voi rămâne şi o voi face.

În realitate, ea nu voia ca el să plece, şi asta în sine era un semnal de avertizare.

– Tocmai ai spus că ai o întâlnire mâine.

– O să mă trezesc devreme. Am făcut-o de suficiente ori înainte. Vrei să-ți deschid cufărul?

Întrebarea puse punct altor comentarii.

– Natasha m-a rugat să aștept. Vrea să vadă și ea când îl deschidem. A luat atâtea calmante, că o să doarmă toată noaptea și o parte a dimineții.

– Bine.

– Ce o să faci în privința lui Brian?

– S-ar putea să stea puțin mai mult la închisoare și el știe. Asta îl face periculos.

Lucy îi aruncă lui Hank un zâmbet timid.

– Ești aici doar de câteva zile și deja îți faci prieteni.

Faptul că încercase să facă o glumă sugera că încerca să detensioneze situația. Ei îi înflori pe buze un zâmbet mai larg.

– Am crezut că acest loc va fi un orășel liniștit și drăguț. În schimb, mă urmărește un nebun, am un schelet în fântână și casa este bântuită. Și mai este și problema că nimeni nu-mi poate spune cine este tatăl meu.

Ochii lui licăreau jucăuș.

– Viața într-un orășel.

– Trebuie să recunoști că este un loc ciudat. Îi înțeleg farmecul. Liniștea este o schimbare pozitivă și este un loc frumos.

– Cum merge cu vizionarea casetelor?

– Am ajuns la ultima, așa că, dacă doamna B. are secrete de împărtășit, ar fi bine să o facă în curând, sau o să ajung să fac teste ADN tuturor bărbaților din oraș.

Hank își suflecă mânecile, dezvăluind un ceas de mână vechi din aur.

– Cum era mama ta?

– Beth avea un suflet bun și mă iubea. Nu putea niciodată să înțeleagă de ce trebuia să facă curat într-o casă sau să gătească din moment ce nici una dintre astea nu era de durată. Din punctul ei de vedere, cântecele erau adevărata ei moștenire.

– Cum s-a descurcat?

– Câteva mici succese când eram mai mică, dar nu a ajuns niciodată la Premiile Asociației de Muzică Country. Nu mă voi preface că totul a fost minunat. Câțiva ani, am luat-o pe drumuri diferite. Am fost admisă la școala de artă în urmă cu șase ani, dar nu aveam bani. Am încercat să economisesc, dar ea mi-a spus că îmi pierd timpul cu școala. Ne-am certat și am rupt-o cu ea pentru destul de mult timp. Eram încă certate când s-a îmbolnăvit, dar m-a sunat și am venit. Spre sfârșit, am trecut peste toate astea și ne-am apropiat din nou. Mama chiar a spus că nu era supărată pe cancerul care a ucis-o pentru că, fără el, era posibil să nu mă mai fi recâștigat niciodată.

– Îmi pare rău.

– Chiar admir ce ai făcut aici pentru familia ta și pentru oamenii din acest oraș. Mă bucur că am putut fi de ajutor într-o mică măsură.

– Într-o mare măsură.

– Mi-aș dori să pot face mai mult.

În ochii lui mocnea o intensitate calmă în timp ce îi luă cana și o așeză lângă a lui pe tejghea. Îi cuprinse fața în mâini și o sărută. Ea se lăsă sărutată.

– Ești sigur de tatăl tău? spuse ea, trăgându-se înapoi.

– Al naibii de sigur, atingându-și buzele de ale ei.

O noapte cu Hank se putea clasa cu ușurință printre primele zece greșeli din viața ei. Dar asta era treaba cu dorința și pasiunea, pofta și ardoarea care o însoțeau. Întotdeauna aduceau pericole.

Așa că, atunci când el o luă de mână și se îndreptă încet spre scări, ea îl urmă. Erau destule scări de urcat și momente în care rațiunea și bunul-simț să se exprime. Cu toate astea, nu se auzea altceva decât zgomotul treptelor care scârțâiau.

El o duse în camera roz. Lumina lunii pătrundea pe fereastră, luminând cearșafurile șifonate de pe patul pe care nu-l strânsese de dimineață.

El o sărută din nou, lăsându-și vârful degetelor să alunece peste clavicula ei și până la ultimul nasture, chiar deasupra sânilor. El trasă mici cercuri pe pielea ei și apoi desfăcu nasturele. Ezită, studiindu-i cu atenție fața.

– Ești sigură de asta?

Ea chicoti.

– Dacă aș aștepta să fiu *sigură*, aș aștepta mult timp.

El desfăcu următorul nasture, dezvăluind dantela care îi acoperea sutienul. Îi mângâie sânul și i-l cuprinse în palmă.

Ea apucă marginea bluzei și o trase peste cap.

– Serios, da.

El o ajută să-și dea bluza jos. Lumina lunii îi făcea pielea să strălucească, iar el îi sărută ridicăturile sânilor. Ea simți un nod în gât și se strădui să-și recapete respirația.

Se dădu înapoi și-și scoase sutienul. El era în spatele ei, dar începu să se dezbrace singur. Goală, se întinse pe pat. El își lăsă trupul să alunece ușor peste al ei.

Lucy își trecu mâinile peste coapsele lui. Mușchii lui erau încordați și îi putea simți nerăbdarea care îi inunda corpul și care acum o oglindea pe a ei.

Când o sărută, lumea de dincolo de acei pereți dispăru. Erau doar ei doi.

Propriile ei dorințe creșteau și o parte din ea voia să atingă punctul culminant.

Dar era un amant atent și răbdător, care nu se grăbea și îi savura trupul, ducând-o aproape de limită și apoi înapoi. Când crezu că nu mai poate suporta, își îndreptă privirea spre corpul lui. Pierduse noțiunea timpului de când făceau acest dans erotic înainte și înapoi, până când, în cele din urmă, nici unul dintre ei nu mai putu face nici un un pas și, împreună, se cufundară în abis.

19 ianuarie 2018

Când Lucy se trezi, soarele dimineții pătrundea prin ferestrele camerei ei și putea auzi pași pe hol. Se ridică, aruncă o privire spre cealaltă parte a patului și descoperi doar urma unde fusese trupul lui Hank noaptea trecută. Se trezise devreme și se mișcase atât de încet încât nu-l auzise plecând la întâlnirea pe care o avea.

Aruncă o privire sub cearşaf şi-şi dădu seama că era încă goală, azvârli repede cearşafurile înapoi şi se grăbi să-şi găsească blugii şi tricoul.

Când Natasha apăru în uşa ei, îşi trăgea fermoarul la blugi.

– Hank a dormit aici? întrebă Natasha.

Ea îşi drese vocea, scoase un elastic din buzunar şi-şi strânse părul în coadă, în timp ce se grăbea spre uşă.

– Da.

– Patul lui este neatins.

– Îl cunoşti pe Hank. Îşi leagă părul. Este obsedat de ordine.

– Da. Chiar este. Hei, putem mânca? Mor de foame.

– Sigur. Ce-ţi face braţul?

Ea îşi mişcă degetele.

– Bine. Ai deschis cufărul?

– Te aşteaptă.

– Unde este Hank?

– Norfolk. Se întâlneşte cu nişte investitori.

Natasha îşi frecă braţul, tresărind puţin când degetele îi atinseră încheietura mâinii.

– Tata a dat vreun semn?

Noaptea trecută fusese prima în care Lucy dormise foarte bine după mult timp.

– Nu, din câte ştiu eu.

Fruntea Natashei se încruntă.

– Nu te lăsa păcălită. Este în libertate şi va provoca probleme.

Ea o luă pe fată de mână.

– Eu şi Hank ne vom descurca cu el.

Ea îşi înclină capul.

– Spui asta ca şi când aţi fi o echipă.

Observaţia fetei nu era atât de alarmantă pe cât ar fi trebuit.

– Este greu de spus.

– Când se întoarce Hank?

– Diseară.

– Super.

– Ai nevoie de ajutor să te îmbraci? întrebă Lucy.

– Nu, Lucy, nu poți să mă vezi fără tricou. Dacă îmi vezi sutienul?

– Am niște vești pentru tine: am mai văzut sutiene înainte.

Fruntea încruntată a fetei îi aduse aminte lui Lucy că trecuse și ea printr-o etapă asemănătoare cam pe la aceeași vârstă.

– Și dacă promit să nu mă uit? O să mă uit în altă parte cât te îmbraci.

Ea privi spre ușă să verifice dacă era încuiată.

– Juri?

– Jur. Știi, am ce ai și tu.

– Ale tale sunt mult mai mari decât ale mele. Sunt și alte fete la școală care le au mari. Ale mele sunt mici.

– La fel erau și ale mele la vârsta ta.

– Serios?

– Serios. Îți promit că vor crește până la dimensiunea perfectă, oricare ar fi aia.

Privind spre tavan, Lucy îi ținu tricoul ridicat, astfel încât Natasha să-și poată introduce mai întâi brațul rănit. Fata gemu și tresări, dar își băgă brațul printr-o mânecă, apoi și pe celălalt.

Natasha își trase în jos marginea tricoului.

– Nu te-ai uitat?

Lucy își dădu cuvântul.

– Nu am văzut nimic. Ești gata pentru micul dejun?

– Mor de foame.

– Bine, mâncăm și te duc la școală.

Luă peria, bentița și balsamul și, fără un cuvânt, Natasha se întoarse și o lăsă pe Lucy să-i aranjeze părul ca și când ar fi fost o rutină pe care o făceau dintotdeauna.

După micul dejun, Lucy și Dolly o lăsară pe Natasha la școală. Așteptă afară în timp ce Natasha se îndrepta spre intrare, arătându-le cu mândrie bandajul unor fete. Un profesor li se alătură, îi făcu semn lui Lucy și intrară în clădirea școlii.

Ea se opri la magazin și cumpără mai multă pâine și lapte, apoi se îndreptă înapoi spre cabană. Intră pe ușa laterală de lângă bucătărie și puse laptele în frigider.

Cerul era senin şi soarele călduţ şi nu voia să stea în casă. Fusese la far, dar încă nu explorase debarcaderul unde locuise Jimmy. Luă o lanternă şi cheile pe care i le dăduse Hank, bănuind că una dintre ele trebuia să se potrivească.

Din ce aflase din înregistrări, debarcaderul se afla la un sfert de kilometru în josul drumului, între far şi cabană. Debarcaderul nu era vizibil de pe şosea, dar din ce spusese Claire, era ascuns de un pâlc de copaci. Se îndreptă spre copaci împreună cu Dolly, bucurându-se de lumina soarelui care-i încălzea faţa.

Văzu cele două cărări care treceau printre copaci. Cea din stânga ducea spre far, aşa că îşi imagină că cealaltă ducea la debarcader. Dolly observă pe unde o luă Lucy şi alergă înainte, lătrând în timp ce câteva păsări de apă îşi luară zborul de prin copaci.

Părea că drumul fusese curăţat în ultimii doi ani, dar în prezent vegetaţia luxuriantă câştigase. Împinse cu atenţie o ramură cu spini şi făcu o curbă. Încă câţiva paşi şi ajunse la debarcader.

Structura era mai mare decât îşi imaginase. Avea mai degrabă dimensiunile unei case lungi, înalte, cu două etaje. Cenuşie, probabil vopsită în alb în anul care trecuse, dar aerul sărat îşi spunea cuvântul. Mai multe ferestre erau închise, la fel şi uşa centrală. Într-o parte, nişte uşi duble glisante imense blocau accesul la apă.

Se întoarse în faţă şi trase de lacătul mare şi ruginit, înainte să caute cheile şi să le încerce pe fiecare. Prima şi a doua nu erau bune, dar a treia se potrivi în lacăt. Trebui să-l forţeze puţin, dar mecanismele cedară şi încuietoarea se deschise.

Ea agăţă de uşă veriga în formă de U a lacătului. Dolly veni alergând, iar Lucy îi prinse lesa de zgardă şi-şi aprinse lanterna.

– Hai, Dolly, să vedem ce găsim.

Împingând cu putere, deschise uşa în timp ce lanterna ei lumina suprafaţa apei din mijlocul debacaderului. Nu era nici o barcă agăţată de scripetele groase pe care erau pânze de păianjen, dar în partea cealaltă a camerei, un colac de salvare vechi atârna într-un cârlig.

În stânga ei erau nişte scări abrupte. Încercă prima treaptă lovind-o tare să vadă dacă lemnul rezista. Nu se întâmplă nimic, iar ea şi Dolly începură să urce încet scările întunecate până ajunseră

la etaj, unde lumina soarelui pătrundea prin ferestrele cu dungi de sare pe ele. Câteva cutii și lăzi din lemn erau stivuite lângă o masă și niște scaune pentru grădină din fier forjat. Nu se vedea nicăieri patul lui Jimmy sau masa lui de lucru.

Se îndreptă spre fereastra cu vedere la far și în spatele cabanei. De câte ori stătuse Jimmy aici înainte de răsăritul soarelui, pregătindu-se pentru vânătoarea de dimineață, gândindu-se la vreme, la ascunzișurile rațelor și la bătrânii bogați, gata să-l urmeze?

Când se întoarse de la fereastră, lumina aruncă o umbră peste o scândură desprinsă din podea, lângă ușă. Curioasă, traversă camera, se lăsă în genunchi și ridică scândura. Lumină în spațiul dintre căpriori și căută, dar nu găsi decât pânze de păianjen, praf și ziare mototolite.

Își suflecă mâneca și, trăgând aer în piept, își băgă mâna acolo, pipăind atentă cu vârful degetelor lemnul aspru până când ajunse la niște hârtii. Scoase teancul, scuturând pânzele de pe el și de pe degetele ei.

Desfăcu hârtiile și găsi un ceas de buzunar auriu gravat cu un model fin. Îl deschise și citi numele: *Robert Buchanan.*

– De ce este ceasul lui Robert aici?

Își trecu degetele peste ceasul delicat și o cuprinse un sentiment ciudat de îngrijorare. Jimmy nu-i făcuse niciodată impresia că ar fi fost genul de bărbat care să fure, deci ce făcuse cu ceasul?

Își îndreptă atenția asupra ziarului, *Norfolk's Virginian Pilot*, care era din 1917. Ea o pagină cu reclame pentru mobilă și alta pentru o cremă vindecătoare miraculoasă. Sub reclame erau articole scurte despre găini furate, o fereastră spartă, un cal împrumutat și un localnic dat dispărut.

În timp ce studia ceasul și hârtia îngălbenită, se gândi la oasele găsite în fântână. I se făcu pielea de găină și avu sentimentul că se afla cineva în spatele ei. Dolly începu să scâncească.

– Te aud. Lucy împachetă ceasul la loc și-l băgă în buzunar. Să ieșim de aici.

Coborâră scările, încuie ușa și o luă înapoi pe drumul către cabană unde găsi camionul roșu al lui Megan parcat în față și pe ea

stând pe verandă. Sub braţ avea ascunsă o rolă mare de hârtie, care cuprindea nişte planuri arhitecturale.

– Bună, spuse ea.

– Bună, spuse Lucy zâmbind.

– Îmi pare rău că nu am stat prea mult la ceremonia de comemorare a mamei tale, spuse ea. Cimitirul ăla îmi trezeşte amintiri dureroase.

Dolly alergă spre ea şi Megan o scărpină automat în cap.

– Nu-i nevoie să-ţi ceri scuze.

– Speram că vei spune asta. Vreau să-ţi arăt ceva.

– Sigur.

Lucy descuie uşa şi luă un prosop pe care îl ţinea acum la intrare să o şteargă pe Dolly înainte să-i dea drumul în casă.

– Probabil a trecut ceva timp de când podeaua asta veche a servit unui câine şi unui copil care să alerge pe aici. Aproape că o aud bombănind şi protestând.

Megan râse în timp ce se dezbrăcă de haină şi şi-o agăţă în cuier.

– Casa aşteaptă de multă vreme pe cineva care să-i dea viaţă.

– Şi eu sunt acea persoană?

Megan ridică o sprânceană.

– Cred că noi suntem acea persoană.

– Se pare că se pun o grămadă de speranţe în mine în acest moment. Se îndreptă spre cafetieră şi o pregăti. Nu a trebuit să-mi fac niciodată griji că o dau în bară, serios. Acum, o greşeală nu numai că mă poate costa pe mine, dar şi pe o mulţime de alţi oameni.

Fruntea lui Megan se încruntă.

– Atunci, probabil că nu îţi va plăcea ce vreau să-ţi cer.

Zâmbind, Lucy clătină din cap.

– Mai bine dă-i drumul. Câteva probleme în plus nu mai contează. Mai am nişte tartă cu mere.

– Perfect.

Luă farfurii şi căni din dulap, precum şi două furculiţe şi o rolă de prosoape de hârtie.

Megan tăie tarta în timp ce Lucy turnă cafeaua. Când se aşezară la masă, Megan aşteptă ca Lucy să ia prima muşcătură înainte să spună:

– Am cochetat cu ideea să-mi deschid o brutărie, dar mă îngrijorează să cresc singură un copil şi să muncesc şaisprezece ore pe zi.

– Normal. Mamei mele i-a fost întotdeauna greu.

Megan își dădu o șuviță de păr după ureche.

– Acum câțiva ani, am venit la Samuel și l-am întrebat despre casă. A fost foarte amabil și mi-a spus tot ce a putut. După ce i-am făcut prezentarea finală, l-am întrebat dacă ar fi fost interesat să o renoveze. Samuel a refuzat, dar eu sunt o eternă optimistă, așa că am întocmit planuri, analize de costuri, tot tacâmul. Sunt vechi de câțiva ani, totuși, foarte relevante.

Ea desfăcu planurile, trecându-și palmele cu grijă, aproape cu dragoste, peste ele.

– I-ai arătat astea lui Hank?

– Discuția noastră despre casă a fost mai teoretică. Mulți de *dacă*. Își așează mâinile peste planuri și se aplecă. Îmi doresc atât de mult jobul ăsta, spuse ea. Dacă aș avea un proiect cum e această casă, ar putea fi punctul forte al portofoliului meu.

Câinele mamei ei, o orfană în proporție de 99%, o echipă de constructori, un localnic nebun și acum o femeie însărcinată aveau nevoie de ea. Lucy și Beth locuiseră într-un loc fără căldură în timpul iernii când avea trei ani. Să se protejeze de frig, mama ei pusese atât de multe pături peste ele, că de-abia se mai putea mișca sau respira. Dar când își scotea capul, frigul o alunga înapoi.

– Pot să mă gândesc la asta?

Ochii lui Megan erau plini de speranță.

– Da, desigur.

– Nu spun *da*.

Ea ridică mâinile.

– Dar nici nu ai spus *nu* și înțeleg.

Lucy mai luă câteva îmbucături în timp ce căuta orice alt subiect de conversație care nu avea legătură cu cabana.

– Așadar, te-ai mutat din Richmond? Am auzit că este frumos.

– Este un oraș grozav. Îmi place să-l vizitez. Familia răposatului meu logodnic este de acolo și, când sunt în oraș, îmi face întotdeauna plăcere să-i văd.

– Probabil că sunt încântați de copil.

– Toți suntem. Ea trase aer în piept. Vor să mă mut cu ei. Vor să aibă grijă de mine și de copil.

– Este o ofertă generoasă.

– Este.

Înțepă o bucată de măr cu furculița.

– Dar...

– Sunt încăpățânați. Și dacă accept, vor face lucrurile cum vor ei. Ăsta e copilul meu și vreau să-l cresc în felul meu.

– Mi se pare normal.

– Logodnicul meu este îngropat în cimitirul Jessup. A fost pilot în marină și a fost ucis pe mare.

Fusese Scott Jessup.

– Îmi pare rău.

Ea tăcu și apoi spuse:

– Pot să te întreb cum a fost să crești cu o mamă singură?

– Nu am cu ce să compar. Și nu a fost atât de rău. Nu a fost mereu ușor. M-ar fi ajutat să am un tată.

– Ți-a lipsit să ai un tată?

– Sigur. Faptul că nu am un tată m-a făcut să fiu diferită. Petrecerile unde sunt dansuri pentru tată și fiică nu sunt la fel atunci când te însoțește mama.

– Ai aflat mai multe despre tatăl tău aici?

– Mamei mele îi plăcea să se întâlnească cu diverși. Ar putea fi oricine, deși Noah Garrison este sigur că „nu este el tatăl".

Megan ridică mâinile.

– Dacă rămâi în preajmă, cineva o să scuipe tot.

– Poate. Ar putea fi un caz de „fii atent la ceea ce îți dorești".

***

Lucy ajunse cu zece minute mai devreme la școală. Pacificatoarea și Dolly erau pregătite. Natasha era plină de energie și, pe drumul de cincisprezece minute cu mașina înapoi la cabană, vorbi despre bandaj, cufărul nedeschis al lui Jimmy, care îi făcea pe toți copiii să-și dea cu părerea despre conținut, și brioșele pe care le făcuse una dintre mamele copiilor pentru fiul ei de ziua lui de naștere.

Lucy parcă lângă intrarea în bucătărie, iar Natasha și Dolly urcară treptele. Le dădu voie celor două să intre și-și lăsă poșeta și cheile lângă ușă. Îi făcu Natashei un sendviș și-și pregăti cafea proaspătă.

– Brioșele copilului erau cu ciocolată, spuse Natasha, așezându-se pe scaunul de lângă masa din bucătărie. Au fost bune, dar nu la fel de bune ca tortul tău cu ciocolată.

– Mama ta ți-a făcut vreodată brioșe?

– Nu era prea bună la asta. Mâncam preparate din cutii, dar erau destul de bune.

– Când e ziua ta?

– Pe întâi iunie.

Absentă, arătă cu degetul spre planurile pe care le lăsase Megan.

– Ce sunt astea?

Erau o altă obligație.

– Doar niște hârtii, spuse ea, punându-le deoparte. Natasha, spune-mi despre mama ta. Eu am tot vorbit despre Beth, dar nu știu prea multe despre mama ta.

– Nimeni nu mai vorbește despre ea, spuse ea încet.

– Vorbesc eu acum.

Fața fetei se înduioșă.

– Era drăguță. Avea o voce blândă și îi plăcea să mănânce tort de ciocolată.

– Semeni cu ea.

– Da? Avea pielea puțin mai închisă la culoare și era înaltă. A făcut atletism în liceu, deși, ori de câte ori ne luam la întrecere, câștigam mereu. Luă un chips și se încruntă. Mă lăsa să câștig. Știu asta.

– Îi plăcea să te vadă câștigând, spuse Lucy.

– Cred.

Ea sorbi din cafea.

– Cum o chema?

– Grace.

– Bunicii tăi mai trăiesc?

– Încerci să scapi de mine? întrebă Natasha.

– Nu, așa cum am spus, nu știu nimic despre locul ăsta.

Ea dădu la o parte partea de sus a sendvișului.

– Au murit când eu aveam doi ani. A fost un fel de incendiu. Mama spunea că nu trecuse niciodată peste pierderea lor. Nu-i mai rămăsesem decât eu şi tata.

– Îmi pare rău.

– Totul era bine când trăia ea. Îl calma pe tata şi când pleca pentru câteva zile, nu se întâmpla nimic, pentru că ea era aici.

– A murit de cancer.

Lucy pronunţă cuvintele fără să i se piardă vocea, dar o durea să le spună, probabil pentru întotdeauna.

– Da. Acum doi ani. Natasha puse sendvişul jos şi-şi şterse mâinile pe şervеţel. Mi-e dor de ea în fiecare zi.

– Îmi pare rău. Ea sorbi din cafea. Şi tatăl tău?

– De ce vrei să afli despre el?

– Nu vreau să creez probleme. Încerc doar să-l înţeleg pe tatăl tău.

– Mama spunea că nu e vina lui că e atât de rău. Tatăl lui a fost rău cu el şi spunea că doar aşa a fost obişnuit.

Beth avusese de-a face cu destui tipi care nu erau cei mai drăguţi dintre bărbaţi. Deşi mama ei făcuse tot posibilul să o protejeze pe Lucy de orice s-ar fi întâmplat în spatele uşilor închise, ea ştia când mama ei era supărată sau încerca să-şi ascundă vreo vânătaie sub machiaj. Dar nu toţi bărbaţii cu care ieşise Beth fuseseră răi. Fuseseră Tim, care era şofer pe o basculantă, Joey, care cânta la chitară în studio pentru oricine avea nevoie să înregistreze o melodie, şi Alex, care avusese deja patru soţii, dar dorea ca Beth să fie a cincea.

Nu fusese chiar aşa groaznic. Şi da, îşi avuseseră urcuşurile şi coborâşurile lor, dar Beth încercase întotdeauna să aibă grijă de Lucy când aceasta era mică. Poate de aceea plecase de la Cape Hudson. Poate că îi fusese frică.

De tipi ca Brian. Fusese coleg de şcoală cu Beth. Jucase fotbal la fel ca unul dintre băieţii pe care îi menţionase pe înregistrare. Şi categoric ar fi putut să-i provoace vânătăi lui Beth.

Brian Willard.

Tatăl ei.

Dumnezeule.

Această posibilitate era un motiv suficient să părăsească orașul, pentru că, dacă ar fi rămas, el ar fi fost mereu prin preajmă, provocând probleme. Dar plecarea însemna și abandonarea Natashei în grija acelui nenorocit și nici asta nu putea să facă.

Dacă ar fi făcut test să verifice ADN-ul ei și al Natashei, ar fi aflat imediat dacă Brian era tatăl ei și Natasha sora ei vitregă. I-ar fi fost cu adevărat rudă, o rudă de sânge în viață care ar putea să-și asume custodia deplină a Natashei.

La naiba! Habar n-avea cum să crească un copil. Singurul ei model făcuse tot ce putuse, dar nu era genul de viață pe care și-l dorea pentru Natasha.

Ceea ce începuse ca o simplă călătorie spre est să o aducă pe Beth acasă cunoscuse atâtea răsturnări de situație, încât se întreba acum dacă va găsi vreodată drumul înapoi la Nashville.

– Pari îngrijorată, spuse Natasha.

– Doar mă gândeam.

– Nu trebuie să-ți faci griji pentru tata. O să se dea la fund pentru o vreme. Știe că a dat-o în bară și nu vrea să se întoarcă la închisoare. La naiba, s-ar putea chiar să fi părăsit orașul.

– Crezi că a plecat cu adevărat?

– Nu. Este interesat de această casă.

– De casă?

– A vrut mereu să intre în casă. Spunea că nu există nici un motiv să stea goală, în timp ce oameni ca el locuiesc într-o baracă. A încercat să intre de câteva ori, dar domnul Jessup o ținea bine închisă.

– Dar tu ai intrat.

– Numai când tata era plecat și nu i-am spus niciodată că pot intra prin fereastra de la subsol.

– De ce nu i-ai spus?

– Pentru că, dacă ar intra în Cabana de iarnă, nu s-ar mulțumi doar să locuiască aici. Ar fura și ar vinde tot. Tatăl lui a lucrat aici și nu-i plăcea de doamna B.

– Bunicul tău a lucrat aici?

– Da. A fost acum mult timp. Întreținea gazonul pentru doamna B. în anii șaizeci sau așa ceva. Tata o numea întotdeauna pe

doamna B. „Regina". Spunea că era o orășeancă la fel ca restul, dar credea că era mai bună decât ceilalți datorită Cabanei de iarnă.

– Nu am avut deloc impresia asta. Lui Beth părea că îi plăcea foarte mult. Nu-și dădea niciodată aere.

Natasha mușcă din sendviș.

– Sunt de acord. Părea destul de mișto.

Zgomotul unei camionete și al unei uși de vehicul trântite în fața casei o făcu pe Dolly să-și ciulească urechile și să fugă spre ușa din față dând din coadă. Lucy se ridică și, în timp ce ocoli colțul, îl văzu prin panourile de sticlă pe Hank stând pe veranda din față. Obrajii i se înroșiră și i se păru deodată o prostie să renunțe la această viață.

Lucy descuie ușa și zâmbi. El purta costumul negru și-și slăbise cravata.

– Cum a mers întâlnirea ta astăzi?

– A mers. Se aplecă și o sărută ușor pe buze. Rick îmi spune că nu a dat de Brian.

– Nu a fost pe aici.

– Ai mai aflat ceva din înregistrări?

– Nu.

Răspunse știind că încă încerca să-și ia în calcul șansele. Dacă Hank bănuia că era sora vitregă a Natashei, ar fi insistat să rămână. Ar fi însemnat să renunțe la Nashville, la prieteni și la vechea ei viață. Și oricât de mult i-ar fi plăcut pe Hank și pe Natasha, ideea de angajament o îngrozea. Locurile de muncă, școala sau bărbații nu duraseră niciodată mai mult de câteva luni și rareori plânsese după ei mai mult decât îi lua să bea câteva pahare de whisky. Dar dacă îi dezamăgea pe aceștia doi, ar fi fost nevoie de mai mult decât de whisky să scape de sentimentul de vinovăție.

– Ai deschis cufărul?

Hank o studie atent, de parcă ar fi simțit că era ceva în neregulă, dar nu putea spune ce.

Ea reuși să zâmbească.

– Te-am așteptat.

– Fă-mi un sendviș și o să-mi iau sculele din camionetă, spuse Hank.

– S-a făcut.

Îi era recunoscătoare pentru o sarcină banală prin care mai câștiga timp.

– Hei, este Hank? Natasha apăru de după colț. Unde se duce?

– Să-și ia sculele din camionetă. După ce mănâncă, deschidem cufărul.

– Minunat!

– Să-i facem un sendviș.

Erau în bucătărie, iar ea tăia un sendviș cu șuncă pe diagonală, când Hank reapăru cu o centură din piele cu scule în mână. Își dădu jos sacoul și îl așeză cu grijă peste un scaun.

Natasha îi oferi un suc din frigider.

– Te-am așteptat.

– Am auzit. Mulțumesc.

– Sigur. Oricând. Tu ești Meșterul, Hank.

El râse în timp ce-și descheia manșetele și-și sufleca mânecile. Lucy își duse ceașca de cafea la gură, fascinată de mâinile lui.

– Deci, care a fost subiectul întâlnirii? întrebă Lucy.

– Dezvoltarea. Aceștia sunt potențiali investitori.

– Le-ai spus că sunt aici, nu?

– Da.

El mușcă din sendviș, mestecând cu grijă carnea și pâinea, părând că își caută cuvintele potrivite.

– Și ce au spus?

Își desfăcu sucul.

– Este un obstacol la care nu se așteptau.

– Îmi imaginez. Ea se întrebă dacă era posibil să se simtă cu adevărat ca acasă la Cabana de iarnă. Cum a rămas?

– Cred că ar fi mai bine să vorbim despre asta mai târziu. Când suntem singuri.

– Nu vrei să aud eu, spuse Natasha.

– Așa este, puștoaico. Asta este între mine și Lucy.

– Sunt aproape adult, spuse Natasha.

– Nu atât cât crezi, contracară el.

Sentimentul de bunăvoință și entuziasm al lui Lucy scăzu cât cei doi discutau. Își imagina promisiunile pe care Hank le-ar fi putut face în numele ei. Le dăduse asigurări că ea o să plece? Le garantase că ea îl va sprijini? Noaptea trecută avea un motiv ascuns?

Lucy voia să creadă că Hank era un tip onest până-n măduva oaselor, direct. Dar servise băuturi într-un oraș în care tranzacțiile și promisiunile erau încălcate la fel de ușor cum erau făcute. Pieptul i se încordă și simți că îi zvâcnește capul.

Hank se ridică și își duse farfuria la chiuvetă.

– Ești pregătită să deschidem cufărul

Nu. Nu era pregătită. Voia să-l scoată afară și să discute cu el chiar acum. Ce naiba se întâmplase la întâlnirea din Norfolk?

Dar expresia entuziasmată a Natashei îi stopă pentru moment întrebările.

– Să o facem.

Hank o studie de parcă ar fi știut că într-un fel atinsese o coardă sensibile. O lăsă pe Natasha să-l ia de mână și să-l târască pe el și centura de scule în salon, unde cufărul se afla de două zile. Dolly îi urmă, lăsând-o pe Lucy singură cu îndoielile ei.

Lucy își lăsă ceașca, trăgând de timp să o spele alături de cea a lui Hank, apoi le puse pe ambele pe scurgător.

– Luceee, hai! strigă Natasha.

Ea își șterse mâinile și îi găsi pe cei doi cu privirea ațintită la cutia cioplită grosier.

– Nu vreau să-l deteriorez, spuse Hank. Și pentru că nu avem o cheie, o să scot balamalele din spate.

– Bine, spuse ea.

El scoase o bormașină și, după ce stătu un moment să aleagă șpiralul potrivit, îl potrivi. Apăsă pe buton, iar bâzâitul bormașinii răsună în tot holul.

Hank îngenunche lângă cufăr în timp ce Natasha stătea cu picioarele încrucișate pe podea, total absorbită de ceea ce făcea el. Acea fetița își dorea atât de mult să aibă o familie, și Lucy știa că, indiferent ce se întâmpla cu ea și cu Hank în ceea ce privea Cabana

de iarnă, trebuia să facă testul ADN. Şi dacă nu se potrivea... ei bine, poate găsea o modalitate să obţină custodia.

După vreo zece minute de găurit şi de încercări, Hank scoase ultima balama care ţinea capacul şi cutia împreună. Opri bormaşina şi o lăsă deoparte.

Îşi frecă palmele şi spuse pe un ton mucalit:

– Chiar vrei să-l deschizi?

Fata oftă.

– Da!

– Lucy, eşti gata? întrebă el.

Nu, nu era pregătită pentru avalanşa de schimbări care se rostogoleau în direcţia ei.

– Deschide-l.

Capitolul 23

BETH

12 iunie 1988

Beth a vomitat de trei ori în această dimineaţă. Vrea să meargă la Quick Mart şi să cumpere un test de sarcină, dar dacă face aşa ceva în acest oraş, atunci toată lumea, inclusiv el, ar afla despre copil. În Norfolk, poate merge la o clinică şi să facă un test serios. Dar asta înseamnă să împrumute o maşină de la vecinul ei. El o întreabă de ce, desigur, şi apoi ea minte şi spune că doamna B. şi-a mutat întâlnirea lor săptămânală joia şi are nevoie de mostre de materiale. El îi dă cheile, avertizând-o să se întoarcă până la două, să evite traficul aglomerat de după-amiază, care începe cu adevărat în jurul orei trei, când se termină ziua de lucru la baza navală.

Ce urmează este „Vizita", semnul plus şi discursul asistentei despre „opţiuni". Partea bună este că evită traficul.

Pe de altă parte, doamna B se mişcă încet în timp ce îşi împinge cadrul pe parchetul camerei mari şi e palidă. Tânăra îngrijitoare, Grace, este chiar în spatele ei. Fata este tăcută şi pare puţin prea tânără în uniformă de asistentă. Doamna B poartă un costum roz-deschis, de care Beth îşi dă acum seama că e Yves Saint Laurent. Este greu să petreci timp în preajma doamnei B. şi să nu-i

înveți brandurile. Este accesorizat cu perle clasice, broșa din fildeș și pantofi bej cu toc gros, dar scumpi.

Grace o așază pe bătrână pe scaun.

Aceasta este a șaptea lor întâlnire și aveau un fel de rutină.

Camera pe trepied. Microfonul reglat. Doamna B aranjându-și fusta și verificându-și rujul deja perfect într-o mică oglindă.

După ce Grace închide ușa în spatele ei și sunt singure, ea spune:

– Nu ați spus niciodată cine este tatăl bebelușului Victoriei.

– Nu, spune doamna B. Am promis că nu o voi face niciodată și nu am făcut-o.

– De ce ați promis?

Cei mai mulți oameni din viața lui Beth făcuseră repede promisiuni pe care nu le ținuseră, folosindu-le ca metode să păstreze o liniște temporară. Beth își dă seama că nici ea nu e bună la asta, dar jură că va face ce e bine pentru copilul ei. Cumva.

– Soțul meu, Robert, ar fi găsit o modalitate să îl pedepsească pe copil. Și dacă am aflat ceva crescând în casa Buchanan, a fost cum să păstrez secrete.

– Puteți să-mi spuneți mie acum? Au trecut peste șaptezeci de ani.

Ea tace pentru un lung moment.

– Timpul nu schimbă faptul că mi-am dat cuvântul.

– V-a părut vreodată rău să păstrați un secret?

Femeia o studiază pentru un moment îndelungat. Îi observă pielea palidă și sânii mai plini? Până acum, semnele nu au fost prea greu de ascuns, dar asta se va schimba în curând.

Doamna B își atinge broșa de pe guler și o mângâie ușor.

– Dacă un secret este menit să protejeze un copil, atunci este un rău necesar.

CLAIRE

16 mai 1917

Robert plecase în Norfolk în urmă cu câteva zile și spusese că era o călătorie de afaceri, dar lui Claire nu-i prea păsa. Atâta timp cât era

plecat, ei îi convenea. Din noaptea în care se întorsese, rămăsese singur în camera lui.

Îi trimise o telegramă tatălui lui, informându-l că fiul lui sosise și îi spusese că Robert nu era bine. Bătrânul domn Buchanan nu răspunsese.

Era prinsă în capcana în care intrase de bunăvoie și își pierduse speranța. Întunericul părea să se închidă în jurul ei și apoi, ca după orice furtună, norii se risipiră când ea și doamna Latimer primiră vești din oraș.

– Jimmy Latimer trăiește! exclamă băiatul de la măcelărie.

– Cum?

Bebelușul lovi puternic în burta lui Claire.

– Trăiește. A fost trimis un mesaj prin telegraf.

Doamna Latimer se prăbuși pe un scaun și-și ridică șorțul să-și șteargă ochii plini de lacrimi.

– Ești sigur, băiete? Chiar ești sigur?

– Da, doamnă. Oamenii de la telegraf au verificat de două ori înainte să confirme.

– Când va sosi? întrebă Claire.

– Astăzi, cu trenul de după-amiază. A spus că vrea să-l întâmpine doar mama lui.

Doamna Latimer plângea.

– Bineînțeles că o să mă duc să-l văd.

Claire se masă pe burtă. Trecuse mai mult de un an de când nu-l mai văzuse pe Jimmy. Probabil o credea un suflet necredincios că nu îl așteptase și ar avea dreptate. Se lăsase copleșită în mod egoist de tristețe și acum plătea prețul.

– Este rănit? întrebă doamna Latimer.

– În telegramă nu spune, răspunse băiatul. A spus doar că vine.

Când băiatul plecă, ele rămaseră în bucătărie, împietrite.

– Nu poate fi adevărat, gâfâi doamna Latimer. Nu se poate.

Claire își puse mâna pe umărul femeii.

– Este un miracol.

– Și nu voi mai cere niciodată altul. Își trecu prin păr o mână tremurândă. Trebuie să mă pregătesc. Trebuie să merg în oraș.

– Îl trimit pe unul dintre băieți cu dumneata.

– Pot să-l cazez pe Jimmy în camera de la debarcader?

– Bineînțeles.

Era posibil ca Robert să aibă obiecții mai târziu, dar o să-și facă griji pentru asta atunci.

Și astfel, cele două petrecură următoarele ore pregătindu-se. În timp ce doamna Latimer se aranjă, Claire curăță camera de la debarcader, șterse praful și puse cearșafuri curate pe pat.

La ora trei, îi făcu cu mâna doamnei Latimer în timp ce se urca în mașină, roșie în obraji de bucurie. Claire privi cum mașina se îndepărta.

Nu mai avea nimic de făcut decât să aștepte.

Două ore mai târziu, doamna Latimer se întoarse la cabană. Era pământie la față și mâinile îi tremurau.

– L-ai luat pe Jimmy? întrebă Claire.

Doamna Latimer începu să plângă.

– Da.

– Ce este?

Claire o luă în brațe în timp ce plângea.

– Cum poate să fie lumea atât de crudă cu un om frumos ca Jimmy?

– Despre ce vorbiți?

Claire îi turnă doamnei Latimer un whisky și stătu cu ea să bea.

– Nu este cel care a plecat.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu pot să vorbesc despre asta.

I se simțea îngrijorarea în voce. Claire o instală pe mamă în camera ei de la etajul doi și se duse să-l vadă pe Jimmy.

Vântul era tăios și rece. Se adăposti sub faldurile hainei, în timp ce se grăbea să coboare pe cărare, spunându-și că orice ar fi fost nu putea fi atât de rău, pregătindu-se pentru ce urma să vină.

În timp ce Claire mergea, simțea bebelușul greu în burtă. Cu fiecare pas neliniștit care ducea pe cărarea nisipoasă, se ruga să nu fie atât de rău cum descrisese doamna Latimer situația. La urma urmei, o mamă ar fi îndurerată de orice i-ar afecta copilul.

Iarba înaltă îi atingea marginea fustei în timp ce se îndrepta spre debarcader. Mâna ei se opri pe zăvorul uşii în timp ce se străduia să-şi calmeze nervii. Îşi aranjă o buclă, rugându-se să nu se gândească mai puţin la faptul că nu-l aşteptase.

Înăuntru, se auzea sunetul unei unelte care lovea metalul şi răsuna în căpriorii de deasupra. Îşi imagina umerii largi şi musculoşi ai lui Jimmy mânuind ciocanul şi chiar şi cu sarcina atât de avansată, pântecul i se încordă de dorinţă.

Îşi umezi buzele.

Erau atât de multe de spus.

Bătu la uşă, dar când zgomotul ciocanului continuă, era prea nerăbdătoare să mai bată din nou. Apăsă mânerul uşii şi, când zăvorul se eliberă, intră în debarcader.

Parterul debarcaderului era luminat prin uşile deschise, unde apa din golf se lovea de lateralele de lemn. O barcă atârna de un suport din scripeţi şi frânghii. Jumătate din carena ei fusese răzuită de scoici. Colaci de salvare, cârlige lungi şi frânghii erau atârnate în cârlige.

Loviturile de ciocan erau atât de puternice, încât scândurile din podea se zguduiau violent, făcând praful să se ridice.

Îşi trase pliurile hainei în jurul burţii, jenată brusc de noua ei formă de pară.

Chiar şi după ce se căsătorise, visase la întoarcerea lui Jimmy şi, de fiecare dată când se imagina cu el, avea talia subţire şi purta rochia ei preferată vişinie.

Urcă scările întunecate, trecându-şi mâna peste peretele finisat grosier. Cu fiecare pas, devenea mai nervoasă. Bineînţeles că Jimmy supravieţuise exploziei navei. Era un înotător puternic şi, dacă existase vreodată un bărbat care să persevereze, el era acela. Avea o inimă bună şi sinceră şi Dumnezeu cu siguranţă îl salvase dintr-un motiv întemeiat. Ea putea face faţă acestei situaţii.

Când Claire ajunse la etaj, aruncă o privire după colţ şi îl văzu. Jimmy stătea cu spatele la ea. Purta pantaloni de culoare gri-închis, o centură neagră care se strângea în talie şi cizmele uzate pe care le purtase întotdeauna. Îşi dezbrăcase haina şi avea pe el doar o

cămașă din bumbac fără guler, care-i arăta umerii largi pe care mâinile ei îi mângâiaseră în timp ce făcuse dragoste cu ea. Părul des și blond crescuse și acum îi ajungea până sub umeri.

El își ridică brațul drept musculos și îl îndreptă spre un cârlig pentru vâsle pe care ea îl putea vedea acum că era îndoit.

Zang. Zang. Zang.

Îi plăceau acele brațe încolăcite în jurul ei. Doamne, dacă ar fi primit mai devreme vești că supraviețuise. L-ar fi așteptat și l-ar fi luat.

Ciocanul ridicat se opri în aer când îi simți prezența. El lăsă încet ciocanul, iar mușchii spatelui i se încordară de tensiune.

– Ce vrei? spuse Jimmy fără să se întoarcă.

Vocea lui era aspră, dură și, pentru o clipă, nu era sigură dacă ăsta era Jimmy.

– Jimmy, spuse ea. Sunt Claire.

El strânse mai tare mânerul ciocanului.

– Pleacă, Claire.

Respingerea părea atât de deplasată încât crezu că nu a înțeles.

– Jimmy, sunt eu, Claire.

– Te-am auzit de prima dată.

Nu se întoarse și umerii i se încordară din nou în timp ce-și îndrepta spatele.

Scândurile îi scârțâiau sub picioare în timp ce se apropia. Când ajunse aproape, îi simțea mirosul amestecându-se cu aerul sărat. În dreapta era un pat, pe care el îl făcuse cu ani în urmă. Era patul în care făcuseră dragoste și stătuseră cuibăriți unul în brațele celuilalt chiar până înainte de ivirea zorilor. Alături era un cufăr vechi și uzat, cu un teanc de cărți deasupra, precum și un jurnal legat în piele.

– Pleacă, Claire.

Ea își duse mâna la burtă.

– Ai auzit că m-am căsătorit.

– Da.

– Am crezut că ai murit.

El privea înainte, tăcut, fără să se întoarcă spre ea. Părul lui lung și des se ondula, ascunzându-i fața de ea.

– Este mai bine așa.

Voia să-i spună că nu era nici măcar pe departe bine. Fusese o greșeală tragică și se temea că ura crescândă față de soțul ei otrăvea copilul din interiorul ei. De parcă bebelușul i-ar fi citit gândurile, tocmai atunci îi dădu o lovitură puternică în burtă. Dar sentimentul de rușine, mai puternic decât loialitatea, o făcu să tacă. Nu voia ca el să știe cât de mult îl disprețuia și se temea de soțul ei.

– Nici măcar nu te uiți la mine? întrebă ea.

– Nu.

Ochii i se umplură de lacrimi.

– Sunt o persoană atât de oribilă, Jimmy, încât nici măcar nu te poți uita la mine?

– Pleacă, Claire.

Tot ce împărtășiseră. Îi oferise virginitatea ei. Îi protejase secretele. Chiar și când Robert făcuse presiuni asupra ei, chiar și atunci când o lovise, ea nu îl trădase pe Jimmy.

Frustrarea o copleși, trecând peste tristețe și vinovăție. Traversă camera spre el și-și puse mâna pe umărul lui. El tresări și se îndepărtă.

– Nu te voi lăsa să mă arunci de parcă nu aș fi nimic. Ne-am iubit!

El lăsă cu grijă ciocanul pe masa de lângă el și, încleștându-și pumnii, se întoarse încet spre ea.

Sentimentul de anticipare se intensifică până la punctul culminant. Câte nopți visase ea la fața lui aspră și frumoasă?

Dar toate acele vise explodară într-un sentiment de teamă și dezgust când el o privea acum. Întreaga parte dreaptă a feței lui era o cicatrice roz îngrozitoare.

Îi lipseau jumătate din nas și ochiul drept.

Ea se dădu înapoi, incapabilă să-și rețină strigătul de surprindere. Îi simțea durerea. Acesta era bărbatul pe care visase să-l atingă din nou. O străbătură fiori de repulsie și teroare. Îi era rușine de reacția ei, dar frica puse stăpânire pe ea.

În timp ce Claire se dădu înapoi, se împiedică. Din reflex, el se întinse să o apuce, dar ea se sprijini în brațe să se ridice. Pereții camerei se micșorau. Aerul devenise greu și infect.

Se ţinea de burtă cu o mână şi cu cealaltă de-abia se sprijinea de perete în timp ce cobora câte două trepte deodată. Se repezi în lumina soarelui şi inspiră aerul proaspăt în timp ce încerca să-şi alunge imaginea devastării şi a distrugerii lui Jimmy din mintea ei. Jimmy al ei. Ceea ce văzuse ea în debarcader arăta mai mult a demon decât a om.

Capitolul 24

LUCY

19 ianuarie 2018

Natasha de-abia avea stare din cauza nerăbdării, în timp ce Hank ridică cu grijă capacul cufărului şi-l puse deoparte. Emoţia lui Lucy creştea în timp ce se apropie să privească înăuntru. Deasupra era o pătură de lână albastră îngustă împăturită, care mirosea a mucegai. Moliile roseseră marginile exterioare, lăsându-le sfâşiate.

Lucy îngenunche în faţa cufărului. Ţesătura de lână era aspră la atingere şi o puse cu grijă deoparte. Dedesubt, era o colecţie ciudată de articole. Erau o busolă, un brici, un vas pentru ras, un pieptene din fildeş şi o colecţie de piese de şah sculptate din os de balenă.

Mai erau nişte cărţi, inclusiv *A Boy's Will* de Robert Frost şi *Tom Swift and His Air Glider* de Victor Appleton.

Lucy ridică una dintre piesele de şah, minunându-se de detaliile şi modelele minuţioase.

– Este un set cu o perie de păr şi un pieptene în camera mea cu acelaşi model.

– Se numeşte sculptură în fildeş, spuse Hank. Marinarii sculptau oase de balenă în timpul liber şi le vindeau când ajungeau în port. Se pare că Jimmy era talentat la asta.

Natasha ridică un cal alb.

– Asta este o tură.

– Joci şah? întrebă Lucy.

– Nu prea des, dar îmi place.

– Şi eu joc. Îmi plăcea să fac asta când mă ocupam de bar. Dacă mă baţi la un joc de şah, următoarea băutură e gratis.

– Câte băuturi gratuite ai dat? întrebă Hank.

– Nu prea multe, spuse ea.

– Cred că ai multe talente ascunse, spuse el.

Blândeţea din spatele cuvintelor îi intră pe sub piele, transmiţându-i o stare de nelinişte.

– Natasha, o să joc cu tine cândva.

– Super.

Următorul obiect din cufăr era o brăţară de macrameu făcută dintr-o sfoară subţire împletită într-un model complicat.

– Asta e o brăţară de marinar. Poate fi desfăcută dacă marinarul are nevoie de o sfoară, spuse Hank.

– Cât tip liber avea tipul ăsta? întrebă Lucy.

– În calitate de căpitan, nu prea mult. Era responsabil pentru navă, marfă şi oameni, în această ordine, spuse el.

Sub trei cămăşi frumos împăturite, găsi o mică fotografie înrămată cu o femeie înconjurată de cei cinci băieţi ai ei. Cei trei băieţi mai mari, care păreau să fie la sfârşitul adolescenţei, erau înalţi şi deşiraţi, cu pistrui pe faţă. Un băiat mai mic, cu părul negru şi ochii închişi la culoare se sprijinea de mama lui, care ţinea în braţe un copil mic cu un păr blond şi des. Femeia zâmbea. Datorită figurii ei robuste, nu putea fi considerată o frumuseţe clasică, dar în ochii ei erau o bunătate şi o vibraţie irezistibile.

Lucy întoarse poza şi văzu că scria *Sally Jessup, împreună cu băieţii ei, 1920.*

– Cei trei băieţi mai mari sunt copiii Hedrick. Băiatul cu părul închis la culoare este Aaron, iar cel mai mic trebuie să fie bunicul meu, Samuel.

Îi întinse poza lui Hank.

– Perioada este corectă. Avea aproape o sută unu ani când a murit în septembrie, anul trecut. Era marinar, căpitan în marina comercială, spuse Hank. Nu s-a putut aşeza la casa lui până la cincizeci de ani, când s-a căsătorit, în sfârşit, şi a avut-o pe mama ta. Chiar şi atunci, stătea mai mult pe mare şi de cele mai multe ori era plecat.

– Beth mi-a spus că rămânea singură de mică. Cred că de aceea nu a deranjat-o niciodată. Din punctul ei de vedere, putea să-şi poarte singură de grijă. Lucy îşi înclină capul. Samuel seamănă cu Jimmy din poza pe care am văzut-o cu Jimmy Latimer în ziarul local, spuse ea.

Erau atâţia ani în care nu ştiuse care-i erau originile. Câte proiecte cu arborele genealogic inventase la şcoală ca să scape de sentimentul de jenă?

– Deci, acest tip James ar putea fi străbunicul tău? întrebă Natasha.

– Poate.

– Crezi că doamna B. a fost adevărata mamă a lui Samuel? întrebă Natasha.

– Nu, spuse Lucy. Doamna B. s-a căsătorit cu doar câteva zile înainte de naşterea lui şi am văzut fotografiile făcute în ziua nunţii ei. Rochia i se mulează pe talia subţire. Nu-şi putea lua privirea de la ochii pătrunzători ai băieţelului. Samuel s-a născut aici în toamna anului 1916. În acelaşi timp, doamna B. era la Cabana de iarnă cu Victoria.

– Victoria era mama lui Samuel? întrebă Hank.

Totul avea sens.

– Şi James era tatăl. Naşterea bebeluşului era genul de secret pe care o familie bogată ar vrea să îl ascundă, spuse Lucy.

– Victoria s-a căsătorit cu străbunicul meu, Edward Garrison, un bogat finanţator din New York. De asemenea, nu s-a mai întors niciodată la cabană, spuse Hank.

Natasha luă poza lui Samuel şi-i studie figura, apoi pe a lui Lucy.

– Deci, asta înseamnă că Lucy este rudă cu James Latimer?

– Presupun că sunt. Şi apoi către Hank: Au existat bârfe despre naşterea unui copil în familia ta?

– Nu s-a spus niciodată nimic despre faptul că Victoria a născut înainte să se căsătorească, dar ăsta e genul de lucru despre care familiile nu vorbesc, spuse Hank.

Dolly se ridică, se întinse și se îndreptă spre ușă. Aruncă o privire în spate de „cine mă bagă și pe mine în seamă?"

Natasha se ridică.

– Mă descurc.

– Ești sigură? întrebă Lucy. Brațul tău.

Natasha își mișcă degetele.

– Mă simt mai bine. Și Dolly mă ascultă.

– Dacă o ia la fugă după vreun iepure, cheamă-ne pe unul dintre noi, spuse Hank. Și stai aproape de casă. Foarte aproape.

– Așa o să fac.

Fata se ridică în picioare și dispăru pe ușă împreună cu câinele.

– Deci, dacă sunt descendent din Jimmy și Victoria, iar tu ești descendentul Victoriei și al lui Edward, noi ce suntem? Veri foarte îndepărtați? Se ridică și se uită pe fereastră. Alte noutăți pe ziua de azi?

– Brian. S-a dat la fund, dar nu poate să facă asta la nesfârșit.

– Si pe urmă, ce se va întâmpla?

– Eliberarea lui condiționată va fi revocată și probabil va face închisoare. Era beat pe proprietatea școlii publice și judecătorul a fost foarte clar că, dacă Brian mai are probleme, chiar și traversarea printr-un loc nepermis, se va întoarce la închisoare.

Pe fereastră, Lucy o putea vedea pe Natasha ridicând un băț și aruncându-l pentru ca Dolly să îl urmărească. Câinele alergă după băț, îl adulmecă și continuă să alerge. Natasha fugi după ea.

– Dolly nu aduce bățul, spuse Lucy, mai mult pentru sine.

– Natasha o să o învețe, spuse el.

Lucy schimbă subiectul conversației și întrebă:

– Cum a mers întâlnirea ta de astăzi în Norfolk?

– Trebuie să vorbim despre asta.

– De ce?

Fața lui era aplecată, iar lumina slabă o umbrea.

– Îmi vor acorda împrumutul cu condiția să semnezi și tu.

– Eu?

– Tu deţii casa şi terenul. Eu sunt doar un chiriaş. Ambele valorează mult. Vor garanţii.

– Aşadar, vrei să risc singura casă pe care am avut-o vreodată.

– Îţi cer foarte mult. Ştiu asta. Am pus totul la bătaie să readuc acest oraş la viaţă.

Nu credea că el intenţiona să o încolţească, dar se simţea ca şi când ar fi fost pusă cu spatele la zid.

– Şi te aştepţi să fac şi eu acelaşi lucru? Simţi cum i se încorda pieptul. De ce ai face asta?

– Nu credeam că va fi o problemă atât de mare. Lucy, îţi cer să rişti o proprietate pe care nici măcar nu eşti sigură că o vrei.

Începea să îndrăgească Cabana de iarnă şi gândul să prindă rădăcini o speria. - Ar fi trebuit să vorbeşti cu mine înainte să te întâlneşti cu cei de la bancă.

În privirea lui se citea enervarea.

– Vorbesc acum cu tine.

– Ai făcut în numele meu promisiuni pe care nu aveai dreptul să le faci. Nu ne-am promis nimic.

El închise ochii pentru o clipă.

– Am crezut că ne străduim mai mult să avem încredere unul în celălalt.

Totul fusese uimitor. Şi asta o speria.

– Este interesant că spui asta. Îţi aminteşti când am spus că faptul că am lucrat într-un bar îmi sporeşte capacitatea de a observa când cineva mă abureşte? Cred că ştii cine este tatăl meu.

El tăcu pentru o clipă.

Ea îl ţintui cu privirea.

– Chiar ştii. Ea clătină din cap. Este Brian, nu-i aşa?

El îi menţinu privirea.

– Nu am ştiut niciodată cu siguranţă, dar cred că ar putea fi Brian.

Tristeţea se amesteca cu frustrare, durere şi furie.

– De când ştii?

– De când am vorbit cu mama ta în septembrie. Ea a menționat numele lui Brian, dar părea foarte confuză din cauza calmantelor. Erau momente în care părea să creadă că era în liceu.

Ceva o durea în adâncul ei.

– De ce nu mi-ai spus?

– Chiar nu știam nimic sigur. Și sincer, m-am îngrijorat ce ți-ar fi putut face când ar fi aflat adevărul.

Faptul că-i înțelegea logica nu-i îndepărta tristețea.

– Ar fi fost modul perfect să mă faci să plec.

– Ar fi fost o lovitură ieftină. Doamna B. ți-a lăsat Cabana de iarnă și meriți să te hotărăști ce să faci cu ea fără ca Brian să-ți sufle în ceafă.

Întinse mâna spre ea, dar ea se îndepărtă.

– Ar fi trebuit să-mi vorbești despre Brian înainte să mă implici în împrumutul tău.

– Ai spus că îți dorești să fi putut face mai mult să ajuți. Te-am crezut pe cuvânt.

– Nu e corect.

Afară, Dolly lătra și o urmărea pe Natasha alergând în jurul ei.

– Dacă ești în căutarea corectitudinii, atunci nu ai noroc, Lucy. Megan și-a îngropat logodnicul când era însărcinată în doar două luni. I-am purtat sicriul la înmormântare. Rick încearcă să adune cioburile și să-și refacă viața și Claire a petrecut o viață întreagă trăind în nedreptate. Viața nu e corectă.

Își luă sacoul și ieși pe ușa din față.

Ea rămase singură în casă, ascultând zgomotul roților camionetei sale îndepărtându-se.

Își duse mâna tremurând la cap, supărată din cauza lui, dar mai mult a ei înseși. Telefonul sună și ea traversă camera să răspundă.

– Alo?

– Lucy, șeriful la telefon. Am vești despre Brian Willard. Tocmai s-a predat. Acum se află într-o celulă.

– Mulțumesc că m-ai anunțat, domnule șerif.

– Vrea să-ți vorbească.

Cu un efort, își mută gândul de la Hank la Brian.

– Când?

– Dă-i vreo două zile să se trezească. Poţi să vii luni de dimineaţă?

Oricât de mult nu ar fi vrut să aibă de-a face cu Brian, nu avea de ales.

– Voi fi acolo.

Capitolul 25

BETH

19 iunie 1988

Beth a vomitat în această dimineaţă. Asta era destul de rău, dar tipul cu care se întâlnea îi ceruse să fure ceva de la doamna B. El fusese în Maryland, pariase destul de mult la jocuri de noroc şi pierduse zece mii. Sunt nişte oameni care îi cer bani şi ea trebuie să fure de la doamna B. pentru el. Când a refuzat, el a închis-o în magazia din spatele remorcii părinţilor lui şi a dat foc uşii. Ea a scos o scândură din spate şi s-a târât afară, tuşind şi chinuindu-se să-şi recapete respiraţia. El o aştepta. Zâmbind, îi spusese că nu va mai scăpa data viitoare.

Acum, în timp ce îşi strânge degetele în jurul casetei vechi şi o bagă în buzunar, ştie că ar putea obţine câteva sute de dolari pe ea în Norfolk.

În timp ce pregăteşte camera de filmat pentru ultimul interviu, doamna B. stă calmă pe scaun, aşa cum a făcut-o de fiecare dată. Cu toate acestea, când bătrâna se uită la Beth acum, îşi dă seama că este suspicioasă.

– Eşti însărcinată, spune doamna B.

Beth se gândește la cutia din buzunar și este aproape ușurată că bătrâna nu și-a dat seama de asta.

– Vedeți cu raze X sau ceva de genul ăsta?

– Dacă o femeie a avut un copil, poate vedea semnele la o altă femeie. Când Beth se pregătește să arunce o minciună, doamna B. ridică mâna ridată și strâmbă. Cine este tatăl?

Minciunile dispar și nu mai rămân decât frica și îngrijorarea.

– Contează? Nici măcar nu sunt sigură că o să-l păstrez.

Doamna B. își aranjează faldurile rochiei înainte să-și pună mâinile în poală.

– De ce nu l-ai păstra?

– După aia ar avea un control asupra mea. Zice să ne căsătorim și să avem o familie. Nu are idee despre ce vorbește. Dacă am putea să rezistăm un an împreună, ar fi un miracol.

Cu o voce dură, doamna B. întreabă:

– Cine este?

– Brian Willard.

– Tatăl lui a lucrat pentru mine acum mulți ani. Tatăl era leneș și bețiv.

– Are probleme cu unii cărora le datorează bani.

Se gândește la caseta din fildeș.

– De-aia ai furat caseta?

– Cum?

– Cunosc această cameră de atâția ani, știu și când un ciucure de la draperie nu este la locul lui. Văd că una dintre casetele mele lipsește.

Disperarea o împiedică să recunoască.

– Trebuie să plec din oraș, doamnă B. Trebuie să fiu cât mai departe de el pentru că bărbații care îl urmăresc sunt foarte răi. Unul dintre ei m-a amenințat. A spus că o să mă omoare dacă nu-i spun când o să-l văd.

– Și o să scapi de copil?

Lacrimile îi curg necontrolate pe obraji.

– Nu pentru că aș vrea. Acest copil este condamnat dacă rămânem în oraș.

– Îți dau bani să pleci.

– Ce?

– Îți dau bani să te muți la Nashville și să-ți urmezi visul. E un plic pe masă, lângă ușa din față. Ia-l. Crește-ți copilul. Mă voi asigura că Brian sau acești bărbați nu au cum să dea de tine.

– Ați face asta? De ce?

– O femeie trebuie să fie lăsată să-și crească copilul în liniște. Sunt foarte bună la ținut secrete.

Beth bagă mâna în buzunar, scoate caseta și o pune pe masă.

– Busola ți se potrivește. A fost întotdeauna una dintre preferatele mele. Păstreaz-o. Adu-mi-o înapoi când vei fi gata să te întorci. Sau spune-i fetei tale să o aducă înapoi când se va întoarce.

Beth se întoarce spre ușă, fără să se deranjeze de data aceasta să-și strângă camera de filmat.

– Copilul meu nu se va întoarce.

CLAIRE

17 mai 1917

Lui Claire i se declanșară durerile nașterii în zorii următoarei zile după ce îl văzuse pe Jimmy. Doamna Latimer chemase o moașă locală care asistase la nașterea majorității copiilor de pe coastă, inclusiv la ai ei. Robert era încă în Norfolk și un băiat fusese trimis în oraș să-i transmită o telegramă.

Durerile travaliului o distruseseră, frângându-i și scăldându-i trupul în agonie. Doamna Latimer o ținea de mână în timp ce o menajeră aducea pături. Era conștientă că merita să sufere când venea următoarea contracție. Fusese crudă cu singurul bărbat care îi salvase viața și o iubise. Avusese nevoie de bunătatea ei și ea îl abandonase.

– Nu ar fi trebuit să-l resping, doamnă Latimer. Nu ar fi trebuit să mă tem.

Femeia mai în vârstă îi puse o compresă pe frunte.

– Mi-a transmis un sentiment de teamă care mi-a tăiat respirația.

– Dar dumneata nu ai fugit.

– Știe că ții la el.

– Ar fi trebuit să găsesc o cale de a trece peste imaginea lui măcelărită și să-l accept. Și Dumnezeu mă pedepsește.

Pe măsură ce travaliul continua, ea devenea mai slăbită și mintea începea să-i joace feste. Dumnezeu o să o pedepsească cu un monstru. Ce răzbunare mai bună decât să-i dea un copil care să sperie oamenii?

După douăzeci de ore de travaliu, moașa încă nu era de găsit, ea abia mai respira și corpul ei era atât de epuizat, încât nu mai avea puterea să se ridice. Femeile din jurul ei începuseră să șușotească îngrijorate. Claire pierdea această luptă. Ea și copilul urmau să moară.

De la distanță, doamna Latimer le porunci tuturor femeilor să iasă din cameră. Când o umbră apăru în cadrul ușii, nimeni nu argumentă și se auzi pași îndepărtându-se rapid.

– Bine, Claire, spuse doamna Latimer. E timpul să ajutăm acest copil să se nască. O să o facem împreună. Să te ridicăm.

– Nu pot.

Niște brațe puternice se încolăciră în jurul umerilor ei, o traseră în față și doamna Latimer îi smulse rochia lui Claire. Când fu ridicată din pat și suspendată, plângea și încerca să se elibereze. Dar cine o ținea în poziție verticală o strângea cu putere. Prin ceață și durere, se uită la perechea de mâini, așteptându-se să-l vadă pe Robert. Dar ea știa acele mâini. O atinseseră cu dragoste și afecțiune. Erau ale lui Jimmy.

Doamna Latimer se întinse spre ea. Claire crezuse că suferise suficient până în acel moment, dar atunci crezu că trupul i se va rupe în două.

– Împinge! îi ordonă Jimmy.

– Nu pot, șopti ea.

– Fă-o! spuse el.

Trase aer în piept şi apoi se pregăti pentru următoarea contracţie. Când veni, împinse, urlând şi înfigându-şi unghiile în braţele lui.

Apoi apărură boţul de carne din carnea şi sângele ei, cordonul ombilical şi placenta. Timp de câteva secunde, rămase suspendată de braţele puternice ale lui Jimmy în timp ce doamna Latimer îi băgă bebeluşului degetul în gură, ţinu copilul cu capul în jos şi îl bătu pe spate. Totul era în ceaţă. Camera era cuprinsă de o tăcere neliniştitoare. Dumnezeu îi dăduse un copil diform sau i-l luase.

Şi apoi, îndurare. Claire auzi strigătul puternic al copilului şi exclamaţia doamnei Latimer că era un băiat puternic şi sănătos. Mai târziu, când se trezi, bebeluşul dormea în leagăn lângă pat. Doamna Latimer gângurea deasupra lui, strălucind de bucurie.

– Chiar este bine? şopti ea.

Doamna Latimer se îndreptă de spate şi veni lângă Claire.

– Este bine şi sănătos, spuse ea. Te-ai descurcat bine pentru prima dată.

– Nu aş fi putut fără dumneata. Şi Jimmy.

Doamna Latimer clătină din cap, îndepărtând o buclă de pe faţa lui Claire.

– Eram doar eu, fetiţo. Jimmy nu a fost aici.

– Dar l-am auzit.

– Nu, spuse ea, aranjându-i pătura. Te înşeli. Şi nu trebuie să spui niciodată un cuvânt despre asta. Înţelegi?

Ea închise ochii.

– Da.

***

Robert se întoarse acasă două zile mai târziu şi era încântat de naşterea fiului său. Promise că vor începe o viaţă nouă şi că nu va mai bea. Dar obiceiurile rele nu sunt atât de uşor de îndepărtat. Aşteaptă momentul şi frustrarea, îndoiala şi apoi tentaţia de a-şi îndeplini menirea.

Bebeluşul avea cinci săptămâni când Robert se hotărî că trebuia să facă o nouă călătorie la New York. Avea de gând să îi transmită

personal tatălui său vestea. Era sigur că băiatul, Robert Jr., va vindeca rănile dintre el şi tatăl lui.

Claire se bucură să-l vadă plecând. Abia putea să-l privească acum şi, când se apleca peste leagănul bebeluşului, cu greu se abţinea să nu ţipe şi să-l gonească.

Când Robert era plecat de două zile, Claire îşi găsi curajul să meargă la Jimmy. În timp ce doamna Latimer avea grijă de copil, Claire îşi înfăşură o eşarfă groasă în jurul capului şi porni spre debarcader. Nu-l văzuse pe Jimmy de la naşterea bebeluşului şi avea nevoie ca el să ştie cât de rău îi părea. Îşi dorea cu disperare să o ierte.

Îl găsi la etajul debarcaderului. Stătea cu spatele la ea şi ţinea capul aplecat în timp ce lucra la una dintre sculpturile lui.

– Jimmy, spuse ea.

El îşi încordă umerii, dar nu se întoarse.

– Îmi pare atât de rău. Nu ar fi trebuit să fug.

– Eşti iertată, Claire. Acum pleacă.

– Jimmy, nu voi mai fugi niciodată de tine.

El îşi înălţă capul şi se uită pe fereastră spre golf. Clătină uşor din cap.

Ea traversă camera spre el şi îl atinse pe umăr. El tresări. Dar nu îi spuse să plece. Ea îl mângâie pe partea sănătoasă a feţei. Jimmy era distrus. Era prins în capcană. Era într-o cuşcă, aşa cum era ea în căsnicia ei.

Claire îşi aşeză mâna pe umărul lui şi o ridică pe cealaltă spre partea desfigurată. Porni de la tâmplă şi simţi o cicatrice groasă care părea străină. El stătea nemişcat, cu pumnii încleştaţi.

Veni spre el să-l privească, dar el îşi ascunse faţa.

– Nu, Claire.

Ea îi ridică faţa spre ea şi se uită la răni. Nenorocirea provocată de război. Ochii i se umplură de lacrimi gândindu-se la tânărul mândru atât de plin de viaţă şi gata să ia lumea în piept. Ea se aplecă şi îl sărută pe buze.

El se uită fix la ea, fără să clipească.

– Claire.

– De ce se pune mereu viaţa între noi, Jimmy?

– Nu contează.

Ea îl sărută din nou, de data aceasta cuprinzându-i faţa în palme.

– Ba da.

Ea se lăsă pe spate, îşi duse mâna spre închizătoarea corsetului şi-l desfăcu cu grijă. Sânii ei erau plini de lapte care se revărsa peste lenjeria de corp. Îi luă mâna şi i-o lipi de sâni. Pentru câteva secunde lungi, el stătu acolo, abătut.

Ea se aplecă, dorindu-şi atingerea lui. Nemaiputând să stea împietrit, el îi sărută pielea albă şi moale, gemând cu un amestec de plăcere, abandon şi dorinţă. Cât tânjise ea după asta. Ridicându-şi fustele, îl îmbrăţişă, apăsându-se pe bărbăţia lui.

Privind-o, el îşi desfăcu pantalonii şi se eliberă. Ea se ridică uşor şi apoi se lăsă peste el.

El îşi înfipse degetele în spatele ei, în timp ce ea îşi ţinea mâinile pe umerii lui şi îl primea cu totul. În acel moment, nici unul nu se gândea la lumea exterioară. Erau doar ei doi. Ea savura vârtejul senzaţiilor care îi conducea spre punctul culminant.

Când terminară, Claire îl îmbrăţişă, lăsându-şi capul în scobitura umărului lui.

– Te iubesc, Jimmy, şopti ea.

El îşi ridică degetele spre faţa ei şi îi urmări uşor conturul până la buze.

– Mă întorc mâine-seară, spuse ea.

– Nu.

– Nu o să te părăsesc.

– Nu promite. Du-te acasă acum, înainte să înceapă furtuna. Trăieşte-ţi viaţa.

Ea îl sărută pasional pe buze.

– Te iubesc.

***

Câteva ore mai târziu, în timp ce Claire se grăbea pe cărarea nisipoasă spre Cabana de iarnă, cerul era brăzdat de fulgere. Aerul era umed şi începură să cadă picături grele de ploaie. Jimmy o avertizase despre vreme şi furtuna care urma, dar ea nu îl crezuse.

Avea sânii plini și începuseră să o doară în timp ce se gândea la bebelușul care o aștepta. Oricât de mult îșI ura acum soțul, nu putea spune niciodată același lucru despre fiul ei. Era perfect. Și orice ar fi trebuit să facă să-l țină în siguranță, ar fi mutat munții pentru asta.

Când intră pe ușa din spate, văzu cizmele negre înalte și haina neagră agățate în cuier.

– Doamnă Latimer? spuse ea.

Nu primi nici un răspuns, în afară de plânsul fiului ei. Se grăbi să urce scara din spate spre el. Când intră în camera ei, focul ardea în șemineu, iar Robert stătea deasupra leagănului.

– Am trimis-o de aici. Atinse piciorul bebelușului. Uite ce fragil este, spuse el, îndreptându-și spatele.

– Robert. Nu te așteptam să te întorci până săptămâna viitoare.

În timp ce se întoarse, îi apăru un rânjet în colțul buzelor.

– Bineînțeles.

Avea degetele încleștate pe gâtul unei sticle de băutură aproape goale pe care o ținea în mână.

– Presupun că e normal să fraternizezi cu cine te ajută. Copiii seamănă cu părinții.

Ea rămase nemișcată, dându-și seama că în casă era extrem de liniște, cu excepția strigătelor fiului ei. Robert lăsase toți servitorii să plece.

– L-ai vizitat pe tatăl tău la New York?

– Da.

Mai luă o gură de whisky.

Într-o lumină slabă, văzu o vânătaie pe obrazul lui. Fusese lovit și se întreba dacă tatăl lui îi provocase rana.

– Ești rănit.

El se apropie la doi pași de ea și o lovi peste gură cu dosul palmei cu putere. Ea simți gust de sânge și durerea îi săgetă tot corpul.

– Acum ești și tu. Consideră că ăsta e un cadou de la tata.

Pentru o clipă, nu-și putu recăpăta respirația. Vedea scândurile late ale podelei mișcându-se ca prin ceață.

– Ce s-a întâmplat la New York?

Robert luă o înghiţitură zdravănă din sticlă şi se aplecă peste pătuţ.

– Nu este copilul meu, nu-i aşa?

Ea clipi îngrozită. Îi văzu privirea întunecată şi violenţa pură din spatele ei.

– *Este* fiul tău.

– Mincinoaso!

El o lovi din nou, iar ea căzu cu putere pe podea. O lovi cu piciorul, cizma nimerindu-i în abdomen.

– Amândoi aţi devenit o piatră de moară şi un lanţ de gâtul meu. Din cauza voastră sunt prizonier în această văgăună uitată de Dumnezeu. Nu mai am unde să mă duc.

Ea se lupta cu durerea şi cu un val de greaţă în timp ce el se întoarse la pătuţ. Atunci ea îşi dădu seama că el nu vedea un copil nevinovat. Vedea o ruşine, o pată pe numele lui, care-i stătea în cale să-i intre din nou în graţii tatălui lui. Şi cu o claritate înfricoşătoare, îşi dădu seama că urma să-i omoare pe copil şi pe ea. Avea să-şi şteargă greşelile, să se elibereze din exil şi să se întoarcă la vechea lui viaţă glorioasă din New York, aşa cum făcuse şi Victoria.

Nu putea să-l lase să rănească copilul. Nu avea să-l lase. În timp ce se ridica în picioare, se împiedică de noptieră.

– Golful poate să ascundă atâtea secrete, spuse el. Atât de mulţi oameni s-au pierdut. Şi, odată cu această furtună, nu se ştie pe cine va mai revendica.

Robert era inteligent şi, fără îndoială, inventase deja o poveste. Afară se auzeau tunetele şi vântul urla. Aşteptase furtuna, şi ea se întreba dacă el chiar plecase la New York sau pur şi simplu se ascunsese undeva pe coastă.

Putea să-şi imagineze ce urma. Ar fi spus că mama şi copilul s-au pierdut pe mare. Ea făcuse o greşeală şi interpretase greşit starea vremii. O mai făcuse înainte. Dumnezeu ştie de ce îl luase şi pe băiat. Înnebunise din cauza veştilor despre Jimmy.

Pe măsură ce bebeluşul plângea mai tare, putea auzi în mintea ei toate scenariile derulate cu vocea lui blândă.

Îndreptându-şi spatele, îşi încleştă mâinile pe sfeşnicul de pe masă. Era din argint şi avea o bază octogonală grea. Trebuia să-i dea un avânt puternic şi să-şi atingă ţinta. Nu ar fi fost iertată dacă rata.

În timp ce el se întindea spre copil, ea îl balansă cu toată forţa pe care o avea. Osul pârâi sub lovitura metalului, iar şocul impactului îi zdruncină braţul. El se îndepărtă de leagăn împleticindu-se şi se îndreptă spre şemineu. Îşi duse mâna la ceafă şi când văzu sângele, figura lui uimită din cauza şocului aproape că o făcu să zâmbească.

– O să putrezeşti în închisoare pentru asta, spuse el. Închise ochii de parcă s-ar fi învârtit camera cu el şi se lăsă în genunchi. Nu o să-ţi mai vezi niciodată bastardul.

Şi de data aceasta, când balansă sfeşnicul, o duzină de imagini îi străfulgerară prin minte, iar marginea însângerată îl lovi direct în tâmplă. El îşi dădu ochii peste cap şi se prăbuşi lat pe podea. Ei începură să-i ţiuie urechile şi simţi cum îi îngheaţă sângele în vine. Pentru o clipă, erau doar Robert şi ea şi ţârâitul puternic în urechi.

Claire auzi apoi strigătele fiului ei din ce în ce mai aproape, aducând-o înapoi în prezent.

Scăpă sfeşnicul şi-şi şterse sângele de pe mâini pe fustă. Luă băiatul în braţe şi-l linişti repede lipindu-i gura de sân. Îi bubuia capul şi o durea stomacul din cauza consecinţelor care-i promiteau o soartă aproape la fel de urâtă ca a lui Robert. Tot ce putu să facă era să-şi coordoneze picioarele să o ducă spre balansoar clătinându-se şi să se aşeze.

Ea îşi ridică privirea de la faţa dulce a fiului ei şi privi sângele care se întindea în jurul trupului mort al soţului ei.

Nu ştia cât timp trecuse, dar când copilul tăcu, se ridică, se duse la fereastră şi se uită la apele agitate şi necruţătoare ale golfului. Ar fi putut înghiţi corpul unui om. De asemenea, l-ar fi putut scoate. De jos, o auzi pe doamna Latimer strigând-o. Strângându-şi copilul în braţe, coborî pe scara principală.

Doamna Latimer ţinea o lanternă deoarece din cauza furtunii se întrerupsese curentul. Strălucirea blândă a luminii ilumina faţa femeii în vârstă transfigurată de îngrijorare. Teama ei crescu la vederea sângelui de pe fusta lui Claire.

– Ce ţi-a făcut?

– Nu contează.

– Ba da. Ba da.

– Am nevoie de ajutor.

Vocea lui Claire suna îndepărtată şi foarte calmă.

– Unde este domnul Robert?

– La etaj.

Doamna Latimer apucă fusta lui Claire.

– Eşti plină de sânge. Ce-a făcut?

– Nu este al meu.

Ochii femeii în vârstă se măriră, apoi se îngustară cu fermitate.

– Ce i-ai făcut?

– E mort. L-am omorât.

Determinarea sumbră făcu ochii albastru-deschis ai doamnei Latimer mai pătrunzători.

– Mai este cineva în casă?

– Nu. I-a trimis pe toţi. A vrut să ne omoare pe copil şi pe mine.

– Rămâi pe loc. Nu te mişca.

LUCY

22 ianuarie 2018

Lucy de-abia reuşise să doarmă. De fiecare dată când aţipea, îngrijorările legate de Hank, de pământ şi de tatăl ei o trezeau. După ce se uită fix în tavan până la ora 04.00, în cele din urmă nu mai putu să stea în pat. Se ridică, se îmbrăcă şi, cu Dolly printre picioarele ei, se duse la bucătărie şi îşi pregăti o ceaşcă de cafea.

Când termină cea de-a doua ceaşcă şi tot nu reuşea să înţeleagă de ce era atât de furioasă pe Hank sau poate pe ea însăşi, scoase nişte oale şi tigăi şi pregăti trei duzini de brioşe cu ciocolată şi, când se răciră, le glazură. Nu ştia câţi copii erau în clasa Natashei, dar dacă ar fi rămas, ar fi ajuns în cancelaria profesorilor.

Când se trezi Natasha să plece la şcoală, brioşele erau pregătite în cutie. Ea se bucură când văzu brioşele, dar îi aminti lui Lucy că nu era ziua ei de naştere. Apoi adăugă repede că nu trebuie să fie ziua de naştere a nimănui pentru brioşe.

Lucy şi Dolly o duseră pe Natasha la şcoală şi aşteptară în faţă, în timp ce ea îşi ducea cu mândrie încărcătura valoroasă în şcoală.

– Dolly, acum este timpul pentru tata. Tata. Nu-mi vine să cred că Brian este tata.

Conduse până la închisoare şi, cu Dolly după ea pentru sprijin moral, deschise uşa de la intrarea în biroul şerifului. Rick săltă privirea dintr-un teanc de hârtii şi se ridică să o întâmpine.

– Lucy, eşti bine?

– Sunt bine, Rick. Pot să-l văd pe Brian?

– Da, sigur. S-a trezit. Tocmai i-am dus micul dejun.

Se îndreptă spre o uşă mare în spatele lui.

– Este în ultima celulă din dreapta. Poţi să vorbeşti cu el printre gratii, dar trebuie să fiu şi eu prezent.

– Sigur. Înţeleg.

El descuie uşa, iar ea îşi netezi blugii, întrebându-se de ce naiba era atât de nervoasă. Veni în faţa celulei şi îl găsi pe Brian aşezat pe un pătuţ, cu capul în mâini.

– Brian?

El îşi înălţă capul şi-i întâlni privirea. Avea ochii roşii, dar aveau o claritate pe care ea nu o mai văzuse până atunci. Părea chiar treaz.

– Nu credeam că o să vii.

Se ridică încet, tresărind când îşi lăsă greutatea pe piciorul drept şi se deplasă şchiopătând până în dreptul gratiilor.

Rick se dădu înapoi, cu Dolly lângă el. Încerca să le ofere o oarecare intimitate, dar rămase la o distanţă de la care putea auzi.

– Unul dintre motivele pentru care am venit la Cape Hudson a fost să aflu cine era tatăl meu. Şi se pare că am aflat.

– Pun pariu că e o dezamăgire.

– Am auzit atât de multe versiuni din partea lui Beth despre cine ai fi putut să fii, încât nu ştiam ce să cred.

– Nu eram aşa. Aveam perspective reale.

– De ce îmi spui asta?

– Nu prea știu. Cred că aș vrea să cred că nu este suficient să-mi știi numele.

Ar fi fost o exagerare să spună că-i era milă de el, dar, bun sau rău, voia să-l înțeleagă.

– Ce s-a întâmplat între tine și Beth? De ce ai rănit-o?

El închise ochii și clătină din cap.

– Lucrurile ne scăpau mereu de sub control. Dacă eu eram benzina, ea era bățul de chibrit.

– În înregistrările pe care le-a făcut cu doamna B., avea vânătăi la încheieturi.

– Așa cum am spus, nu ne înțelegeam. Clătină din cap. Mama ta a vorbit vreodată despre mine când erai copil?

– Nici măcar o dată. Toate poveștile ei despre cine era tatăl meu erau fantezii inventate atât pentru binele ei, cât și pentru al meu.

Își lăsă greutatea pe celălalt picior, făcând o grimasă.

– Am auzit că ai avut un accident de mașină și ți-ai distrus genunchiul.

Își scărpină barba deasă căruntă și țepoasă.

– Nu a fost un accident de mașină. Asta le-am spus tuturor. Beth este motivul pentru care am pierdut tot.

Ea sări în apărarea mamei ei.

– Cum este de vină mama?

– Obișnuiam să mă furișez în cazinourile din Maryland din când în când să mă distrez, să mă relaxez, dar mai ales să pariez. Cei cu care mă înhăitasem știau că aveam bani, pentru că eram un sportiv șmecher din zonă, cu o bursă întreagă pentru că jucam la echipa de fotbal a colegiului. Clătină din cap. Chiar vrei să afli despre bătrânul tău? Nu o să auzi lucruri mai bune.

Nu era nici o bravadă, și ea bănuia că îi era greu să-și înfrâneze furia și să-și amintească ce ar fi putut fi.

– Da.

– Aveam datorii de zece mii și aveam probleme mari. Patronul cazinoului a spus că îmi pot achita datoria vânzând meciurile odată ce ajungeam în echipa universității. Mi-au spus chiar că voi avea

şi o indemnizaţie în fiecare lună. Eram naiv şi disperat, aşa că am mers mai departe.

– Continuă.

– Beth s-a enervat. S-a supărat că nu am luat-o în călătorie şi mi-a spus că sunt un nenorocit egoist. M-am enervat şi eu şi i-am spus că nu o să-i trimit nici un ban ei sau copilului ei nenorocit. Clătină din cap, de parcă relatarea suna mai rău spusă cu voce tare. Aşa cum am spus, lucrurile ne scăpau mereu de sub control mie şi lui Beth. Am fost crud cu ea.

– Ştiai că este însărcinată?

– Da. La naiba, chiar m-am oferit să mă căsătoresc cu ea, dar a refuzat. A spus că nu mă aşteaptă în acest orăşel în timp ce eu mă duc la facultate şi devin o vedetă de fotbal. Îşi trecu degetele prin păr. Iubirea mea pentru Beth era ca o dependenţă nenorocită. Nu puteam să am grijă de ea aşa cum îşi dorea, dar nu puteam nici să o las în pace.

Dintre toate scenariile pe care şi le imaginase despre o reuniune cu tatăl ei, nu şi-l imaginase niciodată pe acesta.

– Ce legătură are asta cu genunchiul tău?

– A sunat la cazinou şi le-a spus că o să-i păcălesc şi nu o să trântesc meciurile. Câteva zile mai târziu, a apărut un tip şi mi-a spus că îmi dă treizeci de zile să fac rost de bani. Am făcut rost de o parte, dar nu de toţi. Am făcut greşeala să-i ameninţ că merg la poliţie. În acea după-amiază, când traversam strada, o maşină a apărut de nicăieri şi m-a lovit. Clătină din cap. Totul s-a dus naibii după aia. Piciorul rupt. Bursa şcolară. Şcoala. Piciorul nu s-a vindecat niciodată corect, iar durerea a fost constantă. Am început să-mi plâng de milă şi am început să beau mai mult. De atunci, am băut în exces.

– Poate că Beth simţea că nu avea de ales.

El clătină încet din cap.

– A avut de ales.

– Nu ştiu ce să spun. Ar trebui să te cred pur şi simplu?

– Nu-ţi cer nimic. Nu îţi caut iertarea. Voiam doar să-mi auzi versiunea.

– Bine.

Nu știa dacă el îi spunea adevărul sau nu, dar pentru prima dată văzu o oarecare umanitate în el.

– O să stau în pușcărie pentru un timp. Mi-am încălcat eliberarea condiționată când m-am îmbătat în public și am intrat pe proprietatea școlii. Probabil o să iau câțiva ani. Se prinse de gratii, încleștându-și degetele. Ai grijă de Natasha în locul meu. O să semnez orice hârtie este nevoie. Dar îi este mai bine cu tine. Nu ești ca Beth sau ca mine. Ești mai bună decât amândoi.

– O să am grijă de Natasha.

El încercă să-i mulțumească, dar își pierdu vocea.

– Ai grijă de tine, Brian.

El dădu drumul gratiilor și făcu un pas în spate.

– Întotdeauna.

Lucy și Dolly părăsiră închisoarea și porniră înapoi spre plajă. Ea lăsă câinele să alerge în timp ce se plimbă de-a lungul plajei, neștiind ce concluzie să tragă din cele aflate de la Brian. Nu era sigură dacă măcar îi plăcea pe tip, dar aprecia că se predase și renunțase la Natasha.

Nu mai era un fugar.

Și poate, chiar era șansa ei să facă același lucru. Ea și Dolly se întoarseră la Jeep și se îndreptară spre biroul lui Hank. Văzând o lumină aprinsă înăuntru, parcă mașina și cele două intrară pe ușa din față.

– Hank, spuse ea.

Se auziră pași la etaj și apoi pe scări. Arăta de parcă tocmai ieșise de sub duș. Avea părul ud și cămașa curată, dar avea cearcăne sub ochi.

– Tocmai veneam să te văd.

– Probabil că ai auzit că Brian s-a predat?

– Da. Rick m-a sunat aseară.

– M-am dus să-l văd pe Brian.

El se apropie, dar nu încercă să o îmbrățișeze.

– Cum a mers?

– Mi-a spus versiunea lui despre relația cu Beth.

– Îl crezi?

– În mod ciudat, îl cred. De asemenea, mi-a cerut să am grijă de Natasha.

– Ce ai spus?

– Am spus da.

– Asta este grozav. Mulțumesc.

– Nu-mi mulțumi încă. Vezi din ce părinți mă trag. Ar putea fi cel mai rău lucru pentru acel copil. Dar, hei, este nevoie de un oraș să crești un copil, oricum.

– Nu ești singură. Vei avea ajutorul nostru.

Ea dădu din cap, încercând totuși să le proceseze pe toate.

– Îmi pare rău pentru împrumut. Mă întâlnesc cu banca în această dimineață și le spun că te-am forțat.

– Da, și eu m-am gândit. Privind din această perspectivă și având un copil de crescut, orașul ăsta va trebui să rămână în viață. O să semnez după ce citesc documentele.

El făcu o jumătate de pas spre ea.

– Ești sigură? Nu mai este cale de întors odată ce o faci. Amândoi ne vom înhăma la asta pentru mult timp.

Ea se întinse și-l luă de mână, atingându-și degetele de bătăturile aspre.

– Riscul nu mă sperie. Secretele mă sperie. Beth le-a ținut toată viața. Și tu ai avut câteva. Aș prefera să primesc veștile proaste direct.

– Mesajul a fost recepționat clar și răspicat.

El o trase cu blândețe, iar ea parcurse restul distanței spre el. Ea îi mângâie cu degetele maxilarul proaspăt ras și apoi îl sărută pe buze.

– Bine ai venit la Cape Hudson, Lucy!

Capitolul 26

DOAMNA CATHERINE BUCHANAN

26 iunie 1988

Doamna B. stă singură în salon, privind fix camera de filmat. O aşteaptă pe Beth de aproape o oră. Fata întotdeauna întârzie puţin, dar deja este ridicol. Fata este strălucitoare, luminoasă şi distractivă într-o clipă şi nesăbuită în următoarea. Este cel mai mare duşman al ei înseşi. La fel ca tatăl ei şi ca bunica ei, Victoria, în trecut. Nu are nimic din temperamentul lui Jimmy. Doamna B. se gândeşte la momentul în care îl ţinuse în braţe pe fiul Victoriei şi al lui Jimmy în acea noapte de demult. Vântul bătea înfiorător, iar ploaia era puternică. Parcă se desfăcuseră băierile cerului, care plângea pentru copilul nedorit de mamă şi necunoscut de tată.

Când ceasul bate ora patru, îşi dă seama că Beth îi acceptase oferta. Fugise cu bebeluşul ei nenăscut. Luase banii pe care doamna B. îi lăsase pe masă, lângă uşa din faţă. Banii nu aveau să-i ajungă pentru totdeauna, dar erau un început pentru Beth. Poate o va suna după ce se va stabili şi se va naşte copilul.

– Ah, Jimmy, spune ea. Ai o nepoată cu o voinţă puternică şi nu mă îndoiesc că şi copilul ei va fi la fel de puternic. Sper doar ca unul dintre ei să aibă caracterul tău.

Simte adierea vântului în ceafă şi ştie că Jimmy este aproape. Este întotdeauna aproape. Aceasta fusese casa lor timp de aproape şaptezeci de ani.

Îşi aranjează rama ochelarilor şi studiază camera. Butonul din dreapta este cel pe care Beth îl apăsa întotdeauna înainte să-i spună că înregistrează. Beth nu crezuse niciodată că doamna B. era atentă la detalii, dar era.

Apasă butonul, se deplasează cât de repede poate, ceea ce nu este prea repede şi se aşază pe scaun. Îşi aranjează gulerul, îşi atinge părul şi îşi umezeşte buzele. O femeie nu este niciodată prea bătrână pentru a fi vanitoasă.

Ea începe să vorbească.

CLAIRE

22 iunie 1917

Desigur, Claire ştia că va merge la închisoare. O femeie săracă ucigându-şi soţul dintr-o familie cu multe relaţii este întotdeauna pedepsită. Era căsătorită la bine şi la greu, iar acum soarta ei era să suporte răul.

Stătea ţinându-şi fiul la piept, în timp ce el îi prinsese sfârcul, plângând de parcă ar fi avut nevoie de confort mai mult decât de hrană. Se agăţă de sânul ei şi bău lacom, frământându-l cu pumnii lui mici. Curând, el încetă să mai scâncească şi se relaxă la ea în braţe.

Corpul lui Robert devenise tare ca piatra şi frigul se strecurase în cameră. Era îngrozită că el se va ridica din morţi şi va spune lumii ce i-a făcut. Şi dacă lumea ar şti ce a făcut, socrul ei i-ar lua fiul şi pe ea ar fi trimite-o la închisoare.

Se auziră paşi în spatele ei, iar ea se încordă, aşteptându-se ca doamna Latimer să-l fi chemat pe şerif. Încordată, îşi strânse şi mai tare copilul. Ştia că poate să-l ducă la familia Jessup. Respingea

ideea ca socrii ei să-i crească fiul şi, dacă doamna Latimer le-ar cere celor din oraş să-l ascundă pe băiat, ar face-o. Cei din familia Jessup erau oameni buni şi întotdeauna era loc pentru încă un bebeluş în casa lor.

Totuşi, ideea să-şi piardă fiul îi îngreuna respiraţia.

Acceptându-şi soarta, Claire trase aer în piept şi se ridică. Jimmy stătea în prag, lângă mama lui, iar ea se uită în spatele lui, dar nu mai era nimeni în afară de ei doi.

El nu încercă să-şi ascundă faţa, iar ea nu privi în altă parte. Era frumosul ei Jimmy, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

El se încruntă când privirea i se opri pe vânătaia de pe obrazul ei. Strâmbându-se la faţă de furie, se îndreptă spre Robert şi îşi lipi vârful degetelor de gâtul lui.

– E mort.

– Eşti sigur? întrebă Claire.

– Da. Foarte sigur. Dă-i copilul mamei mele, Claire.

– De ce? întrebă ea.

Jimmy trebuia să fie cel care o va preda poliţiei?

– Voi avea nevoie de ajutor cu cadavrul, spuse Jimmy. Braţul meu drept nu mai este atât de puternic cum era. Mama mea va avea grijă de băiat şi îl va ţine în siguranţă.

Doamna Latimer se întoarse atunci şi se îndreptă spre Claire, care încă nu putea să-şi lase copilul.

– Va fi în siguranţă cu mine. Du-te cu Jimmy. El ne va ajuta să rezolvăm această problemă.

Se uită peste doamna Latimer spre fiul ei.

– O să mă ajuţi?

Jimmy dădu din cap.

– Da. Dar trebuie să ne grăbim.

Claire puse copilul în braţele doamnei Latimer şi-l sărută pe cap.

– Mulţumesc, doamnă Latimer. Du-l la casa familiei Jessup dacă nu mă întorc.

– O să te întorci.

– De ce mă ajuţi? Ştii consecinţele dacă suntem prinşi.

Doamna Latimer o luă de mână pe Claire.

– Eu sunt cea care îți datorează mulțumiri. L-ai putut privi pe Jimmy atunci când nimeni altcineva nu a putut. Și îți voi fi întotdeauna recunoscătoare. O lacrimă îi alunecă pe obraz. Acum apucați-vă de treabă și eu voi curăța camera. Ceilalți servitori se vor întoarce de dimineață.

– De ce nu ai plecat cu ei când v-a spus Robert?

– Când l-am văzut pe domnul Robert, am simțit că vor fi probleme. M-am prefăcut că plec, dar m-am întors și am așteptat în bucătărie.

Claire o strânse pe bătrână de umăr și trecu pe lângă ea. Își suflecă mânecile și mută cadavrul soțului ei mort.

Jimmy îl apucă de umeri, iar ea de picioare și împreună îl ridicară. Robert slăbise de când era exilat pe coastă, dar chiar și acum constituția lui subțire era incomodă și dificilă.

– Ce facem cu el? întrebă Claire.

– Pe scara din spate. Aduc un cărucior.

– E furtună.

– Ne va proteja.

Dădu din cap, strânse din dinți și împreună pe jumătate au cărat, pe jumătate au târât cadavrul pe scările din spate. Mușchii ei erau întinși la maximum și plămânii îi ardeau din cauza efortului, dar continua să meargă pas cu pas. Traversară bucătăria și, când ajunseră la ușa din spate, era epuizată. De-abia mai putea să-și recapete răsuflarea.

Jimmy se întoarse să plece, iar ea îl apucă de mână, trăgându-l spre ea și sărutându-l.

– Te iubesc, spuse ea.

El îi atinse fața cu mâna.

– Te iubesc, Claire. Ar fi trebuit să o văd cu ani în urmă. Ar fi trebuit să mă căsătoresc cu acea fată de șaisprezece ani care credea că poate naviga în apele golfului.

Când deschise ușa, vântul și ploaia năvăliră peste ei, îmbibându-i rochia și lipindu-i-o de piele. Se uită în jos la pantofii care erau plini de sânge și privi cum îi spăla ploaia. Târâră cadavrul pe peluza din spate, spre mica plajă de nisip.

– Mă întorc imediat, strigă el, cu vocea pierzându-i-se în vânt. Stai aici.

– Da, Jimmy.

Jimmy alergă în ploaie şi coborî pe cărarea nisipoasă spre debarcader. El nu se întoarse pentru un timp ce păru o eternitate, iar ea tresărea la fiecare trăsnet.

În cele din urmă, auzi zgomotul unui motor de barcă ieşind din debarcader şi venind în jurul canalului spre ţărm.

El sări, călcând apa cu bocancii şi se îndreptă spre ea. Din nou, ridicară cadavrul şi-l aşezară în barcă. Ea urcă în grabă la bord.

– Nu, Claire, spuse Jimmy. Preiau eu de aici.

Ea îl apucă de mână.

– Vreau sa te ajut. Nu vreau să faci asta singur.

– Nu. Rămâi. Asta este treaba mea.

– Unde îl duci?

– Lasă-mă să-mi fac eu griji pentru asta. Du-te înăuntru la fiul tău. Şi ai grijă de mama. Eşti tot ce are acum.

Un fulger brăzdă cerul, luminând rapid valurile înspumate.

– Te vei întoarce.

El ezită.

– Da, mă voi întoarce.

Ea îl sărută, cuprinzându-i în palmă partea desfigurată a feţei.

– Am nevoie să te întorci.

El dădu din cap.

– Şi eu am nevoie să fii în siguranţă.

Împreună, împinseră barca înapoi pe apă, iar el se aşeză pe locul lui. Trăgând de cablu, porni motor mic şi ieşi încet în golf. Claire rămase pe mal până când barca dispăru în întuneric.

DOAMNA BUCHANAN

22 iunie 1988

Doamna B. se uită direct în cameră. Încetişor, îşi atinge broşa de pe jachetă.

– Şi, desigur, toată lumea ştie că Jimmy nu s-a întors. Şi-a dus barca în inima furtunii. El şi Robert s-au pierdut în timp ce eu şi mama lui am curăţat toate urmele de sânge din casă. Şi secretele mele s-au scufundat pe fundul golfului pentru totdeauna.

Cara DC

Capitolul 27

LUCY

30 ianuarie 2018

Lucy făcuse testele ADN şi i se confirmase bănuiala. Ea şi Natasha erau surori vitrege. Brian Willard era tatăl ei. Custodia Natashei fusese stabilită relativ uşor. Brian semnase custodia aşa cum îi promisese şi ea părăsise sala de judecată cu o oarecare empatie pentru el.

Nu ştia sigur de ce mama ei îi spusese în cele din urmă despre Cape Hudson sau de ce dorise să i se aducă cenuşa aici. Poate că Beth crezuse că trecuse destul timp şi trebuia să facă ce era bine pentru Lucy, chiar dacă ea nu fusese în stare să înfrunte realitatea cât era în viaţă. Lucy voia să creadă asta şi o făcea până la proba contrarie.

Lucy şi Dolly intrară pe uşa din faţă la Arlene şi se aşezară la tejghea. Nu avea nevoie de meniu.

Arlene zâmbi când îi turnă cafeaua lui Lucy.

– Arăţi gata de luptă.

Ea îşi puse zahăr în cafea.

– Drama de dimineaţă. Tocmai am lăsat-o pe Natasha la şcoală.

– Ce s-a întâmplat în dimineaţa asta? întrebă Arlene.

– Ca în fiecare dimineaţă. Părul ei. Nu-i place cum i l-a făcut tipa de la salon. Luna de miere s-a terminat, gemu ea.

Arlene râse.

– Bine ai venit printre părinți!

Lucy sorbi din cafea.

– Am fost la mormântul mamei ei ieri și am revăzut mai multe dintre casetele doamnei B. Asta îi provoacă întotdeauna emoții.

Când Lucy îi arătase că tânăra îngrijitoare din casete era Grace, Natasha plânsese în timp ce o privea. Cu toate astea, fata continuase să deruleze caseta din nou și din nou, până când Lucy transferase înregistrarea într-un format digital, de teamă să nu se rupă și să piardă amândouă ce le rămăsese din mamele lor.

Lucy clătină din cap, încă îngrijorată că nu va fi un părinte bun.

– Natasha este atât de pozitivă și de optimistă cu restul lumii, dar poate fi o adolescentă capricioasă, să trântească ușile atunci când nu vrea să-și facă temele.

Arlene începu să șteargă tejgheaua cu o cârpă.

– Nu am înțeles niciodată de ce fata asta zâmbea mereu și era atât de dornică să ajute. Era disperată după iubire, iar acum o are. Are încredere în tine. Ești adăpostul ei, unde poate să-și exprime frustrările. Crede-mă. E sănătos să facă asta.

– Așa sper.

– Te descurci bine cu ea. Suntem cu toții mândri de tine. Ai intrat într-o viață nebună și te descurci foarte bine.

– Mulțumesc.

– Deci, ce vrei?

– Clătite la pachet. Trebuie să încep să împachetez mobila. Megan vrea să înceapă renovarea în curând.

Arlene clătina din cap de fiecare dată când era menționat numele lui Megan.

– Draga de ea. Ce mai face? Nu trage prea mult de ea?

– Trebuie să nască peste patru luni și are energie pentru șase persoane.

Lucy înțelegea, de asemenea, că acel fel de energie era adesea alimentat de disperare. Megan nu vorbea despre nimic în afară de casă, dar Lucy spera ca într-o zi să vorbească despre problemele ei.

– Ei bine, încearcă să o ponderezi. Fata aia trăiește din energie nervoasă.

– Am înțeles.

Câteva minute mai târziu, ea își luă pachetul și se întoarse la cabană, oprindu-se la intrarea din față să admire frumusețea acestui loc maiestos. Apoi se întoarse și privi spre banda galbenă de delimitare, încă întinsă în jurul fântânii cu capac. Se gândi la oasele care erau încă analizate de medicul legist. Îi povestise lui Rick despre ceasul lui Robert Buchanan, pe care îl găsise la debarcader, crezând că poate corpul din fântână era al lui Robert și că nu fusese pierdut pe mare, ci îngropat. Un marinar ca Jimmy ar fi știut că dacă îl arunca în golf ar fi riscat să fie adus de curent dacă nu l-ar fi dus departe în golf și îngreunat.

Testul ADN fusese făcut pe unul dintre molarii din spate. Fusese trimis la laboratorul de stat și comparat cu al tatălui lui Megan, James, deoarece era nepotul lui Robert. Testul fusese negativ. Rick se întorsese la fântână, săpase mai adânc în nămol, și de data asta, găsise un jeton vechi de poker. Lucy se gândise din nou la casete și-și amintise că Robert se certase cu un bărbat din familia Franklin. Doamna Reynolds căutase în arhivele de ziare și descoperise că Kevin Franklin dispăruse în ianuarie 1916. Membrii clanului Franklin aveau reputația că jucau jocuri de noroc și mai târziu, în anii 1920. Au fost căutați descendenții lui Franklin și, de această dată, testul ADN ieșise pozitiv. Probabil că Robert îl omorâse și-i ascunsese cadavrul în vechea fântână.

Zgomotul familiar al camionetei lui Hank o aduse pe Lucy în prezent. Ea zâmbi și se întoarse de la casa unde Megan și echipa ei aveau să sosească în curând și să înceapă să îndepărteze mobilierul vechi care urma să fie restaurat în afara amplasamentului și returnat după finalizarea renovării cabanei.

Hank zâmbea larg în timp ce traversa peluza din față, cu pași lungi și uniformi. Era îmbrăcat în blugi decolorați, cizme de lucru și un pulover cu mâneci lungi. El și tatăl lui aveau program de lucru la podgorie în această dimineață. Mai erau vreo două luni până venea primăvara și trebuia să fie pregătiți.

Dolly lătră și alergă spre el. El scărpină câinele între urechi, apoi veni pe veranda din față și-și încolăci brațele în jurul lui Lucy. Mirosea a curat și a săpun.

El îi mirosi părul.

– Miroşi a tartă.

– Este noul meu parfum. Megan coace când este nervoasă.

– Ce mai face?

– Se dedică muncii. I-am oferit una dintre camerele de la etaj cât va lucra la casa de oaspeţi în care locuia Samuel.

– O să accepte oferta ta?

– Aşa cred.

El îi urmări clavicula cu degetul.

– Faci tarta să fie sexy.

Ea râse.

– Nu mă asculţi, nu-i aşa?

El o sărută.

– Am auzit fiecare cuvânt. Şi printre alte săruturi, el spuse: Megan. Casă. Tartă. Renovare.

– Rick are obiceiul să apară mereu când este ea aici. Are întotdeauna o întrebare sau o problemă referitoare la oasele din fântână. Ce e între ei?

– Habar n-am. Hank zâmbi larg şi o luă de mijloc. Ce faci în următoarea oră?

O străbătu un val delicios de emoţie.

– Împachetez mobila.

– Ah, pare să fie o muncă grea.

– Hei, privirea sus. Presupun că ai primit împrumutul financiar?

– Da. Vocea lui era acum o şoaptă şi părea să-şi înăbuşe emoţia în timp ce îşi punea mâinile pe umerii ei. Vom continua să curăţăm mai multe parcele de teren în primăvară.

– Este minunat. Trebuie să fii mândru.

– Între noi fie vorba, e înfricoşător. Am pus garanţie ferma – *ferma ta* – să se întâmple asta.

– Fă ceva măreţ sau pleacă acasă.

El o strânse mai tare în braţe.

– Mă faci să cred că se va întâmpla cu adevărat.

– O să se întâmple.

– Natasha este la şcoală, nu?

– Până la trei și jumătate.

– Și Megan?

– În oraș cu niște comisioane. Începuse să-i pese din ce în ce mai puțin de împachetat. Credeam că muncești la podgorie în această dimineață?

– Da. În curând.

– Ei bine, intenționam să împachetez piesele mai mici pentru echipa de mutări, care o să vină peste două ore.

– Și dacă te-aș ajuta mai târziu, ai avea ceva timp?

– Poate.

Ea își trecu mâna peste pieptul lui. Cu cât stătea mai mult în această casă și în acest oraș, cu atât se simțea mai așezată. Chiar dacă viața ei era mai agitată ca oricând, oboseala pe care o resimțise de multă vreme dispăruse.

– Cum să-mi ocup acest timp?

El își plimbă mâna peste puloverul ei, iar ea se simți traversată de un fior de emoție.

– Am o idee.

Ea râse.

– Cred că o să-mi placă.

Cara DC